

[Hệ Liệt 1] Trời Già Gặm Núi Non

Contents

[Hệ Liệt 1] Trời Già Gặm Núi Non	2
1. Chương 1: Cậu Là Ai?	2
2. Chương 2: Lam Sơn Chỉ Cần Chỗ Ở	6
3. Chương 3: Đứa Trẻ Hư	11
4. Chương 4: Cáo Già Gặp Hồ Ly	15
5. Chương 5: Món Ăn Hại Đời	19
6. Chương 6: Lam Sơn Bị ‘trục Xuất’	24
7. Chương 7: Vị Cứu Tinh Gian Manh	28
8. Chương 8: Khách Lạ Ghé Nhà	32
9. Chương 9: Tin Nhắn Ấy	37
10. Chương 10: Lâm Vồng Đáng Thương	40
11. Chương 11: Ngài Cốc Bị Đa Nhân Cách	44
12. Chương 12: Lam Sơn Thất Tình (1)	48
13. Chương 13: Cốc “băng Sơn” Dỗ Dành Mèo Nhỏ	54
14. Chương 14: Lam Sơn Thất Tình (2)	59
15. Chương 15: Mèo Vờn Sư Tử	65
16. Chương 16: Ngài Cốc Bị Từ Chối	68
17. Chương 17: Nụ Đâm Chối	74
18. Chương 18: Bén	78
19. Chương 19: Tai Nạn Xe	82
20. Chương 20: Mèo Nhỏ Bị Bỏ Rơi	86
21. Chương 21: Vợ Yêu	90
22. Chương 22: Mèo Nhỏ Trả Thù!	94
23. Chương 23: Dính Rồi!	99
24. Chương 24: Chiến Tranh Lạnh	103
25. Chương 25: Crazy In Love	108
26. Chương 26: Lưu Diên	114
27. Chương 27: Bùng Nổ	118
28. Chương 28: Mèo Nhỏ Bị Thương	124
29. Chương 29: Gương Vỡ Lại Lành	130
30. Chương 30: Phạt	134
31. Chương 31: Em Là Ngoại Lệ Của Tôi	140
32. Chương 32: Lâm Vồng Có Tâm Sự	144
33. Chương 33: Bị Phát Hiện	149
34. Chương 34: Châu Châu Ra Tay	154
35. Chương 35: Cuốn Sách Bí Ẩn	159
36. Chương 36: Mèo Nhỏ Sập Bẫy	163
37. Chương 37: Biến Mất	168
38. Chương 38: Trở Về	172
39. Chương 39: Sự Thật	177
40. Chương 40: Hạnh Phúc	182

41. Chương 41: Lề: Giải Thích	192
42. Chương 42: Phiên Ngoại 1 Người Này Đi, Người Kia Đến	193
43. Chương 43: Phiên Ngoại 2 Tái Ngộ	198
44. Chương 44: Phiên Ngoại 3 Tình Yêu Nơi Phim Trường	203

[Hệ Liệt 1] Trời Già Gặm Núi Non

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ hiện đại, 1x1, xuyên thư, phúc hắc thúc công x ranh ma mỹ thụ, ngọt ngào ấm áp, hài hước bựa bựa,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-liet-1-troi-gia-gam-nui-non>

1. Chương 1: Cậu Là Ai?

Giữa bầu không khí ban sáng đầy hứng khởi thì tầng tầng lớp lớp sinh viên lại đang gục lên gục xuống như gà mổ thóc.

Chuyện gì đang xảy ra với họ?

Bọn họ đều đang cảm thấy mệt mỏi và bị áp bức dưới ánh nhìn nghiêm khắc của thầy Cường cùng với môn Triết học đầy khô khan kia.

Ngược lại với vẻ mặt chán nản của mấy đứa bạn trong lớp, Lam Sơn lại có vẻ thích thú lắm.

Cậu một tay cầm bút bi, một tay thì kéo kéo lướt lướt trên bàn, đầu cúi thấp nên tóc mái rơi xuống che mắt đôi mắt đang vui sướng mà tít lại kia.

Một thằng bạn bàn dưới lâu lâu nghe thấy tiếng cười khe khẽ phát ra từ thằng bạn trên, nó liền khó hiểu, tò mò và đã nhòm người lên quan sát thử. Không ngờ sau đó nó liền cười ha hả làm cho Lam Sơn giật bắn mình.

Lam Sơn ngẩng đầu dậy ngó đông ngó tây, sau đó thì nhìn xuống dưới, thấy thằng kia nhìn mình một cách bí hiểm.

Thầy Cường trên bảng thì nghiêm khắc quát lên:

”Mấy anh không học thì có thể đi về. Ngồi bên dưới làm mất trật tự thì tôi đuổi thẳng.”

Lam Sơn nghe thầy quát liền ngồi thẳng lưng, cầm bút giả vờ ghi ghi chép chép. Còn thằng bạn dưới có vẻ chai mặt rồi, vẫn cõng cõng nhìn thầy cười cười đưa...ghèn.

”Ồi giỏi, tao còn tưởng mày chăm học lắm, đêch nghĩ mày lại đang ngồi đọc truyện.”

Thằng bạn dưới là bạn cũng thân với Lam Sơn, cũng biết được sở thích của cậu là đọc tiểu thuyết. Còn tiểu thuyết gì thì nó không quan tâm lắm.

Lam Sơn phía trên nghe vậy liền ho khụ khụ hai tiếng, nhẹ nhàng quay xuống nhìn thằng kia, cười cười:

”Truyện hay hơn cái đồng trên bảng mày ạ. Không đọc uống phí cuộc đời.”

Thằng kia chống cằm, buồn chán ngáp một tiếng, không cần mặt mũi.

”Mày đọc thể loại gì vậy? Thú vị không?”

Lam Sơn liếc mắt nhìn điện thoại của mình, quả cười gian manh không thể tả. Cậu gật gật đầu, thì thầm:

”Thú vị lắm nhé. Nhất là những cảnh nóng bỏng mắt đó.”

” Shit, mày cũng râm gớm.”

Lam Sơn xoa xoa mũi, đôi mắt hơi híp lại, để lộ hàng lông mi vừa đen vừa dài. Đến mức mà thằng bạn phải nhũu mày cảm thán:

” Lông mi đều gì dài như con gái ấy.”

Lam Sơn nghe thế liền chớp mắt với tần suất cực cao, cuối cùng bị thằng kia tung thẳng một cước, quay lên lại.

Thời gian cứ lẳng lẳng trôi qua, tích tắc tích tắc từng giây thật chậm chạp.

Lam Sơn thì vẫn ngầu ngẩn bộ tiểu thuyết đam mỹ mà cậu vừa mới tìm được trên mạng. Nội dung khá phong phú, mới mẻ. Nhân vật cũng hợp với sở thích của cậu, đặc biệt là có cảnh nóng.

Lam Sơn không thích gì, Lam Sơn chỉ thích đam mỹ.

Lam Sơn là một sinh viên Việt Nam đậu đại học với số điểm vừa tròn, không phải thuộc loại học giỏi, chỉ thuộc loại may mắn nhất mà thôi.

Khi cậu đậu vào được ngành ngôn ngữ Trung Quốc ở trường Đại học Mở thì gia đình cậu đã vui mừng biết là bao. Ba cậu tậu hẳn một con xe mới cồng. Mẹ cậu mua sắm cả đồng quần áo. Anh trai cậu thì chỉ tặng cậu cái nhếch môi đầy khinh bỉ.

” Mày may thôi con ạ.”

Lam Sơn cũng không phản bác câu nói đó, chỉ thẳm lẳng mắng ông anh mình bằng ngôn ngữ thứ hai mà thôi.

Vì có một lòng yêu mến đam mỹ, một lòng trở thành hủ nam chân chính, cậu đã dần sa vào con đường đam mê văn hóa Trung Quốc. Lam Sơn dành ra một năm tự học tiếng Trung, tìm hiểu tất cả về ngôn ngữ thứ hai này.

Cuối cùng là ôm ấp niềm hy vọng sẽ đậu vào một trường có ngành ngôn ngữ Trung, rồi phát triển tài năng của mình. Chỉ với một ước mơ là trở thành biên dịch viên đam mỹ...

Ước mơ cao cả đó được thực hiện bằng việc mỗi ngày Lam Sơn chỉ luyện tiếng Trung và luyện đam mỹ. Thời gian còn lại, cậu dành cho việc ăn, ngủ, đi chơi.

Môn Triết ngán tận họng kia cuối cùng cũng kết thúc dưới sự hân hoan của hàng chục sinh viên sắp chết dần chết mòn.

Cả bọn lũ lượt rời khỏi lớp. Lam Sơn cũng mau chóng dọn sách vở rồi vọt thẳng đến cửa. Bám sau cậu là thằng bạn dưới, gọi là Tuấn.

Tuấn đuổi theo rồi quàng vai Lam Sơn, kéo cậu đứng lại.

” Mày định đi đâu không hay về nhà?”

Lam Sơn nheo nheo mắt nhìn Tuấn, sau đó phun ra vài chữ:

” Về nhà, gấp.”

” Gấp à? Ê...”

Lam Sơn sau khi trả lời xong liền tách khỏi Tuấn, chạy nhanh xuống cầu thang, để lại một mình Tuấn đang phùng phùng khói lửa.

Phóng thẳng xe về nhà, Lam Sơn vừa vội vàng ném cặp lên ghế salon vừa đi thẳng vào bếp.

Thấy mẹ mình đang nấu cơm trưa, cậu liền bước đến hỏi:

” Mẹ, sáng giờ có bưu kiện nào gửi cho con không?”

Mẹ cậu dừng lại việc nêm nếm nồi canh, hờ hững nói, ” Có, ở trên phòng đó.”

Nghe thế, Lam Sơn lập tức vọt khỏi bếp, vác cái cặp của mình rồi đi nhanh lên lầu. Đóng cửa lại cẩn thận, cậu khom người cầm hộp bưu kiện lên.

Tháo băng keo xong xuôi, Lam Sơn lôi từ trong hộp các tông đó ra hai cuốn tiểu thuyết mà cậu vừa đặt hàng trên Tiki.

Đương nhiên đó không thể là ngôn tình được rồi.

Là hai bộ đam mỹ mới cóng vừa được xuất bản. Điểm đặc biệt, đây là đam mỹ được viết bởi một cô gái người Việt dưới bút danh là SUNQING.

Hai bộ truyện mà Lam Sơn mua có tên là “Đem em về làm thê tử” và “Thanh âm của Thiên Sứ”.

Tùy tiện chọn lấy một cuốn rồi nằm vật ra giường, Lam Sơn không thèm ăn trưa mà gỡ ngay trang đầu mà đọc.

” Trong một con hẻm vắng bóng người...”

Lam Sơn dành ra vài giờ đồng hồ để đọc đến chương thứ bốn mươi, sau đó thì cậu giật mình tỉnh dậy ở trên giường. Liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu không nghĩ là mình đã ngủ quên đến tận xế chiều.

Mà mẹ cậu cũng không gọi cậu một tiếng nữa.

Lam Sơn nhú chặt mày, cảm thấy nhà mình có hơi yên ắng lạ thường. Ngồi dậy, cậu phát hiện cuốn tiểu thuyết đam mỹ đã không cánh mà bay.

Cào cào mớ tóc xù như ổ nhím của mình, Lam Sơn bước xuống giường, lập tức cảm thấy sàn nhà lạnh như băng. Cúi đầu nhìn xuống thì nhận ra sàn nhà của mình bỗng nhiên thay đổi thành sàn gỗ đắt tiền, vừa bóng loáng vừa mát lạnh.

Lam Sơn chớp chớp mắt ba bốn lần, hồi lâu mới ngẩng lên, ngây ngốc nhìn xung quanh phòng. Vì khi này không gian không có ánh sáng nên cậu không phát hiện ra được điều kỳ quái này.

Bây giờ thì thấy rồi đây.

Phòng cậu không có kiểu thiết kế tông màu đen với trắng. Phòng cậu không có tủ âm khổng lồ. Phòng cậu làm gì có giường kingsize. Phòng cậu đời nào có cả cái LCD màn hình cong kia? Phòng cậu...

Đây – không – phải – là – phòng – mình.

Một suy nghĩ chớp lóe trong đầu khiến Lam Sơn giật bắn mình, ngay lập tức phóng ra khỏi phòng ngủ biến dạng kia. Ra đến bên ngoài, cậu chẳng thấy cái phòng ngủ của anh hai ở phía đối diện, cũng không thấy cái lầu gỗ nào, càng không thấy ba mẹ với ông anh thối tha kia.

Chuyện gì thế? Đây là đâu? Tôi là ai?

Lam Sơn bị khung cảnh dọa cho ý thức bay tán loạn, hồn phách cũng lìa khỏi thân xác. Mất chừng mười phút sau, cậu mới bình tĩnh mà ngồi xuống ghế sofa đắt tiền, vừa ngồi xuống đã thấy êm ái cái mông.

Nhắm mắt lại, Lam Sơn nghĩ, nghĩ thật nhiều nhưng rồi vẫn không nghĩ ra được cái gì hay ho để giải thích cho hiện tượng này.

Lại mở mắt ra, Lam Sơn nhìn bao quát cái căn hộ rộng lớn có thể chứa một trăm người ở này, trong lòng sốt ruột không thôi.

Quay đầu nhìn ra cái khung cửa kính trong suốt, có thể nhìn thấu xuống dưới đường phố xa hoa. Lam Sơn nhận thấy mình vẫn ở thời hiện đại, không phải 1000 năm trước, vậy là ổn.

Đứng dậy, Lam Sơn đi vòng xuống bếp, tùy tiện mở ngăn tủ lạnh hai tầng ra, choáng váng với đồng thức ăn lóa cả mắt kia. Bao tử theo phản xạ kêu lên ọc ọc.

Lam Sơn xoa bụng, nghĩ nghĩ nghĩ, sau đó lấy một vài món ăn nhanh ra chén sạch sẽ. Ăn xong no nê rồi, cậu lại muốn tắm rửa. Dù sao trưa đến giờ cậu chỉ toàn đọc truyện mà không tắm cũng không ăn mà.

Mò mẫm trong bóng tối, cậu mò lại vào phòng ngủ sang trọng kia, tìm phòng vệ sinh. Khi mở cửa phòng tắm ra, cậu lần nữa bị sự xa hoa làm cho váng đầu.

Trời đất ơi, mình đã xuyên không vào nơi nào mà sang cmn trọng thế này? Bố ông nào lại như tỷ phú vậy chứ?

Lam Sơn tạm thời bị sự giàu có này làm cho mờ mắt, ném luôn cả chuyện tại sao mình bị đưa đến đây, đây là đâu, nhà của ai. Cậu ném hết, tắm cái đã.

Ngâm mình trong cái bồn tắm màu trắng, bọt xà phòng thơm nức mũi ngập đến ngực, nước lại ấm ấm càng khiến cho Lam Sơn muốn ngủ thêm một tí.

Âm nhạc du dương rót vào bên tai, Lam Sơn vậy mà ngủ thật.

Đến khi chìm sâu vào giấc ngủ rồi, cậu mới mơ màng nhớ ra lúc trưa mình đang đọc dở cuốn truyện “Thanh âm của Thiên Sư”. Rõ ràng cậu đang đọc đến đoạn Tống Dĩ Khang được một giám đốc công ty giải trí đến mời gọi gia nhập.

Đọc đến đó thì Lam Sơn thấy đói bụng, bèn buông truyện ra rồi tìm đồ vặt trong phòng mà ăn. Cậu không xuống dưới ăn cơm là vì lười xuống, với cả quần áo cũng chưa thay, xuống dưới chỉ tổ nghe mắng.

Ăn vặt xong Lam Sơn định tiếp tục đọc truyện thì quay qua quay lại, cuốn truyện mất tiêu. Rõ ràng cậu vừa đặt nó trên giường, thế mà bối tung chăn cũng không tìm thấy.

Lam Sơn nghi vấn đầu óc mình dạo này bị môn Triết nó ám rồi. Cậu hít sâu một hơi, khom người tìm thử dưới gầm giường xem sao. Không ngờ...nó ở dưới đó thật.

Một trận lạnh sống lưng ập tới.

Lam Sơn nuốt nước bọt, vươn tay lấy cuốn truyện ra khỏi gầm giường. Ngón tay vừa chạm vào được cái bìa rồi thì đột nhiên cậu cảm thấy có chút đau nhói ở đầu ngón tay.

Mở căng mắt ra nhìn vào đó, Lam Sơn bị dọa trắng mặt khi cuốn truyện...bỗng dưng mọc răng nanh bén nhọn, găm lấy bàn tay cậu.

Nó còn cười ha ha:

” Cho mày hết đọc truyện!! Cho mày hết nghiện truyện!!! Hahaha.”

Ha ha ha ha ha ha.

” Aaaaaa!!!!”

Lam Sơn vùng vẫy trong bồn nước một lúc rồi mới bật dậy được. Cậu ho sù sụ vì bị sặc nước xà phòng, đôi mắt đỏ ngầu vì nước thấm vào quá lâu.

Đầu óc còn ở tận trên mây, mà Lam Sơn thì ngoác ghêch đưa mắt nhìn xung quanh phòng tắm. Hơi nước nóng hổi làm khung cảnh mờ như bị sương bủa vây.

Nhắm mắt lại, Lam Sơn chạm lên ngực mình, nghe rõ tim mình đập như trống dồn. Cơ ác mộng khi nãy đáng sợ chết khiếp đi được.

Lam Sơn thở mạnh một hơi, mở mắt ra lần nữa.

Lúc này hơi nước đã tản ra không ít, làm cho khung cảnh rõ ràng như cũ. Cũng đồng thời mang đến cho đôi mắt của Lam Sơn một hình bóng thật ấn tượng sâu sắc.

Vóc người cao ráo, có chút cơ bắp, mái tóc bị nước thấm ướt vuốt ngược ra sau, cả cơ thể cũng đã ướt hết trơn rồi. Đặc biệt là hình dáng đó chẳng bạn gì cả, phong trần một mảng.

Lam Sơn ngây ngốc nhìn hình dáng nọ đang xoay người qua phía mình, đôi mắt hiện lên sự sững sốt cùng kinh hoàng.

Cậu bắt giắc lùi người ra phía sau, lưỡi giống như bị nuốt xuống cổ họng, chẳng biết nên la lên hay là...nói cái gì bây giờ.

Mà người nọ cũng rất tài tình, công lực không phải dạng vừa đâu. Nhìn Lam Sơn một hồi, người nọ bình tĩnh đem cái khăn lông quấn quanh hông mình, sau đó bước lại chỗ Lam Sơn.

Đôi mắt đen láy đầy uy vệ kia nhìn chòng chọc vào cậu.

” Cậu là ai?”

Hết chương 1.

2. Chương 2: Lam Sơn Chỉ Cần Chỗ Ở

Vào nhà người ta không xin phép đã đành, Lam Sơn lại còn ngủ trên giường người ta, lục tủ lạnh người ta, bây giờ còn bị phát hiện là tắm trong bồn của người ta.

Mà cái tội nặng nề nhất chắc là nhìn trộm người ta không bận quần áo.

Lam Sơn bị người kia bắt ngồi một chỗ trên ghế salon, còn người đó thì cầm điện thoại, bước sang một chỗ bấm gọi.

“Trộm bắt đắc dĩ” sợ đến mức không dám ngẩng đầu lên cho đến khi nghe thấy chủ nhà nói một loạt ngôn ngữ nước ngoài. Mà ngôn ngữ này cậu nghe quen lắm, nghe mỗi ngày ở trên phim luôn mà.

Lam Sơn ngẩng đầu nhìn qua phía người nọ, đôi mắt tròn tròn lên rồi nhanh chóng phóng tới, bắt chập tương lai đen tối mù mịt cỡ nào, cậu cũng giành lấy chiếc di động đất tiền kia.

Giấu di động ở sau lưng, Lam Sơn trừng mắt với người nọ.

Người nọ càng muốn phát hỏa với cậu hơn, nhưng bản tính bao lâu nay đều rất lãnh đạm thờ ơ, còn có tí độc đoán và tàn nhẫn nữa.

” Cậu làm cái gì vậy?” Người nọ nói tiếng Trung Quốc.

Lam Sơn hiểu được câu này, nhưng hiện tại đang lục lợi từ vựng để đối đáp. Nghĩ một hồi, cậu nhú mày, nói bừa:

” Nhìn ông.”

Người nọ nghe thế, đôi mày nhăn cao lên, rõ ràng đang không hiểu Lam Sơn nói cái gì. Giọng điệu khi nói tiếng Trung của cậu cũng không tệ lắm, nhưng câu từ thì loạn xạ cả lên.

Thấy người nọ im, Lam Sơn cắn răng, chỉ chỉ vào điện thoại.

” Không được gọi cảnh sát!”

Vừa nói, cậu vừa lắc lắc ngón trỏ, tỏ ý không cho phép.

Người nọ lúc này trầm ngâm nhìn Lam Sơn, đôi mắt hơi nheo lại giống như bình phẩm tên trộm nhỏ tuổi kia. Hồi lâu, người kia ngồi xuống ghế salon.

Ngặt nỗi, khi người kia mới nhắc chân đi tới thì Lam Sơn đã vội vàng lùi về sau, giấu kín cái di động.

Điệu bộ đó làm cho người kia nhìn một cách khinh bỉ không hơn không kém. Ngồi xuống ngay ngắn rồi, người đàn ông ấy đập tay xuống chỗ bên cạnh.

” Ngồi xuống.”

Lần này người ấy chỉ dùng từ ngữ đơn giản nhất.

Lam Sơn nghe hiểu được liền ngồi xuống ở bên cạnh, nhưng vẫn để di động ra xa chỗ người kia.

” Cậu từ đâu tới?”

Lam Sơn quay qua nhìn người đàn ông kia. Trong mắt cậu thì người đàn ông này đã qua cái lứa tuổi trưởng thành rồi, giống trung niên hơn. Tuy vậy nhìn vẻ ngoài của ông ta không đến nỗi gọi là “lớn tuổi” hoặc “già”.

Vẫn có khí chất đấy chứ.

Lam Sơn nhìn người kia một hồi mới chịu nói:

” Việt Nam.”

” Việt Nam? Sao lại ở trong nhà tôi?”

Lam Sơn nhìn ông ta, lắc lắc đầu đáng thương.

” Tôi không biết nữa. Ngủ dậy thì đã ở đây.”

Người kia trầm mặc.

Lam Sơn lại tò mò tên tuổi của người nọ nên liền lên tiếng:

” Tôi là Lam Sơn. Còn ông?”

Người kia ném cho cậu ánh mắt lãnh đạm, miệng phun ra ba chữ:

” Cốc Khiếu Thiên.”

Lam Sơn nghe xong, theo phản xạ gật gù cái đầu. Miệng thì lẩm nhẩm, giống như là đánh vần.

Tian, tian, Thiên?

Xiao, xiao, Tiểu à? Hmm Tiểu? Tiêu? Tiêu Thiên? Tiểu Thiên? Ờ, mặt ông ấy mà Tiểu Thiên thì kỳ kỳ...

Lam Sơn cúi đầu lẩm nhẩm mãi cũng chưa ra được cái tên người nọ. Mà người nọ cũng rất tận tình, chẳng rõ lý do gì lại thôi thúc y ghi ra chữ Cốc Khiếu Thiên kia đưa cho Lam Sơn nhìn.

Lam Sơn đưa mắt nhìn qua, ngay lập tức đem từ đó đi dịch. Kết quả ra rất nhanh, tròn trịa ba chữ, Cốc Khiếu Thiên.

” Ồ, ra là Cốc Khiếu Thiên.”

Lam Sơn gật gù gật gù, sau đó thì tự giạt bản mình. Cậu nhồm dậy, quay qua nhìn chăm chăm Cốc Khiếu Thiên, rồi lại nhìn vào ba cái từ Việt Nam kia.

Nuốt nước bọt, Lam Sơn lắp bắp:

” Ông..ông là...Cốc Khiếu Thiên?”

Cốc Khiếu Thiên lãnh đạm gật đầu.

Lam Sơn hít một ngụm khí lạnh, hỏi tiếp:

” Ờ ừm có phải...CK Entertainment là của ông?”

Câu dài quá thì cậu không biết nói thế nào, thôi thì cứ đánh thẳng vào tên công ty cho nhanh. Ngay lập tức, Cốc Khiếu Thiên gật đầu, còn có chút kinh ngạc.

” Cậu biết CK E?”

Biết, biết chứ. Shit, tôi vừa đọc truyện nói về ông đó!!!

Lam Sơn trừng lớn mắt nhìn Cốc Khiếu Thiên, hồi lâu vẫn chưa chớp lấy một lần.

Cốc Khiếu Thiên ở trước mặt mình, còn là giám đốc CK nữa. Để coi để coi, như vậy là mình xuyên không vào tiểu thuyết đam mỹ á? Ồ ạch, thích vãi!!!

Shit, kích thích thế!!

Như vậy là sẽ gặp được Tổng Dĩ Khang, Quách Mạch An, còn có Tiểu Mập Mập.

Ái đầu, trời ơi, Khang cửa cửa, An mỹ thụ, ta đến với các người đây!!!!

Cốc Khiếu Thiên ngó mắt nhìn qua, thấy Lam Sơn hai mắt đang lấp lánh trái tim mà không hiểu chuyện gì xảy ra. Mà y cũng không thêm hỏi, chỉ lạnh lùng đứng dậy.

Lam Sơn ôm trong lòng cả đồng mơ ước sắp thành hiện thực mà không biết rằng người kia sớm dự định đá mình ra khỏi căn hộ.

Năm, mười, mười lăm, hai mươi, hai mươi lăm, ba mươi giây trôi qua.

Trong gian phòng khách động lại giọng năn nỉ thống khổ từ tên nhóc mười tám tuổi nghiện đam mỹ kia.

” Khoan đã, đừng đuổi tôi đi.”

Cốc Khiếu Thiên nhìn cậu, không hiểu cậu đang nói gì liên nhủ mày.

Lam Sơn nước mắt ngấn nước mắt dài bám lấy tay Cốc Khiếu Thiên, nhất quyết không chịu đi.

” Không đi!!”

” Tôi, không, đi!!!”

Ông đá tôi đi thì tôi biết ở đâu chứ?

Cốc Khiếu Thiên mặc kệ thiếu niên đang bám lấy mình như sam kia, lôi ra di động không biết từ lúc nào đã về lại tay mình. Y thản nhiên ấn ba con số rồi nhấn nút gọi.

Đầu dây lại lên tiếng.

Cốc Khiếu Thiên nhàn nhạt nói:

” Nhà tôi có một tên trộm, nhất quyết không chịu rời đi. Phiên các ngài đến xem xét. Địa chỉ là...”

Lam Sơn âm ức không chịu nổi, một lần nữa vươn tay với lấy di động của Cốc Khiếu Thiên. Nhưng lần này cậu không xong rồi, y nhanh như chớp giữ chặt tay của cậu, nói trợn cái địa chỉ nhà.

Cúp máy.

Đời cậu đến đây là hết.

Lam Sơn tiu nghỉu hạ cánh tay xuống, khuôn mặt cúi thấp, lí nhí nói.

” Ông tàn nhẫn!”

Cốc Khiếu Thiên không quan tâm sự đời, cất di động vào túi rồi bước vào phòng ngủ của mình. Một mình cậu đứng giữa phòng khách trống trải và hiu quạnh, trong lòng tự dưng dấy lên nỗi chua xót nào đó.

Mười phút sau, ngoài cửa có tiếng gõ rất chậm rãi.

Cốc Khiếu Thiên từ trong phòng bước ra, mắt theo phản xạ liếc qua khu vực ghế salon, chẳng thấy tăm hơi người kia đâu cả. Trong bụng nghĩ lẽ nào đã bỏ đi?

Nghĩ đến đây, y thầm mừng. Đến lúc y ra mở cửa thì mấy người cảnh sát cứ trợn tròn mắt nhìn y.

Cốc Khiếu Thiên không hiểu lý do gì bọn họ lại nhìn mình đầy kinh hãi như thế nữa.

Trong lòng còn thắc mắc thì phía sau lưng đã vọng đến một giọng nói âm ức xen lẫn bi thương.

” Hức, Khiếu Thiên, đừng như thế nữa được không?”

Cốc Khiếu Thiên nghe được giọng nói ấy, sống lưng đã lạnh ngắt. Y cứng ngắc xoay người lại, nhìn thấy một thiếu niên đang chỉ vát vèo một mảnh vải mỏng trên người.

Ánh mắt của y ngoài sưng sốt thì còn tức giận nữa.

Nhưng thiếu niên kia đã sớm ném mất mặt mũi của mình, chỉ cần có chỗ ở thì cậu bất chấp hết.

Bọn người cảnh sát vẫn đơ ra như một khúc gỗ.

” Cậu làm cái gì thế kia?” Cốc Khiếu Thiên hai mắt tối sầm lại, rít từng chữ.

Thiếu niên vẫn mang theo một bộ mặt âm ỉt mà nói:

” Lẽ nào ngài định vứt bỏ tôi như thế?”

Sau đó thiếu niên lại nhìn sang phía cảnh sát, đôi mắt nhu hòa ướn ắt.

” Các người mang tôi đi được không? Tôi rất đau. Người đàn ông này đã khiến tôi rất đau. Vừa đau thể xác lại còn đau tinh thần. Các người mang tôi đi được chứ?”

Cảnh sát lúc này chia hướng qua phía Cốc Khiếu Thiên, ánh mắt cực kỳ khinh bỉ.

” Thế nào ông bạn? Khi này rõ ràng ông bảo nhà ông có trộm mà? Sao bây giờ lại...”

Cốc Khiếu Thiên dù bị đá kích một vố nặng thế này, tuy mất tinh thần một chút nhưng cũng không thể khiến y sụp đổ hoặc hoảng loạn được. Nhìn qua phía cảnh sát, Cốc Khiếu Thiên nhẹ nhàng buông lời:

” Thật có lỗi quá. Thiếu niên kia là đứa cháu của tôi, có một chút vấn đề thần kinh. Có lẽ ban này là do nó gọi cho các ông, bây giờ lại bày thêm trò này. Tôi...thành thật xin lỗi.”

Lam Sơn nhìn Cốc Khiếu Thiên cúi đầu xin lỗi, trong bụng liền mở cờ. Ông ấy nói như thế chẳng khác nào bảo cảnh sát lui về đi, bắt cái gì nữa chứ?

Nhìn thấy Cốc Khiếu Thiên có vẻ chấp nhận mình rồi, Lam Sơn cũng phối hợp theo y một tí, coi như đền đáp.

” Oa, chú này, cháu đang chơi vui mà!”

Sau đó bước lại gần chỗ cảnh sát, dọa bọn họ một trận đỏ mặt.

Lam Sơn vươn tay giữ lấy một người, cười cười kỳ dị:

” Chơi với tôi đi? Tôi bảo chơi với tôi mà!!!”

Chỉ một câu đấy thôi là đã khiến cảnh sát thoái lui không thềm quay đầu lại nữa.

Cốc Khiếu Thiên đóng sầm cửa lại, xoay người, đôi mắt đen láy nhìn chòng chọc thiếu niên gây hỗn loạn kia.

Cả hai nhìn nhau một hồi lâu cũng không lên tiếng, cuối cùng Cốc Khiếu Thiên cũng phải chịu thua, lưu Lam Sơn ở lại một đêm.

Lam Sơn được ông chủ tốt bụng có lòng hơi thương người ném cho một cái gối đầu, một tấm chăn không biết đã dùng qua chưa cùng với vị trí salon êm ái.

Cả phòng khách là của cậu.

Nhưng mà Lam Sơn cảm thấy không quen lắm với không gian rộng lớn này. Bây giờ thì cậu nhớ ba mẹ, nhớ ông anh thối tha hơn rồi.

Mặc dù là đọc nhiều truyện có thể loại xuyên không, xuyên thư lắm nhưng hiện tại chính cậu là nạn nhân thì cậu không thấy vui tí nào cả. Đúng là khi này cậu có tí kích thích vì nghĩ đến việc gặp Quách Mạch An, nhưng mà...

Mình nhớ nhà quá...

Lam Sơn vùi mặt vào chăn, cố gắng ngăn mình không khóc giữa gian phòng rộng lớn này.

Đến sáng hôm sau, Lam Sơn còn đang ngon giấc thì một cước mạnh mẽ đạp thẳng vào xuống giường. Thật ra là nói hơi quá vì người nọ không dùng chân đạp cậu, chỉ dùng tay đẩy cậu mà thôi.

Năm lăm lóc dưới đất, Lam Sơn uất ức cắn chặt môi, sau đó ngồi dậy trừng mắt với Cốc Khiếu Thiên.

” Ông làm gì thế? Đau chết đi được!”

Cốc Khiếu Thiên bận chiếc áo sơ mi trắng vào, nhàn nhã cài khuy áo, không gấp gáp trả lời thiếu niên thiếu đôn kia.

” Chỗ của cậu ở đâu?”

Lam Sơn mới này còn trềng mắt, bây giờ thì tiu nghỉu cúi thấp đầu. Đêm qua Cốc Khiếu Thiên đem mình đặt ở salon mà ngủ, sáng hôm nay không hiểu lý do gì cậu lại ở trong phòng của y.

Kể cũng lạ, cậu chẳng nhớ gì hết trơn.

Cào cào tóc, Lam Sơn khẽ thở dài:

” Tôi cũng không biết nữa.”

” Cậu là loại người gì vậy? Từ Việt Nam qua Trung Quốc cũng không biết vì sao? Ngay cả từ phòng khách đi vào phòng ngủ như thế nào cũng không rõ? Cậu rốt cục là người từ nơi nào xuất hiện? Trộm không ra trộm, lại còn tập làm diễn viên nghiệp dư.”

Lam Sơn nghe bên tai ong ong âm thanh của Cốc Khiếu Thiên, mà điều kỳ lạ là cậu đều hiểu hết những gì y nói. Bất ngờ ngẩng đầu lên, Lam Sơn nhìn chăm chăm y, sau đó nói lưu loát:

” Tôi thật sự không biết vì sao mà. Bây giờ ông trách tôi cũng không được gì cả. Đêm qua tôi van ông cho tôi ở lại, ông nhất định không cho. Vì thế nên tôi mới đành đóng kịch thôi... Lỗi của tôi sao?”

Nói xong một trận, Lam Sơn còn ngạc nhiên với chính mình.

Cốc Khiếu Thiên cũng sửng sốt không kém.

” Cậu nói lưu loát hơn hôm qua nhỉ?”

Lam Sơn ngốc lảng gật gật, miệng lại lí nhí, ” Kỳ lạ ghê...”

Cốc Khiếu Thiên cũng không có nhiều thời gian để tìm hiểu sự kỳ lạ của Lam Sơn, y khoác chiếc áo vest màu đen bên ngoài xong liền xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Lam Sơn lúc này bận trên người vẫn là bộ đồng phục học sinh của mình, bây giờ nó đã bốc mùi mất rồi. Thấy y rời khỏi, cậu đứng bật dậy đuổi theo phía sau.

Ra đến cửa chính, Lam Sơn kéo tay Cốc Khiếu Thiên, ngập ngừng nói:

” Ông đi đâu vậy?”

Cốc Khiếu Thiên hờ hững nhìn cậu, ” Kiếm tiền.”

Lam Sơn biết mình hỏi ngu ngốc liền ho hai tiếng, sau đó thở dài:

” Đồ của tôi chỉ có một bộ đồng phục này thôi. Ừm...ông có thể cho tôi mượn một ít tiền được không?”

” Cậu có cơ sở gì mà tôi cho mượn đây?”

Lam Sơn chớp mắt, ” Thì tôi ở đây mà.”

” Tôi đã nói điều đó sao?”

Cốc Khiếu Thiên thật lạnh khốc. Y nói xong cũng không cho Lam Sơn được hồi đáp lại nữa đã liền biến mất.

Thiếu niên đáng thương kia một lần nữa ngồi xỏm trên sàn nhà, cúi nhìn khuôn mặt tiêu tụy của mình qua lớp sơn bóng loáng.

Tại sao mình lại xuyên vào nhà con người kia vậy? Đã lớn tuổi lại còn không có tình thương nữa.

Tuân à, tao ăn ở với mày đâu có thất đức lắm...?

Nghĩ ngợi lung tung một hồi, Lam Sơn lại gục đầu, thở dài đánh thượt.

3. Chương 3: Đứa Trẻ Hư

Cốc Khiếu Thiên đến công ty trong tình trạng rất không thoải mái. Vừa mới bước qua cánh cửa kính cao ngất, y đã nhất thời nhíu mày khi nhìn thấy hai nữ nhân viên ở một góc đang tán gẫu nhiệt tình.

Ánh mắt sắc lạnh lướt qua chỗ bọn họ, nhanh chóng lưu lại một tia cảnh cáo khiến cho một trong hai cô nàng phát hiện chủ tịch đang đứng nhìn mình.

” Ách, chủ tịch!” Cô gái ấy đứng dậy vội vàng, cô nàng bên cạnh cũng lật đật đứng dậy theo.

Cốc Khiếu Thiên vẫn lãnh khốc đưa mắt nhìn về phía họ, sau đó thì đi thẳng một đường vào phòng làm việc của mình.

Hai cô nàng kia liếc mắt nhìn nhau, tay ôm ngực thở phào nhẹ nhõm.

” Hôm nay ai chọc chủ tịch vậy nhỉ?”

” Không biết nữa. Hay đêm qua chủ tịch không ngủ được?”

Rất nhiều suy đoán không có lời hồi đáp.

Ngồi trong phòng làm việc, Cốc Khiếu Thiên vắt chéo chân, lưng tựa ra sau ghế đệm, trên bàn là tách cà phê đã sớm nguội. Y lật giở kế hoạch trong tuần này, nhóm nhạc nào sẽ biểu diễn rồi lại chuyển hướng sang phía Tổng Dĩ Khang.

Vì lịch học của tên nhóc này khá bận nên Cốc Khiếu Thiên cũng ưu ái giảm bớt áp lực công việc cho cậu ta, tháng sau sẽ bù đắp lại.

Gọi thư ký vào thay một tách cà phê nóng khác, Cốc Khiếu Thiên nhâm nhi tách cà phê mới pha, trong đầu chợt nhớ về một tên nhóc kém mình gần hai con giáp đang ở lì trong nhà mình.

Một người mang quốc tịch Việt Nam lại có thể xuất hiện trong nhà y một cách ngang nhiên như thế? Nếu là trộm thì đã sớm tẩu thoát với vài món đồ quý giá rồi mới phải. Nếu không là trộm thì tên nhóc đó là ai? Vào nhà y với mục đích gì?

Trong lòng Cốc Khiếu Thiên đôi lúc có nổi lên một tình thương xót cho kẻ lạ nước lạ cái, thế nhưng cứ nhớ tới đêm hôm qua Lam Sơn bày trò trên y một trận với cảnh sát thì y không cách nào hạ hỏa được.

Cốc, cốc.

Cửa phòng được đẩy ra nhẹ nhàng, Thích Hạ nghiêm chỉnh đứng trước cửa nhìn chủ tịch của mình đang trầm tư suy nghĩ. Đứng một hồi đủ lâu, anh mới hết kiên nhẫn gõ lên cửa vài lần nữa.

Lần này mới thành công kéo suy nghĩ của Cốc Khiếu Thiên về lại hiện tại. Y liếc mắt nhìn Thích Hạ, sau đó hạ giọng:

” Chuyện gì?”

Thích Hạ khép cửa lại, đi đến đặt xuống bàn của y một số kế hoạch tháng sau của Tổng Dĩ Khang.

” Về tên nhóc hôm bữa tôi bảo cậu điều tra, cậu đã làm chưa?”

Thích Hạ đảo mắt nhìn chủ tịch, chợt nhớ đến cậu nhóc khuôn mặt như thiên thần, nhưng thần sắc thì lãnh đạm không hơn không kém. Cái người mà luôn ở bên cạnh Tổng Dĩ Khang trừ những lúc người kia đi diễn thôi.

Hừm, cái người đó...

Thích Hạ trầm ngâm vài giây rồi nói:

” Thưa chủ tịch, tôi đã điều tra sơ nét về cậu nhóc đó rồi. Người đó tên Quách Mạch An, là con nuôi của siêu mẫu Hứa Khê cùng với nhiếp ảnh gia Quách Cẩn Siêu.”

Cốc Khiếu Thiên đang hạ mi mắt xem qua bản kế hoạch, nghe đến vị siêu mẫu cùng nhiếp ảnh gia kia thì thỉnh thoảng nâng mắt lên. Y thoáng kinh ngạc về lý lịch của hồ ly nhỏ, song y vẫn bình thản mà đáp.

” Lý lịch không tệ.”

Thích Hạ mới này còn đứng tim, bây giờ đã đỡ hơn một chút. Anh háng giọng, mỉm cười nói:

” Vâng. Cậu bé học rất giỏi, trong trường luôn đứng top ba. Bên cạnh, cậu bé này đàn rất hay, hát cũng không thua gì Henry. Tôi có hỏi một số người trong trường, họ bảo cậu bé hướng nội lắm, chỉ thân thiết với mỗi Henry.”

” Hướng nội à? Đó là lý do cậu ta có vẻ không muốn Henry đi diễn?”

Thích Hạ ngập ngừng một chút rồi gật đầu, ” Có lẽ thế.”

Cốc Khiếu Thiên thì cầm lên ngón tay, trong đầu y nghĩ gì, Thích Hạ không thể đoán được. Nhưng biểu hiện của y đối với hồ ly nhỏ là không tệ, hoặc ngược lại là rất tốt.

Thích Hạ lui ra ngoài rồi, Cốc Khiếu Thiên mới xoa nhẹ huyết thái dương của mình, thở dài một hơi.

Bây giờ người nổi tiếng cũng không ngại ngần công khai chuyện tình của mình nhỉ? Hừm, sau này không được để Henry làm quá lộ như vậy được.

Cốc Khiếu Thiên xem Tống Dĩ Khang là một con gà cưng, một viên ngọc trai sáng loáng, một bảo bối quý hiếm.

Đó chỉ là hiện tại thôi.

Về sau y mới nhận ra, bảo bối quý hiếm mà y có được lại chính là cậu nhóc hướng nội có “bố mẹ” bất chấp dư luận kia.

Buổi tối khi đi ăn cùng với những đồng nghiệp trong công ty, ăn mừng cho một giải thưởng mà nhóm nhạc kia đoạt được. Chủ tịch là người nổi tiếng lãnh khốc khó gần, thế mà hôm nay y lại gia nhập cùng bọn họ.

Khi Cốc Khiếu Thiên ngồi xuống giữa bao con mắt kinh ngạc, thần sắc của y vẫn không thay đổi.

Cốc Khiếu Thiên nâng tầm mắt lên nhìn lướt qua bọn họ, âm trầm cất tiếng:

” Còn không nhập tiệc?”

Sau câu nói đấy, ai cũng tỉnh lại từ cõi mộng, cười hi hi ha ha như một buổi diễn hài.

” Chủ tịch à, sao hôm nay chủ tịch lại có mặt thế ạ?”

Trong đám đông thì có một người đã bạo gan hướng mắt đến Cốc Khiếu Thiên mà hỏi ra vấn đề của biết bao con người đang tò mò.

Trong đó có cả Thích Hạ.

Anh này giờ cũng ngứa miệng muốn hỏi nhỏ y lắm rồi, nhưng xem ra bây giờ không cần thiết nữa. Thích Hạ cười thầm một tiếng, liếc mắt chờ đợi Cốc Khiếu Thiên trả lời.

Nghe nhân viên của mình hỏi, Cốc Khiếu Thiên cũng không có biểu tình khó chịu hay cau gắt gì cả, y điềm đạm khẽ nhẹ mép môi cười nhàn nhạt.

” Muốn xem thử thường lệ mọi người tổ chức tiệc như thế nào thôi.”

Các cô nàng trong công ty nghe xong liền lén lút le lưỡi, mắt nhìn nhau đầy ẩn ý.

Chắc chắn chủ tịch đã biết tội mình thường xuyên nói xấu ngài rồi.

Hay trong nhóm mình có gián điệp, báo cáo lại chủ tịch chăng?

Hôm nay chủ tịch ở đây ăn tiệc, như vậy sẽ rất khó giải phóng tâm sự.

Haiz, ăn tiệc thôi. Hôm nay nên ăn tiệc là chính.

Biết bao tâm tư đang bùng nổ trong lòng từng cô nhân viên xinh đẹp, còn các chàng trai khác thì không quan tâm lắm, họ vẫn cạn rượu cạn bia rất nhiệt tình.

Cốc Khiếu Thiên khá là thích uống rượu, nhưng khi dự tiệc thì y không bao giờ uống qua liều lượng của mình.

Bữa tiệc ăn mừng sôi nổi một lúc lâu rồi cũng nhanh chóng tàn lụi. Bây giờ trong mắt Cốc Khiếu Thiên chỉ còn là một đám nhân viên mặt mày đỏ ke, ngã dài cả ra bàn mất rồi.

Chỉ còn vớt vát lại nhóm nhạc vừa được nhận giải thưởng, Thích Hạ và Cốc Khiếu Thiên là tỉnh táo.

Nhìn bọn họ say khướt như vậy, y chỉ thầm hừ lạnh một tiếng rồi đứng dậy, nói với thư ký riêng của mình.

” Rin, cô đi tính tiền bàn tiệc hôm nay đi.”

Cốc Khiếu Thiên đưa cho Rin cái thẻ vàng sáng loáng rồi cất bước rời khỏi bữa tiệc. Thích Hạ thì ở lại để cùng bọn người kia ra về.

Ngồi vào xe rồi, Cốc Khiếu Thiên liền ngã lưng ra sau ghế, rượu bắt đầu thấm vào cơ thể khiến y thấy hơi buồn ngủ.

Rin tính tiền xong xuôi liền đi ra xe, gửi lại cho y cái thẻ vàng kia. Cốc Khiếu Thiên nhận lấy rồi thành linh hỏi:

” Khi này cô thấy trong tài khoản còn bao nhiêu?”

Rin bị hỏi vấn đề này bất ngờ quá, cô nàng chưa định thần kịp nên hơi ấp úng. Hồi lâu thì a khẽ một tiếng:

” Ban này tôi nhớ là ngài còn hơn chín ngàn tệ.”

” Chín ngàn tệ đó là sau khi trả cho bữa tiệc kia rồi hử?”

Rin chớp chớp mắt, gật đầu chắc nịch.

Thế nhưng Cốc Khiếu Thiên có vẻ hài lòng lắm với số tiền mình vừa nghe được. Trong lòng y cũng không còn bộn bề suy nghĩ gì, nhắm mắt lại nghỉ ngơi khi con xe màu đen sang trọng đã sớm lăn bánh.

Về đến căn hộ cao cấp của mình, Cốc Khiếu Thiên cứ nghĩ rằng mình đã say đến mức đi nhầm sang căn hộ của người khác.

Căn hộ của y là một nơi luôn yên tĩnh, một động thái nhỏ cũng có thể nghe được, ví như tiếng gió lướt qua.

Nhưng hôm nay, khi Cốc Khiếu Thiên vừa đặt chân qua cánh cửa chính thì đã bị một dàn âm thanh chói tai đập vào màng nhĩ.

Y nhíu chặt mày, đóng kín cửa lại rồi xoay người đi vào trong đó xem thử. Phòng khách vẫn chưa bị xáo trộn đồ đạc nhưng trên sàn nhà thì rơi vãi đầy vỏ bánh, vỏ kẹo, vỏ thức ăn nhanh.

Cốc Khiếu Thiên hít hít mũi, còn nghe được cả mùi gà rán, khoai tây chiên, hình như còn có cả pizza.

Còn về âm nhạc thì Cốc Khiếu Thiên không hiểu bọn người kia đang hát cái gì nữa. Ngôn ngữ này không phải ngôn ngữ mẹ đẻ của y.

Phía trong, Lam Sơn vừa mới ra khỏi phòng ngủ, trên người bận một bộ y phục nhìn là biết đắt tiền nhưng rất đơn giản và có phần đáng yêu. Trên miệng cậu còn đang ngậm cây kẹo mút vị trái cây hỗn hợp, mặt mũi trông rất tốt.

Đôi chân mang tất khác màu, một trắng một đen, rất phá cách.

Mang theo khuôn mặt tươi như hoa hướng dương đó ra ngoài phòng khách, Lam Sơn chợt nhận ra âm nhạc đã bị tắt đi, thay vào đó là một bầu không khí thật ảm đạm.

Hít lấy một luồng khí lạnh như băng, Lam Sơn cắn vội cây kẹo rồi nuốt xuống. Đi lại gần chỗ ghế salon dài, Lam Sơn hơi nghiêng người quan sát vị chủ nhà đang nhắm mắt đánh giấc.

Phù, hóa ra ông ấy ngủ rồi. Mà ông ấy về khi nào thế nhỉ?

Lam Sơn ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa, bóng đèn tự động đã tắt từ lâu, để lại một mảng tối hù. Quay lại nhìn về phía Cốc Khiếu Thiên, Lam Sơn thỉnh thoảng bị dọa bởi đôi mắt sáng như mèo trong đêm kia.

” Khụ, ông...về rồi?” Lam Sơn suýt thì bị sặc kẹo.

Cốc Khiếu Thiên mơ màng nhìn thiếu niên vừa phá hỏng cả căn hộ của mình, hồi lâu thì đặt di động của y lên bàn.

” Cậu đã làm gì trong ngày hôm nay, hửm?”

Lam Sơn nghe giọng điệu hỏi tội kia, cả người xoắn xuýt lo sợ. Mắt liếc nhìn chiếc di động người nọ, màn hình sáng chói hiển thị rõ phần tin nhắn thông báo.

Kỳ lạ là, ngày hôm nay Lam Sơn nhìn chữ Trung thì giống như nhìn chữ Việt vậy, hoàn toàn có thể đọc lâu, hiểu tận tình nghĩa của ngôn ngữ thứ hai này.

Bất giác Lam Sơn nghĩ, có khi cậu đã thích ứng được với sự xuyên thư này rồi.

Hít thêm một hơi nữa, Lam Sơn cẩn trọng cúi xuống đọc phần tin nhắn trên màn hình di động, vài giây sau liền cứng họng, mặt mũi tái mét.

Trên đó ghi ngắn gọn là tài khoản của bạn đã chi tiêu bao nhiêu bao nhiêu đấy, còn lại bao nhiêu bao nhiêu thôi.

Sống lưng Lam Sơn lạnh ngắt, mắt không khỏi nhìn chăm chú Cốc Khiếu Thiên.

” Cậu...dám dùng thẻ của tôi để mua đồ hay sao?”

Lời của y như rít qua từng kẻ răng.

Lam Sơn hiểu, y đang nổi trận lôi đình rồi.

Chẳng qua sáng hôm nay, cậu ở nhà buồn chán cuộc đời quá nên mới đi tham quan căn hộ cao cấp này. Cậu không chỉ tham quan từng gian phòng mà còn xem kỹ càng tủ quần áo của Cốc Khiếu Thiên nữa.

Tham quan thỏa thích chán chê rồi, Lam Sơn mới lôi một lon nước ngọt ra uống, sau đó ngả người lên ghế nằm thư giãn. Cũng đúng lúc này, dưới chỗ cậu nằm cần cần cái chi đó làm cậu phải ngồi nhồm dậy.

Ấn ngón tay sâu xuống dưới khe hở, Lam Sơn phát hiện được một chiếc thẻ bạc rất đẹp, rất hấp dẫn và thu hút.

Ngay sau đó, Lam Sơn cứ như vậy mà cầm thẻ đó vi vu khắp thành phố cả một buổi sáng.

Chuyện là như thế. Và cậu cũng không nghĩ là thẻ đó người kia còn...nhớ tới.

Tiu ngửu cúi thấp mặt, Lam Sơn ấp úng nói:

” Tôi xin lỗi. Ngài đừng chấp đứa trẻ ngu ngốc như tôi.”

Cốc Khiếu Thiên thì cầm lên ngón tay, trầm ngâm ngược nhìn Lam Sơn. Rất nhanh, y đưa ra quyết định:

” Tôi cho cậu ba phút để rời khỏi đây, không để lại một tí bụi nào trên người cậu mới thôi.”

Lam Sơn biết chắc Cốc Khiếu Thiên sẽ đưa ra quyết định này, cậu cũng đoán được số phận của mình sẽ bèo dạt mây trôi nhưng mà...

Lam Sơn là ai chứ? Lam Sơn không phải đứa trẻ dễ bị chùn bước như vậy! Lam Sơn không bao giờ bị khuất phục!! Lam Sơn sẽ làm mọi cách, làm mọi cách để được lưu lại trong căn hộ cao cấp này.

Vì thế mà...

Lam Sơn quyết định một việc thật táo bạo.

Hết chương 3.

4. Chương 4: Cáo Già Gặp Hồ Ly

Một thiếu niên trên người bận chiếc áo phong tay dài màu đen rộng thùng thình, phía dưới là chiếc quần đùi màu trắng kết hợp với một đôi tất hai màu khác nhau.

Gương mặt thuần túy lưu manh ngỗ ngáo trước đây bây giờ chỉ còn lại là một vẻ đáng yêu câu dẫn.

Lam Sơn trước khi thực hiện cái màn trình diễn táo bạo của mình thì cậu đã thầm cầu nguyện hơn một trăm lần, nước bọt cũng ừng ực khe khẽ phát ra.

Nhắm mắt, chớp mắt, đưa tình xong xuôi, Lam Sơn liền mỉm cười một cách tà ma.

Âm nhạc không có, Lam Sơn liền hát chay.

Lam Sơn đưa hai bàn tay trên trán, tạo thành hình mái nhà rồi vui vẻ hát:

"Chô cô nơ pin han chơ các sịc dơ nắc cô, ơ nắc cô. Cồ sô han u du han cha nần ghì đa rá dô, ờ rá dô...Ôp pa há cô ná ha cồ, cốc ma chu an cha sồ. Sờ rô son ba đắc ki dễ pép ân na sơ rư ha chô..."

Hai bàn tay nắm lại, động tác mèo nhỏ liền bộc phát hết công suất và Lam Sơn vẫn thản nhiên hát bài hát mà Cốc Khiếu Thiên không hiểu được nghĩa của nó.

"Han nân pa chi ma nu gô quô rê đô nếch cồ, ơ nếch cồ. Tà rân dơ cha rang man đô sêch chì ma nan ních cô, ơ ních cô. Sê ki song gá rắc cơ cồ, khốc da sốc hê chô dô. Chờ tế na hon cha nề bơ rơ tu chi an kí rô..."

Vào điệp khúc của bài Gwiyomi, Lam Sơn cảm nhận được tim của mình đang đập thành thịch thật hoảng loạn.

Trời ơi, sống mười tám năm trên đời chưa lần nào cậu thấy mình nhục nhã cần đào hố chui xuống đất ngay như lúc này.

Huhu, hình tượng ơi, người ở đâu?

Trong lòng thầm gào khóc như thế nhưng ngoài mặt Lam Sơn vẫn mỉm cười đáng yêu, lâu lâu còn lắc lư cái đầu, chớp chớp mi mắt dài như con gái để câu dẫn nữa.

Hai ngón trở gơ lên, lắc lư qua lại: "I đa ha kì ân kì đồ mì."

Biểu tượng "say hi" được biến thành tai con thỏ nhấp nhô: "I đa ha kì in ân kì đồ mì."

Ngón trở cùng ngón cái ghép lại thành vòng tròn, xoay xoay: "Sam đa ha kì sam ân kì đồ mì, kì kì đồ mì, kì kì đồ mì..."

Mỗi bàn tay gơ lên bốn ngón, đặt dưới cằm làm duyên: "Sa đa ha kì sa đô kì đồ mì."

Mười ngón tay như hai bông hoa nở to ra rồi tạo thành trái tim: "Ô đa ha kì ô đô kì đồ mì."

Mỗi ngón được mút nhẹ một cái: "Du đa ha kì du gân nhăm nhăm nhăm nhăm nhăm, kì đồ mì, a ki đô mì."

Vị chủ nhà thần sắc vốn lãnh khốc, nay còn thêm một đám mây đen phía trên bao phủ lấy, tầng tầng sát khí. Cốc Khiếu Thiên công lực thực tốt mới có thể ngồi vắt chéo chân, ngón cái tì cằm và chiêm ngưỡng trọn vẹn màn trình diễn ngốc nghếch của thiếu niên kia.

Riêng Lam Sơn thì cảm thấy mình thật giỏi, một cảm giác thành tựu khiến cho cậu lâng lâng như ở trên chín tầng mây.

Mình quả nhiên có khiếu nghệ thuật, chắc chắn sẽ làm cho người đàn ông không có tình thương kia động lòng hoặc ngưỡng mộ, có khi còn đem mình vào công ty nâng lên thành một nghệ sĩ không chừng!!

Nắm chắc phần thắng trong tay, Lam Sơn ngây ngốc cười cười lên.

Đối với cậu thì việc nhảy múa ca hát Gwiyomi là một việc rất táo bạo, vì trước giờ cậu luôn kêu trò này thật nhàm chán, không mang tính khoa học gì cả.

Bây giờ thì thấy rồi.

Lam Sơn lia mắt nhìn Cốc Khiếu Thiên vẫn trầm mặc không mở lời, cậu căng thẳng nuốt nước bọt, nhích nhích lại gần chỗ y mà hỏi khẽ:

” Ngài thấy thế nào?”

Cốc Khiếu Thiên hờ hững nâng mi mắt nhìn cậu:

” Ở khía cạnh nghệ thuật, cậu làm rất tốt.”

Lam Sơn tròn mắt nai nhìn Cốc Khiếu Thiên vừa khen mình, chốc chốc mọi suy nghĩ đều dừng hẳn lại. Khóe môi nhếch lên, cậu muốn cười ha ha hai tiếng nhưng phải kìm lại.

Cũng vì đại não ngừng hoạt động trong năm giây nên Lam Sơn khó lắm mới thích nghi nổi câu thứ hai mà Cốc Khiếu Thiên phán:

” Nhưng thực tế, tôi chỉ vừa xem một tên khủng nhảy múa loạn xạ thôi.”

Cốc Khiếu Thiên dứt lời liền đứng dậy, không buồn đòi lại cái thẻ mà Lam Sơn đã vô tình cuỗm được. Mắt y hơi lướt qua đôi tất khác màu dị hợm kia, đôi chân mày thanh tú hơi chau lại rồi y xoay người bỏ đi mất.

Sau năm giây, đại não hoạt động trở lại.

Đương nhiên, sau đó là sự phẫn uất không có gì miêu tả nổi nữa của Lam Sơn. Cậu nghiêng răng nghiêng lợi, một phút nhục nhã dâng tràn trong tim.

Trái tim này thật mong manh, chỉ cần một nhát là tan thành nghìn mảnh chứ không đùa đâu nhé.

Lam Sơn ủy khuất ôm ngực, ở phía sau lưng Cốc Khiếu Thiên mà mè nheo:

” Ngài đúng là quá đáng! Tôi yêu thích nghệ thuật vì tôi luôn cảm thấy ngài là một con người có đôi mắt tinh tường. Một chủ tịch của một công ty giải trí nổi tiếng như thế hẳn là không tầm thường gì cả. Bên cạnh tôi chắc chắn ngài cũng rất áp lực nhiều thứ. Vì tôi nghĩ cho ngài mà trình diễn bài hát đó, giúp ngài thư giãn đầu óc. Không ngờ ngài lại bảo tôi giống một tên thần kinh.”

Mũi khịt khịt, đơn giản là do nhiệt độ hạ thấp xuống mà Lam Sơn thích nghi không nổi, chứ cậu không khóc. Nhưng trong hoàn cảnh này, cậu liền lợi dụng nó một cách xảo trá.

” Ngài bảo tôi thần kinh mà ngài cũng ngồi im xem hết đó thôi. Công lý ở đâu chứ? Bên ngoài người ta trình diễn một bài cũng được hẳn một số tiền ngon lành rồi, còn tôi vừa trình diễn không công mà còn bị mắng nữa a.”

” Được rồi, ngài đã bảo thế thì tôi cũng sẽ nhận vậy. Tôi tin máu nghệ thuật của tôi không phải dạng vừa a. Ngài đi ngủ đi, ngài ngủ ngon.”

Lam Sơn một mặt cúi gằm xuống, thản nhiên đi lại gần chiếc ghế salon, nằm phịch một tiếng, ư ư hai tiếng thoải mái.

Cốc Khiếu Thiên sau khi nghe một màn nổi lòng từ thiếu niên lấm mồm kia, y không biết nhận xét gì ngoài việc cảm thấy nổi lòng đó hết như đang mắng xéo y vậy.

Nhưng rồi Cốc Khiếu Thiên cũng không buồn để ý đến chuyện đó, y bình tĩnh bước lại gần chỗ Lam Sơn đang nằm, duỗi ngón tay gõ nhẹ xuống áo cậu.

Lam Sơn mệt muốn ngất đi, vừa nằm xuống liền muốn đi ngủ ngay. Nào ngờ giấc mộng mới vẽ ra thì đã bị dập tan, cậu làu bàu trong miệng rồi mở mắt nhìn.

Thấy Cốc Khiếu Thiên còn chưa an giấc, cậu khó hiểu nhìn y:

” Sao ngài chưa ngủ?”

Cốc Khiếu Thiên khoanh hai tay trước ngực, nhếch mép nói:

” Cậu nghĩ là tôi quên chuyện đuổi cậu ra khỏi nhà cách đây mười phút à?”

Ấy..

Lam Sơn đảo trông mắt, cái mặt gian manh liền lộ ra. Cậu khi nãy lợi dụng tuôn một bài tể văn như vậy chính là để dời sự chú ý của Cốc Khiếu Thiên, muốn tự bản thân giả ngu giả ngơ để được ngủ trong nhà y đêm nay.

Nào ngờ Cốc Khiếu Thiên nhạy bén hơn, thông minh hơn, hay dùng cách nói khác chính là cáo già hơn cậu. Rõ ràng chênh lệch tuổi tác thì cũng ảnh hưởng thật.

Lam Sơn đang đưa đôi mắt nhìn tứ phía, miệng muốn nói gì đó nhưng không tài nào mở lời được.

Cốc Khiếu Thiên vẫn ung dung mỉm cười nhàn nhạt:

” Tôi sẽ mở cửa giúp cậu. Mau lên đi!”

Aishshhhshshshs...

Lam Sơn đầu óc rối tinh rối mù, loạn cào cào chầu chầu hết cả rồi. Cậu mím chặt môi nhìn Cốc Khiếu Thiên đang bước ra cửa, một mặt không đành lòng mà đứng dậy.

Nhưng cậu chưa di chuyển, chân vẫn đứng một chỗ như thể nhìn bóng lưng thẳng tắp của y.

Phải làm gì đây? Phải làm gì thì được nhỉ?

Xem nào, nhớ lại xem nào.

Bà tác giả này hình như chưa có thằng đàn ông nào mà bả tha cả? Một cái động của bả đều cong từ trẻ đến già, từ bé đến lớn, mập ốm xấu đẹp gì cũng cong mẹ nó hết luôn.

Được rồi, mình chưa đọc hết bộ Thanh âm của Thiên Sứ này nên không biết Cốc Khiếu Thiên có cong không nhỉ?

Ayyo, nhưng nếu với tính cách của bà Sun thì...hẳn là bả sẽ dành cho ông kia một người đi? Nhìn Cốc Khiếu Thiên như vậy chắc là cong rồi, vậy...vậy...

Ồ ạch, mình đang nghĩ quái gì vậy? Việc ổng cong và việc mình sắp bị đuổi thì liên quan gì nhau?

Ôi, mình vừa nghĩ tới điều ai cũng nghĩ đúng không?

Nếu trên đời này có Hàn Di cách Đình Huy mười lăm tuổi thì bây giờ có Lam Sơn cách Cốc Khiếu Thiên hơn hai mươi tuổi.

Mẹ nó chứ, mình lại nghĩ gì nữa vậy!!!!

Cốc Khiếu Thiên định mở cửa nhưng nhìn thấy thiếu niên kia miệng cứ lăm bầm một mình như niệm bùa chú, mắt lại nhắm nghiền, chân mày chau lại trông rất căng thẳng.

Đột nhiên y không đành lòng mở cửa nữa, mà đợi cho cậu bước lại gần mới dịu dàng dẫn cậu ra ngoài hành lang ngập tối.

Lam Sơn sau khi niệm bùa chú xong liền bước tới chỗ Cốc Khiếu Thiên. Cậu còn đang đứng trên một bậc thang không cao lắm, nhưng chiều cao thì vừa vặn ngang bằng với y.

Cốc Khiếu Thiên nhắc chân bước lại gần, toang nắm tay cậu dẫn cậu ra ngoài thì Lam Sơn một bước trượt chân, ngã chúi ra phía sau.

Đương nhiên, cậu phải kéo cả Cốc Khiếu Thiên cùng ngã với mình chứ.

Vì đôi tất hơi trơn nên cậu mất đà, làm cho Cốc Khiếu Thiên một trận đau tê tái. Hai người nằm ép vào nhau, Lam Sơn nhìn cảnh tượng này, lòng thoáng hồi hộp nhưng rồi lợi dụng lúc y không để ý liền nghiêng đầu ấn môi mình lên môi y.

Sau đó, giả vờ làm nạn nhân, vẻ mặt hốt hoảng lẫn bi thương.

Bàn tay che ngang miệng, Lam Sơn mạnh mẽ đẩy Cốc Khiếu Thiên ra, ánh mắt tràn ngập hoảng loạn.

Cốc Khiếu Thiên vừa nãy còn bực bội vì đau chân, bây giờ thì y chỉ ngốc lẳng nhìn Lam Sơn đang che ngang miệng phần nộ nhìn y.

Giống như y vừa mới trở thành tên tội phạm xâm phạm thể xác người khác vậy đó.

Bốn mươi năm sống trên đời này, Cốc Khiếu Thiên lần đầu trưng ra vẻ mặt lẳng không biết chuyện gì vừa xảy ra như thế kia. Chuyện này mà lan ra trong công ty thì có mà mọi người đều bị trục xuất hết.

Thoáng kinh ngạc năm giây, Cốc Khiếu Thiên liền đứng dậy, nhìn đau đầu vào Lam Sơn.

” Ngài vừa hôn tôi đó.” Lam Sơn thật thẳng thắn.

Hay nói cách khác thì y trúng kế cậu rồi.

Cốc Khiếu Thiên tuy vẫn còn chút ngỡ ngàng trong lòng, nhưng bề ngoài y thực bình tĩnh, miết ngón tay lên môi mình.

” Thì có vấn đề gì? Tôi đã từng có vợ, chuyện hôn là chuyện bình thường, tôi không mất mát gì cả.”

Lam Sơn nghe y nói, mắt tròn xoe:

” Ông có vợ rồi à?”

Cốc Khiếu Thiên thật sự không nghĩ Lam Sơn kia một chốc liền thay đổi chủ đề nhanh như thế. Thiếu niên kỳ lạ này làm y đau đầu quá đi mất.

Nhắc đến vợ y, người này đã cùng y ly hôn rất lâu rồi. Sau khi hạ sinh một bé trai kháu khỉnh tên Cốc Vũ, hai người cũng rạn nứt tình cảm. Lý do là vì Cốc Khiếu Thiên quá quan trọng công việc mà quên luôn gia đình.

Chuyện như thế cũng đã mười mấy năm rồi, nhớ lại liền khiến Cốc Khiếu Thiên khó chịu trong người.

Lam Sơn lúc này đứng dậy, hơi ngھnh cổ nhìn y:

” Ừm, nhưng mà tôi mất nư ỹ hôn đầu rồi, ngài định làm gì?”

” Cậu là con trai mà để ý chuyện đó hửm?”

Cốc Khiếu Thiên hơi buồn cười.

Khi nhìn khuôn mặt vô tội của Lam Sơn, y càng không nỡ quát mắng.

Lam Sơn lại mím nhẹ môi, hừ hừ hai tiếng:

” Sao lại không để ý được chứ? Tôi định dành nư ỹ hôn đầu cho vợ tương lai a, bây giờ lại bị một ông chú cuỗm đi rồi. Đền bù đi chứ?”

” Đền bù?” Cốc Khiếu Thiên nhướn cao lông mày, lãnh khốc hỏi, ” Muốn thay thế vị trí của vợ tôi?”

Hả...

Hóa ra, hóa ra...Cốc Khiếu Thiên cùng chung một giuộc nha!!!

Lam Sơn một mặt đầy hưng phấn nhìn y, sau đó liền cảm ơn bà tác giả có tâm bề cong hết hệ liệt kia.

Nhưng mà như vậy thì sao? Cốc Khiếu Thiên thích đàn ông, như vậy bà Sun chắc chắn ghép cho ông một bé thụ nào đó đi? Hừ, như vậy không phải là mình có thêm tình địch à?

Lam Sơn lại đảo mắt.

Cậu hoàn toàn không quan tâm xem tuổi tác hai người có hợp không, không để ý rằng liệu y có chấp nhận một tên thân kinh là cậu không, càng không hỏi đến ý kiến ba mẹ và ông anh thối tha kia nữa.

Nếu như gia đình cậu biết chuyện này chắc chắn chỉ có chết ngay tại chỗ.

Lam Sơn chớp chớp mắt, cười nói:

” Không cần thay thế vị trí vợ ngài đâu. Tôi sẽ đảm nhiệm dọn dẹp nhà cửa cho ngài, nấu bữa sáng bữa trưa bữa tối cho ngài. Nếu ngài cần thì tôi sẽ tắm cho ngài luôn cũng được.”

Như chưa đủ, cậu bổ sung:

” Ngài muốn gì tôi đều sẽ phục vụ tận tình.”

Khi nói xong, Lam Sơn còn không để ý lời của mình có bao nhiêu mùi vị mập mờ kỳ dị thì cậu đã bước tới gần Cốc Khiếu Thiên, kéo cổ áo của y lại kín đáo hơn.

” Được rồi, ngài mau đi ngủ đi, mai còn dậy sớm mà.”

Cốc Khiếu Thiên tận lực kìm nén sự kinh ngạc của mình mà nhìn xuống từng ngón tay thon dài trắng trẻo kia đang chạm lên lớp áo thun của mình. Ngón tay linh hoạt di động, sau đó thì rời khỏi tầm mắt y.

Không cần trở thành vợ tôi mà cậu lại bảo là muốn tắm cho tôi? Khỉ thật, vợ tôi còn chưa tắm cho tôi bao giờ đây!

Cốc Khiếu Thiên càng nghĩ theo cái logic của thiếu niên kia lại càng nhức đầu không ngớt. Y nghi ngờ việc mình đã uống rượu quá liều lượng vào buổi tối hôm nay.

Không để ý Lam Sơn nữa, y liền tách khỏi người cậu, đi lên lầu thật nhanh chóng.

” Ừm mà ngài còn chưa quyết định đề nghị của tôi?”

Cốc Khiếu Thiên dừng bước ở bậc thang thứ năm, không quay đầu lại, y chỉ nuốt xuống tiếng thở dài bất lực của mình mà nói:

” Sáng mai sẽ quyết.”

Lam Sơn càng được một tác tiến một thước:

” Vậy tôi sẽ ngủ ở đây nhé.”

Đương nhiên, Cốc Khiếu Thiên không nhân rồi trả lời câu hỏi ngu ngốc đó, đi về phòng mình một nước.

Lam Sơn lại một mình chiếm lấy phòng khách cao cấp, nụ cười treo trên môi càng lúc càng tà ma hơn.

Hết chương 4.

5. Chương 5: Món Ăn Hại Đời

Cốc Khiếu Thiên từ trong phòng ngủ đi ra đã ngửi thấy mùi thơm của cà phê hảo hạng mà mỗi ngày y thường phải nhấp một ngụm.

Ánh mắt rất tự nhiên mà hướng về căn bếp rộng rãi kia, thoáng động lại trong đôi mắt y là một thiếu niên bận chiếc áo len màu xám kết hợp với quần lửng màu trắng.

Dáng vẻ thiếu niên kia không còn gì có thể gọi là lạ nước lạ cái nữa, ngược lại rất thuần thực sử dụng từng thứ trong nhà của y.

Cốc Khiếu Thiên khép cửa phòng lại, trưng ra một mặt bình thản ngồi xuống bàn ăn, mắt lại khẽ lướt qua chỗ Lam Sơn và đôi chân mày đột nhiên chau lại.

Y hừ một tiếng lạnh nhạt, ” Hôm qua thì hai chiếc tất khác màu, hôm nay chỉ còn một chiếc?”

Lam Sơn nghe thấy giọng nói của Cốc Khiếu Thiên có hơi giật mình, cậu quay nửa người, đối y mà cười tí tít.

” Ngài thích phong cách ăn mặc của tôi chứ?”

Cốc Khiếu Thiên nhếch môi, ánh mắt rõ ràng khinh bỉ nhưng Lam Sơn hoàn toàn đem bỏ một xó không để ý. Y cũng không biết nên bảo con người này là vứt hết mặt mũi hay không nữa?

” Phong cách rất quái dị, tôi cực kỳ chóng mặt.”

Lam Sơn hơi cúi người nhìn chiếc tất màu xanh sẫm của mình, viền cổ lại màu đỏ thẫm, thật ra rất đẹp nhưng qua lời Cốc Khiếu Thiên thì nó hết sức nhảm nhí và kỳ dị. Nhưng mà Lam Sơn trước giờ không để ý lắm về chuyện người ta bình phẩm về cách ăn mặc của mình, cậu thích là được rồi.

Đặt lên bàn cốc cà phê còn bốc khói, Lam Sơn chống cằm, cả nửa người nghiêng một góc bốn mươi lăm độ lên mặt bàn.

” Ngài uống tí cà phê nhé?”

Cốc Khiếu Thiên dời tầm mắt khỏi tờ báo, thỉnh thoảng bị đôi mắt với hàng lông mi như con gái của Lam Sơn làm cho đứng hình vài giây. Y lần đầu thấy một thiếu niên lại mang dáng vẻ của con gái như thế đấy.

Lúc này ngài có thể nói như vậy, nhưng về sau thì ngài đã có thể khẳng định, thiếu niên xinh đẹp như con gái không chỉ có một mình Lam Sơn ngốc nghếch dị hợm này.

Liếc mắt về phía cốc cà phê, Cốc Khiếu Thiên ung dung cầm lên, đưa đến môi, thổi nhẹ một hơi rồi nhấp một ngụm. Động tác của y nhuần nhuyễn đến mức khiến Lam Sơn không dứt mắt ra được.

Động tác rất đỗi bình thường nhưng khi áp lên Cốc Khiếu Thiên thì nó vừa nhẹ hẫng lại rất lịch thiệp, có sức hút không ngờ được.

Lam Sơn nheo mắt nghĩ, kiểu này có khi mình cũng thích ông ấy trước khi chưa ông ấy mất rồi?

Hây, bây giờ thì tiết lộ một chút đây.

Lam Sơn đúng là một hủ nam chân chính, nhưng cậu cũng chưa bảo mình là một thẳng nam chính cống?

Chuyện này luôn được cất giấu sâu trong trái tim cậu, ngoại trừ phong cách ăn vận kỳ lạ của mình ra thì Lam Sơn khá là hướng nội khép kín. Nhưng vì hiện tại cậu cần một chỗ ở ổn định ở một nơi như thế này, cho nên...cậu đành bộc lộ thôi.

Sau khi Cốc Khiếu Thiên uống vài ngụm cà phê xong, y liền nhìn Lam Sơn nhắc nhở:

” Hôm qua cậu bảo muốn làm người giúp việc cho tôi đúng không?”

Đang mơ màng tính toán thiệt hơn, Lam Sơn liền tỉnh ngộ khi nghe câu hỏi kia. Cậu đứng thẳng người, ra dáng một con người đang hoang chấn chấn mà lắng nghe.

” Vâng, đúng thế. Ngài...suy nghĩ rồi sao?”

Cốc Khiếu Thiên gõ nhịp nhịp lên bàn, vẻ mặt đắm chiêu như suy nghĩ gì đó rất nghiêm túc. Hồi lâu y cười khẽ nói:

” Ừm vậy sao còn chưa nấu bữa sáng nhỉ?”

Bữa sáng?

Lam Sơn đảo mắt, trong lòng vừa unction một âm thanh thật lớn. Đúng là làm osin tất nhiên phải nấu bữa sáng, mà nấu bữa sáng cho người này thì phải cẩn trọng, ngon mắt, vừa miệng...

Cậu mãi nghĩ mà không để ý ánh mắt của Cốc Khiếu Thiên đang đầy suy tư nhìn mình. Chừng hai, ba phút sau, Lam Sơn liền búng ngón tay, vui vẻ cọt tạt dề rồi bắt cái chảo lên.

Chảo nóng, cậu đập quả trứng gà một cách thành thạo, nhưng đến công đoạn lật mặt trứng thì...

Ách.

Lam Sơn suýt thì ném quách cái muỗng gỗ vì bị dầu bắn lên cổ tay. Nhưng vì Cốc Khiếu Thiên đang ngồi phía sau, cậu phải bình tĩnh thật bình tĩnh, tìm cách lật mặt trứng thật hoàn hảo.

Loay hoay cũng hơn hai phút, Lam Sơn rốt cục chiền xong cái trứng ốp lết dành cho buổi sáng của Cốc Khiếu Thiên. Nhìn ốp lết trên đĩa đã không khéo bị vỡ ra một chút, cậu nuốt khan, rắc muối tiêu lên, tương ớt lên, lấp đi chỗ vỡ đó rồi đặt lên bàn.

Cốc Khiếu Thiên hạ tầm mắt nhìn đĩa ốp lết “hoàn hảo” của Lam Sơn, trong lòng đắng chát một vị. Đầu lưỡi cũng tự nhiên mất hết hứng muốn ăn, y dời mắt sang chỗ khác, thẳng thừng bảo:

” Cậu đã nấu ăn bao giờ chưa?”

Lam Sơn biết thừa sẽ bị hỏi như vậy, nén tiếng thở dài, mặt dày đáp:

” Tôi thường làm bữa sáng cho gia đình đó. Bên Việt Nam ăn ốp lết như thế này này, văn hóa ăn uống mỗi nước mỗi khác mà. Ngài ăn thử đi, đảm bảo ngon.”

Cốc Khiếu Thiên khẽ nhíu mày, không phản bác nữa vì y tự dưng cảm thấy lời Lam Sơn nói cũng không sai. Cầm nĩa lên cắt một miếng trứng bỏ vào miệng, y vừa khép miệng lại thôi thì biểu cảm gương mặt đã đáng sợ hơn khi nãy rồi.

Buông nĩa xuống, Cốc Khiếu Thiên cố gắng nuốt nốt miếng trứng đó, nhấp vào một ngụm cà phê lại càng thấy cuộc đời của mình cay đắng quá.

Nhắm mắt lại, y hít một hơi rồi như bùng nổ:

” Lam Sơn, cậu thiếu năng đến mức không phân biệt được muối tiêu và đường à?”

Lam Sơn lần đầu tiên thấy Cốc Khiếu Thiên giận dữ như vậy, cậu vô tội quay đầu nhìn hủ muối tiêu, rõ ràng cậu đã nhìn thấy nó mà?! Lại liếc mắt sang bên cạnh, cậu thấy hủ đường nằm chễm chệ đó, ồ, mình cũng thấy hủ đường luôn.

Chắc là trong lúc bận rộn mình quơ đại rồi? Ày, sao giờ ta? Như vậy món trứng hồng rồi? Hmm, phí đường quá, đáng lý không nên phí phạm thế.

” Không cần thương lượng nữa.” Cốc Khiếu Thiên dứt khoát đứng dậy, cầm lấy áo vest của mình, lạnh lùng cự tuyệt, ” Dọn khỏi đây ngay lập tức.”

Lam Sơn căng thẳng miết mép tập dề, trong lòng niệm câu thần chú, sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi. Khi Cốc Khiếu Thiên gần ra khỏi phòng bếp thì cậu liền hét toáng lên, ầm ỨC TỘT ĐỈNH.

” Khi nãy ngài cũng có phân biệt được đâu mà trách tôi?!”

Hét xong, Lam Sơn hé một mắt nhìn xung quanh, thấy Cốc Khiếu Thiên đã dừng bước xoay lưng nhìn mình.

Ồi tiêu rồi, tại sao mình lại vạch trần cái ngốc nghếch của ông ta chứ? Huhu, tiêu thật rồi, đáng lý mình nên giấu nhem đi... Muối tiêu ơi, đường ơi, tội bây hại tao rồi đấy!!

Lam Sơn thở mạnh ra, đi lại gần chỗ Cốc Khiếu Thiên, xuống nước làm một thiếu niên ngoan ngoãn lễ phép.

” Thật ra thì tôi thấy muối tiêu và đường rất khó phân biệt(?!), ừm đúng là lỗi của tôi, vì tôi mà ngài mới dùng món trứng đó. Đều là lỗi của tôi. Chi bằng bữa trưa nay tôi làm cơm cho ngài nhé?”

” Cơm trưa?”

Lam Sơn gật gật, cười tíu tít, ” Đúng a, tôi sẽ cố gắng làm cơm trưa ngài, thật ngon, thật ngon. Tôi...mang đến công ty cho ngài nhé?”

Cốc Khiếu Thiên nhìn cậu một lúc lâu, trong đầu suy tư rất nhiều nhưng cuối cùng cũng nguôi cơn giận mà chấp nhận.

Khi ra ngoài xe rồi, y vẫn chưa thể hiểu nổi bản thân đang bị cái gì nữa. Dung túng một tên ngốc hậu đậu như vậy, hoàn toàn không phải phong thái của y?!

Lam Sơn vừa mới đóng cửa lại xong liền hú hét một trận vui vẻ.

Cậu vui vẻ không phải vì được Cốc Khiếu Thiên chấp nhận, mà là trưa nay cậu sẽ đến công ty của y, cơ hội gặp mặt Tổng Dĩ Khang là rất cao!

Ồi sao mình lại thông minh như thế chứ?

Lam Sơn ngã người xuống salon êm ái, cười lên khinh khịch khoái trá, tùy tiện nhâm nhi ly nước hoa quả mình mới làm.

Nước hoa quả hảo hạng đúng là ngon thật mà, haha.

Đến gần buổi trưa, Lam Sơn loay hoay trong bếp nấu bữa trưa hoàn hảo cho Cốc Khiếu Thiên.

Nếu ai có mặt ở đây thì phải phát cáu khi mười phút trong bếp sẽ có tiếng loảng xoảng đồ vỡ. Và nếu Cốc Khiếu Thiên đi về và phát hiện số chén, đĩa, ly thủy tinh của mình biến mất không ít thì đừng ngạc nhiên.

Nó ở trong thùng rác hết rồi.

Lam Sơn vừa ngo cuốn sách hướng dẫn nấu ăn vừa cẩn thận làm theo từng chút một. Đặc biệt là khi chọn gia vị, cậu đều nhìn thật kỹ, ném luôn cho chắc rồi mới bỏ vào thức ăn.

Món hôm nay cậu làm cho Cốc Khiếu Thiên có tên Bò nấu rượu vang.

Và đương nhiên thứ không thể thiếu là rượu vang rồi.

Lam Sơn làm được một nửa công đoạn liền dừng tay, đi lục từng góc ngách tìm cho ra một chai rượu vang. Trong bụng cậu đinh ninh chắc chắn Cốc Khiếu Thiên không chỉ có một chai rượu vang mà là một hầm rượu vang luôn.

Nhưng thực tế thì cậu tìm được một chai rượu vang thôi.

Thoáng hụt hẫng, Lam Sơn cứ nghĩ Cốc Khiếu Thiên sang chảnh lắm cơ, ai ngờ...cũng bình thường thôi mà.

Mang ra một chai rượu, Lam Sơn cân đo đong đếm rồi thêm rượu vào món bò hầm kia, canh thêm tí nữa là tắt bếp, đóng hộp được rồi.

Theo như địa chỉ mà Cốc Khiếu Thiên đưa mình thì Lam Sơn đã bắt đúng chuyến xe để tới thẳng đó luôn.

Đứng trước một tòa nhà sang trọng cao cấp lộng lẫy thế kia, Lam Sơn có ngắc cổ muốn nhìn đến tầng cao nhất cũng không thể.

Nuốt khan, yết hầu chậm rãi di chuyển, Lam Sơn cảm thấy choáng váng trước sự giàu có của người đàn ông ly dị vợ này.

Nhìn cánh cửa thủy tinh cao lớn lấp lánh ánh nắng kia, Lam Sơn một mặt tự tin bước vào đó. Ngay khi bước vào cậu liền nhìn thấy hai nữ nhân viên xinh đẹp đang ghé tai bàn luận gì đó sôi nổi.

Ngẫm vài giây, Lam Sơn tiến đến đó, rất lễ phép thân thiện hỏi:

" Xin chào, cho em hỏi phòng của chủ tịch ở đâu ạ?"

Hai nữ nhân viên ngưng bàn luận chuyện thiên hạ, mắt liếc nhìn Lam Sơn một cách nghi ngờ.

Chủ tịch! Thiếu niên này tìm chủ tịch! Ô, đáng yêu quá vậy

Nữ nhân viên 1 liếc nhìn bạn mình, ra hiệu bằng ánh mắt.

Nữ nhân viên 2 cũng liếc qua, rất thấu hiểu.

" Em...là gì với chủ tịch nhỉ?"

Lam Sơn cũng dự đoán trước điều này liền giơ ra hộp cơm trưa mà nói:

" Em làm cơm trưa cho chủ tịch ạ. Hm, giờ này có lẽ ngài ấy đang đợi em rồi."

À không, đợi cơm chứ?!

Thôi bỏ đi.

Lam Sơn đối hai nữ nhân viên cười cười.

" Nè, có phải là con trai chủ tịch không?"

" Cái này không chắc lắm, chưa thấy mặt bao giờ."

" Giờ sao? Cho lên hen?"

" Ừ, cho đại đi."

Lam Sơn nghe hai nữ nhân viên xì xầm, cậu cũng nóng cả ruột. CƠM trưa sắp nguội rồi, hai chị bàn thì bàn nhanh tí nào.

” Ừm em tên gì có thể nói cho tụi chị biết không? Chị sẽ hỏi chủ tịch.”

” Dạ Lam Sơn ạ.”

” Được, đợi chị một chút.”

Trong khi một nữ nhân viên đi gọi cho chủ tịch hỏi thử thì người còn lại lén lút quan sát cậu làm cậu hơi ngại. Vì đến công ty của Cốc Khiếu Thiên mà cậu ăn vận chỉnh chu lắm cơ.

” Em là con trai chủ tịch sao?”

Lam Sơn hơi sững sốt, giây sau liền khinh bỉ trong bụng.

Con trai cái gì chứ?! Hừ, ông ấy có thằng con tên Cốc Vũ rồi, tôi Lam Sơn thì liên quan đếch gì?

Hây, xinh đẹp rõ ràng đi kèm với não nhẩn...

Lam Sơn thở dài, ” Dạ không ạ. Em là người quen thôi.”

Nói mình là osin cũng nhục quá, thôi người quen cũng được.

Khi hai người còn đang định hàn thuyên đôi chút thì thỉnh linh một chàng trai lịch lãm khoan thai bước đến, ngắt mạch câu chuyện của họ.

” Mế Ly, giờ giải lao còn chưa tới mà? Không sợ chủ tịch thấy à?”

Mế Ly nhìn thấy Thích Hạ liền bĩu môi:

” Anh đừng trêu em. Em đang nói chuyện với người của chủ tịch đó.”

Người của chủ tịch? Chị này dùng từ hay phét!

Lam Sơn lén lút mỉm cười.

Thích Hạ dời tầm mắt sang Lam Sơn, ” Cậu là...”

” Tôi là Lam Sơn, rất vui được gặp anh. Ừm tôi là người của ngài Cốc, phụ trách nấu ăn cho ngài ấy a.”

” Nấu ăn?” Thích Hạ có chút sững sốt, ” Cậu...ở cùng chủ tịch?”

Lam Sơn nghiêng đầu, vui vẻ thừa nhận.

Điều này làm Thích Hạ kinh ngạc đến ngày hôm sau cũng không bình thường được. Anh là người thân cận của Cốc Khiếu Thiên, đương nhiên hiểu rõ tính khí của y.

Ngay cả đứa con trai duy nhất là Cốc Vũ mà y còn cho đi du học để y có thời gian một mình, thì làm sao có chuyện chấp một người lạ trong nhà?

” Lam Sơn, chủ tịch cho phép em lên rồi đó.” Mỹ Lê vui vẻ thông báo.

Thích Hạ nghiêng người nhìn Mỹ Lê rồi chủ động dẫn Lam Sơn lên phòng Cốc Khiếu Thiên. Khi đi dọc hành lang, cậu không khỏi nhìn ngắc tứ phía, hồi lâu mới can đảm hỏi:

” Anh này, anh có biết ca sĩ Tống Dĩ Khang không?”

Thích Hạ nghe thế liền mỉm cười tự hào:

” Đương nhiên. Tôi là quản lý của em ấy mà.”

Quản lý?! Quản lý sao!!!

Lam Sơn như đang gắng nhịn niềm hưng phấn của mình, hít một hơi, thở hai hơi, mỉm cười.

” Ồ, ra thế!”

Hu hu, sắp gặp Khang cửa cửa rồi, mình phải bình tĩnh mới được nha!!! Làm gì quá đà thì hồ ly nhỏ xử đẹp mình mất -.-

Đến trước phòng Cốc Khiếu Thiên, Thích Hạ toang mở cửa thì Lam Sơn liền đẩy hộp cơm trưa cho anh rồi nói:

” Ừm anh có thể mang vào giúp tôi không? Ở nhà tôi còn rất nhiều việc.”

Thích Hạ cúi nhìn hộp cơm trưa, còn chưa nói gì thì Lam Sơn đã biến mất. Anh nhúu mày, mở cửa mang cơm vào cho Cốc Khiếu Thiên.

Cốc Khiếu Thiên ngồi ở bàn làm việc, nghe tiếng động liền ngẩng mặt lên. Nhìn thấy hộp cơm trên tay Thích Hạ, tâm trạng y khẽ trầm xuống, hơi hực hắng (!)

Thích Hạ cẩn thận đặt cơm lên bàn rồi nói:

” Lam Sơn đưa cho ngài. Chúc ngài ngon miệng, chủ tịch.”

Cốc Khiếu Thiên giở nắp hộp ra, ngửi thấy mùi hương vừa thơm vừa quen thuộc. Món này cũng bắt mắt hơn món trứng ốp lết hồi sáng nữa nên y khá hài lòng.

Cầm muống lên mức một miếng canh nếm thử, ngay lập tức y trắng mặt, ngón tay vì tức giận mà run rẩy.

Món này nếu không nhầm là món bò nấu rượu vang?!

Nhà y đúng là có rượu, vì có rượu nên Lam Sơn mới nấu hoàn thiện món ăn này. Nhưng mà, nhưng mà điều y muốn phần nộ ở đây chính là...

Chai rượu mà Lam Sơn tìm thấy, chắc chắn là chai rượu quý giá mà Cốc Khiếu Thiên một năm mới lấy ra đãi khách quan trọng.

Mỗi lần dùng chỉ một ít mà thôi, vì nó cực kỳ đắt giá.

Thế mà...

Đôi mắt Cốc Khiếu Thiên dần tối lại, y không buồn ăn nốt hộp cơm trưa đó vì y không thể nuốt nổi.

Lam Sơn, cái tên nhóc phá hoại đó! Mình thật...muốn giết chết không còn xác.

Hết chương 05.

Má Vi: Happy New Year mọi người ~

6. Chương 6: Lam Sơn Bị ‘trục Xuất’

Lam Sơn sau khi mang cơm đến cho Cốc Khiếu Thiên xong liền quay về căn hộ cao cấp trong mơ của...ông chủ cậu.

Vừa mở cửa bước vào, cậu đã ngửi thấy một mùi nước hoa thoang thoảng qua cánh mũi của mình. Cởi vớ đôi giày sandal màu xanh dương sẫm, Lam Sơn cẩn thận nhấc từng bước chân đi vào phòng khách, đưa mắt ngó đảo đảo.

Mùi nước hoa càng lúc càng nồng hơn, nhưng còn người thì chẳng thấy đâu cả.

Lam Sơn khó hiểu nhúu mày, hít thêm một hơi nữa rồi khẳng định đây là mùi nước hoa của phụ nữ, mà là loại hàng hiệu chứ chẳng chơi.

” Này, cậu là ai?!”

Phía sau lưng đột nhiên có giọng nói lạnh lốt làm Lam Sơn giật bản mình, quay phắt lại nhìn một cái. Trong mắt cậu dần hiện rõ một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, phong thái tựa một nữ hoàng đầy uy vệ.

Liếc mắt nhìn trang phục của bà ấy, Lam Sơn nuốt khan một ngụm, hàng xịn kìa!

Lại lướt mắt lên phía trên, chăm chú đánh giá từng nét trên khuôn mặt của bà ấy. Một vài giây sau, Lam Sơn mới mỉm cười thân thiện, cúi thấp đầu giới thiệu:

” Xin chào, tôi là Lam Sơn, người trông nhà.”

Nói đến đây, cậu hơi khựng lại khi cảm giác có gì đó sai sai trong câu giới thiệu. Người trông nhà à? Nghe có mùi Cầu Ca đâu đây.

Người phụ nữ xinh đẹp kia cũng thầm đánh giá Lam Sơn từ nãy đến giờ, trông bộ dạng ăn mặc phong cách như cậu thì không phải dạng trộm cắp gì rồi. Nhưng mà...người trông nhà sao?

Cốc Khiếu Thiên từ bao giờ cho người lạ sống trong căn hộ của ông ấy nhỉ? Hơ, chuyện này đúng là nên đem đi nghiên cứu đấy.

Đánh giá xong, người phụ nữ ấy liền vươn bàn tay trắng mịn ra, hướng về phía Lam Sơn mà nói:

” Xin chào, tôi là Kim Tuyết Vân, vợ của Cốc Khiếu Thiên.”

Hửm? Vợ sao? Vợ cũ mới đúng chứ?

Lam Sơn trong bụng định bắt bẻ nhưng như vậy thì quá thất lễ, dù sao người ta cũng lớn hơn mình rất nhiều, lại còn là phụ nữ nữa, dễ bị tổn thương lắm. Nghĩ thế nên cậu liền ném ý nghĩ kia ra sau đầu, đơn giản mời Kim Tuyết Vân ngồi xuống ghế rồi chạy đi làm nước hoa quả.

Đặt ly nước hoa quả xuống bàn, Lam Sơn ngồi ở đối diện, cẩn thận lên tiếng:

” Ừm lúc này ngài Cốc đang ở công ty, không biết là phu nhân đến có chuyện gì ạ?”

Kim Tuyết Vân ngồi vắt chéo chân trên bộ ghế salon dài êm ái, ngón tay gõ nhịp nhàn lên đầu gối, một mặt khôn khéo không để lộ suy nghĩ của bản thân.

” À, vì tôi vừa về nước cho nên...muốn gặp ông ấy có chút việc thôi. Mà, cậu là người giúp việc cho ông ấy sao?”

Lam Sơn rất hãnh diện mà gạt đầu thừa nhận, còn khuyến mãi thêm nụ cười ông mặt trời:

” Tôi giúp cho ngài ấy cũng lâu lắm rồi.”

” Lâu rồi sao? Hmm, cụ thể là bao lâu nhỉ?”

” Ba tháng rồi.”

Ba tháng? Ba tháng sao?

Kim Tuyết Vân nhất thời nhíu mày, trong lòng càng không hiểu nổi tại sao Cốc Khiếu Thiên trước đây so với bây giờ lại khác nhau như vậy.

Trước đây dù là người nhà của bà đến chơi vài hôm thì y cũng đã khó chịu lắm rồi, hoàn toàn không chào đón. Vì quá bất mãn tính tình kỳ lạ của y mà bà mới đề đơn ly hôn, muốn giải thoát tuổi thanh xuân chóng vánh của mình.

Thế mà hiện tại Kim Tuyết Vân lại đang nhìn thấy một thiếu niên trắng trẻo đáng yêu ngoan hiền cư nhiên xuất hiện trong nhà chồng cũ của mình, còn có chìa khóa riêng, còn biết tất tần tật về người kia nữa.

Hmm, thời gian quả nhiên là kỳ diệu.

Kim Tuyết Vân miên man nghĩ mà không biết Lam Sơn đang vô cùng kiêng dè với mình. Cậu không rõ rốt cục vị kia đến đây tìm chồng cũ để làm gì mà lại ăn vận xinh đẹp như vậy? Không lẽ bên nước ngoài quá cô đơn nên về nước nỗi lại tình xưa?

A, như vậy không phải rất ác nhân tàn nhẫn với cậu sao?

Lam Sơn mãi đắn đo suy nghĩ mà quên bém đi mất vị trí thật sự của mình ở trong căn nhà này là gì. Cậu, chỉ là một thiếu niên suy nghĩ bộp chộp vô tình xuyên thư vào truyện rồi sống trong đây thôi. Chứ Cốc Khiếu Thiên đã chấp nhận đâu chứ?

” Tôi không ngờ là cậu có thể ở đây trong vòng ba tháng đó. Chồng cũ của tôi tính tình thật ra có hơi khác người, ông ấy cầu toàn và độc đoán lắm, rất kén người ở cùng. Cậu ở được với ông ấy thì đúng là kỳ diệu.”

Lam Sơn nghe thế, mặt mũi hơi méo đi.

Xin lỗi cô Kim nhé, thật ra tôi mới trú ở đây có ba ngày thôi, nhưng nói ba tháng để cô đừng ôm mộng gì cả: <. thật=“” có=“” lỗi,=“” hu=“” hu=“”>

” Riêng tôi lại thấy ngài ấy rất gần gũi, thân thiện a. Mặc dù đôi lúc hơi cáu gắt nhưng nếu tôi cố gắng cãi lại thì ngài ấy vẫn chịu thua thôi.”

” Cãi lại?” Kim Tuyết Vân ngạc nhiên tột độ, đôi mắt đen láy của bà mở to, hồi lâu mới định thần lại được.

Cãi lại mà còn chưa bị ông ta đem lên thớt chặt chém à? Tên nhóc này có năng lực gì ghê nhỉ?

Trong mắt Kim Tuyết Vân, Lam Sơn bỗng dưng trở nên cực kỳ thú vị, cho nên hai người đã cùng nhau hàn thuyên không ít.

Mãi cho đến khi Cốc Khiếu Thiên từ ngoài cửa đi vào, nhìn thấy một phụ nữ xinh đẹp đang cùng một thiếu niên cười đùa rôm rả, còn cúi mặt nhìn vào một chiếc điện thoại làm gì đó nữa.

Nhìn khung cảnh đó, Cốc Khiếu Thiên thoáng nhớ về trước đây, khi mà ông cùng vợ còn hạnh phúc và Cốc Vũ thì vừa tròn ba tuổi. Khoảng thời gian đó đúng là rất vui, nhưng chẳng bao lâu thì...đường ai nấy đi, thân ai nấy lo.

Hai người họ vẫn chăm chú vào chiếc điện thoại trên tay Kim Tuyết Vân, cười cười khi nhìn thấy một bức ảnh vừa lướt qua, rồi lại tiếp tục trò chuyện bàn luận sôi nổi. Cho đến khi Cốc Khiếu Thiên hắng giọng một tiếng, hai người mới bất ngờ ngẩng đầu lên.

Kim Tuyết Vân là người nhanh nhạy nhất, vừa nhận ra chồng cũ của mình thì bà liền đứng dậy, bình tĩnh đi đến hướng y mỉm cười:

” Chào chồng cũ của em.”

Chồng cũ của em?!!

Cốc Khiếu Thiên khi nghe câu chào đó, khuôn mặt lạnh tanh không cảm xúc gì cả. Giống như đó là một việc mà y đã sớm quen rồi, không tức giận, không ngượng ngùng, càng không thích thú.

Nhưng mà ai đó ở phía bên kia ghế salon thì chớp mắt liên hồi, trong não đang xử lý cái gọi là, chồng cũ của em.

Ôi, xưng hô gì mà...

Lam Sơn chun chun mũi, bao nhiêu kỷ niệm đẹp của mình với Kim Tuyết Vân mới này tạo nên đều phút chốc tan biến. Cậu thiếu điều cầm gối lên phải phải sạch hết.

Cốc Khiếu Thiên đối Kim Tuyết Vân chỉ thờ ơ hỏi:

” Về bao giờ vậy?”

Kim Tuyết Vân hơi nghiêng đầu mỉm cười, ” Ừm được hai hôm rồi. Tiểu Vũ tuần sau cũng sẽ về khi kết thúc khóa học. Chúng ta có nên đi chơi cùng nhau một chuyến không?”

Nghe bà nói, Cốc Khiếu Thiên chỉ khẽ nhướn mi, giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, ” Trễ rồi, có gì ngày mai chúng ta nói tiếp.”

Kim Tuyết Vân bị từ chối, khuôn mặt bà hơi thất vọng nhưng rất nhanh đã phục hồi, còn điềm nhiên vẫy tay với Lam Sơn:

” Lam Sơn à, tôi về trước nhé. Hôm khác gặp nhau rồi trò chuyện tiếp.”

Sau đó quay sang Cốc Khiếu Thiên, thì thầm vào tai y:

” Cậu bé đó đáng yêu lắm.”

Rồi lập tức cầm lấy túi xách của mình rời khỏi căn hộ khổng lồ.

Cửa khép lại, ánh đèn tự động vụt tắt, gian phòng khách chỉ còn có hai người im lặng ngột ngạt.

Lam Sơn ngồi im im một lúc mới chịu đứng dậy, cẩn thận nhích lại gần chỗ Cốc Khiếu Thiên, hỏi:

” Ngài đói chưa? Tôi hâm lại đồ ăn cho ngài nhé.”

Nói rồi cậu hơi vươn tay, chạm vào áo khoác của y làm y hơi bất ngờ. Quay sang nhìn cậu một cái, y muốn nói gì rồi lại thôi.

” Đưa áo khoác cho tôi, cả túi nữa.” Lam Sơn lúc này hết như một người vợ hiền, ấy, là một thiếu niên ngoan ngoãn lễ phép phục vụ cho ông chủ của mình.

Đem áo mặc lên giá rồi cất túi cho Cốc Khiếu Thiên xong xuôi, Lam Sơn liền chạy nhanh vào bếp, bật lửa lên hâm nóng thức ăn được chính tay Kim Tuyết Vân nấu.

Mặc dù Lam Sơn không mấy tin tưởng vào lời nói của Kim Tuyết Vân, nhưng cậu không thể phủ nhận tài năng nấu nướng của bà ấy. Mùi thơm của thức ăn lan tỏa khắp phòng bếp, xộc vào cánh mũi của người nào đó mới đi làm về đang đói meo.

Nhưng khi ngồi vào bàn rồi, Cốc Khiếu Thiên mới nhớ đến chai rượu quý của mình bị tên thiếu niên ngu ngốc kia đem ra chế biến, lòng y lại đau đớn tức giận.

Cầm muỗng múc mạnh xuống, Cốc Khiếu Thiên kìm nén cơn giận hỏi:

” Trưa nay cậu nấu món gì?”

Lam Sơn cũng vừa mới đặt muỗng xuống liền trả lời:

” Bò nấu rượu.”

” Rượu à? Rượu ở đâu ra đấy?”

Lam Sơn trong bụng đang mắng y không thương tiếc. Đương nhiên là rượu từ nhà y rồi, sao y lại hỏi thừa quá vậy?

” Ừm, là tôi tìm được ở trong cái tủ nhỏ kia. Ngài biết không, tôi tìm cực lắm luôn ấy. Ngài giấu kỹ thật.”

Cốc Khiếu Thiên dùng đũa gấp miếng trứng cuộn, chưa kịp ăn thì lại bị người nọ chọc cho lộn gan lộn ruột. Y kìm nén bỏ miếng trứng cuộn vào chén, sau đó buông đũa, nhìn thẳng về phía Lam Sơn:

” Cậu có biết rượu mà cậu dùng đáng giá bao nhiêu hay không?”

Giọng điệu đột nhiên nghiêm túc đến đáng sợ như vậy đã dọa lỏng tở của Lam Sơn dựng đứng hết cả lên. Cậu cúi nhìn đôi đũa mà không dám cầm lên nữa. Gương mặt thấp phần đáng thương ủy khuất.

Hỏi như vậy là có ý gì nhỉ? Lẽ nào mình lại chọc ngài ấy giận? Nhưng mà...nhưng mà món bò đó ngon lắm mà.

Lam Sơn không nghĩ ra được lý do nào để mình bị khiển trách, thế là ngược mắt nhìn Cốc Khiếu Thiên, đáng thương hỏi:

” Ừm...Bộ chai rượu đó có gì sao? Tôi chỉ là tình cờ thấy thì dùng làm nguyên liệu thôi, tôi thật sự không cố ý. Tôi muốn ngài ăn ngon.”

Cốc Khiếu Thiên lần nữa liếc mắt nhìn thiếu niên kia, chứng kiến giọng nói ủy khuất kết hợp với gương mặt tội nghiệp như vậy, y không cách nào nói được gì nữa.

Bao nhiêu lời muốn mắng nhiếc cậu đều trôi đi mất mà không lý do. Trong khi đó trưa nay y còn tức giận chỉ muốn ném cậu ra khỏi nhà, không can hệ gì nữa mới thôi.

Bây giờ thì hay rồi, y chẳng làm được gì cho hả giận cả.

Đúng như người ta bảo, mình chẳng làm gì được đứa mình ghét.

Cốc Khiếu Thiên nén tiếng thở dài, ăn nốt phần cơm chiều của mình. Lam Sơn nhìn y lẳng lẳng ăn như vậy, cậu cũng chậm rãi nhích ngón tay chạm vào đĩa, từng tí từng tí nhẹ nhàng mà múc thức ăn.

Trong lúc ăn, Cốc Khiếu Thiên vô tình nhìn thấy bộ dạng buồn cười mà cũng đáng yêu của Lam Sơn, y thoáng chốc cong khóe môi lên một đường thật mảnh, nhưng ngay lập tức làm mặt lạnh.

Cơm nước xong xuôi, Lam Sơn lại xưng phong đi pha nước tắm cho Cốc Khiếu Thiên. Cậu hăng hái như vậy là do được Kim Tuyết Vân chỉ bảo thêm vài “chiêu” hay ho, nghe cũng lọt tai lắm.

Mặc dù trong lòng thì bảo không nên tin lời phụ nữ, nhưng vì muốn làm Cốc Khiếu Thiên vui lòng, cậu liền bắt chấp hết.

Pha nước ấm xong, Lam Sơn cẩn thận lấy ra một lọ tinh dầu mà Kim Tuyết Vân đưa cho mình, đổ xuống bồn tắm vài giọt, hơi nước xộc lên cánh mũi, cay cay, the the.

Lam Sơn thử độ ấm của nước lần nữa rồi mới gọi Cốc Khiếu Thiên vào tắm. Thấy y cũng không nói gì mà đi vào đó, cậu bỗng vui vẻ đến lạ. Như vậy không phải là cậu càng được chấp nhận hay sao?

Cần hộ ơi, đợi ta, ta sẽ ở đây chăm sóc cho người

~Lam Sơn ngồi ở dưới phòng khách, tùy tiện mở truyền hình lên ở kênh Disney mà coi Phineas and Ferb. Hôm nay đang chiếu ở tập hai đứa nhóc này sáng chế ra Spa thượng hạng.

Thiếu niên xinh đẹp ngồi coi mê mẩn mà quên cả trời đất, lâu lâu còn cười khinh khịch ở đoạn nhà bác học xấu xa với thú mỏ vịt nữa.

Chính vì quá nhập tâm mà Lam Sơn đã không nghe thấy giọng nói đầy nghiêm nghị xen lẫn tức giận của Cốc Khiếu Thiên ở trên lầu.

Cho đến khi màn hình tivi vụt tắt, Lam Sơn mới ngốc lẳng ngược mắt nhìn khuôn mặt tối đen như đít nòi kia.

Ồ, chuyện gì nữa vậy?

Lam Sơn mơ mơ hồ hồ đứng phất dậy, đi lại gần chỗ Cốc Khiếu Thiên, định hỏi có chuyện gì xảy ra thì cậu liền bị y cầm tay lôi thẳng ra ngoài cửa.

” Cậu cút đi cho tôi. Phiền phức như cậu thì có ngày giết chết tôi!”

Lam Sơn vẫn chưa thật sự hiểu chuyện gì xảy ra, còn định mồm miệng phân bua nhưng không kịp nữa rồi.

Cánh cửa kia rất nhanh đóng sầm lại một tiếng.

Lam Sơn hoang mang nhìn hành lang hắt xuống một ánh đèn vàng trà ảm đạm.

Hết chương 06.

7. Chương 7: Vị Cứu Tinh Gian Manh

Căn nhà trở nên yên tĩnh hẳn sau khi Lam Sơn bị trục xuất.

Thế nhưng cả một đêm Cốc Khiếu Thiên lại ngủ không yên vì căn bệnh dị ứng bạc hà của mình, mà nguyên nhân thì không còn cái gì khác ngoài lọ tinh dầu mà Kim Tuyết Vân đưa cho Lam Sơn, còn kẻ tiếp tay hại y thì còn ai trông khoai đất này nữa?

Bị trục xuất là một sự trừng phạt thích đáng cho con người ngốc nghếch đó rồi.

Sáng sớm hôm sau, cuộc sống của Cốc Khiếu Thiên dần trở về quy cũ. Sau khi thay quần áo tắm tất, y vào bếp, đeo tạp dề rồi tự mình nấu bữa sáng. Tay nghề của y đem so với Kim Tuyết Vân thì không thua một chút nào cả, có khi còn hơn cả người kia nữa ấy chứ.

Tích tắc mười phút đồng hồ, trên bàn đã bày ra một ít món ăn tương đối cầu kỳ. Cốc Khiếu Thiên cời tạp dề, an tĩnh ngồi xuống dùng bữa.

Cuộc sống thế này mới gọi là cuộc sống chứ.

Dùng bữa xong, Cốc Khiếu Thiên chuẩn bị một số thứ rồi đi làm. Khi y vừa mở cửa ra thì cánh mũi liền ngửi thấy tà khí. Cái loại tà khí này đêm qua đã khiến cho y ngủ không yên giấc.

Đúng vậy, chính là nó.

Cốc Khiếu Thiên hít nhẹ một hơi nữa rồi nhú mào, bắt đầu nhìn xuống dưới đất thì phát hiện trên sàn nhà được rải đầy tinh dầu bạc hà. Bàn tay thoáng run rẩy vì tức giận, y vịn vào ván cửa thì mới hiểu ra mưu đồ của tên nhóc Lam Sơn kia.

Tinh dầu bạc hà cay the thơm nức mũi không chỉ được rải đầy dưới sàn mà còn cả trên ván cửa, xung quanh bất cứ nơi nào y sẽ đặt chân đến.

Lam Sơn, cậu được lắm!!!

Cốc Khiếu Thiên ánh mắt phừng phừng lửa giận, vội vàng rút ra khăn tay lau sạch tinh dầu bám trong lòng bàn tay của mình. Nhưng dị ứng là cái thứ kinh khủng nhất, nó phản ứng còn nhanh hơn khi một fan hâm mộ nhìn thấy thần tượng của mình nữa.

Bàn tay của Cốc Khiếu Thiên chốc chốc ửng đỏ rồi ngứa ngáy cùng cực. Y khẽ thở dài một hơi đầy bất lực, định lùi bước trở vào nhà bôi thuốc thì ánh mắt lại đảo lên vách tường đằng trước mặt.

Một hàng chữ xiên xiên vẹo vẹo được tô bằng sơn phun tường kèm theo ba dấu chấm than đủ thể hiện được sự uất ức của người kia đến mức nào rồi.

Cốc Khiếu Thiên nhú mào nhìn, khóe môi giật giật vì không biết phải nói cái gì nữa.

CỐC KHIẾU THIÊN, NGÀI THẤY TINH DẦU BẠC HÀ VỢ NGÀI ĐƯA TÔI CÓ THƠM KHÔNG NÀO? THÍCH CHỨ? TÔI ĐÃ GIÚP NGÀI CÓ MỘT BUỔI SÁNG THẬT ĐẸP!!!

Kim Tuyết Vân, bao nhiêu năm rồi mà bà ấy vẫn như thế.

Cốc Khiếu Thiên nhu nhu huyết thái dương, cảm giác như mình bị bức đến thần kinh rồi. Giống như y chính là miếng thịt bò ngon miệng bị kẹp giữa hai lát bánh mì khô khốc và nhảm chán.

Hai người khác tuổi, khác giới thể mà cứ như là một vậy.

Liếc mắt nhìn dòng chữ kia một lần nữa, Cốc Khiếu Thiên bỗng bất lực bật cười rồi xoay người đi vào nhà. Đúng lúc y vừa đóng cửa thì bên ngoài lại có người muốn tìm y.

Mở cửa ra, Cốc Khiếu Thiên thấy người quản lý khu căn hộ đang mặt nhăn mào nhú với y.

” Ngài Cốc, hình như có người chơi xấu ngài thì phải? Vách tường phun sơn lung tung thế kia. Hmm, mặc dù biết không phải ngài làm nhưng mà tôi hy vọng ngài sẽ dọn dẹp cái đồng dấy thật sớm.”

Cái gì? Măng vốn mình à? Tôi có làm đâu mà lại bảo tôi dọn chứ?

Cốc Khiếu Thiên đầu đầy hắc tuyến, sự tức giận sắp tràn ra từ cổ họng, thế mà vẫn phải nuốt xuống vì y là người văn minh.

” Được, tôi sẽ cho người dọn ngay. Xin lỗi đã ảnh hưởng đến cảnh quan của khu căn hộ.”

Người quản lý hơi mỉm cười, ” Vâng, thế thì được rồi.” Sau đó anh quay lưng định đi thì đế giày bị một trợn trượt làm ngã sòng soài.

Cốc Khiếu Thiên vì bất ngờ mà không vươn tay đỡ lại kịp, thế là người quản lý no đòn với sàn nhà.

Khi đứng dậy, anh ta còn cúi bần hần:

” Cái gì thế này? Bạc hà sao? Chết tôi rồi!!”

Cốc Khiếu Thiên nghe người nọ la oai oái lại lướt mắt nhìn cánh tay kia, một vài đốm đỏ nổi lên, khoe miệng y bắt chợt cong lên.

Y không muốn cười trên nỗi đau của người khác đâu, nhưng cái này là trời hại đấy.

Sau khi bôi thuốc dị ứng xong, Cốc Khiếu Thiên lấy điện thoại ra, gọi vào số của thư ký, nhanh chóng kêu một số người đến dọn dẹp lại cái đồng lộn xộn mà Núi Xanh để lại.

Đối nghịch với khung cảnh khó chịu buồn bực không cách nào giải tỏa của Cốc Khiếu Thiên thì ở một nơi khác, tràn ngập tiếng cười, tiếng hét thỏa mãn...

” Aaa, đã quá, aaaa, uuuuuuu...”

Lam Sơn bám hai tay vào thanh sắt phía trước, cả người thì nuông chiều theo làn gió đông qua trái đưa qua phải, miệng thì luôn hét lên một tràng âm thanh sảng khoái.

Những người ngồi phía sau cậu cũng hét như thế.

Cả đoàn tàu lượn siêu tốc chìm ngập trong sự thoải mái và mạo hiểm.

Khi bước xuống khỏi tàu lượn, Lam Sơn còn cảm thấy chóng mặt quay mòng, cậu cười ngốc nghếch rồi ngồi phịch xuống ghế đá gần đó. Hai chân giẫm giẫm lên mặt đất, cậu nhắm hờ mắt để cơ thể tĩnh lại đã rồi mới vì vụ tiếp những trò chơi còn lại.

Vì ngày hôm qua cậu bị Cốc Khiếu Thiên không nường tình đuổi thẳng khỏi nhà, cậu cảm thấy ảm ức vô cùng. Khi đó thật sự Lam Sơn chưa nghĩ ra lý do thích đáng, hồi lâu ngẫm nghĩ, cậu mới ngờ ra được điều hay ho.

Và trong khi mọi người tưởng rằng Lam Sơn sẽ oán trách Kim Tuyết Vân vì dám mượn tay cậu làm trò thì cậu lại thỏa thích cười ngất lên ngất xuống và cảm ơn Kim Tuyết Vân lia lịa.

Cảm ơn vì trả thù giúp cậu đấy mà.

Ngồi ăn cây kem vị trà xanh, chẳng hiểu sao Lam Sơn lại thắc mắc không biết sáng nay Cốc Khiếu Thiên đã ăn cái gì, hay là khi bước ra khỏi cửa nhà thì có sao hay không?

Nghĩ lại thì, cậu đem tinh dầu bạc hà rải đầy trên sàn rồi nắm cửa nửa cũng tội lỗi ghê gớm. Lỡ như Cốc Khiếu Thiên trượt chân ngã thì sao? Chẳng phải người đó sẽ lại tắm một lần nữa à?

Hừm, nhưng mà...đấy cũng gọi là quả báo cả thôi.

Đúng vậy, cậu chẳng có lỗi gì cả! Đều do vợ cũ của ông ấy mà!

Lam Sơn vui vẻ tự cho mình là không có lỗi liền ăn kem tiếp, nhâm nhi thế mà lại đến xế chiều.

Lang thang khắp mấy hàng quán chán chê, Lam Sơn mới chợt nhớ đến đêm nay mình sẽ phải ngủ ở đâu đây? Cầm xiên thịt nướng thơm nức mũi, cậu vừa tính toán trong đầu vừa há to miệng cắn một miếng, nhai nhồm nhoàm.

Có nên trở về nhà kia không nhỉ? Nhưng mình lỡ gây ra một đại họa rồi, vác mặt về thì đúng thật là...

Lam Sơn ảo não cạp thêm một miếng thịt nữa, vậy là hết một xiên. Ném xiên kia vào thùng rác một cách chuẩn xác, cậu lôi ra cái thẻ bạc mà mình chôm được hôm bữa, cười hắc hắc vài tiếng.

Được, đêm nay mình đi ngủ ở khách sạn!!!

Đặt chân vào một khách sạn bốn sao, cái mùi máy lạnh mát rượi và đầy sang chảnh đấy làm cho Lam Sơn phấn khích không chịu được.

Cậu cười tủm tỉm một mình rồi đi đến chỗ tiếp tân, đặt hẳn một phòng sang trọng rồi phè phỡn ở đấy suốt cả đêm. Cậu vừa nhâm nhi đồ ăn cùng rượu vang, tận hưởng một trận bóng rổ tuyệt cú mèo trên cái màn hình cong kia, tiếp đến là cầm cái lược lên rồi hát như một ca sĩ thực thụ.

Cuộc sống đêm hôm đó quá tuyệt vời, quá thỏa mãn cho đến sáng hôm sau, khi Lam Sơn quyết định trả phòng thì...

” Làm sao có thể? Cô kiểm tra lại xem.”

Nữ tiếp tân bất đắc dĩ nhìn Lam Sơn cười gượng một cái rồi kiểm tra lại cái thẻ bạc của cậu. Nhưng kết quả thì không thay đổi.

” Xin lỗi anh nhưng cái này...đã bị khóa rồi ạ.”

What – the – fxxk?

Lam Sơn loáng thoáng nghe tiếng bom nổ bên tai, trái tim gần như vụn vỡ thành nghìn mảnh thủy tinh nhỏ thật nhỏ. Nén lại gương mặt hoảng loạn của mình, cậu bình tĩnh nhận lại thẻ, cho vào túi rồi ngại ngần quay mặt đi, suy nghĩ cách.

Đêm qua rõ ràng còn dùng được mà? Sao sáng hôm nay lại khóa mất tiêu rồi? Aish, cái thẻ chết tiệt, mày phản bội bố à? Mày được lắm, hu hu.

Lòng rối như tơ vò, Lam Sơn bước qua bước lại, cào tóc lộn xộn hết như ổ nhím. Một hồi sau thì thất vọng ngồi phịch xuống ghế, rầu rĩ oán trách cuộc đời mình không bao giờ hết nhọ.

Quả nhiên là đời Sơn luôn buồn.

Ngồi nhìn chiếc ly thủy tinh đang chứa nước trà vàng nhạt, Lam Sơn chẳng hiểu sao lại muốn đi nhảy sông tự vẫn, hy vọng sẽ xuyên trở về cuộc sống hiện tại của mình. Nhưng cuộc đời không bao giờ thỏa mãn được con người mà.

Nhảy sông thì hơi lạnh, nhảy lầu thì hơi cao, uống thuốc thì hơi đắng... Chết như nào mới không lo lắng mấy thứ đó nhỉ?

Lam Sơn buồn bã ngửa cổ lên trời, miệng méu méu đáng thương.

Sau đó, thỉnh linh bên tai cậu vang đến giọng nói thật vững vàng, thật mạnh mẽ, thật dứt khoát, thật tuyệt ~” Lam Sơn! Cậu làm gì ở đây thế?”

Lam Sơn hai mắt nổ hình trái tim nhìn Thích Hạ lịch thiệp bước tới, hoàn toàn không quan tâm tại sao anh ấy xuất hiện ở đây mà nhanh chóng bắt lấy tay anh.

” Thích Hạ, anh cứu tôi rồi!!!”

” Cứu?” Thích Hạ chẳng hiểu mô tê gì cả, nhú mày nhìn cậu, ” Sao cậu lại ở đây rầu rĩ?”

Lam Sơn nức nở kể lại cho Thích Hạ nghe, chìa cả cái thẻ không còn giá trị cho anh xem, hồi lâu thì ảm ức nói:

” Chắc chắn người kia chơi tôi. Hức, tôi có làm gì nên tội đâu chứ!!”

Thích Hạ kiên nhẫn ngồi nghe Lam Sơn xả tâm sự, trong bụng thật sự buồn cười nhưng ngoài mặt thì không thể quá lộ liễu.

Nhờ chuyện này mà anh hiểu lý do vì sao sáng hôm nay, Cốc Khiếu Thiên sai một số người đi lau tường quét sàn này kia, hóa ra là...

Thích Hạ khẽ nhếch môi cười, nắm tay Lam Sơn kéo đến quầy tiếp tân, sang sảnh lấy ra cái ví dày cộm tiền chặn, sẵn sàng trả tiền cho cậu.

Khỏi phải bàn đi, Lam Sơn hiện tại chỉ còn thấy một vị thiên sứ lấp lánh ánh hào quang là Thích Hạ mà thôi.

Ra khỏi khách sạn, Lam Sơn cười hắc hắc vui vẻ:

” Cảm ơn anh nha, Thích Hạ. Sau này tôi nhất định kiếm tiền trả cho anh.”

Thích Hạ thông thả dút hai tay vào túi quần, hơi ngược mặt hứng lấy ít nắng ban mai, khoe môi cong nhẹ lên, cười sắc sảo.

” Không cần ơn nghĩa như vậy đâu. Ừm nghe bảo là cậu giúp việc cho ngài Cốc?”

Lam Sơn chun chun mũi, ” Đúng vậy, làm được ba ngày rồi.”

” Phốc.” Thích Hạ không nhịn được đã che miệng cười một tiếng, ngay sau đó anh vỗ đầu cậu, ” Và giờ thì cậu bị đuổi việc rồi đúng không?”

Lam Sơn lặn nử đau lòng, ảo não cúi đầu, ” Đúng luôn.”

” Có muốn làm cho tôi không? Nhà tôi chẳng có ai dọn dẹp cả, tôi lại lười.”

Hai mắt còn đượm buồn như thế nhưng khi nghe Thích Hạ đề nghị, Lam Sơn liền ngẩng đầu lên, mặt đăm chiêu nhìn anh. Chẳng biết cậu sẫm soi cái gì một lúc lâu mới chịu lên tiếng.

” Anh có ý đồ với tôi đấy à?!!!”

Ồ whatttt??????

Thích Hạ, khiếp vãi luôn.

Mặt anh tựa như xi măng khô cứng, muốn cười cũng cười không được. Rất lâu, rất lâu sau anh mới có thể nuốt khan một ngụm, phát tay nói:

” Thôi bỏ đi. Kiếm tiền trả cho tôi trong vòng 24 giờ. Lố một phút thì nhân đôi tiền nợ lên.”

Nói xong, Thích Hạ thông thả bước đến xe của mình, gian tà cười một cái.

Ý đồ à? Xin lỗi, ý đồ của anh chỉ là muốn cuốn mất hàng của chủ tịch cho vui tí thôi. Chú mày tưởng bỏ rồi đấy!

Lam Sơn ngược lại ở phía sau hét lên âm ức:

” Mẹ nó chứ, lãi như anh nói thì bỏ đi chết đi. Go to hell man!!!”

Hết chương 07.

8. Chương 8: Khách Lạ Ghé Nhà

Nhờ vào cái sự mặt dày không cán mông được của Lam Sơn mà bây giờ cậu đã được Thích Hạ chở hẳn về nhà của anh.

Vừa mới đặt chân qua cửa, Lam Sơn liền âm thầm đánh giá căn hộ của Thích Hạ. Nhìn chung thì mọi thứ đều rất tuyệt, chỉ thua căn hộ của Cốc Khiếu Thiên thôi. Nhưng vì hiện tại anh chính là người chấp nhận “chứa” cậu nên...hí hí, mọi thứ của Thích Hạ đều tuyệt cú mèo.

Bắn ngay một câu khen cho mát lòng ai đó, ” Nhà anh đẹp thật đó~ Mát lại thơm nữa~”

Thích Hạ vừa nói lỏng cà vạt vừa nhếch môi cười mỉm:

” Có to hơn nhà ai đó không?”

Lam Sơn ngồi phịch xuống ghế, hai tay vỗ vỗ xuống lớp vải màu xám lông chuột, rất tự tin mà nói:

” Tất nhiên là hơn rồi!!”

Thích Hạ nghe đến đây, bộ mặt khoái trá liền hiện ra. Đúng thật trong công ty, anh sợ nhất là Cốc Khiếu Thiên vì người kia bản tính như nào ai cũng biết rõ mà. Nhưng trong lòng anh luôn ghen nhóm một sự trả thù nho nhỏ.

Haha, nghe lời này sao mát dạ thế không biết!

Thích Hạ xoay gót vào phòng bếp, rót một cốc nước lọc giữa cổ uống. Lam Sơn ngồi bên ngoài này đưa mắt nhìn vào, tự giác đi đến chỗ của anh, xin một cốc nước.

Đứng dựa người vào bàn anh, Thích Hạ hai tay khép trước ngực, ánh mắt đắm chiêu nhìn Lam Sơn.

” Làm sao cậu có tiền ở khách sạn sang thế?”

Lam Sơn nuốt xuống vài ngụm nước, mắt chớp chớp vô tội nói:

” Tôi có bảo bố a.”

” Bảo bố?” Thích Hạ nhướn mi nhìn cậu, lại trầm mặc suy tư một chút rồi mới thẳng thốt lên tiếng, ” Đừng bảo cậu chôm tiền của chủ tịch nhé?”

Lam Sơn đặt cốc nước xuống bàn, cười hì hì thêm vô tội, chìa ra cái thẻ bạc:

” Bảo bố đây này~ Thấy tôi hay chứ?”

Hay á? Thẻ oắt này ăn gan hùm rồi sao? Mà chủ tịch không nói gì hết? Thẻ của ông ấy thì ai mà dám đụng vào chứ, huống gì tên này...

Thích Hạ cực kỳ không biết giải thích sự tình này như thế nào cho hợp lý nữa, mặt anh vẫn nghệt ra khó hiểu vô cùng.

” Ừm, cậu hay, tôi phục cậu đấy.” Hồi sau anh cười cười, gật gù khen cậu rồi bật cười khoái trá, ” Nhưng rồi thẻ cũng bị khóa nhỉ? Haha, ông trời không chiều người.”

Lam Sơn đang cao hứng khi bản thân trộm như Siêu trộm Kid thì bị Thích Hạ đánh bay một phát, tâm tình tụt dốc không phanh. Cất thẻ vào túi một cách ầm ỨC, cậu kéo ghế ngồi xuống, mặt mày ủ rũ thấy thương.

” Anh có thể chứa chấp tôi vài hôm không?”

Thích Hạ nghiêng đầu nhìn Lam Sơn, đôi chân mày hơi nhíu lại, ra vẻ trầm tư thật lâu.

Lam Sơn ngược lại hồi hộp chờ đợi câu trả lời từ người kia, chỉ cần câu trả lời này thì cậu sẽ biết ai là người tốt, ai là kẻ xấu xa!!!

Mà kẻ xấu xa thì có người chiếm vị trí trước rồi.

Lam Sơn hậm hực lại rửa ai đó thêm một trận nữa.

Ngay lúc này, một nơi khác, có một vị chủ tịch ngồi trong phòng làm việc liên tục hất xì.

Thích Hạ sau khi suy nghĩ xong liền xoa xoa cằm, liếc mắt mím cười ý vị với Lam Sơn:

” Chứa chấp cậu thì cũng không tệ lắm. Nhưng cậu phải đảm bảo là...thầu hết việc nhà đấy.”

Nghe thế, Lam Sơn đứng bật dậy, cái mặt hớn hở, gật gù liên tục:

” Đảm bảo, đảm bảo a~. Tôi nấu ăn không tệ đâu. Anh thấy ngài Cốc tin tưởng tôi đến mức nào mới dám ăn đồ tôi nấu còn gì? Yên tâm, yên tâm.”

Đúng thật là chủ tịch từng ăn trưa bằng món cơm cậu ta mang đến. Xem ra chủ tịch rất tin tưởng đi? Mà chủ tịch tin thì...coi như mình cũng cực một lần. Ăn không đau bụng là ổn rồi.

” Vậy...” Thích Hạ bắt đầu chỉ tay năm ngón, làm đầu óc Lam Sơn choáng váng một trận, ” Cái này như thế này, kia không nên vào, chỗ này thì như thế nọ, cậu nhớ chưa? Có những món tôi dị ứng nữa, một lát tôi sẽ đưa cho cậu danh sách.”

Lam Sơn thoát đầu gật gù nghe lời lắm, nhưng sau khi Thích Hạ quay lưng đi về phòng thì cậu liền trưng ra bộ mặt hận không thấu.

WTF danh sách? Anh dị ứng lắm như vậy thì cứ uống nước trừ cơm đi. Người nào cũng dị hợm như nhau. Haiz, cái số của mình... Thà mình lạc vào nhà của Lão Siêu có phải hay hơn không?

Vừa giúp việc, vừa ngắm mỹ nhân Hứa Khê, đêm đêm có khi còn được thưởng thức Kịch truyền thanh bản live. Mé, sướng hơn hẳn rồi!!!

Càng nghĩ lại càng đau mề, nên Lam Sơn gắng nhin không nghĩ nữa. Cho đến lúc cậu nhận lấy danh sách một loạt những việc nên và không nên, những thứ Thích Hạ dị ứng, cậu muốn bật khóc!!!

Oa, chỉ ít Cốc Khiếu Thiên chỉ dị ứng bạc hà thôi, còn thằng cha này sao dị ứng lắm thế, huhu!!!!

Cuộc sống của Lam Sơn lại bắt đầu bằng một hành trình mới. Hành trình ở nhà Thích Hạ.

Sáng sớm cậu thức dậy liền ngoan ngoãn đi nấu đồ ăn, chuẩn bị mọi thứ tươm tất trước khi Thích Hạ tỉnh.

Ngồi ở bàn ăn chờ đợi ông chủ mới bước ra, Lam Sơn lại chống cằm ngẫm nghĩ về cuộc đời. Hôm nọ sau khi bị Cốc Khiếu Thiên đuổi thẳng thừng, cậu còn chưa kịp lấy một bộ quần áo đi nữa.

Cúi xuống nhìn bộ quần áo từ hôm nọ đến hôm nay, Lam Sơn hơi méo mặt, định bụng lát mượn đồ Thích Hạ mặc đỡ.

Vừa nhắc thì người xuất hiện, cậu quay đầu liền phát hiện một thanh niên siêu tuấn tú từ trên lầu bước xuống. Trang phục đậm mùi đất tiền và sang chảnh, một tay cầm vào túi quần, một tay lại cầm lấy áo vest đen, tao nhã đi đến phòng ăn.

Lam Sơn bị cảnh xuân ấy choáng ngợp tâm trí, mắt không rời khỏi cơ thể của Thích Hạ nổi. Suýt nữa thì cậu phải lấy khăn giấy chặn hai lỗ mũi lại rồi.

Ủ, đẹp quá, đẹp quá!!!!

Trong lòng cậu lại găm rú lên một cách vô sỉ, hồi lâu mới chịu dời tầm mắt, cười gian trá.

Thích Hạ mặc áo vest ra sau ghế rồi mới ngồi xuống dùng bữa. Tâm tình anh hôm nay có vẻ tốt nên liên tục mỉm cười hỏi han Lam Sơn.

” Hôm qua ngủ được không?”

Lam Sơn chớp mắt, ” Ngủ rất ngon a~”

Anh lại ăn một miếng trứng, ” Ủm, hình như quần áo này là của hôm qua?”

Nghe đến đây, cậu cúi nhìn lại gào thét trong bụng, là hôm kia mới đúng, hôm kia lặn đó Thích Hạ àhhh!!!

Mặt méo xệch đáng thương, ” Ủm, bị đuổi đi vội quá, tôi không kịp lấy đồ.”

Thích Hạ hơi ngước mắt nhìn cậu, nén cười mà an ủi:

” Vậy cứ mặc đồ của tôi đỡ đi.”

” A? Ủm mà, size chúng ta khác nhau.”

” Kệ đi, tôi cũng đâu bảo cậu được phép bận đồ lót của tôi.”

“...” Đẳng cấp mặt dày là đây! Hay lắm!!

Lam Sơn liếc Thích Hạ một cái rách mắt, ai mà thêm bận chung đồ lót với anh chứ. Ai biết anh hay làm cái trò gì với nó rồi mà làm giá không biết, hừ.

Dùng bữa xong, Thích Hạ rời đi rất nhanh. Còn mỗi mình Lam Sơn ở nhà, cho nên cậu quyết định đi ra ngoài tìm thêm việc làm bán thời gian.

Thích Hạ đứng trước thang máy công ty thì vô tình gặp mặt chủ tịch của mình. Anh hơi nghiêng đầu cúi chào một tiếng. Cốc Khiếu Thiên thì chỉ lạnh lùng quét mặt qua thôi.

Hai người vào thang máy, cửa đóng lại, di chuyển.

Thích Hạ vẫn giữ nguyên tư thế siêu soái của mình, hơi mỉm cười nói vu vơ:

” Ủm hôm kia tôi bắt gặp cậu bé Lam Sơn gì đó ở khách sạn ấy.”

Cốc Khiếu Thiên một thân cao lãnh vốn dĩ không thích bắt chuyện, nhưng y với Thích Hạ cũng là những người thường xuyên qua lại trên công việc cho nên...

Y đã đáp, " Vào được rồi thì tên đấy đã ra được chưa?"

Thích Hạ hít lấy một ngụm khí lạnh ngay tức khắc. Trong lòng không khỏi cảm thán, chủ tịch quá thâm hiểm!!!

Anh im lặng một chút mới cười khẽ, bảo, " Cậu ấy bị nhốt lại, nhưng rồi đã bắt lấy tôi như vị cứu tinh."

" Và?"

" Cậu ấy đang làm việc cho tôi để trả nợ." Thích Hạ cười tít mắt với Cốc Khiếu Thiên, " Khá ngoan đấy chủ tịch à, nấu ăn cũng không tệ nữa."

Trước khi để y kịp phản lại thì cửa thang máy đã mở, Thích Hạ tiếp tục trêu đùa chủ tịch của mình bằng năm từ, " Cảm ơn ngài nhiều lắm."

Cửa thang máy lần nữa khép lại.

Bên trong, khuôn mặt người nào đó đã vô thức hóa đen. Một tầng khí âm u bám đặc phía trên đầu.

Ngày hôm đó, thư ký Rin của y đã chịu trận mà không thể khóc bằng tiếng mẹ đẻ.

Buổi tối, Lam Sơn đang ngồi ăn mút trái cây và xem truyền hình thì Thích Hạ từ trong phòng ngủ phóng ra một cách vội vã. Cậu chưa kịp hỏi anh có chuyện gì thì anh đã biến mất rồi.

Đóng cửa lại cẩn thận, Lam Sơn nhún vai, người công chúng khó hiểu quá. Sau đó tiếp tục sự nghiệp ăn uống nghỉ khỏe của mình.

Đến hơn nửa đêm, tiếng cửa mở ra đánh thức Lam Sơn ngủ quên trên ghế. Cậu mơ màng hé mắt, miệng không khỏi hỏi, " Anh về hả?"

Nghe tiếng giày ném xuống nền nhà, lại một loạt tạp âm ồn ào gì đó nữa làm Lam Sơn tỉnh ngủ hẳn. Cậu đứng dậy, mở to mắt nhìn thấy Thích Hạ đang cùng một thiếu niên khác...tranh cãi.

Ách, ai vậy? Nhân vật nào vậy? Liên quan gì tới Thích Hạ thế? Á á, có khi nào...

Lam Sơn trong lòng lại gầm rú lần thứ n, mắt đảo quanh đánh giá thiếu niên kia. Thiếu niên thân hình vừa cao lại vừa gầy, làn da ngăm ngăm rất nam tính. Bộ mặt thì đang khó chịu lắm lắm thì phải?

" Tôi bảo anh đưa về viện mồ côi còn gì?"

" Cậu nghĩ tôi dư xăng như vậy à? Sáng mai tự bắt xe buýt mà về."

"... Thế bây giờ tôi đi."

" Đi cái gì giờ này? Giờ này còn xe à? Nào cậu chứa tàu hủ?"

" Anh!!"

Thích Hạ nhún vai, đột ngột quay sang phía Lam Sơn, thản nhiên nói:

" Dọn dẹp cái phòng trống bên cạnh phòng cậu đi. Người này ở một đêm."

Lam Sơn gật gật đầu, nhìn thiếu niên còn xù lông kia mà mỉm cười.

" Cậu đợi một chút nhé." Sau đó lót tót đi dọn phòng.

Thiếu niên kia mặt vẫn không hài lòng cho lắm, nhưng đành bấm bụng ở qua đêm tại chỗ này. Cậu cãi nhau với Thích Hạ cũng một phần vì tính cách hống hách khinh người của anh làm cậu bức bối quá thôi.

Lam Sơn dọn xong liền kêu thiếu niên kia vào.

Hai người thoát đầu ngại ngại, nhưng sau đó Lam Sơn chủ động làm quen, vì cậu tò mò không biết đây là nhân vật nào trong truyện!!

" Nè, cậu tên gì thế?"

Thiếu niên ngáp ngừng nhìn Lam Sơn, " Ừm, Mãn Đông."

Mãn Đông sao?

" Cậu ở viện mồ côi?"

Mãn Đông khẽ nhủ mày, tâm trạng hơi chùng xuống. Hồi sau, cậu ta đáp, " Đúng vậy."

Lam Sơn lúc này trầm tư phân tích.

Nếu là viện mồ côi thì hẳn là...

" Khụ, cái này...tôi hỏi tí thôi nhé."

Mãn Đông gật đầu chờ đợi.

" Có phải hồi nhỏ cậu được gọi là Tiểu Mập Mạp không?"

Tiểu Mập Mạp?

Mãn Đông trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn Lam Sơn. Người này là ai mà biết mình hay vậy??

Bất ngờ trôi qua, Mãn Đông thở nhẹ một hơi, " Sao anh biết?"

Phốc, ô, hóa ra là Tiểu Mập Mạp. Thôi anh biết rồi, nhóc con đừng làm mặt xấu xí với Thích Hạ nữa, coi chừng sau này hối hận không kịp a. Mà có khi sau này Thích Hạ biến thành con chó trung thành thì sao?

Ời mà, haha.

Lam Sơn thần bí vỗ vai Mãn Đông, " Thích Hạ tên đấy ị hợm lắm, còn khinh người nữa, tưởng đẹp là có quyền a. Sau này anh trông chờ vào cậu~"

Mãn Đông không rõ sự tình, không rõ Lam Sơn vừa phát ngôn cái gì thì cửa phòng đột ngột bị mở ra. Đứng ở đó không ai khác là Thích Hạ, mặt mũi đầy ám khí.

Lam Sơn nhìn thấy anh như gai chích mông, đứng phắt dậy, cười cười ngốc nghếch:

" Ô Thích Hạ, anh qua đây làm gì thế?"

" Qua nghe cậu đàm sau lưng chủ."

Lam Sơn rụt cổ, nước mắt sắp trào ra, " Không phải đâu mà..."

Thích Hạ gác tay lên thành tường, bực mình nhìn cậu rồi liếc mắt sang phía Mãn Đông, cơn tức giận cũng chẳng vơi được bao nhiêu. Nhìn bản mặt cứng đầu kia mà anh chỉ muốn té mông vài chục phát.

Bầu không khí im lặng hồi lâu, Thích Hạ ra lệnh cho Lam Sơn:

" Về phòng ngay cho tôi!"

Lam Sơn héch mũi, cũng mặt dày cả đôi nên không sợ gì sất. Rời khỏi phòng Mãn Đông, cậu lém lỉnh ném lại cho Thích Hạ một câu:

" Đừng làm trò gì tội lỗi nha, người ta mới thiếu niên thôi!!"

Thích Hạ vênh tai lên nghe rõ mồn một, gai óc đều nổi cả lên. Quay lưng, anh đập cho thằng quỷ kia một cái.

" Đừng để tôi vút cậu về căn hộ 101."

Mãn Đông trong phòng rất không hiểu nổi chuyện đang diễn ra. Trong đầu thâm mắng cả đôi, ị hợm như nhau!!

Sau đó cậu chẳng nói một câu, đi đến cửa phòng, thần nhiên đóng sập một phát.

Sầm!

Thích Hạ mặt ngốc nhìn cánh cửa, lòng đau như bị cắt ra từng mảnh. Mẹ nó chứ, tưởng nhà của cưng à? Đóng cửa đểch biết nương tay gì cả!!

Hồi sau anh nhìn xuống tay của mình, rất tận tình cảm ơn Lam Sơn. May mắn là mình bỏ tay ra từ sớm, không thì...hông rồi.

Hết chương 08.

9. Chương 9: Tin Nhắn Ấy

Lam Sơn xin được một chân trong một tiệm Spa nhìn cũng rất được. Ông chủ ngay từ lần đầu nhìn thấy cậu đã hai mắt sáng rực mà đồng ý ngay tắp lự.

Trước khi bước vào xin việc, Lam Sơn còn lo lắng bản thân chẳng có một cái gì chứng minh cậu là công dân trên đất nước Trung Hoa này hết, liệu vào đó rồi thì có xin được không?

Nhưng rồi khi nhìn vào bản đơn xin việc, cậu đã biết mình quá lo lắng. Những thông tin hầu như cậu đều ghi đủ cả, chỉ có cái số điện thoại là cậu ghi số của Cốc Khiếu Thiên thôi.

Đơn giản mà, cậu chưa có di động riêng.

Hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của mình, Lam Sơn ăn mặc rất tươi tắn, trông nhìn cực kỳ thu hút người khác. Khi cậu vừa bước vào nơi làm việc thì không ít các cô gái ngoái đầu lên lút theo dõi, mặt khác còn có những gã đàn ông nữa.

Công việc của cậu là mát – xa cho bên đàn ông.

Đang ngồi thảnh thơi không có khách thì đột nhiên tấm màn được vén ra, một vị khách vóc người tràn trề năng lượng bước vào. Gã ta có chòm râu quai nón nhìn khá là chướng mắt, nhưng Lam Sơn ngay lập tức tự nhủ bản thân là không được sấm soi sở thích của người khác.

Vì vậy mà cậu niềm nở với gã ấy:

” Xin chào quý khách.”

” Nhân viên mới à?” Gã ấy vừa nhìn cậu liền hỏi, xem ra cũng là dạng khách thân thuộc của Spa rồi.

Lam Sơn thoát đầu hơi sưng ra nhưng sau đó thì gạt đầu, đáp trả cực kỳ ngoan ngoãn lễ phép, ” Vâng, tôi là nhân viên mới. Nếu có gì sai sót, xin ngài chỉ bảo.”

Gã kia đưa tay vuốt cằm, vẻ mặt dè dặt hiện ra rõ ràng làm cho Lam Sơn nuốt khan mấy ngụm, trong bụng cầu trời không phải gặp biến thái.

Qua lời giới thiệu ngắn gọn thì gã kia họ Lâm, Lam Sơn cũng chỉ cần nhớ cái họ là được rồi nên phần tên cậu nhanh chóng ném vào một xó.

Toa một lớp kem mỏng lên lưng gã họ Lâm, Lam Sơn bắt đầu múa máy những ngón tay của mình một cách điêu luyện. Cậu vốn dĩ không có kinh nghiệm gì về mát – xa trong nơi này đâu, chủ yếu là do trước kia cậu hay phải đấm bóp cho ông anh nên thu được một chút.

Mười ngón tay thon dài trắng trẻo áp lên tấm lưng vừa rộng lại vừa có màu bánh mật kia làm nổi bật lên hai màu da, chậm rãi vuốt xuống rồi lướt lên, nhấn nhá vài chỗ.

Gã họ Lâm thống khoái đến mức rên khẽ lên làm cho Lam Sơn lạnh cả sống lưng. Rõ ràng cậu chỉ mát – xa thuần túy trong sáng thôi mà?

Đạo đầu đã xong, Lam Sơn leo hẳn lên giường, mát – xa xuống phần hông của gã. Hai bàn tay vừa chạm vào hai bên hông liền khiến cho gã họ Lâm giật khẽ người, hẳn quay lưng lại, hơi nhíu mày:

” Chỗ đấy hơi nhột, đừng chạm vào nhiều quá.”

Lam Sơn dừng người nhìn hẳn, cái đầu máy móc gập gập, hai tay không dám động vào phần hông nữa. Tiếp đến, cậu duỗi cánh tay mát – xa cổ, vai, rồi lại trượt xuống thắt lưng, đấm nhẹ vài cái.

Hai chân cậu đặt sang hai bên, giống như tư thế ngồi lên người gã họ Lâm vậy đó. Cậu cũng không nghĩ là tên khốn kia lại bất ngờ lật người lại, làm cho cậu chao đảo suýt ngã sấp lên ngực gã.

Lúc này đây, khi gã họ Lâm lật người xong, phần đùi của Lam Sơn cũng vừa vịn chạm phải nơi nào đó đang bốc hỏa hừng hực làm cậu tím tái mặt mày. Vội vàng ném tuýp kem, khăn lông, tất cả mà nhảy vọt xuống khỏi giường.

Nhưng gã kia đời nào lại tha cho con mồi ngon lành đáng yêu như cậu chứ? Gã nhanh tay bắt lấy hông cậu, lôi về giường.

” Mau buông tao ra!! Tao la lên đấy!!!”

” La đi? Em đúng là người mới nha, đáng yêu quá. Im lặng thì anh sẽ thưởng cho em.”

” Thưởng cái đêch!! Mau buông tao ra! Mày coi chừng người của tao giết mày không kịp thả dê đấy thằng tởm lợm.”

Lam Sơn đối với sự công kích của gã mà liên tục đầu vô mồm, hai chân cũng hoạt động tích cực, nhắm một phát ngay chỗ nào đó mà tung cước. Gã đau xanh mặt, hai tay che lại rồi khụy gối trên sàn.

” Người của cưng à? Thế nó đâu nào? Gọi nó ra đây!”

Gã tuy đau nhưng vì sĩ diện mà vẫn cố gắng cổ lên cãi lại với Lam Sơn, còn bất chấp cơn đau mà đè cậu xuống giường lần nữa.

” Đừng, buông tôi ra, làm ơn, xin ông đấy, mau buông tôi ra!!!”

Lam Sơn bị bức đến điên nên đã sử dụng tay chân mà đối đáp lại. Cậu đẩy ngã gã họ Lâm ấy, đánh liên tục vào mặt gã, bụng gã, ngực gã, đánh như một cách xả giận vậy đó.

Đánh như vậy mãi cho đến khi ông quản lý chạy vào can ngăn, Lam Sơn mới chịu dừng tay. Lúc này, ai bên ngoài cũng đứng hóng hớt chuyện vui cả.

” Sao vậy? Sao cậu đánh khách đến mức này?” Quản lý xanh mặt, meo máo.

Lam Sơn phủi áo, quát lớn lên, ” Mẹ nó, là gã ta cưỡng ép tôi!”

” Cậu điên rồi à? Cậu đụng nhầm người rồi!”

” Phải, tôi nhầm người rồi. Nhầm vào một gã thả dê, dm!!”

Quản lý vẫn xanh mặt, rồi rít xin lỗi gã họ Lâm nhưng gã ấy nào có bỏ qua đơn giản như vậy. Chẳng cần nói lý lịch thì cũng đủ biết gã họ Lâm kia có máu mặt như thế nào mới khiến quản lý sợ vã mồ hôi thế kia.

Lam Sơn cũng nghi ngờ nhưng không quan tâm lắm, vì gã cưỡng ép cậu nên cậu đánh, đánh chết thì thôi.

” Mày, lên cảnh sát với tao!” Gã họ Lâm đứng dậy, chỉ vào mặt Lam Sơn.

Lam Sơn cũng không vừa, trừng mắt đồng dục nói, ” Đi thì đi. Tao sẽ tống cổ mày vào tù!”

Cuối cùng hai người cũng lên đồn cảnh sát thật. Khi cảnh sát nhìn thấy gã họ Lâm thì ai nấy liền cứng họng, nhìn vết tích trên mặt hắn ta thì càng câm nín hơn nữa.

” Các người mau xử lý thằng nhóc này đi. Nó đánh tôi đấy.” Gã họ Lâm đập tay xuống bàn, hất mặt với bọn cảnh sát.

Lam Sơn bên cạnh liền cãi, ” Là hắn ta cưỡng ép tôi.”

Cảnh sát im lặng nhìn gã họ Lâm, rồi nhìn Lam Sơn, bất đắc dĩ hỏi:

” Bằng chứng gã cưỡng ép cậu đâu?”

Bằng chứng? Mẹ nó chứ, còn bằng chứng à?

Lam Sơn túm cổ áo gã họ Lâm qua, chỉ vào mặt gã, ” Đây là bằng chứng! Tôi đâu có thần kinh mà đi đánh gã sống chết thế này!”

” Đừng có động vào tao, thằng điên!” Gã kia hất tay Lam Sơn ra làm cậu buồn cười không ngậm được mồm. Cậu cười ha ha, ” Mày làm như mày sạch lắm vậy đó? Mày mới không có cửa chạm vào tao, biết chưa?” Sau đó quay sang phía cảnh sát, ” Các anh công minh một chút đi nhé. Rõ ràng tôi là người bị hại đó.”

Lúc này, người quản lý cũng đến nơi, dè dặt đứng nói chuyện với gã họ Lâm.

” Xin lỗi anh Lâm, tên nhóc kia là người mới, nó không biết luật của Spa. Tôi...tôi chưa nói cho nó nghe.”

Gã họ Lâm trừng mắt, ” Ồ đêch, sao lại không nói cho nó biết? Để bây giờ nó đánh tao này!”

Người quản lý tiếp tục xin lỗi, ” Là em sai, em sai. Em thấy thằng nhóc đấy được quá, lại sợ nó không đồng ý cái kia nên mới giấu đi.”

Nghe người kia nói xong, gã họ Lâm rơi vào trầm mặc, vết thương vẫn còn đau rát làm gã không nhấc mặt hay cười gì nổi.

Lam Sơn thì vẫn ngồi ở một bên, chờ đợi phía cảnh sát xử lý tên thả dê kia. Thời gian trôi qua chậm rãi, cuối cùng cảnh sát cũng giảng hòa được cho hai bên. Bất ngờ ở chỗ gã họ Lâm kia cực kỳ biết điều mà cúi đầu nhận lỗi với Lam Sơn, còn bảo nếu muốn đền tội thì gã cũng đền luôn.

Cậu một mặt bụng đói mồm meo, một mặt thì lười đời co nên khi gã họ Lâm xin lỗi xong liền vẫy tay tạm biệt. Coi như cậu tha một mạng, tích đức đời sau.

Sau khi Lam Sơn rời đi, gã họ Lâm liền nói với người quản lý, ” Đưa tất cả thông tin của tên nhóc đó cho tao.”

Rời khỏi đồn cảnh sát thì cũng đã quá trưa, Lam Sơn tìm ngay một quán cóc nào đấy ngồi ăn lấp bao tử. Đảo mắt một vòng, cậu tìm được một xe đẩy làm bánh mì gì đó trông rất ngon, nhưng lại vắng vẻ quá chừng.

Đi lại gần, cậu vui vẻ nói, ” Cô ơi, làm cho cháu một ổ ạ.”

Cô bán hàng nhìn cậu, cười thật hiền hậu, ” Đợi một chút nhé.”

Lam Sơn ngồi xuống ghế nhựa, một tay cầm ổ bánh mì, gặm mấy phát đã hết. Bụng cậu thật sự rất đói, đói muốn ngất luôn rồi.

Ăn xong ổ bánh mì, cậu kêu thêm một lon nước ngọt nữa, thế là xong bữa trưa. Lúc tản bộ về căn hộ của Thích Hạ, Lam Sơn tình cờ chạm mặt vị quản lý của mình.

” Lam Sơn~” Vị quản lý mới nhìn thấy cậu đã bay lại như thấy vàng.

Giọng điệu ngọt ngào thế kia có phải lại định dụ dỗ gì không?

Lam Sơn nheo mắt đánh giá, sau đó lạnh nhạt đáp, ” Gì vậy?”

” Lam Sơn à, chuyện hồi sáng này xin lỗi cậu nhé.”

” Không sao đâu, tôi cũng chưa bị gì quá mức.”

Người quản lý nghe thế, một mặt mỉm cười, trong lòng lại gào thét, cậu thì không sao rồi, còn gã khách VIP của tôi thì bị đánh tới mặt tối mũi luôn!!

” Khụ, vậy...việc làm kia...”

Lam Sơn nhìn người nọ ấp úng, cậu liền dứt khoát, ” Tôi không làm nữa đâu! Chỗ của các người lừa gạt tôi. Rõ ràng Spa đó có gì đó kỳ lạ nhưng ông giấu tôi!”

Bị nắm thóp, người quản lý thở dài, rầu rĩ không nói gì thêm. Đúng là bên chỗ ông giấu Lam Sơn một việc rất kinh khủng, chính là Spa kia chỉ là trá hình thôi. Thật chất bên trong nó còn...ghê gớm hơn nhiều lắm.

Im lặng một hồi, người quản lý tiếp lời:

” Ừm mà đúng rồi, khi này gã họ Lâm có xin thông tin của cậu đấy. Thật ra tôi không muốn cho đâu, nhưng vì gã ấy máu mặt lắm, tôi không dám cãi lại.”

” Thông tin á?” Lam Sơn vẫn bình thản như thường, còn cười, ” Thông tin của tôi có gì hay ho đâu ngoài tên với tuổi?”

Người quản lý lúc này nhìn cậu càng ái ngại hơn, ” Ủ thì...cậu quên rồi à? Vẫn còn số điện thoại đó.”

Số điện thoại sao? Haha, cái lũ ngốc nghếch này, lừa bố rồi bây giờ bị bố lừa lại. Xin lỗi nhé, bố đây chưa có di động riêng, số đây là số...

Còn đang tự dương tự đắc với cái trí thông minh của mình thì Lam Sơn như bị một đòn sét đánh chẻ đôi cơ thể. Cậu trắng mặt nhớ lại số điện thoại mà mình ghi trong đơn xin việc, chính là số của...

Tieu rồi!! A!!!!

” Này, ông đưa cho gã số, số điện thoại trong đó á?”

Người quản lý bị cậu lay với tốc độ kinh người, mặt chóng mặt hoa, ” Ở ờ đúng rồi. Cậu đừng hoảng loạn như vậy được không?!”

” Gã đây xin số làm gì?”

” A ờ...chắc là thích cậu rồi. Gã là gay mà, chắm cậu rồi nên mới...”

A, trời đất!!!

Lam Sơn mặt mũi méo xệch, buông người quản lý ra rồi điên cuồng chạy ngay đến CK Entertainment.

Cùng lúc đấy ở CK Ent, Cốc Khiếu Thiên vừa ký hợp đồng với một cô ca sĩ xinh đẹp xong, tâm tình y thì vẫn không thay đổi mấy, không vui cũng không buồn mà trở lại vị trí ngồi của mình.

Tách cà phê trên bàn đã cạn, Cốc Khiếu Thiên định kê thư ký vào thay tách khác thì điện thoại khê rung lên vài hồi. Y dừng tay, đảo mắt nhìn qua màn hình di động, trên đó hiển thị một dãy số lạ hoắc.

” Rin, thay cho tôi tách cà phê khác.”

” Vâng, chủ tịch.”

Nói với Rin xong, Cốc Khiếu Thiên mới cầm lấy di động của mình, vuốt nhẹ một cái, tin nhắn kia liền hiện ra.

| Bảo bối à, là tôi Lâm Vồng đây, người sáng nay đã bị em đánh ấy. Xin lỗi em chuyện hồi sáng nhé. Liệu có thể cho tôi một cuộc hẹn không?|

Hết chương 09.

10. Chương 10: Lâm Vồng Đáng Thương

Mẽ Ly vừa mới ngồi xuống ghế thì cảm nhận được một luồng gió mạnh mẽ tạt đến khiến cho mái tóc tém cá tính của cô thổi tung lên.

Sau khi định thần lại, Mẽ Ly nhận ra cậu bé đáng yêu Lam Sơn mà hôm trước đến đây. Chỉ khác hiện tại mặt của cậu có hơi...trắng thì phải.

Mẽ Ly đứng dậy, niềm nở hỏi:

” Tiểu Lam à, em đến tìm chủ tịch à?”

Lam Sơn chạy bộ hơn mấy cây số để đến CK Ent, bây giờ sức lực để đứng cũng không còn nữa. Cậu khom người, thở hồng hộc đến năm phút rồi mới nhìn Mẽ Ly, xấu hổ hỏi:

” Chị ơi, chủ tịch có ở đây không ạ?”

Nghe đến chủ tịch, Mễ Ly tròn xoe đôi mắt nhìn Lam Sơn, sau đó liền chỉ cậu lên lầu bảy. Vừa dứt lời, Lam Sơn đã chạy biến đến chỗ thang máy, vội vã ấn vào phím số bảy.

Thang máy rì rì chạy lên rồi dừng lại, ding một tiếng, mở ra. Lam Sơn gấp rút ngược nhìn từng bảng tên phòng, hồi lâu dừng lại trước một căn phòng như hầm băng.

Chẳng hiểu sao cậu lại cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo hắc ám đang vây quanh căn phòng này nữa. Thư ký Rin vừa đi đưa một số tài liệu trở về thì nhìn thấy Lam Sơn đứng trước cửa phòng chủ tịch, chần chừ mãi mà không vào.

Cô thấy lạ bèn hỏi, "Tiểu Lam à, em đến gặp chủ tịch sao?"

Lam Sơn nghe thấy giọng nói liền giật khê người, quay lại nhìn Rin. Trong mắt cậu, cô gái này thật là xinh đẹp a, còn dịu dàng thùy mị nữa. Nhưng mà sao cô ấy biết tên cậu nhỉ?

"À...em đến gặp chủ tịch ạ." Lam Sơn bối rối gãi tóc.

Rin nhìn cậu mỉm cười, thay cậu gõ cửa.

"Chủ tịch, có Lam Sơn đến gặp ngài ạ."

Aish, chị ơi, sao chị lại...lại nói thẳng toẹt ra thế T.T Em còn chưa chuẩn bị kịp tinh thần nữa mà...

Lam Sơn cả sống lưng đều lạnh toát, mặt khác tim cậu lại đập rộn ràng hết cả rồi. Nếu tính không nhầm thì đã hơn hai ngày cậu không gặp Cốc Khiếu Thiên rồi a, nói chứ cũng nhớ chứ bộ.

Cửa phòng mở ra, Rin nhìn cậu nháy mắt rồi trở về chỗ làm việc của mình. Lam Sơn hít sâu một hơi, đặt chân vào phòng, đóng cửa lại thật cẩn thận.

Ngược nhìn Cốc Khiếu Thiên vẫn không mở lòng đón tiếp mình, cậu thoáng hụt hẫng. Cái mặt tiu ngiửu nhích nhích lại gần bàn làm việc của y, cậu liếc mắt tìm kiếm...cái di động.

Liếc một hồi, cậu phát hiện nó nằm ngay bên cạnh cái tách cà phê.

"Có chuyện gì?" Cốc Khiếu Thiên dời tầm mắt khỏi chiếc laptop, ngẩng lên nhìn thiếu niên nào đó đang xanh mặt.

Nghe y hỏi, Lam Sơn lập tức tập trung trở lại, nhưng đầu óc cậu lúc này thật rối loạn. Khi này chỉ mãi nghĩ đến việc gã họ Lâm kia nhắn tin cho y thôi, bây giờ đến đây rồi thì tìm có gì bây giờ?

Hmm, làm sao bây giờ? Nói gì bây giờ?

"Không nói thì cậu có thể ra ngoài. Tôi còn rất—"

"A, cái đó...quần áo của tôi vẫn còn ở chỗ của ngài. Ừm, tôi...khi này tôi có nhắn tin cho ngài để hỏi, không biết ngài có nhận được chưa?"

Lam Sơn nói xong thì cười ngớ ngẩn, cười như muốn khóc tới nơi.

Mình đang nói linh tinh gì vậy nè!

Cốc Khiếu Thiên nhìn bộ dạng lắp bắp hoảng loạn của cậu, trong lòng càng hiểu ra sự tình ban nãy. Tin nhắn ngu ngốc kia bỗng dưng gửi đến điện thoại của y, rõ ràng là có nguyên nhân.

Mà nguyên nhân thì y cũng không cần phải vận động não bộ cũng đủ hiểu là ai gây ra rồi.

Dám đem số điện thoại của tôi ghi lung tung, lại còn đánh người, tiếp đến là dụ dỗ người?

Cốc Khiếu Thiên gương mặt trầm ngâm, hay nói cách khác là đang thống giận không nói nên lời chỉ biết đăm chiêu nhìn Lam Sơn đang vã từng giọt mồ hôi.

Gian phòng im lặng một lúc, y lên tiếng:

"À, khi này đúng là có tin nhắn."

Tin nhắn, tin nhắn sao? Ôi tin nhắn của ai vậy nhỉ?

Lam Sơn méo mặt, "Ồ, có khi là tin nhắn của tôi đấy..."

Cốc Khiếu Thiên nhướn mi, cười lạnh, "Vậy à? Theo tôi nhớ thì hình như là không phải. Tin nhắn tôi nhận được có nội dung lạ lắm."

"...Lạ à?" Mặt Lam Sơn đã dần chuyển sang trắng bệch rồi.

Cốc Khiếu Thiên đặt ngón tay tì cằm, gật gù, "Phải, vô cùng lạ, nhưng tôi nghĩ là tôi biết vì sao."

Lam Sơn mỉm cười, cười đến ngu ngơ.

"Như vậy...chắc là tin nhắn của tôi không đến được rồi. Haha, chắc là...nghẽn mạng. Vậy tôi về trước đây, xin lỗi làm phiền ngài!"

Lam Sơn quệt mồ hôi bên thái dương, đáng thương cúi đầu một cái rồi xoay lưng, chạy nhanh khỏi phòng chủ tịch. Dựa lưng vào cửa, cậu méo mặt, ngửa cổ than trách ông trời.

Chắc chắn gã điên đấy nhắn cái gì rồi! Tôi biết mà, biết ông trời không thương tôi huhuhuhu.

"Lam Sơn, làm gì ở đây thế?"

Lam Sơn hạ tầm mắt nhìn thấy Thích Hạ đẹp trai đang đi đến, thần thái của cậu đã đỡ hơn rất nhiều. Thích Hạ mỉm cười đi lại chỗ cậu, nụ cười có phần gian manh.

"Nhớ chủ tịch sao?"

Lam Sơn bụng dạ đã không còn gì vui vẻ nữa rồi, vậy mà còn bị tên âm binh nào đó trêu chọc, cậu bĩu môi, thống giận nói lớn:

"Đúng rồi, nhớ mới đến nhìn một cái a!!"

Thích Hạ cùng Rin ở gần đó nghe xong, mặt ai cũng hài hước không kém lời nói của Lam Sơn.

"Nhìn một cái đã đủ rồi à?" Thích Hạ lên máu đùa dai.

Lam Sơn quay sang trừng một cái, "Mốt nhớ sẽ đến nhìn nữa, không đủ thì ở lại luôn! Anh thách tôi à?"

Đến đây, Thích Hạ cười muốn run cả người, lắc đầu bó tay thiếu niên nào đấy ăn nói bạo mồm quá. Khi Lam Sơn rời đi rồi, anh mới đem một sổ kế hoạch vào cho Cốc Khiếu Thiên xem qua.

Chẳng hiểu sáng sớm ai chọc y mà bây giờ y lạnh mặt nhìn anh, bảo:

"Lịch trình cứ dời mãi thì làm việc kiểu gì?"

Thích Hạ cứng họng. Trước đây chủ tịch vô cùng thông cảm cho lịch học của Tống Dĩ Khang, không hiểu vì sao hôm nay lại...lại nổi giận như vậy nữa.

"Cái này, chủ tịch à, lịch học của cậu ấy không thể dời được."

"Vậy là lịch của công ty thì cứ tùy tiện dời đúng không?"

Thích Hạ cười khổ, im lặng lui ra ngoài, sắp xếp lại lịch trình cho Tống Dĩ Khang. Trong bụng bắt đầu rửa thẳng nhóc nào đó.

Chắc chắn là mi lại gây chuyện, gây chuyện với chủ tịch rồi đúng không thẳng ranh con kia!!!

Lam Sơn một mình tản bộ về căn hộ của Thích Hạ mà không biết là người chủ đấy đang không tiếc lời mắng nhiếc cậu.

Về đến nhà thì cậu mệt lã, bụng đã đói mặc dù vừa nãy đã ăn ổ bánh mì cùng một lon nước ngọt. Nhưng có lẽ do chạy bộ mà bây giờ nó tiêu hóa hết, báo hại thêm một việc là cậu bị đau bao tử a.

Ngả lưng xuống ghế đệm êm ái, Lam Sơn đánh một giấc đến chiều tối.

Sau khi tan tầm, Cốc Khiếu Thiên di chuyển ra xe riêng của mình. Chú tài xế vừa nhìn thấy y liền cúi đầu kính cẩn.

"Chủ tịch."

Cốc Khiếu Thiên liếc mắt nhìn chú, sau đó bảo, " Đi đến quảng trường X."

Con xe ngay lập tức lăn bánh theo địa chỉ mà y đã ra lệnh. Khi đến nơi, Cốc Khiếu Thiên nhìn thấy một quảng trường vừa rộng lại còn đông nghẹt người. Ai nấy cũng ăn vận thật đẹp, thật phong cách mà tạo dáng chụp hình. Một số khác thì sà vào những hàng quán gần đó.

Y im lặng ngồi trên xe, hạ cửa kính xuống, đưa mắt nhìn dáo dác ra ngoài. Đến khi bắt gặp một hình dáng đang lóng ngóng ở trước cửa lớn của khu mua sắm, y khẽ nhếch môi cười lạnh.

Ra là người như vậy à?

Chú tài xế nhìn vào kính chiếu hậu, không hiểu chủ tịch đang tìm ai hay chỉ tùy tiện muốn đến đây ngắm cảnh thôi?

Quan sát "con mồi" xong, Cốc Khiếu Thiên liền lấy điện thoại ra, gửi thêm một tin nhắn nữa vào số điện thoại hồi sáng đã quấy rối y. Nhắn xong, tin đã gửi được, y lại mỉm cười lạnh nhạt.

" Trở về thôi." Cốc Khiếu Thiên nâng cửa kính lên, xe bắt đầu lăn bánh.

Hơn sáu giờ chiều, Lam Sơn mới thức dậy nhờ vào cú điện thoại bàn reo inh ỏi. Cậu mơ màng với tay bắt máy, bên kia là giọng của Thích Hạ:

" Tiểu Lam à, cậu ăn mì gói đi nhé. Hôm nay tôi về muộn, không cần nấu cơm."

Lam Sơn hai mắt còn chưa mở hẳn, miệng đáp, " Ok!"

Dập máy, cậu định ngủ tiếp đến khuya luôn thì cửa nhà đột nhiên có chuông kêu. Người nào đó ở bên ngoài đang sốt ruột nhấn chuông làm cho Lam Sơn tỉnh cả ngủ.

Cậu bực bội đứng dậy, miệng mắng thầm, không biết là ai đến giờ này nữa. Chẳng phải Thích Hạ vừa bảo là về muộn đó sao?

Xỏ dép lê vào, Lam Sơn bước ra mở cửa. Ngay sau đó, trước mặt cậu là một bó hoa chia ra, mùi khó chịu vãi chưởng.

Trên đời này Lam Sơn ghét nhất là hoa, ghét cay ghét đắng đứa nào tỏ tình mà tặng hoa!

Mở to mắt nhìn vào tên đối diện với bó hoa thối của hắn, Lam Sơn quát lớn:

" Cái đêch gì thế?"

Người nọ mặt vô tội, " Sao vậy Tiểu Lam? Em không thích cái này à?"

" Có mẹ ông thích ấy!" Lam Sơn cau lên, sau đó nhìn kỹ hơn người đàn ông kia, miệng lắp bắp, " A, sao lại là ông? Sao ông...ông biết chỗ này?"

Người đàn ông kia lúc này mỉm cười nhìn cậu, giấu bó hoa sau lưng, nói:

" Không phải là em nhắn tin bảo tôi đến đây sao? Em chưa quên tôi làm tôi vui lắm đó."

"..." Lam Sơn đau đầu, đau đầu quá!!!

Chuyện quái gì vậy nè? Mình có nhắn tin mời lão đâu chứ!! Aishh, không lẽ...

Lam Sơn ngược mắt nhìn Lâm Vồng, bắt mắt xua tay:

" Tôi không có nhắn tin cho ông, ông về đi."

Lâm Vồng mặt không hiểu gì, càng cứng đầu muốn được vào nhà.

" Tôi đến đây rồi, em phải mời tôi vào mới đúng chứ?"

" Tôi không thích!"

" Nhưng tôi thích em. Tôi đang theo đuổi em đó!"

Lam Sơn bực bội, nghiêng răng mắng một tiếng:

” Mẹ kiếp, còn tôi đuổi ông đi đó! Lão già, đừng càn ràn trước mặt tôi nữa!!”

Lâm Vồng oan ức lắm, ” Tôi mới ba mươi tuổi thôi!”

” Khốn, tôi mới mười tám đôi mươi thôi, cách nhau hơn một chục tuổi thế kia!”

Sau đó cậu đóng sập cửa lại, bỏ mặc Lâm Vồng cùng bó hoa ở bên ngoài trời giá lạnh.

Cơn buồn ngủ tan biến, Lâm Sơn ngồi phịch xuống sàn nhà, ủy khuất mếu máo.

Cốc Khiếu Thiên chết tiệt a, biết rõ tên Lâm Lâm kia theo đuổi mình, vậy mà còn nhắn tin cho gã đến đây tìm mình nữa. Huhu, không biết đâu, mình không thích Lâm Lâm, mình thích Cốc Cốc cơ!!!!

Hết chương 10.

Má Vi: Trình duyệt Cốc Cốc miễn phí nhé con trai, không cần khóc lóc như vại đâu:3

11. Chương 11: Ngài Cốc Bị Đa Nhân Cách

Sau khi tịnh tâm lại, Lâm Sơn đã quyết định đi chơi với Lâm Vồng.

Mở cửa ra, cậu nhìn thấy Lâm Vồng vẫn còn đứng dựa người vào hành lang, bó hoa đã sớm được đặt xuống đất rồi. Nhìn cảnh này, cậu cũng có chút thương xót cho con người mang tiếng máu mặt nhưng lại ngốc nghếch muốn chết.

Đi lại gần chỗ Lâm Vồng, Lâm Sơn ho khẽ một tiếng dời sự chú ý của anh. Lâm Vồng ngẩng đầu nhìn cậu, hai mắt sáng rực lên, vui vẻ.

” Em đổi ý rồi à?”

Lâm Sơn chứng kiến vẻ mặt cún con trung thành kia mà nhin cười không nổi. Cậu thật sự không tin đây là một đàn anh xã hội đen gì gì đấy đâu. Ngay cả võ còn không biết nữa mà, anh đại kiêu quái gì nhỉ?

Thăm nhận xét trong bụng xong, Lâm Sơn gật đầu, nói với Lâm Vồng:

” Tôi sẽ đi chơi với anh, coi như là lỡ hẹn rồi.”

Lỡ hẹn á? Rõ ràng là em hẹn tôi mà...

Lâm Vồng trong lòng vẫn chưa hiểu lắm vấn đề này, nhưng vì Lâm Sơn đã đồng ý nên anh không suy nghĩ, vui vẻ cùng cậu đi dạo quanh khu phố.

Xuống đến nơi sầm uất nhất của khu phố, Lâm Vồng hơi nghiêng đầu nhìn lên Lâm Sơn, thấy cậu vẫn ung dung thong thả liến nhích nhích ngón tay, nắm lấy bàn tay kia.

Oa, sao lại mịn màng như vậy? Tay em ấy như tay em bé ý!!!

Lâm Vồng mang theo một bộ mặt cười cười ngốc nghếch khi được nắm tay mỹ thiếu niên. Còn Lâm Sơn dường như không quan tâm lắm, thích nắm thì bố cho nắm, cũng không mất mát gì cả.

” Nè, qua kia ăn đi. Tôi đói quá.”

Lâm Sơn vô tư rút bàn tay mình ra khỏi tay Lâm Vồng, chạy đến bên chỗ ăn vặt. Hàng quán ở Trung Quốc đúng là hết sảy, toàn là những món lề đường nhưng lại ngon bá cháy luôn.

Lâm Vồng đi theo phía sau lưng cậu, quan sát cậu gọi cả đồng món lên, ăn một cách ngon lành. Chắc là đói bụng quá rồi.

Lâm Sơn lấy ra một xiên đồ ăn đưa cho Lâm Vồng:

” Ăn thử xem. Ngon lắm!”

Lâm Vồng nhận lấy, cắn một miếng, gật đầu công nhận. Ngon thật.

Lam Sơn lại cười hì hì vui vẻ, giống như nỗi buồn ban nãy của cậu về ai đó đã tan biến mất rồi. Hay nói cách khác thì đồ ăn là biện pháp xóa tan nỗi buồn nhanh nhất.

Ăn uống no nê xong, Lâm Vồng cùng Lam Sơn dạo quanh công viên, trò chuyện đôi ba câu.

Bước trên vỉa hè, Lam Sơn thành tâm khai thật:

” Lâm Vồng à, tôi xin lỗi anh nhiều nhé.”

Lâm Vồng hơi kinh ngạc nhìn cậu, sau đó lắc đầu, vị tha nói, ” Không sao đâu. Tôi không trách em chuyện hồi sáng nữa.”

Cái gì?

Lam Sơn nheo mắt, khinh bỉ rõ rệt trước lời nói kia. Đương nhiên, cậu sẽ bóc phốt người nọ không còn mặt mũi gì luôn.

” Thôi đi anh đại máu mặt ạ, hồi sáng tôi đánh anh là đúng đắn mà. Tôi còn chưa hả giận đâu, mắc mớ gì anh không trách chứ. Anh có quyền à?”

Nghe Lam Sơn tuôn một trận như vậy, Lâm Vồng nuốt khan, cảm giác chính mình mới chọc nhầm động...

Haiz, thật ra cái danh anh đại máu mặt đấy đã là quá khứ rồi. Trước đây Lâm Vồng đúng là hổ báo cáo chồn lấm, không sợ bất kỳ ai cả. Anh thích ai liền có được người đó trong phút chốc, anh ghét ai thì người đó sẽ lên thiên đường lập tức.

Nói chung, tiếng tăm của Lâm Vồng cũng một thời vang dội.

Nhưng sau đó, Lâm Vồng biết yêu, tình yêu đã biến hóa anh thành một con người khác hoàn toàn. Mà người anh yêu lại là một người vô cùng hiền hòa, dịu dàng, ằm ắp.

Chuyện tình khá là máu cún khi Lâm Vồng là một xã hội đen, còn người anh yêu là một giáo viên mầm non. Trời đất, mỗi lần anh vác mặt tới trường mầm non đó nhìn người mình yêu tí thôi là đủ khiến lũ trẻ khóc thét.

Sau đó, Lâm Vồng đi tử tình. Sau đó nữa, Lâm Vồng bị từ chối. Sau đó...không còn sau đó nữa đâu.

Từ đấy, Lâm Vồng cảm thấy mất niềm tin vào cuộc sống này, không còn hứng thú đi gây sự đánh nhau hay làm anh đại gì nữa. Nhưng tiếng tăm của anh thì không xóa bỏ được nên hễ đi đến đâu, ai cũng sợ sệt trước anh.

Tuy nhiên, hôm nay đã có người phá bỏ cái danh chức “anh đại” ấy, còn đánh anh tả tơi hoa lá nữa cơ mà. Chính vì sự mạnh mẽ cùng đánh đá này mà Lâm Vồng mới fall in love Lam Sơn đó.

” Anh nghĩ cái gì mà đâm chiêu thế?” Lam Sơn nghiêng đầu nhìn Lâm Vồng.

Sau khi bị đánh một cái vào đầu, Lâm Vồng mới ho khụ một tiếng, cười khổ.

” Không có gì. Mà em bảo xin lỗi tôi chuyện gì thế?”

Lam Sơn lúc này mới chớp mắt, lựa lời mà giải thích:

” Thật ra người nhắn tin cho anh không phải là tôi. Đó không phải số điện thoại của tôi. Tôi chưa có di động riêng a, cho nên đã lấy số của một người khác gán vào lý lịch thôi.”

” Cái gì?” Lâm Vồng trắng mặt, suy nghĩ loạn cào cào.

Hóa ra từ trưa đến giờ là anh nhắn nhầm người sao? Vậy cái người đã bảo anh đến quảng trường X, sau đó đổi địa điểm đến khu căn hộ này...là một người khác?

Lâm Vồng mặt mũi mù mịt, đầu óc còn bực lý thông tin thì Lam Sơn lại nói tiếp một cách vô tội:

” Với lại, tôi không thể thích anh được đâu. Thật xin lỗi.”

Lâm Vồng đã hiểu ra vấn đề rồi, nhưng nghe cậu nói xong thì anh thật sự rất là buồn.

” Chưa thử làm sao mà biết được?”

Lam Sơn hít một hơi, cảm thấy Lâm Vồng dai quá.

” Không được! Tôi lỡ thích người khác rồi!”

“... Bỏ nó đi.”

Lam Sơn tròn mắt nhìn Lâm Vồng, sau đó thấy anh nói chí lý, cậu liền bật cười, vỗ vai khen anh.

” Haha, anh được lắm nha. Nói hay lắm!! Nhưng tôi vẫn không thích anh đâu!”

Lâm Vồng nhíu mày, thất vọng ngồi xuống ghế đá, trầm ngâm suy nghĩ. Lam Sơn cũng ngồi xuống bên cạnh anh, tiếc nuôi thở dài.

Một hồi sau, Lâm Vồng tiu ngửu lên tiếng:

” Có phải do chúng ta cách quá nhiều tuổi không?”

Lam Sơn nghe thế, giật mình.

Tuổi tác làm gì quan trọng a? Tôi thích thì thích thôi. Đồ ngốc Lâm Vồng à, anh mà biết người tôi thích hơn tôi gần hai con giáp thì có mà...học máu.

Nhưng để tránh cho Lâm Vồng thêm đau lòng, Lam Sơn đã gạt gù, tiếc nuôi:

” Ừm, mặc dù biết tuổi tác không quan trọng, nhưng mà...nó vẫn sẽ rất khó khăn a. Cách tuổi như vậy, suy nghĩ khác nhau, lời nói khác nhau, sở thích khác nhau, không thể hợp được.”

Lâm Vồng lắng nghe chăm chú, hồi lâu thì gạt đầu, ” Ừ, tôi hiểu rồi.”

Quay sang chỗ khác, Lam Sơn khẽ thở ra nhẹ nhõm. Hóa ra Lâm Vồng này rất ngoan, hoàn toàn không hồ báo như mình nghĩ, mặc dù sáng nay có hơi thả dè nhưng hiện tại coi như rất ok.

Không giống như ai đó...

Nhớ đến Cốc Khiếu Thiên, Lam Sơn một lần nữa lại tức giận rần người. Mà cậu chính là người có thù báo thù, không nhân nhượng một phút một giây nào cả. Cho nên, cho nên...

Lam Sơn thỉnh linh vỗ vai Lâm Vồng, ghé tai anh thì thầm:

” Tôi biết một người rất phù hợp với anh. Hay để tôi giới thiệu?”

Lâm Vồng còn đang phiền muộn khi bị từ chối xong, nghe vậy, anh cũng không hào hứng mấy nhưng cũng phớt lờ với Lam Sơn.

” Ừ, người như thế nào?”

Lam Sơn mỉm cười, nháy mắt, ” Người này vừa có trí, vừa có sắc, lại vừa có tiền.”

” Hoàn hảo như vậy?” Lâm Vồng không tin nổi.

Nghe anh khen, Lam Sơn hơi bĩu môi, đúng là hoàn hảo nhưng chỉ là vẻ ngoài thôi, tính cách thì như... hứ!

” Đúng vậy, hoàn hảo lắm đó. Tôi nghĩ người đó thích hợp với anh hơn là tôi. Tuổi tác thì..không kém bao nhiêu cả.”

Lâm Vồng nheo mắt, ” Nhưng người ta...là ai mới được. Tôi còn chưa bao giờ thấy mặt, bây giờ theo đuổi không phải rất kỳ sao?”

Lam Sơn huých vai anh, ” Sao lại kỳ a? Đó là người từ sáng đến giờ vẫn nhắn tin với anh đó.”

” A? Là người đó sao?” Lâm Vồng tròn mắt.

Cậu cười đắc thắng, ” Chính xác! Đi nào, tôi bày anh cách theo đuổi!”

Dứt lời, Lâm Vồng bị một thiếu niên kém chục tuổi lôi đi làm chuyện xấu.

Chẳng bao lâu, Lam Sơn dẫn Lâm Vồng đến một khu chung cư thật cao cấp. Nhìn dáng vẻ xa hoa bên ngoài của khu chung cư này mà Lâm Vồng muốn chóng mặt.

Trên tay anh là một bó hoa Cúc Ba Tư, đây là hoa mà Lam Sơn đã chọn vì nó là hoa mà người nọ yêu thích.

Lâm Vồng cúi nhìn bó hoa trong tay mình, lòng có hơi nghi ngờ vào gu thẩm mỹ của Lam Sơn nhưng vì vẻ mặt cậu tự tin lắm, cho nên anh tin một lần.

Đứng trước cửa căn hộ 101, Lâm Vồng hít sâu một hơi. Tặng hoa cho một người mình chưa bao giờ gặp mặt thì đúng là kỳ lạ, nhưng kệ đi.

Lam Sơn nấp sau một bức tường, liếc mắt nhìn Lâm Vồng, mau gõ cửa đi.

Lâm Vồng thấy tín hiệu từ cậu, lập tức gõ cửa. Bên trong loạt xoạt một vài tạp âm, sau đó cửa mở là một khuôn mặt như đúc từ hàm băng ra.

Lam Sơn nhìn thấy cửa mở liền bịt kín miệng mình, tránh để phát ra tiếng cười khúc khích.

Chỉ đáng thương cho Lâm Vồng bị cậu đem vào vở kịch trả thù của mình. Lần đầu diện kiến Cốc Khiếu Thiên, một người đàn ông vừa có trí, có tiền, có sắc này làm cho Lâm Vồng hơi điêu đứng.

Ánh mắt người nọ vừa cao lãnh vừa lạnh lùng làm cho tim anh đập thình thịch thình thịch.

Cốc Khiếu Thiên thẳng thừng nhìn người đàn ông trước mặt mình, mau chóng nhớ ra khuôn mặt ở quảng trường X, đôi mắt ngày càng lạnh hơn.

” Có chuyện gì?”

Lâm Vồng hai mắt long lanh, cẩn thận mở lời, ” Tôi là Lâm Vồng, người ban sáng đã nhắn tin cho anh ấy.”

Cốc Khiếu Thiên trầm mặc nghe xong, ánh mắt không tự chủ lại đảo sang một hướng khác, cố tình tìm kiếm cái đuôi mèo đang ẩn nấp đâu đó bên kia. Tiếc là đuôi mèo giấu kỹ, không lộ cho y thấy được.

Cậu muốn diễn trò với tôi đến bao giờ đây, Lam Sơn?

Lâm Vồng nhìn thấy y im lặng, tâm tình anh cũng căng thẳng theo. Bó hoa được hạ xuống, anh lần nữa lên tiếng:

” Tôi chỉ là muốn gặp mặt anh một lần ấy mà.”

Cốc Khiếu Thiên giống như nhện không được vỗ kịch trước mặt, y khẽ lắc đầu, sẵn lòng mời Lâm Vồng vào nhà mình, trò chuyện đôi chút.

Khi cánh cửa đóng lại, Lam Sơn dần lộ đuôi mèo với khuôn mặt kinh ngạc đến si ngốc.

Cái gì thế? Sao, tại sao Lâm Vồng lại được mời vào nhà a? Làm sao có thể chứ! Hai người ấy ở trong đó làm gì đấy!!!! Hai người làm gì thế hả????

Lam Sơn âm ức muốn bật khóc, nhưng đã cố kìm lại vì không muốn tự mình giấu đầu lòi đuôi. Ngồi phịch xuống đất, cậu ôm gối, kiên nhẫn chờ đợi Lâm Vồng đi ra.

Nhưng càng đợi thì lòng càng sốt ruột, đồng hồ trôi qua nửa tiếng rồi mà Lâm Vồng còn chưa ra nữa.

Oa, hai người rốt cục làm cái gì hơn nửa tiếng vậy?

Lam Sơn bồn chồn đứng dậy, đi qua đi lại trước cửa nhà của Cốc Khiếu Thiên. Lâu lâu áp tai vào nghe nhưng chỉ toàn nghe thấy giai điệu du dương thôi.

Fxxk, fxxk, fxxk, còn mở nhạc du dương như vậy để làm gì? Làm gì, làm gì hả?

Lam Sơn cào cào bức tường, hận bản thân quá ngốc khi dâng Lâm Vồng cho Cốc Khiếu Thiên.

Lại thêm mười lăm phút trôi qua, khi mà Lam Sơn đã đạt đến giới hạn chịu đựng cuối cùng thì cửa nhà cuối cùng cũng chịu mở ra. Cậu vội vàng nấp sau bức tường, ánh mắt hăm hực quan sát quần áo Lâm Vồng.

Cái gì thế? Sao áo lại bỏ ra quần rồi? Mẹ nó mẹ nó, rốt cục hai người đã làm gì huhu.

Cốc Khiếu Thiên mỉm cười nhìn Lâm Vồng, " Về cẩn thận nhé. Nếu không khỏe thì cứ nói với tôi."

Không, khỏe? What, the, fxxk, không, khỏe?

Lam Sơn thất thần ngồi im một chỗ. Lâm Vồng ngược lại mang theo khuôn mặt vui vẻ đi tìm tên nhóc con kia. Ngó dáo dác một lúc, anh mới thấy mỹ thiếu niên kia nấp sau bức tường, co gối im lặng.

" Tiểu Lam à, tôi ra rồi này." Lâm Vồng cười với cậu.

Lam Sơn ngẩng đầu, ánh mắt thâm cừu địa hận nhìn Lâm Vồng, hồi lâu hỏi:

" Sao lâu quá vậy?"

Lâm Vồng xoa xoa mũi, " À... tôi không thể diễn tả lại được đâu. Chỉ là cảm ơn cậu nhiều nhé. Người này quả thực hợp với tôi. Tôi lỡ..."

" Lỡ cái gì? Anh điên à?"

Lam Sơn xù lông, kéo áo Lâm Vồng ra chỗ khác, mặt mũi hoảng loạn nói:

" Đừng thích ông ta. Tôi xin lỗi anh, tôi quên nói một chuyện rất quan trọng!!"

Lâm Vồng ngốc lảng nhìn cậu.

" Người đó bị rối loạn đa nhân cách đó, anh có biết hội chứng đó không?"

Lâm Vồng thêm một lần ngu ngơ.

" Người đó bình thường sẽ vô cùng lịch sự, chính là người khi này anh gặp. Còn nhân cách khác thì hung tợn nhiều lắm. Có khi đánh người, hành hạ người nữa. Thêm một nhân cách nữa là trẻ con á!!!"

Lam Sơn mím môi, lời hết tất cả những gì mình nhớ trong bộ "Trò chơi cút bắt" ra mà vờn với Lâm Vồng.

Như thấy Lâm Vồng chưa tin, cậu thút thít nói:

" Tôi từng bắt gặp cả hai nhân cách của ông ấy rồi. Đáng sợ lắm. Lâm Vồng à, anh tuyệt đối không được gần người đó nữa. Tôi sẽ tìm cho anh người khác, an toàn hơn. Tôi chỉ phút chốc quên thôi..."

Lâm Vồng nheo mắt nhìn Lam Sơn hoảng loạn đến muốn khóc, chẳng hiểu sao anh lại thấy buồn cười.

Coi như lần này ngài Cốc cao tay hơn rồi! Quả nhiên là như ngài ấy đoán. Mèo con kia sẽ xù lông ngăn cản mình thích ngài! Haha.

Hết chương 11.

12. Chương 12: Lam Sơn Thất Tình (1)

Trên đường trở về nhà, Lâm Vồng cứ cười khúc khích mãi làm cho Lam Sơn vừa thẹn lại vừa cáu.

Cậu hất cánh tay đang quàng vai mình ra, điên tiết quát lên:

" Anh có thôi đi không!!"

Lâm Vồng bị từ chối như vậy cũng không mất hứng, ngược lại anh còn muốn trêu mỹ thiếu niên kia thêm vài trận nữa. Không ngờ có ngày anh lại được diện kiến một người đáng yêu lại mặt dày như vậy.

Vì yêu thích mà làm đủ trò để người ta chú ý. Mặc dù yêu thích nhưng trả thù thì vẫn trả thù cho được. Haha.

Lâm Vồng lần nữa kéo Lam Sơn lại gần mình, thì thầm:

" Nói tôi nghe, em thích Cốc Khiếu Thiên đúng không?"

Lam Sơn nghe thấy liền trừng lớn mắt, đương nhiên là cậu phải phủ nhận rồi. Phủ nhận bằng mọi cách luôn.

” Tôi ghét còn không hết, nghĩ sao thích vậy!”

Lâm Vồng bĩu môi, khinh bỉ câu nói của cậu.

” Có gan làm đủ trò gây chú ý mà không có gan nhận à?”

” Được rồi.” Anh cười, ” Để tôi kể lại những gì xảy ra trong nhà Cốc Khiếu Thiên khi nãy nhé.”

Kể kể cái beep ý!!

Lam Sơn mặt mũi phụng phịu, tuy ngoài mặt không hài lòng lắng nghe nhưng tâm thì tò mò muốn chết được rồi. Vì thế cậu nhìn Lâm Vồng một cái, lườm anh:

” Mau kể đi. Anh không kể thành thật là tôi...tôi xử anh đó!”

Lâm Vồng ngửa cổ cười lớn vài tiếng rồi bắt đầu câu chuyện của mình.

Sau khi được mời vào nhà Cốc Khiếu Thiên rồi, Lâm Vồng liền bị hỏi cung bằng một ánh mắt sắc lẹm đủ cửa dứt cổ anh luôn. Bó hoa trong tay vì thế mà cũng theo đà rơi phịch xuống đất.

Cốc Khiếu Thiên ngồi vắt chéo chân trên ghế salon, ngón tay nhàn nhã gõ nhịp lên mặt ghế, miệng khẽ cười:

” Nói xem, con mèo kia đâu rồi?”

Lâm Vồng khi ấy thật ngu ngơ khi không hình dung nổi mình có mang theo con mèo nào không nữa? Hồi lâu nghĩ ngợi, anh đã phát hiện, con mèo mà y nói chính là Lam Sơn!

Uwoa, hóa ra tên đấy còn được gọi là như vậy.

Lâm Vồng khẽ nhúm mày, ” Tôi không biết.”

Cốc Khiếu Thiên lần nữa cười lạnh, ra lệnh cho anh ngồi xuống đối diện. Khi được nhìn thấy y, Lâm Vồng quả thực đã bị điều đứng bởi nét đẹp trường thành không ai sánh được đó, nhưng khi bước vào thế giới riêng của y thì anh mới nhận ra, y rất đáng sợ.

Cái áp lực uy quyền kia muốn lật đổ cả suy nghĩ của Lâm Vồng luôn. Lời nói của y lại như một lệnh không thể cãi được.

Lâm Vồng ngồi xuống đối diện, hít thở cho lưu thông khí huyết.

” Như vậy...cậu là người ban sáng đã nhắn tin cho tôi?”

Lâm Vồng nghe xong liền gật đầu, rồi tự dừng lại thành tâm khai thật:

” Cái đó tôi định nhắn cho Tiểu Lam, không nghĩ là...số của anh.”

Cốc Khiếu Thiên cười khẽ một tiếng, bao nhiêu suy đoán của y đều trúng phốc cả rồi. Y hơi nhướn người, tận tình rót cho anh một tách trà rồi đẩy về phía trước.

” Thư giãn đi, dù sao tôi cũng sẽ giữ cậu lại trong hơn nửa tiếng.”

Lâm Vồng mới nhấp một ngụm trà liền bị ho sặc sụa, mặt mày đỏ gay. Anh không hiểu ý của Cốc Khiếu Thiên là gì, nhưng nhìn đôi mắt thâm sâu khó lường kia, anh biết là người này không dễ trêu đùa.

Tiểu Lam à, em đúng là đẩy tôi vào chỗ chết.

Cốc Khiếu Thiên tay nâng cằm, ” Hồi sáng tên nhóc đấy đánh cậu à?”

“...Đúng vậy.” Lâm Vồng không muốn nhớ tới chuyện hồi sáng lắm.

” Tại sao?”

“...Ayy...” Lâm Vồng mặt mũi méo xệch, ” Chuyện đó, là do tôi có vài hành động không đúng lắm.”

Cốc Khiếu Thiên hơi nghiêng người, đôi mắt nheo lại thăm đánh giá độ chân thật của lời nói kia. Phải công nhận rằng mỗi động tác của y cũng đủ khiến Lâm Vồng mê mẩn.

Vừa đẹp lại vừa lạnh lùng kiêu ngạo, khí chất vãi.

Lâm Vồng nuốt khan trong vô thức, sau lại bổ sung thêm, " Tôi khiến Tiểu Lam tức giận lắm, mặc dù đó không hoàn toàn là lỗi của tôi. Tiểu Lam làm thêm trong một Spa..."

Khi nói đến đây, anh thấy chân mày của y đột nhiên chau chặt lại làm con tim muốn rụng rời.

Oa, mình có nói sai gì không nhỉ?

Hồi lâu, Cốc Khiếu Thiên lên tiếng rất nhẹ hẫng, " Tiếp."

Lâm Vồng ho khan một cái, tiếp lời, " Em ấy phục vụ cho tôi. Mà Spa ấy trá hình lắm, vì sau khi mát – xa cho khách xong sẽ có phần...phần phục vụ thêm. Tiểu Lam lại không biết luật đó vì bị quản lý lừa, cho nên tức giận đánh tôi."

Ánh mắt của Cốc Khiếu Thiên càng lạnh xuống thêm vài phần nữa, đủ khiến nơi này biến thành lâu đài băng giá của Elsa luôn rồi.

" Cậu cụ thể đã làm gì?"

Ách, hỏi thế này thì sao trả lời đây...

Lâm Vồng cười khổ, kể qua loa, " Tôi chỉ nắm tay em ấy, ôm eo..."

Cốc Khiếu Thiên lúc này mới bật cười, chân mày hơi nhướn lên một chút, lộ rõ vẻ khá hài lòng.

" Tôi còn nghĩ là cậu đang ở trong tù cơ, thế này thì quá may mắn rồi."

" ... "

Trước khi đứng dậy, Cốc Khiếu Thiên còn hỏi thêm một câu:

" Địa chỉ của Spa đấy là gì?"

Lâm Vồng tưởng nhớ lại quá khứ mà sống lưng vẫn còn lạnh toát mồ hôi. Lam Sơn ngồi bên cạnh thì cực kỳ chăm chú lắng nghe, trong đầu thì liên tục suy diễn.

Khiếu Thiên hỏi rõ như vậy làm gì? Sao ngài ấy phải khó chịu khi mình làm trong Spa? Hừ, còn hỏi địa chỉ nữa! Haha, ghen rồi hả? Ghen rồi chứ gì!!!

Lam Sơn ôm mặt cười lên mấy tiếng làm cho Lâm Vồng khó hiểu, búng vào trán cậu.

" Sau khi hỏi cung xong, Khiếu Thiên đã bật nhạc lên, nhạc hay lắm nhé. Rồi đột nhiên ngài ấy đứng phía sau lưng tôi, cúi xuống, thì thầm bên tai vài lời hoa mỹ gì đó..."

Nụ cười của Lam Sơn vụt tắt ngay tức khắc. Cậu lại dùng đôi mắt thâm cừu địa hận nhìn Lâm Vồng, môi mím lại:

" Hai người đã làm gì?!"

Lâm Vồng vẫn còn diễn dai lắm, " À rồi tôi bị đẩy ngã xuống ghế salon..."

" ... "

" Khiếu Thiên vỗ tay một tiếng, đèn phòng khách chợt tắt hết."

" ... "

" Sau đó, tôi cảm giác như..."

Lam Sơn nhin không nổi nữa, hai tai bị bịt kín lại, mặt mếu máo:

" Thôi đi!! Im đi!!! Hai người đã làm rồi à? Tôi đâu có dâng anh lên để cướp người yêu của tôi đâu chứ!!! Oa, tôi không biết, anh mau đền bù đi!! Tại sao vậy!!! Tại sao???"

Lâm Vồng lúc này mới hạ màn kịch, cười long trời lở đất. Lam Sơn vẫn méo mếu thấy thương nhìn anh, sau đó biết anh đùa cợt mình liền tẩn một cú vào ngực.

Lâm Vồng ôm ngực, nén đau không kêu lên.

” Tôi biết mà!” Lam Sơn bỗng nghênh mặt, ” Làm sao Khiếu Thiên chạm vào anh được chứ! Thử chạm đi, tôi sẽ giết anh, giết anh thật luôn ý!!”

“...Tiểu Lam à, như vậy không phải rất bất công sao? Tôi cũng đâu chủ động chạm.”

Lam Sơn quắc mắt, hừ một tiếng, ” Trước phải giết tình địch, còn người kia hả, tôi sẽ có cách xử lý!”

Sau đó cậu đứng dậy, phủi quần phủi áo, ” Mau về đi, sáng mai tôi còn phải đi tìm việc làm.”

Lâm Vồng đứng dậy theo cậu, tò mò hỏi:

” Em không định làm ở Spa nữa hả?”

” Anh có tâm thần không? Bị Khiếu Thiên bức nên điên rồi hả? Làm trong đó thì tôi thà để Khiếu Thiên hiếp mình còn được hơn.”

” Haha, à, đại ý vẫn là giữ thân cho Cốc Khiếu Thiên chứ gì?”

Lam Sơn đỏ mặt, quay lưng, ” Đồ tâm thần!!!”

Lâm Vồng phía sau vẫn trêu cậu vài phen nữa, rồi khi anh vừa xoay gót định trở về thì giọng của mỹ thiếu niên thật vang dội.

” CẤM ANH TỐ TƯƠNG TỐI CỐC KHIẾU THIÊN NỮA ĐÓ!”

Lâm Vồng nghe xong, cười khỏ, mình đúng là số con rệp. Chàng trai ba mươi tuổi lại thua một ông trung niên...

Việc dọn dẹp nhà cửa cho Thích Hạ vẫn là việc được ưu tiên hàng đầu. Cho nên sáng sớm thức dậy, Lam Sơn liền ngoan ngoãn xuống bếp chuẩn bị bữa sáng cho ông chủ.

Thích Hạ một thân tây trang siêu soái bước xuống cầu thang. Sáng nào Lam Sơn cũng chứng kiến cảnh mất máu này cả nên riết bị chai lờn luôn.

Cậu đeo tạp dề, đặt thức ăn lên bàn.

” Ngủ ngon không Hạ ca?”

Thích Hạ gương mặt có chút mệt mỏi ngồi xuống, ” Cũng được.”

Lam Sơn chú ý đến khuôn mặt kia, trong lòng không khỏi tò mò. Cậu ngồi xuống đối diện, hạ giọng hỏi:

” Tiểu Mẫn chọc anh à?”

Tiểu Mẫn? Tiểu Mẫn? Tiểu Mẫn? Tiểu Tiểu cái em gái tôi!!!

Thích Hạ đầu hiện hắc tuyến, ngay cả bữa sáng cũng nuốt không vô. Ngắc đầu nhìn Lam Sơn, anh vô cớ tức giận:

” Hung Mẫn chứ Tiểu Mẫn cái gì! Ăn hết ngon! Đừng nhắc đến con người đó.”

Phụt.

Lam Sơn suýt thì...phun hết ngụm nước hoa quả. Cậu gạt gù đã hiểu, người bị điên tình thì sẽ như vậy mà, mình hiểu mà.

Lặng lẽ ăn hết bữa sáng, Lam Sơn đeo cái túi chéo màu trắng, trên người bận quần áo của Thích Hạ. Người anh cao quá, chân thì dài làm cậu chỉ chọn được mấy cái quần lửng mặc thôi!!!

Nhất định phải đi mua quần áo.

Vừa ló mặt ra khỏi cửa nhà, Lam Sơn đã bắt gặp Lâm Vồng ngồi đợi trên bậc cầu thang. Cậu rốt cục không hiểu vì sao tên kia bám cậu dai như vậy luôn đó!!!

Chậm rãi đi về phía Lâm Vồng, Lam Sơn hung hăng đá vào gót chân anh:

” Ngồi đây làm gì á?”

Lâm Vồng không thấy đau, còn đứng dậy thản nhiên quàng tay lôi cậu đi đến thang máy.

” Đến chỗ này với tôi tí.”

Mặc kệ Lam Sơn suốt quãng đường mắng mình không còn gì, Lâm Vồng vẫn quyết kéo cậu đến một nơi. Nơi đó ở gần ngã tư sầm uất, người qua lại đông đúc.

Lâm Vồng dừng bước, Lam Sơn cũng dừng nói, hai người cùng ngược mắt nhìn cái bảng hiệu bánh rán đáng yêu.

Cái gì thế?

Lam Sơn ngốc lảng nhìn Lâm Vồng.

” Tiệm bánh của tôi đấy.”

What????? Ôi ông trời ơi, nói con nghe xem, một anh đại máu mặt lại mở tiệm bánh yêu phải biết!!!

Lam Sơn hé môi cười ngốc nghếch, ” Tiểu Lâm Vồng à, anh đáng yêu vãi chưởng.”

” Tiểu cái gì? Hồn láo với tôi đấy à? Mau vào đây.”

” Ách!!”

Lam Sơn bị lôi đi không thương tiếc.

Vào đến bên trong, Lam Sơn được Lâm Vồng đưa cho một bộ quần áo thú bông. Nhìn kỹ lại thì thú bông này là...Pikachu.

” Gì đây?”

Lâm Vồng cười cười, ” Tôi có công việc dành cho em thôi. Bận bộ đồ này vào rồi đứng ngoài đó, nhảy múa cả ngày, kéo khách vào cho tôi.”

” Chỉ cần bận vào, nhảy múa cả ngày rồi nhận tiền?”

Lâm Vồng gật đầu, ” Đúng rồi.”

Lam Sơn không nghĩ ngợi liền đem đồ đi thay, làm luôn trong hôm nay. Khi thay xong, cậu cầm cái đầu Pikachu nặng trĩu, nhìn Lâm Vồng hỏi:

” Này, anh có thật là anh đại máu mặt không?”

“ ... ”

Buổi chiều tan tầm, Lam Sơn cởi bộ quần áo kia ra, mồ hôi ướt đầm cả người. Cứ kiểu này thì cậu sẽ giảm cân thành bộ xương di động luôn.

Lâm Vồng nhìn cậu lau mồ hôi mà khẽ cười, ” Có cực lắm không?”

Lam Sơn lắc đầu, ” Có tiền là ok hết.”

” Vậy hả?” Mặt anh gian thật gian, ” Vậy nếu tôi cho em ra giá rồi lên giường một đêm với tôi thì sao?”

Lam Sơn vẫn bình thản đeo túi chéo vào người, mặt lạnh đáp:

” Tôi ra giá một nghìn nhân dân tệ.”

” Thật á?”

” Tôi nghĩ số tiền đó đủ để anh đi khám não. Tạm biệt nha!”

Lam Sơn đẩy cửa tiệm bánh, đi mất dạng.

Cả ngày nhảy múa ngoài cửa tiệm như vậy làm gân cốt của Lam Sơn mỏi nhừ hết cả rồi. Cậu vừa đi vừa bẻ khớp cổ, xoay hông, đá chân. Tập thể dục tạm thời xong, cậu đảo mắt nhìn vào bãi đậu xe của khu chung cư, phát hiện một chiếc xe quen mắt.

Tâm trí Lam Sơn chuyển dời lên chiếc đó một lúc lâu, sau đó tâm tình vui vẻ hẳn.

Cốc Khiếu Thiên đến!!

Lam Sơn nóng lòng đến mức đi cả thang bộ mà không thêm bước vào thang máy. Chạy lên tới lầu bốn, cậu thở ra một tí rồi chỉnh chu lại quần áo, đẩy cửa, bước vào nhà.

Ngay lập tức, hình ảnh Cốc Khiếu Thiên ngồi vắt chéo chân ở trên ghế salon thu về tầm mắt cậu.

Tim ơi, đừng đập nhanh nữa!!

Lam Sơn mím nhẹ môi, định bước đến chỗ Cốc Khiếu Thiên thì bị Thích Hạ gọi lại. Mặt anh có vẻ vui hơn ban sáng rồi.

” Tiểu Lam à, chủ tịch mang quần áo qua cho cậu rồi này. Chính thức ở đây rồi nhé!”

Sao?

Lam Sơn ngốc lảng quay sang nhìn thấy một vali đồ thật bự, trái tim như vỡ ra nghìn mảnh.

Chết tiệt, mình cố tình không qua lấy quần áo cũng vì muốn sau này lấy cớ mà trở về đó mà? Như thế này, như thế này thì...thì...

Lam Sơn cảm thấy trái tim hơi nhói, không ngờ người kia phũ phàng tuyệt tình như vậy.

” Ngài...”

Cậu còn định tìm cớ gì đó thì y đã đứng dậy, phủi nhẹ tay áo, nhìn Thích Hạ:

” Vậy là xong rồi, tôi về đây.”

Thích Hạ niềm nở, ” Vâng, tôi tiễn ngài.”

” Không cần đâu.”

Cốc Khiếu Thiên không nhìn Lam Sơn một cái từ nãy đến giờ khiến cậu càng muốn bật khóc hơn. Quay mạnh người, cậu chạy ù ra cửa, quên cả việc mang giày mà đuổi theo y.

Nắm lấy tay y, cậu gần như méo máu:

” Khiếu Thiên, ngài...ngài thật sự muốn đuổi tôi đi?”

Cốc Khiếu Thiên vờ như không hiểu, ” Không phải hôm nọ cậu bảo muốn lấy quần áo sao?”

” Cái đó...” Lam Sơn lắp bắp, ” Không phải, tôi không định lấy...”

” Thì tôi đã đem qua cho cậu rồi.”

” Không phải mà!!!” Lam Sơn kêu lên một tiếng rồi bất ngờ ôm chặt lấy y, khóc tu tu:

” Khiếu Thiên, ngài như vậy là quá đáng, là tàn nhẫn! Tôi đem rượu quý của ngài nấu ăn chính là muốn ngài ăn ngon, tôi đem tinh dầu pha nước tắm chính là muốn ngài thoải mái. Tôi không biết vợ cũ của ngài gạt tôi. Tôi hoàn toàn không có lỗi. Sao ngài lại như vậy chứ? Tôi muốn ở cùng ngài, không muốn đi đâu cả!!”

Thích Hạ bên trong nhà không biết bên ngoài có gì lại ồn ào như vậy, anh hơi nhòa người nhìn ra, sau đó thì mới phát hiện, mình đáng lý không nên làm điều ngu ngốc này.

Cốc Khiếu Thiên lần đầu bị một thiếu niên ôm chặt như vậy, còn khóc lóc nhõng nhẽo thế kia, y thật sự rất...đau đầu!

Tâm tình không tốt mấy, y đẩy nhẹ Lam Sơn đang bám dính mình ra mà nói:

” Thôi diễn trò với tôi đi. Còn nữa, tôi không thích hoa Cúc Ba Tư đâu nhé.”

Nói rồi Cốc Khiếu Thiên xoay người, đi đến chỗ thang máy.

Lam Sơn nước mắt lưng tròng nhìn cánh cửa thang máy đóng lại, tim cậu thật sự rất đau luôn.

Đứng một mình giữa hành lang, thiếu niên đáng thương nào đó vẫn còn khóc rầm rứt chưa thôi, mặt mũi tèm nhem như con mèo mới chịu đi vào nhà.

Thích Hạ nhìn thấy một cảnh tượng hãi hùng như vậy, trong lòng không dặng mà ôm lấy Lam Sơn, vỗ về cậu.

” Được rồi, đừng khóc mà.”

Lam Sơn lại khóc dữ hơn, ” Tôi thất tình rồi, thất tình rồi. Mới tình đầu khốn khiếp, uuuu huuuuu...”

Thích Hạ cười khỏ, vuốt vuốt tóc cậu, ” Được rồi, tôi sẽ thương cậu mà...”

Khi anh vừa nói dứt lời này, ngay trước cửa nhà, đột nhiên, một cách trùng hợp quái quỷ máu chó nào đấy mà...Tiểu Hung Mãn đang đứng ở đó, nghe hết toàn bộ.

Thích Hạ nửa muốn buông, nửa không nỡ, mặt mày tái nhợt, trong lòng cũng khóc thầm.

Tiểu Rắc Rối, cậu đúng là thằng nhóc đem họa đến cho tôi!!!!

Hết chương 12.

13. Chương 13: Cốc “băng Sơn” Đỗ Dành Mèo Nhỏ

Cả một tối Lam Sơn vì thất tình mà không ngủ được, sáng sớm dậy, khuôn mặt liên xanh mét tiêu tụy đáng thương.

Cả một tối Thích Hạ vì bút rứt cũng không ngủ được, sáng sớm dậy đã trở nên cáu kỉnh rầy la mắng nhiếc Lam Sơn không tiếc lời.

Đặt lên bàn một tách cà phê cho anh, cậu tiu ngửu cúi đầu, xin lỗi:

” Xin lỗi anh, hôm qua tôi không biết sẽ gây cho anh...rắc rối.”

Thích Hạ liếc mắt nhìn tách cà phê, trong lòng vẫn còn bức bối chưa xóa hết. Anh nâng tách lên uống một ngụm lớn, mặc kệ cà phê đắng nghét đầu lưỡi, anh điên cuồng uống cạn cho bỏ tức.

” Hừ, khó khăn lắm mới dụ dỗ tên nhóc đó đến đây. Cậu có biết tôi cất công bày mưu lập kế như thế nào không a? Chỉ vì thấy cậu đáng thương nên mới ôm một chút, nào ngờ...”

Thích Hạ lại tức giận, chân mày khẽ nhíu lại, rót thêm một ly nước lạnh khác mà uống, trắng đi lớp cà phê đắng ban nãy.

Lam Sơn đứng bên cạnh càng buồn bã hơn, cậu chỉ cúi đầu không nói gì thêm. Thường ngày cậu là một con người có thù báo thù, người ta mắng mình, không cần biết ai đúng ai sai cậu cũng phải tự bào chữa cho mình trước đã.

Thế nhưng hôm nay Lam Sơn còn không buồn đôi co nửa chữ với Thích Hạ, chẳng hiểu sao càng khiến cho anh thấy điên thêm mà thôi.

Tên nhóc này, thất tình đến không nói được luôn rồi sao? Đả kích như vậy luôn à!

Thích Hạ trầm nhìn Lam Sơn, đánh giá một lượt.

Lam Sơn chọc chọc nĩa vào đĩa đồ ăn, miệng không thấy món trứng rán này ngon ở chỗ nào nữa. Nhưng vì bao tử, vì năng lượng làm việc cho cả một ngày nên cậu đành cúi xuống, an tĩnh dùng bữa.

Một bữa sáng nhạt nhẽo trôi qua, Thích Hạ cũng tạm gác chuyện Mãn Đông sang một bên, lái xe đến công ty. Anh nghĩ chuyện gì cũng có cách giải quyết, Tiểu Hung Mãn bắt quá hơi kiêu ngạo, khó tính một chút thôi.

Lam Sơn dọn dẹp xong cũng liền đeo túi chéo chạy đến tiệm bánh ngọt của Lâm Vồng. Vừa nhìn thấy cậu, anh liền niềm nở bước ra, xoa tóc mỉm cười:

” Sao hôm nay đến trễ vậy? Trừ lương nhé!”

Lam Sơn tránh động chạm với anh, hồ hững đáp:

” Tôi xin lỗi, ngày mai sẽ đúng giờ hơn.”

Dứt lời liền chạy biến vào trong, thay thân phục Pikachu rồi bước ra trước cửa tiệm, bắt đầu một ngày làm việc của mình.

Lâm Vồng ngẩn người nhìn theo bóng dáng đang ra sức nhảy múa của Lam Sơn, trong lòng liền dấy lên linh cảm không tốt.

Giờ nghỉ trưa đến, khi thấy Lam Sơn ngồi một góc gặm bánh mì, Lâm Vồng liền đi lại, ngồi xuống bên cạnh mà hỏi han.

” Có chuyện gì buồn à?”

Lam Sơn mặt mày vẫn thờ ơ cắn một miếng bánh mì lớn rồi nhìn sang phía Lâm Vồng, ” Nhìn tôi buồn lắm à?”

Lâm Vồng gật đầu chắc nịch, lòng càng thêm sốt ruột. Dù gì Lam Sơn tên nhóc lắm chuyện này cũng từng khiến trái tim anh rung động một chút mà, huống gì bây giờ hai người có thể xem như anh em kết nghĩa, làm sao không lo lắng được chứ?

” Tôi tỏ tình, nhưng thất bại. Thế nào? Oai không?”

Lam Sơn nhướn mi hỏi Lâm Vồng, sau đó thì cười lên trông ngốc nghếch đến tội nghiệp. Anh nghe xong cũng hiểu được tám, chín phần câu chuyện. Một bên muốn an ủi động viên người nọ, nhưng lại không biết nên dùng lời lẽ như thế nào.

Vốn dĩ trước đến giờ anh đâu có hay làm loại chuyện như này.

Ăn xong bánh mì, Lam Sơn phủi phủi bột bánh dính trên tay rồi định quay lại công việc của mình. Lâm Vồng nhìn cậu đứng đấy liền lẹo đẹo theo phía sau, rốt cục cũng nói được một câu:

” Đừng buồn. Anh nghĩ ngài Cốc cũng thích em.”

Lam Sơn quay lưng lại nheo mắt nhìn Lâm Vồng, hồi lâu bật cười, vỗ vỗ vai anh:

” Đáng khen cho câu nói vực dậy tinh thần của anh. Nhưng mà tôi làm sao ngu ngốc đến độ không biết người ta thích tôi hay không thích tôi à? Quần áo cũng đã trả tôi, đến trái tim tôi định đưa cho ngài cũng bị vứt bỏ xuống đất. Nói xem, ngài ấy thích tôi chỗ nào? Một đứa không biết từ đâu chui vào nhà y, còn làm càn làm quấy, gây đủ thứ chuyện cho y, y không kềm dao một nhát chém chết thì tôi còn mạng lớn lắm rồi. Nhưng mà ngẫm lại, tôi có làm gì đâu chứ, rõ ràng tôi chẳng làm gì gây hại cho y cả. Tôi thích y cũng là gây hại sao?”

Lam Sơn nói một hơi như vậy khiến Lâm Vồng ngây người, không biết nên nói gì thêm. Còn cậu mắt mũi lại đỏ hoe một trận, dụi dụi mắt, khịt khịt mũi, lặp lại mỗi một câu:

” Tôi thích y là chuyện rất tệ sao? Anh nói xem, tôi thích y như vậy còn chưa được sao? Oa...”

Giữa phòng ăn đông đúc nhân viên như vậy, ai cũng hiếu kỳ nhìn sang phía của ông chủ Lâm với cậu nhóc Lam Sơn mới vào làm kia. Họ không hiểu vì sao cậu lại khóc nức nở như con nít như vậy, nhưng mà ai nhìn vào cũng thấy thương hơn là đáng cười nhạo.

Lâm Vồng sau khi định thần lại liền đi đến, ôm lấy Lam Sơn, xoa lưng cho cậu, xoa đầu cho cậu.

” Được rồi, anh hiểu em thích ngài là được rồi mà. Không sao đâu.”

” Hức, tôi làm sao đây? Tôi làm sao còn dũng khí tỏ tình lần nữa đây? Ngài ấy tàn nhẫn quá đi...”

Lâm Vồng càng cuống quýt hơn, tưởng tượng Lam Sơn giống như đứa em trai thất lạc của y, ra sức vỗ về:

” Nín đi nào, nín đi. Anh sẽ mua cho em nhiều đồ ăn em thích, được không?”

Lam Sơn bấu môi, chùi nước mắt, ” Xó, tôi thèm đồ ăn lắm ý!”

Lâm Vồng lần này đáng thương hơn, hai vai hạ xuống. Anh không biết cách dỗ trẻ con cho lắm, cứ nghĩ ném đồ ăn, đồ chơi là nó liền cười. Nhưng mà Lam Sơn không phải trẻ con, anh quên mất điều này rồi thì phải?

” Vậy em thích gì?”

Lam Sơn không ngần ngại liền đáp, ” Cốc Khiếu Thiên!”

“...” Lâm Vồng thua trận triệt để.

Qua giờ nghỉ giải lao, Lam Sơn đã lấy lại bình tĩnh mà mặc thân phục Pikachu vào, quyết định sẽ hăng say làm việc cho hết một ngày. Càng bận rộn sẽ càng dễ quên buồn phiền.

Thế nhưng ông chủ Lâm lại đi khác suy nghĩ của cậu, một cú đánh rập đi bao quyết tâm của cậu.

” Hôm nay em về sớm đi, anh kêu người khác làm thay cho em.”

Lam Sơn ôm cái đầu Pikachu mà ngốc lảng, không hiểu người nọ đang suy nghĩ kiểu gì nữa. Lâm Vồng nhìn cậu ghẹo mặt ra liền mỉm cười ôn nhu:

” Hôm nay anh cho em nghỉ sớm, về tắm bổ cơ thể lẫn khôi phục tinh thần đi. Mặt mũi em tái nhợt cả rồi, thật đấy.”

Lam Sơn trầm mặc không nói gì cả.

Đúng thật hôm nay trong người cậu mệt mỏi lắm, hoàn toàn không có tí năng lượng nào cho ngày mới năng động. Đầu thì choáng, người thì đổ mồ hôi lạnh, cậu chỉ muốn được nằm xuống đánh một giấc.

Bây giờ Lâm Vồng hiểu ý cậu như vậy, thật sự là mừng không hết.

” Cảm ơn anh.” Lam Sơn nhỏ giọng nói.

Anh ngược lại hài lòng, vuốt vuốt mái tóc mượt mồ hôi của cậu, hối thúc cậu mau về nằm nghỉ.

Rời khỏi tiệm bánh, Lam Sơn giống như buông bỏ được gương mặt cố gắng vui vẻ của mình, tâm trạng cũng chùng xuống không ít.

Như vậy không ổn rồi, mình là Lam Sơn, không sợ trời, không sợ đất, càng không khuất phục trước Cốc Khiếu Thiên!

Nghĩ vậy, cậu liềm mỉm cười, hạ quyết tâm đi về nhà sẽ đánh một giấc thật đã, ăn một bữa thật no, mặc kệ Thích Hạ có mắng mình là đồ con lợn lười biếng đi nữa.

Về đến căn hộ, Lam Sơn ném giày qua một bên, nhanh chóng ngã người xuống ghế salon êm ái, mùi hương trong nhà lại thoang thoảng khiến cánh mũi phập phồng.

Thoải mái chết đi được.

Đúng rồi, mình sẽ ngủ rất ngon, mọi chuyện rồi cũng ổn thôi mà. Cốc Khiếu Thiên cũng là đàn ông thôi, đều suy nghĩ bằng thân dưới cả, haha.

Meow, sao có tiếng mèo nhỉ? Ô, con mèo đen kia ở đâu ra thế? Đôi mắt màu hổ phách kia xinh đẹp thật nha.

Ngoan nào, lại đây với anh nào bé yêu.

Meow~ Meow~ Phập.

” Á

~”

Lam Sơn ngồi bật dậy, đôi mắt mở to nhìn xung quanh, chỉ thấy căn phòng vắng vẻ không có ai ngoài cậu. Bên tai cũng không còn tiếng mèo ghê rợn kia nữa. Ngón tay, ngón tay!!

Cậu nhìn xuống ngón tay vừa nãy vuốt ve mèo đen, không có dấu hiệu bị cắn, lồng ngực liền thở mạnh một cái.

Ồi, dọa chết cậu rồi!!

Lam Sơn mệt mỏi bẻ khớp cổ, cảm giác ngủ thế này cũng không tốt cho mấy. Đứng dậy định thưởng cho mình ly nước hoa quả hảo hạng thì điện thoại bàn rung lên hai, ba tiếng. Ly nước trên tay suýt thì rơi xuống đất.

Aw, tiếng chuông kiểu gì lớn thế!

Lam Sơn khó chịu nhũu mày, chạy ra ngoài đó bắt máy.

” Alo?”

” Tiểu Lam, cậu lên phòng tôi, lấy một bìa hồ sơ màu đỏ, đem đến công ty cho tôi. Gấp lắm!!!”

Lam Sơn nghe xong những lời đó bằng tai phải, sau đó nó liền tuồn ra bằng tai trái. Cúp máy, cậu ngồi ngốc một chỗ, hồi lâu mới thức tỉnh mà chạy lên phòng Thích Hạ, đem bìa hồ sơ màu đỏ đến công ty cho anh.

Giấc ngủ mong ước của cậu đã bị con mèo đen phá hỏng, bây giờ cả bữa ăn cũng bị Thích Hạ đánh bay. Lam Sơn chợt thấy mình đáng thương không chịu nổi luôn rồi.

Bên công ty, Thích Hạ sốt ruột đi qua đi lại một chỗ khiến Mễ Ly với Mỹ Lê chóng mặt.

” Anh làm gì mà nóng vội vậy?”

Thích Hạ vuốt mặt, ” Tài liệu cần cho buổi họp để quên ở nhà.”

Mễ Ly ô một tiếng, ” Anh bắt cần ghê! Chủ tịch sẽ chém anh!”

Mỹ Lê phụ họa, ” Đúng, chém thành từng mảnh!”

Thích Hạ xù lông, ” Hai em có trật tự hay không hả? Không trấn an còn nói như thế!”

Mễ Ly cùng Mỹ Lê cười khinh khịch, sau đó đứng hình khi bắt gặp bóng dáng nào đó đang đi tới. Một trong hai cô nàng khều vai Thích Hạ, khiến anh nghĩ cô nàng lại trêu chọc liền nổi dóa.

” Khều cái gì?”

Quay lưng lại, Thích Hạ cứng họng nhìn thấy Cốc Khiếu Thiên đang đứng phía sau, bao nhiêu lời đều tuột hết vào trong.

” Đến giờ rồi đó.” Cốc Khiếu Thiên lạnh nhạt nói, sau đó cùng thư ký đi đến thang máy.

Thích Hạ cảm giác được tim mình thông xuống móng, mặt mũi xanh mét. Thời gian không còn nhiều, anh đành dặn dò Mễ Ly nếu thấy Lam Sơn thì bảo cậu lên lầu tám, sau đó đi lên phòng họp.

Lam Sơn chạy một mạch đến quầy tiếp tân, nhìn thấy Mễ Ly liền mở miệng hỏi. Nhưng sau đó cô nàng nhanh hơn, ” Lầu tám! Khẩn!”

Cậu ơ khê một tiếng, sau đó mới bắt kịp mạch suy nghĩ của Mễ Ly, tức tốc chạy đến thang máy, lầu tám.

Thang máy khép cửa lại, Lam Sơn vuốt ngực, thở liên tục. Đã hai lần cậu phải chạy điên cuồng đến công ty Cốc Khiếu Thiên rồi đó.

Khi này vì bận nghĩ đến Thích Hạ mà cậu không màng quan tâm đến chủ tịch của công ty, bây giờ tỉnh thần ổn định, nhịp tim ổn định, Lam Sơn mới...nhớ ra ai đó.

Trái tim mới đập lại bình thường liền tăng tốc, tăng tốc, tăng tốc. Mặt mũi chốc chốc đỏ bừng khi nghĩ đến Cốc Khiếu Thiên và mình sẽ gặp mặt.

Đình!

Thang máy tới rồi à?

Lam Sơn ngốc lảng ngẩng đầu nhìn cánh cửa kim loại kia, nó không mở ra. Nhưng thang máy thì dừng lại rồi.

Chuyện gì thế? Khoan đã, thang máy ngừng hoạt động rồi à?

Lam Sơn đến thở cũng quên mất, vội vàng đập mạnh vào cửa, sau đó mới nhớ đến nút khẩn cấp. Cậu ấn liên tục vào nó, miệng còn hoảng loạn kêu lên.

” Cứu tôi, cứu tôi với! Thang máy gặp sự cố rồi này!!!”

Lam Sơn không thấy ai trả lời, đèn bên trong cũng vụt tắt làm cậu im bật. Ngồi lui vào một góc thang máy, cậu run rẩy ôm lấy đầu gối.

Hồi nhỏ Lam Sơn từng bị nhốt trong tủ quần áo, chỉ là tên ngốc nhà cậu tự chui vào đó, không khéo cửa tủ bị khóa. Cậu ngồi trong đấy ba tiếng đồng hồ, khi được phát hiện thì đã ngất đi từ bao giờ.

Từ lúc đó, Lam Sơn mắc chứng sợ không gian kín. Ngoại trừ có ánh sáng thì cậu không lo, nhưng nếu như khung cảnh vừa tối vừa thu hẹp bằng bốn bức tường, cậu sẽ không thở nổi, tinh thần cũng giảm sút.

” Cứu tôi với, làm ơn...” Lam Sơn khóc thút thít, không dám làm loạn nữa.

Cậu sợ thang máy sẽ bị tụt dây hay đại loại những thứ như vậy. Cả người lạnh toát, nước mắt ướt bên khóe, lại thút thít một trận.

Làm sao bây giờ? Mình bị mắc kẹt, Thích Hạ cũng không có tài liệu để làm việc nữa. Mình đúng là xui xẻo mà...

Khiếu Thiên, Khiếu Thiên...

Lam Sơn lần nữa cắn môi, khẽ khóc.

Sau một hồi lâu, đèn thang máy bật sáng, có giọng nói vọng xuống.

” Có người mắc kẹt trong thang máy!”

Lam Sơn nghe thấy, tinh thần vực dậy, cậu đứng lên hướng đến camera, kêu lớn:

” Tôi ở đây, các người mau mau lên a, mau mau lên... Huhu...”

Lần này khóc to rồi.

Phía bên Thích Hạ vẫn đang sốt ruột chờ đợi tài liệu. Anh nhìn đồng hồ, lại nhìn sang phía Cốc Khiếu Thiên, trong lòng run rẩy.

Lúc này cửa phòng họp bật mở, Mễ Ly hốt hoảng chạy vào, nhìn Thích Hạ:

” Thích Hạ, Tiểu Lam bị kẹt trong thang máy rồi!”

Thang máy vẫn chưa hoạt động trở lại mà càng ngày càng nặng hơn. Đèn chớp nháy liên tục, còn có tiếng động kỳ lạ phát ra. Lam Sơn sợ đến co rút người, bịt kín miệng không dám khóc nữa.

Không sao, người ta sẽ đến cứu, đến cứu...

Trong lúc Lam Sơn mơ màng muốn ngất đi thì bên tai vang vọng rất nhiều âm thanh.

” Cây cửa ra đi, hệ thống bị lỗi rồi.”

” Mau lên.”

” Cẩn thận, đừng động mạnh quá.”

” Này, có ai không? Lên tiếng đi.”

Lam Sơn mơ hồ tỉnh lại, cảm giác ánh sáng hắt vào mắt mình. Cậu ngẩn người nhìn một đám người đang chăm chú nhìn mình, trong đó hiện rõ lên một thân ảnh quen thuộc đến tận nhãn.

Tiếng khóc đầu đó phát ra, Lam Sơn hai chân run rẩy đứng dậy, vội vàng nhào đến chỗ Cốc Khiếu Thiên.

” Khiếu Thiên...”

Sau hai chữ Khiếu Thiên là một loạt âm thanh khóc nức nở đáng thương. Mọi người ai cũng thất thần nhìn cảnh tượng này, Thích Hạ cũng quên bồng đi tập tài liệu màu đỏ của mình.

Cốc Khiếu Thiên bất ngờ bị mỹ thiếu niên rắc rối ôm, còn khóc rầm rứt sợ hãi, y cũng không đẩy ra. Bàn tay to lớn ấy chạm lên lưng cậu, vỗ nhẹ một cái rồi đặt lên đầu cậu, ấn nhẹ cậu vào lòng mình.

Rất lâu sau, Cốc Khiếu Thiên mới lên tiếng:

” Không sao rồi, đừng khóc nữa.”

Mễ Ly cùng Mỹ Lê đứng đối diện tròn mắt nhìn chủ tịch lãnh khóc của mình cứ nhiên dõ dành một cậu nhóc.

Ôi, khung cảnh này đem đi đấu giá là không còn gì bằng luôn a!!!

Hết chương 13.

14. Chương 14: Lam Sơn Thất Tình (2)

Rin đưa cho Lam Sơn một cốc nước ấm để cậu ổn định lại tinh thần của mình. Với một nụ cười tỏa nắng của cô, Lam Sơn liền thấy yên tâm.

Tay đưa ra nhận lấy cốc nước, Lam Sơn cúi đầu, khẽ nói:

” Cảm ơn chị.”

Rin nhìn cậu ngại ngùng mà mỉm cười, bất giác lại nhớ đến viễn cảnh chủ tịch ôm cậu dõ dành, mặt mũi cô cũng đỏ lên không ít.

Trời đất ơi, cảnh ấy thật là đáng yêu. Rõ ràng sự đáng yêu của Lam Sơn đã lấn át hết cái lạnh lùng của chủ tịch rồi.

Còn đang nghĩ vẩn vơ, Rin nghe thấy tiếng mở cửa phòng liền quay đầu lại nhìn, nhận ra kia là Cốc Khiếu Thiên liền cúi đầu, lui ra ngoài.

Lam Sơn nhìn thấy người thương, tâm tình chốc chốc căng thẳng. Đặt cốc nước xuống bàn, cậu ho một tiếng.

” Cảm ơn...ngài.”

Cốc Khiếu Thiên vốn định ngồi ngay vào bàn làm việc của mình nhưng không hiểu lý do gì lại bắt y phải ngồi xuống đối diện Lam Sơn, ánh mắt lại cẩn thận quan sát từng chút trên người cậu.

Xem ra không bị thương gì cả.

Bây giờ ai đó mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Lam Sơn ngược lại vẫn còn hồi hộp vì sau khi bị từ chối, cự tuyệt, cậu mới gặp lại người thương như thế này. Ban nãy còn sợ quá mà ôm Cốc Khiếu Thiên không chịu buông ra nữa, khiến cho bao người phải bật cười.

Nhớ lại xấu hổ quá, không có lỗi nào để chui xuống luôn!!!

Cốc Khiếu Thiên vắt trán chân, đầu hơi nghiêng một chút, đôi mắt nheo lại nhìn Lam Sơn:

” Ổn rồi chứ?”

Lam Sơn ngẩng đầu lên nhìn rồi nhanh chóng cúi xuống, gật gù:

” Vâng, một chút.”

” Một chút thôi à?”

” Đúng a, bị như vậy ai mà không hoảng chứ?” Lam Sơn bĩu môi, ” Dù sao đó cũng là thang máy của công ty thuộc quyền điều hành của ngài, ít ra...ít ra ngài cũng nên bồi thường tổn hại đi chứ nhỉ?”

Chẳng biết động lực nào thôi thúc cậu nói những điều như thế này nữa, chỉ biết là khi dứt lời thì cậu hết can đảm nhìn thẳng vào mắt Cốc Khiếu Thiên luôn.

Có khi nào bị y một phát đá ra ngoài cửa không? Hay đại loại phán một câu xanh rờn nào đó, khiến lòng mình tan vỡ rồi tuyệt tình luôn?

Hây, cái nào cũng tệ...

Lam Sơn tự suy diễn rồi hạ mi mắt, buồn hiu.

Cốc Khiếu Thiên đổi lời giọng điệu bướng bỉnh không sợ trời sợ đất kia đã quá quen, hơn thế còn có những trò đùa nghịch ngợm không hồi kết của cậu nữa nên y cũng rất coi thường.

” Muốn như thế nào?”

Còn đang tiu nghỉu trong lòng, Lam Sơn nghe được một câu trơn tru như thế kia, hai mắt sáng lên, ngược mặt nhìn y.

Không ngờ người kia vậy mà cũng muốn đền bù cho mình sao? Thật như vậy sao?

Lam Sơn chớp chớp mắt, đầu óc bắt đầu suy tư, cố gắng nghĩ ra một thứ gì đó để bản thân được bù đắp xứng đáng. Còn đang nghĩ giữa chừng thì Cốc Khiếu Thiên lại lên tiếng:

” Hai phút suy nghĩ thôi, cậu chỉ còn một nửa thời gian.”

A? Khi này ngài có nói đầu chứ!!!

Lam Sơn âm ức trừng mắt nhìn y, nhưng ngay sau đó không có thời gian để làm chuyện vô bổ như vậy. Một nửa thời gian ư? Cậu phải hoạt động đại não nhiều lên nữa.

Cái gì thì bù đắp được? Cái gì đây?

Cốc Khiếu Thiên trong lòng đắc thắng, y biết cậu sẽ phân vân không biết nên chọn lựa cái gì, hoặc tệ hơn là chưa nghĩ ra được cái nào hay ho để nói ra. Giơ cổ tay lên, y liếc một cái rồi nói:

” Hết giờ!”

Cùng lúc đó Lam Sơn cũng bật ra tiếng, ” Ôm tôi!”

Ngay khi y dứt lời, cậu cũng mím chặt môi lại. Cảm giác trong phòng cứ như lạnh xuống vài phần khiến cho Lam Sơn muốn khóc cũng không dám khóc.

Hức, tại sao mình lại đòi ôm chứ? Phải là hôn, là hôn!! Ngu ngốc mà!!!!

Lam Sơn nhăn mặt chun mũi nghĩ đến bản thân quá ngu si mà hờn dỗi. Còn Cốc Khiếu Thiên ngược lại không thể làm khác, dù sao lời đã nói ra không nên rút lại.

Như vậy thì quá mất mặt.

Vì thế mà y đứng dậy, vóc dáng cao ngất khí chất kia lộ ra làm Lam Sơn nhìn mê mẩn một lúc lâu. Hai mắt cậu ngây ra, trong đôi mắt ấy chỉ còn là hình ảnh đầy sức hút của Cốc Khiếu Thiên mà thôi.

” Cậu có muốn ôm hay không?” Cốc Khiếu Thiên khẽ nhướn một bên chân mày.

Lam Sơn lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng đứng dậy, hai bàn tay còn vì hồi hộp mà mướt mồ hôi, chùi chùi vào quần. Cậu nuốt khan, từng bước nhích lại gần chỗ y, hai tay duỗi ra, vòng qua người y.

Cái đầu còn bạo gan gục lên ngực của y nữa cơ.

Ôm Cốc Khiếu Thiên thể này đúng thực là ấm áp mà. Hóa ra ôm cũng đã đủ thỏa mãn rồi.

Lam Sơn hơi nhắm mắt, khoe miệng cong nhẹ lên, thật thích a

~~Cốc Khiếu Thiên cúi đầu nhìn mỹ thiếu niên trong lòng mình đang cười lên ngốc nghếch, có khi hồn phách lạc ra khỏi cơ thể mất rồi.

Từ trên cao nhìn xuống, Lam Sơn trở nên khá nhỏ bé khi đứng sát Cốc Khiếu Thiên khiến y có một xúc cảm muốn bảo vệ tên nhóc này. Đương nhiên, ý niệm đó rất nhanh liền bị y ném ra sau đầu.

Lam Sơn ôm hơn ba phút cũng không kéo hồn mình trở về, cứ nũng nịu vòng tay qua người Cốc Khiếu Thiên như vậy cho đến khi y tuyệt tình gỡ hai tay cậu ra.

” A...” Lam Sơn hựt hắng khi nhìn hai tay mình không còn dính vào người ai đó nữa.

Vẻ mặt của cậu nhất thời làm Cốc Khiếu Thiên thực buồn cười, nhưng vì nét biểu cảm của y hơi khó thể hiện nên Lam Sơn không thấy được.

” Tôi không có dư thời gian cho những việc ngốc nghếch của cậu đâu. Về đi.”

Lam Sơn vẫn cúi nhìn hai bàn tay của mình, chun chun mũi, tự giấu trong lòng.

Lần sau chắc chắn vừa ôm vừa ăn đậu hủ!!!

” Được rồi, tôi không làm phiền ngài nữa. Tạm biệt a~~” Mặt mũi ai đó phờn thiết phờn, chân vui vẻ rời khỏi phòng.

Cửa đóng lại, Cốc Khiếu Thiên mới ngồi xuống bàn làm việc, nhu nhu huyết thái dương. Buổi họp kia bị tên nhóc rắc rối phá hỏng, đành dời lại vào ngày mai. Còn về việc của Thích Hạ...

Cốc Khiếu Thiên nhíu mày, bảo Rin gọi Thích Hạ đến phòng của mình.

Sau khi nghe lệnh truyền lại, Thích Hạ lập tức chạy đến phòng của chủ tịch, trong lòng khá nơm nớp lo sợ y sẽ quở trách.

” Chủ tịch, tôi đến rồi.”

Cốc Khiếu Thiên dời tầm mắt khỏi laptop, mang theo một biểu tình lãnh đạm nhìn Thích Hạ, nói thẳng vào vấn đề:

” Lần sau tốt nhất là cậu đừng bỏ quên thứ gì cho buổi họp nữa. Nếu có quên cũng tự thân trở về mà lấy, đã hiểu chưa?”

Thích Hạ nghe xong, đầu óc còn bận phân tích những điều y vừa nói.

Tự thân trở về? Ý của chủ tịch là gì đây? Ngài muốn trách tôi đã kêu Lam Sơn đến rồi thẳng nhóc bị kẹt thang máy à?

Lỗi của tôi ư?

Thích Hạ đen mặt, ” Chủ tịch à, sự việc hôm nay tôi cũng không muốn nó xảy ra a...”

” Cậu không muốn thì nó cũng đã xảy ra. Lần sau cẩn thận một chút. Đừng để vì chuyện của mình mà người khác lại gặp nạn.”

“...Tôi cũng lo cho Tiểu Lam lắm mà.”

Cốc Khiếu Thiên vẫn trưng ra biểu tình nghiêm khắc, mười ngón tay đặt trên bàn phím, tao nhã đánh ra vài dòng chữ.

Thích Hạ đứng bên cạnh cũng khó chịu không cách nào bày tỏ. Rõ ràng sự việc hôm nay là anh không muốn, đó là sự cố mà thôi. Bây giờ y như vậy là trách anh à?

” Đi làm việc đi, đừng đứng làm chướng mắt tôi nữa.” Cốc Khiếu Thiên nhàn hạ nâng tách trà lên uống, mắt không nhìn Thích Hạ một cái.

Rời khỏi phòng chủ tịch, Thích Hạ chỉ muốn tìm một vật rồi đá văng nó, đập vỡ nó cho hả giận.

Hôm nay đúng là xúi quẩy mà!

Buổi tối về đến nhà, Thích Hạ liền ngồi phịch xuống ghế salon, tâm tình vẫn vì chuyện hồi sáng mà trở nên cáu gắt. Anh rót một cốc nước lọc đầy rồi uống cạn sạch một hơi.

Nới lỏng cravat, cởi một khuy áo đầu tiên, Thích Hạ nhắm mắt lại, ngăn cho bản thân nổi giận với Lam Sơn.

Dù sao tên nhóc đó chỉ là vận quá xấu, mình ở gần nên mới bị lây mà thôi. Lúc nào cũng làm ra những chuyện không ai hiểu được!!

Trong lúc Thích Hạ tĩnh tâm thì Lam Sơn lại vô tư mang một khuôn mặt tươi cười bước ra, định sẽ dọn cơm cho anh thì bị anh trừng mắt một cái.

” Đi chỗ khác đi, tôi đang khó chịu đấy.”

Lam Sơn đứng ngốc một chỗ, hộp sữa trái cây trên tay cũng ngừng bị hút. Cậu không rõ vì sao Thích Hạ lại nổi giận như vậy, càng không nghĩ là do mình gây ra nên cậu cứng đầu ngồi an ủi.

” Mãn Đông lại chọc anh sao? Hay cậu ta giận anh?”

Lam Sơn căn bản không biết cái gì gọi là an ủi.

Thích Hạ đang bực bội Cốc Khiếu Thiên, nguyên nhân lại là vì cậu. Bây giờ con người nào đó không biết lửa đang dần lớn mà còn châm thêm dầu mang tên “Mãn Đông” càng khiến ngọn lửa kia bùng lên dữ dội.

” Cậu đấy! Cậu làm cho tôi điên lên được đấy!”

Lam Sơn vốn ngồi rất gần Thích Hạ, chẳng hiểu sao lại bị quát một tiếng làm cậu bật ngửa, hộp sữa trên tay cũng rơi xuống đất, tràn ra sàn nhà một ít chất lỏng màu trắng đục.

Thích Hạ chán ghét nhìn sàn nhà bị đổ sữa, đứng dậy, ” Không hiểu sao tôi lại rước cậu về đây nữa! Phiền phức!”

Sau đó bỏ đi vào phòng ngủ của mình.

Lam Sơn ngồi xổm trên đất, nhìn vệt sữa ngày càng lan rộng ra trên sàn mà không có chút nhận thức nên dọn đồng hồ dọn ấy.

Mình, phiền phức lắm?

Sáng hôm sau, Thích Hạ không ăn sáng ở nhà mà liền chạy xe đến công ty. Lam Sơn ngồi ngốc ở trong phòng bếp, nhìn mấy món mình chuẩn bị không được người kia động vào nữa nữa, cậu chớp mắt, đứng dậy, dọn dẹp.

Đến nơi làm của Lâm Vồng, Lam Sơn vẫn trưng ra bộ mặt lạc quan như mọi hôm, hoàn toàn xem chuyện Thích Hạ tức giận và cho mình ăn bơ là một chuyện không quan trọng.

Nhưng nào ai biết, sâu thẳm trong tim cậu đau đến nhường nào. Dù sao hai người cùng ở chung nhà khá lâu rồi, ít ra lâu hơn Cốc Khiếu Thiên, cho nên...cảm giác thân thiết là không thể không có.

Một thân Pikachu vàng chói đứng trước cổng nhảy múa, nhảy một hồi, Lam Sơn gặp được một cậu bé tóc xoăn tít như cọng mì, mắt lại ti hí, da thì trắng nõn, ngón tay mập mạp bám vào Pikachu.

Bên trong Pikachu, cậu liếc mắt nhìn cậu bé cực kỳ đáng yêu kia, nhin không được liền khom người, đưa tay vỗ vỗ mặt bé.

Trong tay lập tức chìa ra viên kẹo, ăn kẹo không?

Cậu bé kia cười tíu tít, nhận lấy kẹo rồi bay vào ôm cậu thêm lần nữa. Sau đó thì mới chịu theo mẹ vào tiệm bánh.

Pikachu đáng yêu lắc lắc cái móng tròn, quay lại nhìn theo bóng dáng bé con tóc xoăn, chợt nhớ trước đây mình cũng được mẹ dẫn đi như vậy.

Không biết bao lâu rồi cậu mới nhớ tới ngôi nhà thực sự của mình nhỉ? Không biết bây giờ ba mẹ với ông anh thối tha kia như thế nào rồi? Họ có còn đau lòng khi không thấy mình nữa không?

Nhờ cái đầu Pikachu to tướng đã che khuất đi một khuôn mặt đang bật khóc như con mèo bị bỏ rơi, tiếng khóc rầm rức bị lớp bông dày cản lại.

Hai tay sụi lơ, Pikachu đứng đó, khóc đến tui thân.

Giờ nghỉ trưa, Lam Sơn cởi trang phục Pikachu ra khỏi người xong lập tức chạy vào phòng vệ sinh, rửa sạch mặt mũi. Ngược mắt nhìn vào gương, cậu thấy mắt mình đỏ hết trơn rồi, lại cúi xuống rửa thêm một trận nữa.

Ra bên ngoài, Lam Sơn bất ngờ khi thấy Lâm Vồng đứng khoanh hai tay, chờ cậu trước cửa phòng vệ sinh.

Anh nghe động tĩnh liền quay lại, " Em lại có chuyện gì à?"

Lam Sơn chuyển từ chế độ buồn bã sang hồ hững, " Bộ nhìn tôi giống đứa sấu cảm lắm hả?"

Lâm Vồng nhún vai, " Ừ."

" ... "

Ngồi ăn trưa cùng Lâm Vồng, Lam Sơn tùy tiện hỏi thăm nhà của anh ở đâu, gồm bao nhiêu phòng, có rộng không, tiện nghi chứ, có ai sống cùng không, vân vân và vũ vũ.

Sau một hồi hỏi thăm, Lam Sơn vỗ vai Lâm Vồng, chớp mắt:

" Chắc, nếu như tôi bị bỏ rơi thì anh nhớ cứu mang tôi nha~"

Lâm Vồng nhìn thiếu niên kia đang cố gắng cười lên, trong lòng thêm một trận xót xa.

" Nhất định!"

Buổi tối hôm đó, Lam Sơn mượn Lâm Vồng bộ trang phục Pikachu rồi đem nó đến trước một cây cầu lớn.

Ánh nắng đã buông xuống hết, chỉ còn lại những ngọn đèn lung linh mờ ảo. Đứng trên cầu, Lam Sơn bận thân phục Pikachu, trên tay là một cuốn sổ hình chữ nhật khổ lớn.

Giương tầm mắt ra phía xa, Lam Sơn nhìn mọi thứ qua đôi mắt màu đen của Pikachu, lại thần thờ một lúc lâu. Cho đến khi cậu vô tình quay đầu nhìn qua thì phát hiện người mình đang đợi đã đến.

Hít lấy một hơi thật sâu, Lam Sơn không quan tâm người ta đang hiếu kỳ nhìn Pikachu ngộ nghĩnh này, cậu chỉ quan tâm người đang đứng đối diện cậu, gương mặt lạnh lùng kia đã bao lần làm cậu đau lòng.

Bước đến trước mặt Cốc Khiếu Thiên, Pikachu nâng cuốn sổ lên, bình tĩnh lật từng trang giấy.

Nét mực rõ ràng, nét chữ nắn nót, lời lẽ nghiêm túc.

| Xin chào, tôi là Lam Sơn!|

Cốc Khiếu Thiên nhìn trang giấy đầu tiên, bước chân khựng lại, chăm chú quan sát Pikachu.

Sự việc này xảy ra khi mà vào buổi chiều, Lam Sơn đã mượn điện thoại của Lâm Vồng để bảo Cốc Khiếu Thiên ra gặp mình một chuyện, có chuyện quan trọng.

Khi y nhận được tin nhắn, chín phần mười đã đoán ra đó là loại chuyện gì. Và không rõ lý do gì đã thôi thúc y phải đến đúng địa điểm đã hẹn để nhìn một tên gốc bầy tỏ tình cảm.

Lam Sơn nhìn thấy hình ảnh mờ mờ ảo ảo kia đã dừng bước, cậu lại lật qua trang giấy thứ hai.

| Tôi thích một người, là Cốc Khiếu Thiên!|

| Tôi muốn ôm một người, là Cốc Khiếu Thiên!|

| Tôi muốn hôn một người, là Cốc Khiếu Thiên!|

| Bên tôi nhé?|

| Vì tôi thích ngài lắm!|

Cốc Khiếu Thiên trầm mặc nhìn từng dòng chữ dần hiện ra, tâm tình cũng dao động không ít. Nhưng vì chuyện này khá đường đột và nghĩ đến việc cả hai người cách tuổi quá nhiều, y đã không muốn đối mặt với nó.

” Cậu muốn tôi trả lời thế nào?” Cốc Khiếu Thiên hai tay cắm vào túi quần, gương mặt bằng phẳng như mặt hồ.

Nghe hỏi, Lam Sơn vội vã nhìn cuốn sổ của mình, bàn tay Pikachu hơi lớn nên động tác bị cản lại không ít. Tìm một lúc, cậu cũng tìm ra được một trang ghi hai chữ, | Đồng ý!|

Cốc Khiếu Thiên lại bật cười, ” Sao tôi phải đồng ý?”

Lam Sơn lần nữa gấp đến độ muốn khóc, vừa ngại lại vừa lo sợ nên cậu lật tung cả cuốn sổ, chọn ngay trang vừa rồi.

| Vì tôi thích ngài lắm!|

Cốc Khiếu Thiên nhìn động tác của cậu, càng hiểu được bên trong lớp vỏ Pikachu kia là một thiếu niên đang đỏ bừng mặt, có khi đã căng thẳng mà thút thít thành tiếng.

Nhưng vẫn là vì nhiều thứ xung quanh ảnh hưởng, y đã hạ quyết tâm, chọn lựa cách đau lòng nhất.

” Xin lỗi, tôi không thích cậu được.”

Lam Sơn mặc dù dự đoán trước tình huống này thật nhiều lần rồi, nhưng khi nghe thẳng thừng một câu như vậy, tim cậu thật sự thất lại đến khó thở.

Đôi mắt cố gắng trừng lớn ngăn mình không khóc, sau đó lại vội vã tìm một trang giấy nào đó thật động lòng người.

Cho đến khi tìm được thì người đã đi mất.

Trên cầu chỉ còn vương lại ánh đèn đường buồn hiu hắt, người qua người lại, không còn quan tâm đến một con Pikachu lằm lũi trong bóng tối nữa.

Bên cạnh là cái đầu khổng lồ của Pikachu, Lam Sơn ngồi trên thảm cỏ xanh, trong lòng đã sớm không còn cảm giác gì nữa. Đôi mắt mơ màng nhìn xuống mặt hồ sóng sánh kia, cậu bỗng nghĩ đến một việc.

Chỉ một việc duy nhất.

Cậu, muốn về nhà! Cậu thật sự muốn về nhà!

Sáng sớm ngày hôm sau, vòng tuần hoàn sinh hoạt của Cốc Khiếu Thiên vẫn diễn ra rất bình thường. Thức dậy, thay đồ, ăn sáng, đến công ty làm việc.

Cốc Khiếu Thiên giống như không bị hình ảnh đêm qua làm cho suy nghĩ vương vấn cho đến khi đặt chân vào công ty, nhìn thấy hai cô nàng Mễ Ly và Mỹ Lê đang bàn luận sôi nổi.

” Công việc có gì sôi nổi lắm sao?” Cốc Khiếu Thiên bước đến trước mặt hai cô nàng, lãnh đạm nói.

Mễ Ly còn đang chăm chú nhìn vào điện thoại, nào ngờ bị dọa một cái mà trắng mặt. Mỹ Lê ngược lại bình tĩnh hơn, chỉ cười nói:

” Chủ tịch à, chúng tôi xin lỗi. Chỉ là...tin tức hôm nay sốt dẻo quá ý mà.”

” Tin tức?”

Mễ Ly lấy lại bình tĩnh, gạt đầu liên tục, ” Đúng a. Hôm nay báo vừa đăng tin có một thiếu niên đêm qua đã nhảy sông tự vẫn vì bị từ chối tình cảm.”

Hết chương 14.

15. Chương 15: Mèo Vờn Sư Tử

Lâm Vồng đẩy cửa phòng bước vào, mò mẫm trong bóng tối mà bật công tắc đèn lên. Ánh sáng thấp đầy cả gian phòng ngủ nhỏ nhỏ.

Đảo mắt một vòng, Lâm Vồng nhìn thấy một cục bông trắng khổng lồ đang trôi lên giữa chiếc giường, hàng chân mày khẽ nhú lại nhưng rất nhanh đã dần ra.

Anh bước lại gần chỗ đó, cẩn thận túm lấy một góc chăn bông, kéo ra một đường dài. Con mèo nào đó vẫn không hay biết gì mà nằm cuộn tròn người lại, thêm thiếp ngủ.

” Tiểu Lam à, trời sáng rồi!”

Lâm Vồng vỗ nhẹ vào vai Lam Sơn khiến cậu từ trong cơn mơ mà tỉnh lại. Đôi mắt vì đêm qua khóc đến mức sưng húp, đỏ hoe mà không thể mở ra nổi. Môi còn bị cậu mím chặt từ tối, sáng nay vẫn còn cắn lại như gặp phải ác mộng.

Nhìn con mèo kia không chịu thức dậy, Lâm Vồng cũng chỉ biết khẽ thở dài, áp bàn tay lên đỉnh đầu cậu, xoa xoa trấn an.

” Dậy được rồi đó, em không định đi làm sao?”

Lam Sơn lần này mới thực sự cựa quậy người, con người bên dưới lớp mi đảo liên tục, hàng chân mày lại nhăn nhăn vào, miệng mấp máy kêu:

” Khiếu Thiên...”

Lâm Vồng nghe rõ được hai từ đấy, ánh mắt càng xót xa hơn cho một thiếu niên yêu thích sâu đậm như thế. Ngồi im bên cạnh cậu, anh không gọi dậy nữa mà chỉ chăm chú quan sát từng nét biểu cảm trên mặt cậu thôi.

Một chút lại nhăn nhó, một chút lại ủy khuất, một chút lại gần như muốn khóc.

Nhớ lại nửa đêm hôm qua, khi Lâm Vồng vừa định cất sổ sách vào mà lên giường đi ngủ thì di động reo lên từng hồi. Anh liếc nhìn dãy số thì phát hiện đó là số điện thoại công cộng.

Bắt máy nghe mới biết đó là Lam Sơn, giọng nói còn đứt quãng bởi tiếng nấc nghẹn.

Không chần chờ thêm giây phút nào, Lâm Vồng liền chạy đến chỗ của cậu, mang cậu về nhà, cho cậu một chỗ để ngủ thật ấm áp. Nhưng cả đêm anh chỉ toàn nghe thấy tiếng khóc rầm rứt phát ra từ trong phòng ai kia.

Đến sáng hôm nay vẫn chưa thôi đau lòng nữa.

Lâm Vồng mãi chìm vào ký ức đêm qua mà không biết Lam Sơn đã mở mắt ra từ khi nào, còn một mắt nhìn mông lung nữa. Ngón tay cậu kéo chăn lên, định che đi đôi mắt xấu xí của mình thì bị anh bắt gặp, lôi dậy.

” Mau mau dậy! Em còn ngủ nữa là tôi đá bay xuống đất đó.”

Lam Sơn định giằng co nhưng nghĩ đây là nhà của Lâm Vồng, cậu không muốn gây phiền phức như lời Thích Hạ từng nói nên đã ngoan ngoãn không chống cự.

Ngồi dậy, Lam Sơn đỡ lấy trán, cảm thấy trời đất quay nhiều vòng liên tục. Cậu khẽ dụi dụi mắt nhưng liền bị Lâm Vồng mắng:

” Bị điên à? Khóc sưng mắt rồi bây giờ còn định dụi cái gì? Nhiễm trùng đó.”

Nghe anh nói, cậu mới nhận ra mắt mình đau đến không chịu nổi. Áp lòng bàn tay lên hai mắt, Lam Sơn nhẹ nhắm lại, rồi mới chậm rãi mở ra.

Lâm Vồng nhìn cậu im thin thít như thế, lòng không đành lại bảo:

” Em khóc nhiều lắm rồi, bây giờ vẫn định khóc à? Mắt đã đau như thế, em còn khóc nữa thì sẽ mù đấy. Mù rồi thì đừng mơ mà nhìn được...”

” Em biết rồi!” Lam Sơn bỗng lên tiếng, sau đó đứng dậy, lê cái thân tiều tụy của mình vào phòng tắm.

Khi rửa mặt, cậu còn không dám ngẩng lên nhìn vào gương nữa, sợ sẽ tự mình dọa mình mất.

Bên ngoài, Lâm Vồng trở lại khuôn mặt vui vẻ như mỗi ngày, ngồi vào bàn vi tính, nhâm nhi thức uống yêu thích của mình. Ngón tay di chuột xem tin tức trên trang web, bất ngờ có một dòng tin sốt dẻo đập ngay vào mắt anh.

Cái gì đây?

Lâm Vồng nghĩ mình nhìn nhầm, cẩn thận căng mắt mà đọc từng chữ.

Thiếu niên nhảy sông tự vẫn vì bị từ chối tình cảm!

Khi biết mình đọc đúng tựa đề tin tức này rồi, Lâm Vồng đã ôm bụng cười rung cả bàn vi tính, ảnh hưởng luôn đến ly thức uống yêu thích của anh. Lam Sơn rửa mặt xong bước ra, nhìn thấy một cảnh tượng quái dị như vậy nên không khỏi chán ghét.

” Anh bị thần kinh à? Cười như khỉ mắc phong!” Cậu ngồi phịch xuống ghế salon, cầm khăn lau mặt che đi đôi mắt của mình.

Lâm Vồng ngược lại vẫn cảm thấy mẩu tin sốt dẻo kia quả thực trùng hợp. Liếc mắt nhìn Lam Sơn đang im lặng, anh nghiêng đầu gọi:

” Này Tiểu Lam, em mau lại đây coi cái này. Mau lên!”

Lam Sơn ngửa cổ thở dài một hơi, tâm trí còn đâu nữa để mà coi trò hề của Lâm Vồng chứ? Nhưng vì anh cứ hồi thức nên cậu đành đứng dậy, bước lại gần chỗ máy vi tính, khom người xuống nhìn.

Nhìn một lượt, cậu nhú mày, ” Có gì đâu!”

Lâm Vồng chặc chặc hai tiếng, chỉ vào dòng tin màu đen rõ ràng đậm nét kia:

” Cái này đây!”

Lam Sơn nheo nheo đôi mắt đau nhức của mình, đọc dòng tin kia. Sau một hồi lặng thinh, cậu cuối cùng cũng phát giác được Lâm Vồng vừa cười cái gì.

” Haha, em xem, cái đó...không phải rất giống em sao?”

Lam Sơn khinh bỉ nhìn Lâm Vồng, ném hắt cả khăn lau mặt vào người anh, điên tiết quát lên:

” Đã bảo anh đi khám não đi lại không chịu nghe! Anh nghĩ em điên như vậy à? Khi không nhảy sông làm gì, lạnh bỏ xừ đi chứ vui vẻ đêch gì!”

Lam Sơn giống như uất ức từ lâu không được giải tỏa, tiếp tục nói:

” Rõ ràng em bị đối xử tàn nhẫn, thù chưa trả được, nghĩ làm sao em lại đâm đầu xuống sông chứ? Có biến thành ma cũng chỉ dọa người thôi, mà Khiếu Thiên kia lẽ nào lại sợ một con ma thiếu niên gốc ghêch này a?”

” Em phải sống chứ! Cho dù vui đập bao nhiêu đi nữa em vẫn phải sống! Sống mới lấy lại nợ được a!”

Nói một hơi, cậu lại cúi người nhìn vào tin tức kia, thấy nó được gắn dấu sao vàng, tin sốt dẻo. Trong lòng lại bắt đầu lặn tẩn tính toán, khóe môi nhếch nhẹ lên.

Đúng là cậu thất tình đó, cậu buồn đó, tổn thương đó, khóc lóc sụt mướt đó, nhưng cậu đã nói là mình từ bỏ chưa?

Chưa nhé!

Tin tức này hay ho đấy, sao không để...mình cứ là nạn nhân trong bài viết đi?

Lâm Vồng gỡ khăn mặt mà Lam Sơn ném tới xuống, nhìn thoáng qua nụ cười tà ma kia, trong lòng cũng đoán được phần nào mưu kế của người kia.

Để thêm phần chắc chắn cho suy luận của mình, anh hỏi:

” Em...có về nhà mình không?”

Về nhà á? Lam Sơn khẽ cười, mình còn có nhà để về à? Lần này thì không về nữa, không cần ở nhà ai nữa!

” Không, em sẽ ở đây, cho đến khi Khiếu Thiên biết điều mà đến đón em!”

Lam Sơn nói xong, gỡ bỏ được buồn phiền của đêm qua, đi vào phòng bếp, tự tung tự tác lục lọi đồ ăn. Lâm Vồng vẫn ngồi đờ người ở bàn vi tính, trong đầu chỉ biết thờ dài, rồi lại thờ dài.

Mễ Ly sau khi nói xong cái tin sốt dẻo kia liền nhận lấy một đôi mắt sững sốt từ chủ tịch. Nhưng đó chỉ là thoáng qua thôi, rồi chủ tịch lại đi mất, đi rất nhanh.

Mỹ Lê huých tay Mễ Ly, ” Nè, chủ tịch ổn chứ?”

Mễ Ly lắc đầu, ” Không biết nữa. Nhưng mà...hình như có cái gì đó đó...”

Hai cô nàng lại quên mất công việc chính mà ngồi chau đầu vào nhau mà bàn luận về tin tức kia cùng với biểu hiện của Cốc Khiếu Thiên.

Lên đến phòng của mình, Cốc Khiếu Thiên mọi hôm đều bảo Rin đem cho mình tách cà phê nóng, nhưng hôm nay y dường như quên mất điều đó, chỉ dăm chiêu mở cửa bước vào phòng.

Rin nhìn thấy chủ tịch, còn định đứng dậy hỏi thì y đã mất tiêu.

Ngồi xuống ghế, Cốc Khiếu Thiên vẫn còn bàng hoàng với tin tức khi nãy. Và hơn ba mươi năm nay, một vị chủ tịch của một công ty giải trí như y chưa từng, chưa từng thích vào mạng để xem những thông tin của các tờ báo mạng lá cải.

Nhưng hôm nay, Cốc Khiếu Thiên đã tự mình ấn vào một trang web, ngay lập tức hiện ra dòng tin sốt dẻo kia, trong lòng càng chùng xuống. Ngón tay định gõ thêm vài chữ nhưng rồi lại cứng nhắc một chỗ.

Màn hình laptop bị y nhìn đến muốn đục thành một lỗ to tướng. Đến khi có thể dời tầm mắt sang hướng khác, Cốc Khiếu Thiên mới nhắm mắt lại, nhu nhu huyết thái dương.

Không có chuyện đó đâu. Tên nhóc con đó...dễ gì lại bỏ cuộc như vậy? Mình lẽ nào nhìn nhầm người à? Mạnh mẽ chỉ là được vài hôm?

Cốc Khiếu Thiên bỗng dưng thấy tâm trạng của mình cứ chùng xuống lại chùng xuống, đến mức y có thể nổi giận bất cứ lúc nào và bất cứ với ai.

” Thích Hạ, Lam Sơn...có ở nhà cậu không?”

Ngay khi bình tĩnh lại, Cốc Khiếu Thiên mới gọi điện cho Thích Hạ. Khi nhận được cuộc gọi của y, anh đã ngỡ ngàng đến mức nào, còn tưởng cuối cùng chủ tịch cũng hiểu ra tấm lòng của nhóc con kia mà chấp nhận.

Nào ngờ khi Thích Hạ nghe lời Cốc Khiếu Thiên vào phòng Lam Sơn xem thử thì chẳng thấy tăm hơi của tên nhóc ấy đâu cả.

” Chủ tịch, hình như...đêm qua nhóc ấy không về nhà.” Khi nói câu này, Thích Hạ cũng chợt dạ dũ lắm.

Nhớ lại lần mình nổi giận, nói bao lời cay nghiệt với Lam Sơn, bây giờ...không lẽ tên nhóc đó bỏ nhà đi?

Không được đâu! Bỏ nhà đi thì...nó ở đâu được chứ?

Thích Hạ hoàn toàn không biết về chuyện Lam Sơn có một công việc làm thêm vừa phù hợp sức khỏe, vừa mở rộng túi tiền, lại còn được ông chủ tận tình chăm sóc nữa.

Cốc Khiếu Thiên chỉ cần nghe đến đêm qua không về, bao nhiêu chữ ấy thôi là suy nghĩ rơi hết.

Y cúp máy, vẻ mặt so với táo bón còn khó coi hơn nghìn lần. Đưa tay đỡ lấy trán, y cả một ngày chỉ nghĩ về con mèo nghịch ngợm nào đó.

Hai hôm sau, Thích Hạ ngồi trong phòng làm việc của Cốc Khiếu Thiên, vẻ mặt dăm chiêu suy nghĩ. Theo nguồn tin mà anh tìm được thì thiếu niên đó không có nhà ở, khi quyết định nhảy xuống thì chẳng có ai xung quanh quan tâm cả, vì chỗ đấy quá vắng vẻ.

Chỉ nghe bảo tối hôm đó, tại vị trí đó, có một màn tỏ tình diễn ra. Sau đó, nhiều người đồn tới đồn lui, rốt cục thành ra...một thiếu niên vì túng quẩn cuộc sống nên mới tự vẫn nhưng lại biến chất thành thiếu niên thất tình tự vẫn.

” Chủ tịch à, tôi nghĩ tin tức này có chút vấn đề. Có thể như người ta đã khẳng định lại, không phải do thất tình mà tự tử đâu.”

Cốc Khiếu Thiên ngồi lặng thình một chỗ, ngón tay gõ nhịp lên mặt bàn, đắm chiêu suy nghĩ.

Nếu như lời Thích Hạ nói thì...phần trăm tên nhóc kia vẫn còn nhớn nhơ trên đất Trung Hoa này là rất cao đi?

Chân mày y khẽ nhướn lên, ” Cậu có nghĩ đến nơi nào mà Lam Sơn có thể đến không?”

Thích Hạ ngồi chấp tay suy nghĩ, hồi lâu cũng không nghĩ ra được chỗ nào ổn nhất. Sau đó anh nhìn sang phía chủ tịch, ho một tiếng:

” Cơ mà...đêm hôm đó Tiểu Lam thật sự tỏ tình với chủ tịch sao?”

Đầu óc còn đang tính toán xem tên nhóc con đó định làm trò gì để khiến y đứng ngồi không yên thì bị câu hỏi của Thích Hạ đánh gãy. Cốc Khiếu Thiên biểu tình có chút dao động, hay nói đúng hơn là...khó xử.

” Không liên quan đến cậu.”

Thích Hạ vừa nghe xong liền a một tiếng sầm nảo, quyết định đứng dậy nói:

” Chủ tịch à, ngài có phải quá tàn nhẫn rồi không? Tiểu Lam thật sự thích ngài nha, tôi có thể làm chứng điều này đó. Cậu ta suốt ngày cứ Khiếu Thiên, Khiếu Thiên, tôi nghe đến nhức cả đầu. Ồ, ý tôi chính là...nghe một điều nhiều lần thì cũng... rất ngán a. Nói chung là, đại ý chính là, Tiểu Lam thích ngài. Và sự việc lần này, cậu ta bỏ đi...có thể là do ngài từ chối đó? Hay, nếu như ngài đồng ý thì đâu có chuyện gì xảy ra.”

Cốc Khiếu Thiên im lặng lắng nghe rõ từng lời Thích Hạ nói, đôi chân mày tao nhã kia khẽ nhướn lên, ánh mắt cũng tự động biến hóa đến mức độ kinh hãi.

Y khẽ cười, một nụ cười đủ sức bức chết người khác.

” Cậu, muốn nghĩ dài hạn đúng chứ?”

Thích Hạ nhận ra mình chọc nhầm ổ kiến lửa, bước chân nhẹ nhàng lùi ra lùi ra, kéo khóa kín miệng mình.

Sau khi Thích Hạ rời đi, Cốc Khiếu Thiên ôm lấy hai tay trước ngực, hơi xoay người nhìn ra ngoài tấm kính trong suốt kia. Bầu trời thực xanh, nhưng trong lòng y hình như vừa gợn sóng.

Nếu như còn sống, thì quá tốt rồi...

Trốn thật kỹ vào đi Tiểu Lam, nếu để tôi thấy được đuôi mèo của cậu thì...

Cốc Khiếu Thiên lần nữa híp mắt lại, chìm sâu vào suy nghĩ của bản thân.

Hết chương 15.

16. Chương 16: Ngài Cốc Bị Từ Chối

Tính ra thì Lam Sơn đã trú ngụ tại nhà của Lâm Vồng cũng được bốn ngày rồi, kể từ lúc cái tin sốt dẻo kia đăng trên mặt báo.

Cuộc sống của Lam Sơn một lần nữa đổi mới.

Buổi tối, sau khi tan tầm thì cả hai người họ cùng nhau đi vào một cửa hàng nhỏ, mua một ít thức ăn rồi về nhà làm một bữa tiệc ẩm cúng.

Trên bàn là hai đĩa mì xào, xung quanh có thêm vài lon bia lạnh. Lam Sơn định lấy một lon khai bốc bốc như trong phim thì bị Lâm Vỹ ngăn lại. Anh nhú mồm, đưa cho cậu lon nước ngọt.

” Con nít bia bọt cái gì? Nước ngọt này!!!”

Lam Sơn ngẩn ngơ cầm lấy lon nước ngọt, trong lòng ầm ục không chịu nổi. Cái gì mà con nít với con nôi chứ? Tôi là con trai anh đấy à?

” Em muốn uống bia hơn. Cho em thử một ngụm nào!” Lam Sơn vươn tay định cuỗm lấy lon bia khác thì bị Lâm Vỹ đánh một cái.

Từ khi Lam Sơn sống cùng anh, tuy không lâu nhưng anh đã quyết định sẽ chăm sóc cậu như một đứa em trai của mình. Mặc dù trước đây thái độ và cách hành xử của anh có hơi biến thái một chút, cũng từng mang lòng yêu thích đối với Lam Sơn nhưng bây giờ, anh sẽ thay đổi.

Vì đơn giản anh biết trong lòng Lam Sơn không có hình ảnh của mình mà. Cố tình dìm đầu vào bức tường là một việc ngu ngốc nha.

Nghĩ đến điều này, Lâm Vỹ chợt thấy chột dạ dìm con mèo ngoan cổ nào đó. Vội vàng xua đi ý niệm đáng thương đó, anh lần nữa ần lon nước ngọt vào tay Lam Sơn, bắt cậu uống cái này.

Bia bọt quá sớm là không tốt.

Hai người giằng co qua lại một hồi cũng thôi, Lam Sơn đành ăn mì xào và uống nước ngọt.

Trên kênh truyền hình âm nhạc đang chiếu MV mới phát hành của một ca sĩ trẻ đang rất hot. Lâm Vỹ tùy tiện vặn lớn âm lượng, bài hát sôi động phát lên kéo tâm trí của Lam Sơn thoát khỏi đồng hồ ăn trên bàn.

Cậu một bên hút mì, một bên chăm chú nhìn chàng ca sĩ đáng yêu kia. Nói đáng yêu thì cũng không đúng lắm, khuôn mặt góc cạnh đó, biểu tình nam tính đó, ôi nhìn ngoài đời chắc có mà ngất mất thôi.

” Ca sĩ nào vậy anh? Nhìn rất thu hút nha.” Lam Sơn chớp chớp mắt, uống một ngụm nước ngọt lớn.

Lâm Vỹ cũng cầm lon bia lên nốc một hơi rồi nói, ” Anh không chắc lắm nhưng người này hình như đang rất nổi tiếng, tên là...Henry thì phải. Anh đọc báo mạng thấy người ta toàn gọi là Henry.”

” Ồ...” Lam Sơn gật gù, nhăm nhăm “Henry” trong đầu, sau đó giống như bị điện giật, cậu nhảy bật lên, bám sát vào màn hình tivi khiến Lâm Vỹ cũng kinh hãi một trận.

Anh nhìn con mèo kia xù lông lên, hai mắt nở hình trái tim, quyết ôm luôn cái tivi của anh không chịu buông tha. Nhú mồm một hồi, Lâm Vỹ kéo cổ áo Lam Sơn, thoát khỏi cậu ca sĩ Henry kia.

” Em bị động kinh à? Tự dưng lại ôm luôn cái tivi.”

Lam Sơn đến giờ vẫn còn đứng ngốc một chỗ, trong lòng thì gào rú mãi không ngừng.

Henry Henry Henry!!!! Dĩ Khang Dĩ Khang Dĩ Khang!! A, mình thấy Dĩ Khang rồi, làm sao bây giờ???? Trời ơi không đúng, tại sao lại có thể đẹp như vậy!! Huhu mình tưởng tượng rõ ràng là quá kém, quá kém!!!!

Henry Henry Henry....

Hai mắt Lam Sơn vẫn chưa tắt hiệu ứng trái tim, miệng còn nhếch lên cười ngu ngốc. Lâm Vỹ khó khăn lắm mới kéo hồn phách của cậu trở về, sau đó quyết hỏi cho ra nhẽ cái hiện tượng kỳ dị ban nãy.

” Em bị làm sao vậy? Đừng bảo em cũng là fan cuồng của thằng nhóc đó nha?”

Lam Sơn chớp chớp mắt, nhìn màn hình tivi đắm đuối mặc dù trên kênh truyền hình đã phát sang MV khác.

” Ừm, em là fan cuồng, fan cuồng đó

” Lam Sơn ngả nghiêng ngả nghiêng, không ngờ mình thật sự được nhìn thấy một nhân vật tiểu thuyết.

Hức, đẹp quá đi, đẹp quá đi

~

Tổng Dĩ Khang à, ta nhất định phải bám dính lấy nơi đây để gặp “vợ” cưng nha~~ Phải gặp được “vợ” của cưng ta mới thỏa mãn

~~

Lâm Vồng còn muốn hỏi nhưng với tình trạng u mê của Lam Sơn bây giờ thì có vẻ không khả thi cho lắm. Sau một trận mải mê chìm đắm trong ảo tưởng, Lam Sơn cuối cùng cũng chịu quay về thực tại.

Bưng đĩa mì xào lên, cậu hút sùm sụp thổng khoái, ” Mì ngon vãi.”

” Bình thường rồi hả? Anh nghĩ nên muốn thuốc trừ sâu.” Lâm Vồng lắc đầu, nốc bia.

Lam Sơn lần này liếc mạnh anh một cái, ” Thôi đá đểu em đi. Anh không biết cái sự kinh hỷ của em như thế nào đâu. Trời ơi, nghìn năm có một.”

” Làm gì dữ vậy? Dù sao tên nhóc kia cũng là người Trung Quốc, khó khăn gì để đi gặp mặt nó đâu?”

Nghe Lâm Vồng phân tích, Lam Sơn liền cảm thấy chí lý. Đúng rồi, mình ở đây mà, Dĩ Khang cũng ở đây, cơ hội gặp mặt là vô cùng lớn. Hay hay, mình phải canh vé concert này kia thôi.

” Không nghĩ là em cuồng tên nhóc kia, nếu biết sớm thì anh đã...”

Lam Sơn quay qua, nhìn chăm chú đối phương, ” Đã gì???”

Lâm Vồng chớp mắt, ” Hôm bữa anh có người quen cho vé concert, mà người đó bảo dư hai vé nên cho anh.”

“... Đừng bảo với em đó là vé concert của...của...”

Lâm Vồng mỉm cười, ” Ủ, của Henry.”

” Aaaaaaaaaaaaaa!!!!” Lam Sơn bám dính Lâm Vồng, buộc anh phải đưa ra ngay hai cái vé đó.

Sau khi bị cậu lẻo đẻo bám riết lấy nhãi, Lâm Vồng cũng đành đưa ra hai cái vé, còn chịu đựng phải cùng cậu đi xem cái concert đó nữa.

Lam Sơn khi nhận cầm được vé, cậu nâng niu như tờ vé số Vietlott trúng mười mấy tỷ.

Ngày diễn ra buổi concert của Tổng Dĩ Khang cũng đến. Lam Sơn hôm đó ăn vận rất đơn giản với cái quần lửng cá tính cùng chiếc áo pull in đầu hổ, kết hợp thêm cái mũ lưỡi trai màu đen.

Lâm Vồng ngược lại ăn mặc có khí chất hơn tẹo, khác hoàn toàn với lão thả dê hôm ở Spa làm cho Lam Sơn nghi ngờ người này có anh em sinh đôi.

” Anh thật ra cũng đẹp trai lắm nha.” Lam Sơn vuốt cằm, nhận xét.

Lâm Vồng nghe thế liền cười tươi, ngênh mặt lên, đắc ý nói:

” Tất nhiên rồi. Chỉ có em mới không thấy được điều đó ngay ban đầu.”

Lam Sơn nhún vai, đội mũ lưỡi trai lên, cười mất nét:

” Bởi vì Cốc Khiếu Thiên làm điều đó phai nhạt quá nhiều, hahaha.”

Vốn dĩ cậu dám cả gan nói những lời như thế với người đã cho cậu vé concert là vì...đứa đang giữ vé là cậu!

” Em còn nói một tiếng là tôi không đi cùng luôn đấy.” Lâm Vồng hừ mũi, mặt mũi bực bội, lẻo đẻo phía sau.

Lam Sơn vẫn nghe ngao vài câu hát trong bài mới nhất của Tổng Dĩ Khang, hoàn toàn đem người đi cùng mình thành không khí. Trên đường đi đến nơi biểu diễn, Lâm Vồng bỗng dừng thông minh mà kéo tay Lam Sơn lại, nghiêm túc hỏi:

” Tiểu Lam, em không nghĩ mình đến đó sẽ chạm mặt ngài Cốc à?”

Lam Sơn đang mang theo một tâm trạng vui vẻ như vậy thì bị câu hỏi kia đánh bay hết. Cậu dừng bước, xoay người nhìn Lâm Vồng.

Đến đó sẽ gặp Cốc Khiếu Thiên à? Có khả năng không nhỉ? Mình cũng chưa từng nghe việc chủ tịch công ty lại đi xem concert của gà nhà mình bao giờ.

Lam Sơn nghĩ thế là hợp lý nên bác bỏ suy nghĩ của Lâm Vồng, vỗ vai anh:

” Anh khéo lo, chẳng gặp được đâu. Mà cho dù có gặp thì làm gì nhìn ra em chứ? Anh không thấy em tậu cái nón này rồi à?”

Lâm Vồng liếc nhìn khuôn mặt thập phần đáng yêu bị che khuất bởi chiếc mũ lưỡi trai, trong lòng cũng an tâm phần nào. Điều anh lo sợ thì chỉ là vì cái chuyện Lam Sơn giả vờ làm nạn nhân tự tử để khiến Cốc Khiếu Thiên lo lắng, nếu như kịch hạ màn thì...

Hãy, anh hơi quan ngại cho tính mạng của con mèo ngốc nghếch lắm trò kia.

” Lâm Vồng, anh chậm chạp quá, mau lên nào!!” Lam Sơn nhìn Lâm Vồng cứ đứng đực một chỗ mà chạy lại, kéo tay anh đi về phía trước.

Buổi concert còn chưa bắt đầu mà đã náo nhiệt như thế này. Bên ngoài sân, các cô nàng fan girl mặt mũi hưng phấn không còn từ ngữ gì diễn tả nổi, trên tay còn có mấy sợi dây hoặc lightstick đủ màu nữa cơ.

” Náo nhiệt quá đi!!!” Lam Sơn trầm trồ nhìn xung quanh.

Lâm Vồng thì không thích nơi ồn ào cho lắm, anh nhú mào, nhắm mắt, cứ im lặng đi theo cậu mà thôi.

Bước vào bên trong, một mảng tối hù bao trùm lấy toàn khán đài. Lam Sơn hơi nheo mắt lại khi bị ánh sáng trên sân khấu chiếu qua, ngay lập tức kéo mũ che đi mặt mình.

Lâm Vồng đi bên cạnh sợ cậu không thấy đường mà ngã nên cẩn thận giữ lấy tay cậu, tìm vào vị trí ngồi nào đó thuận tiện để xem màn trình diễn. Vì vé của hai người cũng không thuộc dạng vé VIP nên ngồi khá xa sân khấu.

Ở một chỗ khác, một người đàn ông thân hình cao ráo, bộ y phục tây âu càng khiến cho người đậm nét trưởng thành, thuần thực. Lướt qua một đám người nhí nhố, thư ký bên cạnh người đàn ông ấy ghé sát nói:

” Chỗ của chủ tịch ở trên kia.”

Người đàn ông gật đầu một cái rồi đi theo cô thư ký của mình. Vừa vặn lúc này bên tai y có một giọng nói khá chói tai vọng đến.

” Á, em đập phải cái gì rồi này, huhu...”

” Sợi dây thôi mà?!”

” Em tưởng con rắn.....”

Giọng nói này bắt giắc khiến Cốc Khiếu Thiên xoay người lại, tìm kiếm trong bóng tối nhưng rất tiếc là y không nhìn thấy ai cả. Đứng lặng một chỗ vài giây, y cũng tự nghĩ bản thân quá lơ đãng nên đành dẹp những cảm giác kỳ quái kia qua một bên, về chỗ của mình.

Những màn trình diễn đầu khá nhẹ nhàng cho đến khi Tống Dĩ Khang bước lên sân khấu, khuấy đảo nơi đó thành một nơi sôi nổi như một ngọn lửa bùng cháy lên.

Lam Sơn đích thị là một fan boy khi mà vừa nhìn thấy Tống Dĩ Khang liền hú hét không ngừng, cái mặt hưng phấn không tả nổi. Chỉ đáng thương cho Lâm Vồng, ba mươi tuổi rồi chứ ít ỏi gì nữa mà xem mấy cái này chứ? Lại còn...

” Oa, Henry đẹp chết tở rồi~~”

” Trời ơi, nụ cười đó, hự...”

Lâm Vồng nghiêng người dựa sát vào Lam Sơn, chủ đích là để tránh đi cái giọng nói ồn ào của mấy cô gái bên cạnh. Nào nghĩ tên nhóc kia nhạy cảm như vậy, mặc dù đang gào hét vui vẻ nhưng cũng còn tỉnh táo mà đẩy anh ra.

” Làm gì á? Lợi dụng à?”

Lâm Vồng đáng thương đến cam nín.

” Huhu, anh à, Henry đúng là hát hay quá luôn á!!”

Buổi concert kết thúc, Lam Sơn vẫn chưa thoát ra khỏi cái sự cuồng nhiệt của bản thân. Đi ra đến ngoài cổng, cậu vẫn huyền thuyên không ngừng khiến hai tai Lâm Vồng đã sớm bị ù.

” Thôi được rồi, xem cũng đã xem, em ngừng nói một phút được không?”

Lam Sơn héch mũi, ” Lâu lâu phải cho em vui chứ? Mấy hôm kia buồn chết em rồi.”

” Là do em ngoan cố quá làm gì? Bị từ chối tận hai lần còn vẫn mù quáng.”

Hai người tản bộ trên vỉa hè, nghe Lâm Vồng nói thẳng như vậy, Lam Sơn kỳ thực cũng đau lòng lắm. Vết thương mới đóng vảy bây giờ lại bị khơi ra, đau âm ỉ.

Lâm Vồng dứt hai tay vào túi quần, mắt liếc nhìn con mèo kia, ban nãy còn ồn ào, bây giờ thì im thin thít không hé môi nửa lời.

Haiz, lại buồn rồi chứ gì!!!

” Tiểu Lam, nhìn này!!!”

Lam Sơn đang cúi mặt suy tư, nghe thấy giọng Lâm Vồng liền chán nản ngẩng lên, không ngờ nhìn thấy một cái mặt con khỉ đang nhăn nhó, ngón tay còn gãi gãi lên mặt.

Cậu nhìn một phát liền cười phì, ” Haha, anh làm trò ngốc gì vậy?”

Lâm Vồng cời mặt nạ con khỉ ra, định trả lại cho ông lão bán hàng nhưng thấy tội ông qua nên bỏ tiền mua luôn. Sau này đem ra mua vui cho Tiểu Lam cũng được.

” Vui rồi chứ gì?” Lâm Vồng vẫn còn gấn cái mặt nạ lên mặt mình.

Lam Sơn đi bên cạnh cũng không thấy xấu hổ, ngược lại còn cảm giác Lâm Vồng càng ngày càng đáng yêu. Hai người đi vào một cửa hàng nhỏ, mua hai lon nước hoa quả, uống mấy ngụm liền.

” Khi nãy hét lớn quá, cổ họng em đau rồi.”

Lâm Vồng búng trán cậu, ” Ai bảo hét lớn làm gì? Tai tôi bây giờ vẫn còn ù ù.”

” Haha, thương anh quá, lại đây ôm một cái đền bù này

” Lam Sơn giống như muốn quên đi chuyện buồn nên cái gì cũng muốn làm, làm thật nhiều mới quên.

Cậu dang rộng vòng tay, đón lấy Lâm Vồng mặt mũi méo xệch, dựa lên vai cậu.

Hai người cứ nghịch ngợm vô tư như thế trên vỉa hè khiến nhiều người nhìn cũng phải bật cười.

Chỉ duy nhất có một người không cười nổi.

” Chủ tịch, ngài muốn mua đồ?” Tài xế liếc mắt lên kính chiếu hậu, nhìn chủ tịch đang đắm chiêu nhìn về một phía nào đó.

Trong lòng không khỏi tò mò, chú nhìn theo hướng đó, phát hiện một người cao lớn đang đeo mặt nạ được một thiếu niên ôm lấy, dễ dàng đáng yêu.

Không hiểu sao chú lại khẽ cười làm cho chủ tịch dời tầm mắt.

Cốc Khiếu Thiên ngón tay ngừng lại động tác gõ nhịp, mắt liếc lên kính chiếu hậu:

” Anh thấy rất vui?”

Chú tài xế bị giọng điệu lạnh sống lưng kia dọa một trận, ngồi thẳng dậy, lắc đầu.

” Dạ không có...”

Cốc Khiếu Thiên không để ý đến chú nữa, chỉ đắm đắm nhìn ra chỗ có hai người vẫn còn đùa nghịch vui vẻ, ánh mắt không biết từ bao giờ lại lạnh xuống, lạnh xuống.

Đùa giỡn vui như vậy, xem ra là rất tốt đi.

Lam Sơn ôm Lâm Vỹ xong liền đẩy anh ra, kêu anh đi mua thêm cái mặt nạ con cừu để cho cậu đeo. Nghe vậy, Lâm Vỹ liền phản bác:

” Em mà cừu cái gì? Mưu kế hết phần người ta.”

Lam Sơn đá mạnh vào chân anh một cái, ” Lắm mồm, đi mua—”

Khi cậu chưa dứt lời thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một người đàn ông khá chừng tuổi, thái độ cũng đứng đắn đàng hoàng.

Người nọ mỉm cười nhìn cậu, ” Cậu Lam, phiền cậu có thể theo tôi được không?”

Cậu Lam á? Aw, nói chuyện kính nể quá đi...

Lam Sơn có chút không hiểu nên nhìn sang phía Lâm Vỹ, thấy anh cũng nghe mặt ra luôn rồi. Lại nhìn người kia, cậu thấp giọng hỏi:

” Chú là ai vậy ạ? Sao cháu phải theo chú?”

Người kia lần nữa cúi thấp đầu, ” Chủ tịch của tôi muốn gặp cậu. Xe của ngài ở ngoài kia.”

Lam Sơn nhìn theo ngón tay của chú mà nhìn về phía đó, phát hiện một chiếc xe hơi màu đen sang trọng, bên trong là ai thì cậu nhìn không rõ. Nhưng mà nghe đến hai tiếng chủ tịch, trong lòng cậu hơi bất an.

“...Cháu không muốn gặp đâu ạ. Xin lỗi chú. Chú về nói lại với—”

” Ngài Cốc thật sự muốn gặp cậu đấy, cậu Lam.”

Nghe đến ngài Cốc, Lâm Vỹ trừng lớn mắt, lần nữa nhìn về phía xe hơi, lông tơ đều dựng đứng cả lên.

Cốc Khiếu Thiên phát hiện ra Lam Sơn rồi, làm sao bây giờ?

So với nỗi sợ của anh thì Lam Sơn cảm thấy giận dữ hơn là lo lắng. Cậu siết chặt nắm tay lại, không muốn chính mình buông lời suồng sã với người lớn nên mới kìm nén.

” Chú, cháu không muốn gặp con người đó! Xin chú nói lại đúng như vậy ạ. Cháu cảm ơn!!”

Lam Sơn nói xong, dứt khoát nắm tay Lâm Vỹ, kéo đi thật nhanh.

Chú tài xế sau khi bắt lực liền quay về xe, báo lại cho Cốc Khiếu Thiên. Nghe xong, trong lòng y hết như có một ngọn lửa cháy xém đến đau rát.

Không muốn gặp?

” Mau lái xe chặn hai người đó lại.”

Chú tài xế gật đầu, tăng tốc đuổi theo.

Hết chương 16.

17. Chương 17: Nụ Đâm Chối

Lam Sơn kéo tay Lâm Vồng đi được một quãng liền dừng lại, cái mặt tiu nghỉu thấy thương.

Khi nãy vừa nghe đến hai tiếng ngài Cốc, cậu đã suýt nữa chạy đến chỗ chiếc xe hơi ấy, mở cửa, mắng một loạt tiếng Việt để giải tỏa ám ức. Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, cậu vẫn là không đủ dũng khí đối mặt.

Lâm Vồng nhìn Lam Sơn cứ cúi mặt im lặng như vậy, anh cũng chỉ biết khẽ thở dài một hơi. Giữ lấy vai cậu, anh biết bây giờ mình có đeo mặt nạ làm trò thì cũng không được gì nên mới nhỏ giọng an ủi.

” Đừng buồn mà, đã từ bỏ rồi thì phải chấp nhận chứ!”

Lam Sơn khịt khịt mũi, khí trời ban đêm trở lạnh nên cậu không chịu được. Ngẩng đầu lên, cậu mím môi nhìn Lâm Vồng:

” Ai bảo với anh là em từ bỏ?????”

“...” Lâm Vồng đứng hình toàn tập.

Cái gì? Em còn không chịu từ bỏ? Nếu không từ bỏ thì khi nãy cứ lao lên xe mà ngồi, rồi dụ dỗ gã tình còn có ích hơn đó!!

Lâm Vồng cứng họng chỉ biết nói trong bụng, ngoài mặt thì thua triệt để. Lam Sơn ngược lại vẫn còn âm ức không dứt, chẳng biết vừa rồi mình làm vậy thì Cốc Khiếu Thiên có tức giận không? Hay là có bận tâm không nhỉ?

Cốc Khiếu Thiên, tôi sẽ cho ngài ném mùi đau khổ!!!!!!!!!!!!!!

Vừa hạ quyết tâm trong lòng là thế, nhưng khi Lâm Vồng khều nhẹ vai cậu, kết hợp với giọng nói dù lãnh đạm nhưng mang đầy vẻ quyến rũ, bao nhiêu quyết tâm của Lam Sơn đều bị đánh một phát rơi hết.

” Nếu tôi muốn nói với cậu về chuyện kia thì có lên xe không?”

Quay lưng lại, Lam Sơn trừng lớn mắt nhìn một Cốc Khiếu Thiên người thật đứng trước mặt mình. Đôi mắt vẫn không biểu hiện nhiều cảm xúc như mọi ngày đang nhìn chăm chăm vào cậu.

Lam Sơn nuốt khan, ngón tay khẽ động mà siết chặt lại.

Đuổi theo đến tận đây luôn sao? Cốc Khiếu Thiên, rõ ràng là ngài ghen a!!!

Lâm Vồng đứng bên cạnh tuyệt nhiên không dám lên tiếng, vì anh biết sức ảnh hưởng của lời nói từ Cốc Khiếu Thiên như thế nào mà.

” Lâm Vồng...” Lam Sơn khẽ lên tiếng làm anh giật bắn mình.

” Hửm?” Nhìn nhìn cậu.

Lam Sơn hạ vai, thở dài, ” Em đi một chút nha! Một lát em về.”

Sau đó liền tự giác bước đến xe của Cốc Khiếu Thiên, mở cửa, ngoan ngoãn ngồi vào đó. Riêng Cốc Khiếu Thiên thì vẫn đứng nhìn Lâm Vồng một chút, ánh mắt quét từ trên xuống dưới làm anh lạnh cả sống lưng.

“... Ngài Cốc đi mau đi ạ.”

Cốc Khiếu Thiên tựa như vừa hừ nhẹ một tiếng, lãnh khốc quay lưng bỏ vào xe ngồi. Cửa xe đóng lại, âm thanh nổ máy vang lên, bóng dáng bọn họ biến mất.

Lâm Vồng đứng tại chỗ thở mạnh một hơi, lúc này mới dám bĩu môi.

Tưởng gì, cuối cùng cũng đi theo tiếng gọi trái tim rồi. Tiểu Lam, em quả nhiên không có tiền đồ!!!

Trên xe, hai người phía sau im lặng tuyệt đối làm chú tài xế có chút tò mò. Liếc mắt nhìn lên, chú thấy Cốc Khiếu Thiên vẫn lãnh đạm nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ có tên nhóc con nào đó mới thấp thỏm nhìn lên y hoài thôi.

Chủ tịch cao tay ghê, mới nói một câu mà cậu bé kia liền nghe lời đi theo. Uổng công mình kính nể, nói năng lịch sự mà không thêm nghe mình.

Chú tài xế thở dài, tiếp tục nhìn đường lái xe.

Quả thật Lam Sơn đã nhìn lên Cốc Khiếu Thiên không biết là bao nhiêu lần kể từ khi lên xe ngồi. Nhưng mà người nọ thì cứ một mặt lạnh lùng như vậy, thật bức chết cậu!

” Ngài Cốc, rốt cục thì có chuyện gì? Ngài mau nói đi, tôi không có thời gian đâu!”

Cốc Khiếu Thiên lúc này mới dời tầm mắt đặt lên thằng nhóc con nào đó, lồng ngực y vừa nhấp nhô một chút.

” Hiện tại đang ở đâu?”

Lam Sơn khinh khỉnh không biết sợ, ” Ngài hỏi làm gì chứ? Ngài cũng đâu muốn chứa tôi.”

” Đúng thế, tôi đâu bảo sẽ chứa cậu.” Y khẽ cười lạnh.

” Ngài!!!” Con mèo xù lông, suýt thì thổ huyết.

Dựa lưng vào ghế, Lam Sơn khoanh hai tay trước ngực, tức tối nhìn đắm đắm vào cái ghế phía trước. Mà ghế phía trước là ghế của chú tài xế, khiến lưng chú giống như bị ai thiêu đốt.

Cốc Khiếu Thiên lần nữa nói, ” Hiện tại đang ở đâu?”

Lam Sơn hậm hực, ” Nhà bạn.”

” Lâm Vồng?”

” Đúng a. Nếu không có Lâm Vồng thì tôi thật sự đã chết rồi.”

Cốc Khiếu Thiên khẽ ngón tay ngay môi, gian hiểm mà cười lên, ” Chết dưới sông?”

Cái đó...

Lam Sơn nuốt khan, liếc mắt nhìn y một cái rồi quay đầu ra cửa sổ, tiu nghỉu trả lời:

” Chết tâm a... Ngài tổn thương tôi rất nhiều đó.”

” Là vì cậu tự rước.”

“...Là ngài nhấn tâm!” Lam Sơn không chịu thua, nói một lần, ” Nếu như thật sự ngài không thích tôi thì cứ nói thẳng, sao cứ khiến tôi hy vọng chứ? Nếu không thích thì đừng ôm tôi, đừng đứng trước thang máy bày ra bộ mặt lo lắng đó. Giả dối, giả dối lắm ấy!!!”

Nghe những lời kia, không hiểu sao tâm y cũng nhói lên một chút. Đến cả lo lắng cho tính mạng của cậu ta mà cũng bị xem là giả dối à?

Cốc Khiếu Thiên nhíu mày, giọng điệu lạnh nhạt hơn ban nãy:

” Thế là cậu ghét tôi rồi?”

Lam Sơn ngẩng đầu nhìn y, ” Ngài nghĩ tôi là đứa trẻ không biết suy nghĩ sao? Nói thích là chuyện đùa à? Tôi thích ai tôi đều nghiêm túc cả đấy! Đừng nghĩ tôi hư hỏng như vậy đi!”

” À, vậy là vẫn còn thích.” Y cười một tiếng.

Cái sự úp mở khó hiểu của Cốc Khiếu Thiên làm Lam Sơn đứng ngồi không yên, tâm tình sốt ruột như bị lửa thiêu vậy. Cậu siết nắm tay, ánh mắt giận dữ nhìn y.

” Ngài có thôi đi không? Rốt cục ngài muốn gì? Ngài muốn nói gì thì nói mau đi!!!”

” Tôi định hỏi chỗ ở mới của cậu để bảo Thích Hạ đem đồ đạc của cậu qua nơi mới thôi. Vì Thích Hạ cũng không muốn giữ đồ người khác dùm.”

Sao chứ?

Đôi mắt Lam Sơn ngậy ra một lúc lâu vẫn chưa thích ứng nổi câu nói kia. Tay chân cậu luống cuống không biết nên đặt ở đâu, ngay cả cái nhìn cũng không biết phải xử lý như thế nào.

Hóa ra là vẫn muốn tuyệt giao với mình?

Lam Sơn hai mắt đỏ hoe, bàn tay run rẩy giơ lên, " Cốc Khiếu Thiên!"

Cốc Khiếu Thiên vừa nghe đến liền quay đầu nhìn một cái, chưa đầy ba giây thì một tiếng chát hằn lên mặt y. Ngay cả chú tài xế cũng bị giật mình bởi cái bạt tai kia.

Trời, chủ tịch...

Lam Sơn lúc này vẫn còn cắn môi kìm lại bản thân, nhìn gương mặt sừng sốt của y, cậu còn muốn đánh thêm một cái nữa mới hả dạ.

" Tôi ghét ngài!!! Tôi điên mới đi yêu thích ngài!!!"

Sau đó công cuồng bất ngờ mở cửa xe làm cho chú tài không kịp xoay sở, thắng gấp một tiếng. Cả người Lam Sơn suýt thì ngã bật ra sau, nhưng vì cậu nắm vịn cửa chặt lắm nên không sao.

Đóng cửa xe hơi sầm một tiếng, Lam Sơn quay lưng, chạy đi.

Cốc Khiếu Thiên lần đầu tiên trong đời nhận lấy một cái tát như thế, lại còn từ một thiếu niên suy nghĩ chưa đến nơi. Nhưng cái đánh này lại vô thức làm cho y tỉnh ngộ một số thứ.

Trong lòng vẫn còn ngỡ ngàng đến mức không để ý xung quanh, báo hại chú tài xế phải gọi nhiều lần, y mới nghe.

" Chủ tịch, chúng ta đi tiếp chứ?"

Cốc Khiếu Thiên liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, không thấy bóng dáng của Lam Sơn ở đâu nữa, đôi mắt khép lại, " Quay đầu xe."

Lam Sơn cầm đầu chạy một lúc mới chịu dừng lại. Khi ngược mắt lên nhìn thì cậu phát hiện mình đã lạc vào chỗ nào đó vắng hoe, chỉ lác đác vài bóng người.

Nhìn ngó một tí, cậu phát hiện được hai, ba cặp đôi đang âu yếm tình tứ. Nhìn cảnh đó, Lam Sơn lần nữa ôm mặt khóc tu tu như đứa trẻ.

Mấy người có thể thôi âu yếm không? Huhu, sao mình lại chạy vào cái nơi quái gở này chứ!!!

Cốc Khiếu Thiên chết bầm, Cốc Khiếu Thiên chết tiệt!!!

Nước mắt nước mũi tèm nhem trên mặt, Lam Sơn cũng không ngại người khác nhìn thấy, sầm nảo ngồi bệt xuống bậc tam cấp. Giơ lên bàn tay vừa nãy hạ thủ với Cốc Khiếu Thiên, cái mũi nhỏ lại thút thút thành tiếng.

Mình khi nãy có đánh mạnh lắm không nhỉ? Đáng lý mình nên đánh thêm một cái nữa rồi mắt tích luôn nha!!

Xoa xoa hai bàn tay, Lam Sơn lắc đầu thanh tỉnh, không muốn nghĩ đến con người vô tâm đó thêm nữa. Đứng dậy, cậu nhìn đông ngó tây, xác định hướng nhà Lâm Vỹ rồi đi về.

Nhưng vừa bước xuống một bậc thang liền gặp một số người không được đàng hoàng cho lắm. Bọn nó đầu gấu mặt ngựa, xăm trổ đầy mình. Nụ cười với hàm răng vàng ố, trông gớm ghiếc!!

Mẹ, nhìn ông cái gì?

Lam Sơn hờ hững liếc một cái rồi quay lưng bỏ đi.

Nhưng bọn kia lơ nhăm phải cậu rồi, nào buông tha dễ như vậy.

" Em ơi, cho tụi anh tí tiền đi."

Lam Sơn hơi khựng lại một chút, trong lòng tự nói, không xong rồi!! Định co chân lên chạy bán sống bán chết thì bị túm cổ áo lôi lại một cái.

Bọn nó đẩy Lam Sơn ngã mạnh xuống đất, ạch một tiếng. Cậu đau lưng đến mức không ngồi dậy nổi, chỉ biết cố sức lùi lại, lùi lại phía sau.

” Mau tránh ra! Tao la lên đó!!”

” Ôi, ai quan tâm đâu em ơi! Tiền đâu, cho tụi anh đi.”

Lam Sơn cắn môi, nhắm ngay chân giữa của một thằng mà đạp đến, đạp mạnh bằng hết khả năng của cậu.

Một thằng la lên như bị chọc tiết, hai thằng còn lại nhanh chóng bắt được chân cậu, một lần nữa ngã sấp xuống đất.

Ngực bị va chạm mạnh, Lam Sơn đau đớn, cắn răng để không phải khóc. Biết mình không tránh khỏi, cậu đột nhiên buông xuôi, muốn chết quách đi.

Hôm bữa không nhảy sông coi như sáng suốt, để hôm nay còn sống mà cho Cốc Khiếu Thiên một bạt tai. Bây giờ hận không còn nhiều, cậu muốn chết quách để về thế giới thực của mình a.

Nghĩ như vậy, Lam Sơn nhắm chặt mắt, chuẩn bị tâm lý!

Hồi lâu, cậu vẫn chưa thấy động tĩnh gì cả, thay vào là một trận hét liên hoàn.

” Á, ự, hự...”

Lam Sơn khó hiểu ôm ngực ngồi dậy, quay đầu nhìn một cái. Bọn người lưu manh ban nãy tự dưng bốc hơi mất tiêu, chỉ còn có một người khác đứng đó, trầm ngâm nhìn cậu.

Ngước mắt lên, nhờ ánh sáng đèn đường, Lam Sơn nhận ra đó là ai.

Thôi tèo rồi, sao mình không chết quách dưới tay lũ kia chứ? Bây giờ được cứu nhưng rồi bị chính người vừa ăn tát của mình giết, ôi, tèo thật rồi.

Lam Sơn trong lòng lo đến sốt vó, còn định đứng dậy, đập người kia một cái mới chịu chạy trốn cơ.

Không ngờ người kia đột ngột đi lại gần, cúi người xuống, vòng hai tay sang hông cậu, nhắc bổng cậu khỏi mặt đất.

Hử? (“ 0 ”)

Cốc Khiếu Thiên ẵm cậu gọn trong vòng tay của mình, ánh mắt nhẹ quét qua khuôn mặt còn ngỡ ngàng kia, hừ một tiếng.

” Sao? Còn muốn đánh tôi một cái nữa?”

Hmm, đúng rồi!

Lam Sơn đôi mắt đảo một vòng, quyết định không mở miệng nói câu gì, chỉ tranh thủ dựa sát vào ngực y.

Haha, mau mang bốn thiếu gia lên xe ngồi đi!! Hứ.

Cốc Khiếu Thiên nhìn Lam Sơn im lặng, nghĩ rằng cậu bị đánh đến đau nên không muốn nói chuyện, trong lòng khẽ xót.

Mang cậu đặt lên xe ngồi cẩn thận, Cốc Khiếu Thiên hạ giọng bảo tài xế lái thẳng về nhà của mình.

Lúc này, mặt Lam Sơn mới biểu lộ sự kinh hãi.

Cái gì? Mang về nhà làm gì? A, mình ngu muội quá đi!! Chắc chắn sẽ bị trả thù lại cho xem, con người máu lạnh này....

Tuy sợ hãi như vậy nhưng Lam Sơn chỉ giấu trong lòng thôi, không dám biểu lộ ra ngoài cho Cốc Khiếu Thiên thấy.

Cốc Khiếu Thiên cũng không nói thêm lời nào, chỉ lâu lâu nhìn sang phía của con mèo kia, thấy cứ mãi cúi đầu, chẳng biết lại suy tính cái gì nữa.

Được một lúc, xe dừng lại.

Lam Sơn chớp chớp mắt nhìn, sau lại theo Cốc Khiếu Thiên bước xuống xe. Kỳ thực, vết thương của cậu cũng không đến nỗi nào, vẫn có thể nhảy lò cò đi được a.

Vì thế mà Lam Sơn nhảy một bước, một bước, một bước, nhưng khoảng cách với Cốc Khiếu Thiên thì vẫn còn xa thật xa.

Cậu khê thở dài, tiếp tục nhảy lò cò.

Cốc Khiếu Thiên đứng từ xa nhìn cảnh tượng như vậy, không hiểu sao lại bật cười một tiếng. Bước lại gần, y hỏi:

” Cần công chứ?”

Lam Sơn ngược mắt, cơ thể ngã nghiêng, ” Sao không ảm như hồi nãy a?”

Chân mày của ai đó lập tức nheo lại, một khắc quay lưng, mặc kệ Lam Sơn nhảy lò cò lên cầu thang.

A, thật quá đáng quá đáng quá đáng!!!!!!!

Thật may cho Lam Sơn là căn hộ của Cốc Khiếu Thiên chỉ ở lầu một thôi. Nhảy một lúc thì cũng đến nơi, Lam Sơn thở ra một hơi, nhảy vào bên trong nhà.

” Ngài đúng là tàn nhẫn!” Cậu lầu bầu trong miệng khi đang cởi giày.

Cốc Khiếu Thiên ngược lại chỉ ngồi xuống ghế salon, cầm một ly rượu lên nhấp môi. Ánh mắt vẫn luôn quan sát hành động ngốc nghếch của Lam Sơn.

Cố gắng một lúc lâu, Lam Sơn cũng đã được yên vị trên salon, tuy vậy cậu chỉ được phép uống nước lọc.

Hai người cứ ngồi như vậy mà không lên tiếng gì hết.

Khi Lam Sơn định quay sang nói chuyện thì phát hiện Cốc Khiếu Thiên đã ngủ mất tiêu. Cậu đặt ly nước xuống, cẩn thận nhích lại gần, lén lút quan sát y.

Từng nét trên mặt y đều được cậu thu vào mắt, lâu lâu mỉm cười một cái thỏa mãn.

Nhìn xong rồi, Lam Sơn bạo gan cúi xuống, hôn lên trán y, đến mũi y, rồi in môi mình lên môi y. Cứ nghĩ ăn đậu hũ thôi là được rồi, không ngờ khi cậu định rời đi thì một bàn tay nhẹ nhàng giữ lấy đầu cậu, ấn nhẹ xuống.

Lam Sơn trừng lớn mắt nhìn Cốc Khiếu Thiên gian hiểm không thêm mở mắt, thế nhưng lại...lại...lại chủ động đáp trả nụ hôn của cậu a!!!!

Hết chương 17.

18. Chương 18: Bén

Lam Sơn đặt tay trước ngực Cốc Khiếu Thiên, bạo gan bám chặt vào lớp áo sơmi mát lạnh của y.

Đầu lưỡi cậu hơi vươn ra liếm qua đôi môi còn sót lại vị rượu vang khi nãy của Cốc Khiếu Thiên. Đôi mắt hé nhìn biểu tình trên mặt y, từng từng cảm xúc thăng hoa trong lòng khiến con mèo nào đó càng được một tác tiến một thước.

Ngón tay nhẹ luồn vào dưới áo sơmi, lướt lên một đường thẳng. Hương vị của người đàn ông trưởng thành càng làm cho Lam Sơn đầu óc quay cuồng. Nụ hôn hai người trao nhau ngày càng nồng đậm thêm khi âm thanh ái muội cứ phát ra khe khẽ không ngừng.

” Ừm...Khiếu Thiên...”

Lam Sơn ngồi trên người Cốc Khiếu Thiên, khuôn mặt mang đầy vẻ câu dẫn đó nhìn chăm chú vào đôi mắt của y, đôi mắt đã bị hơi men phủ đầy. Cốc Khiếu Thiên lúc này hé mắt nhìn mỹ thiếu niên, bàn tay to lớn vuốt ve dọc theo sườn mặt của cậu.

” Tiểu Lam, lại đây...”

Cốc Khiếu Thiên giữ lấy tay cậu, khẽ hôn lên đó một chút rồi tùy tiện kéo cậu ngã vào lòng mình. Ngón tay men theo lớp quần jeans trượt xuống, chạm đến một lớp vải mịn màng khác.

Lam Sơn thoát đầu có chút ngờ ngàng, sau đó khẽ cười, cắn lên tai y, ” Khiếu Thiên, em thích ngài~”

Cốc Khiếu Thiên liếc nhìn mèo nhỏ đang ngoan ngoãn nằm trong lòng mình, y khẽ nghiêng đầu hôn lên chóp mũi của cậu, bàn tay lại trượt lên vén áo pull lên một nửa.

Vòm ngực trắng nõn cùng với phần bụng phẳng lì chột lộ ra, trong đôi mắt đầy hơi men của y chỉ còn là một hình ảnh đầy sắc dục gợi cảm.

Lam Sơn ngồi thẳng dậy, khẽ nâng cằm lên, trao cho y một ánh mắt giết người.

” Khiếu Thiên à, lại đây hôn em đi...”

Cốc Khiếu Thiên nhướn người ngồi dậy, nhanh chóng đẩy ngã Lam Sơn xuống ghế salon, đặt môi mình ngay trên phần bụng phẳng lì kia, liếm nhẹ một đường. Lam Sơn bị xúc cảm mãnh liệt này làm cho điên đảo thần trí, cậu ưỡn ngực, rên một tiếng.

Cởi chiếc áo pull của Lam Sơn ném xuống sàn nhà, Cốc Khiếu Thiên lại cúi thấp đầu nếm hương vị anh đào đầy kích tình, chiếc lưỡi cuộn tròn, liên tục kích vào một điểm nhạy cảm trước ngực cậu.

Nắm ngón tay thon dài của Lam Sơn khẽ luồn vào mái tóc đen của y, một chút nắm chặt lại, một chút lại nới lỏng như bông đùa.

Nụ hôn nhanh chóng trượt lên đến gần cổ thon thon trắng trắng ấy, mút mạnh xuống một tiếng. Cốc Khiếu Thiên xoa bả vai mịn màng của cậu, lại mút xuống xương quai một cái nữa.

Lam Sơn hơi nghiêng đầu, hai môi hé mở như muốn nói gì đó rồi lại thôi. Cậu vươn tay cởi từng khuy áo của y ra, làm lộ một bờ ngực màu mật ong đầy nam tính.

Con mèo ngốc nhìn thấy cảnh sắc xuân như vậy liền nuốt nước bọt ừng ực. Vừa định nhướn đầu hôn lên ngực y thì liền bị y ngăn lại, ánh mắt kia mang đầy vẻ khiêu khích con mèo ngốc.

” Uống một chút rượu đi?”

Lam Sơn tròn mắt nhìn động tác nâng ly rượu vang của Cốc Khiếu Thiên, sau đó lại bất ngờ khi y nghiêng chiếc ly một góc bốn mươi lăm độ, dòng chảy màu đỏ sẫm sóng sánh đổ xuống cổ cậu, lan dần xuống ngực, ẩm ướt.

Trên từng tác thịt đột nhiên lại bị một xúc cảm lạnh lạnh của rượu làm cho tâm trí Lam Sơn ngây như phồng. Cốc Khiếu Thiên giữ lấy ngón tay của cậu, vẽ một vòng trên ngực của chính cậu rồi đưa lên miệng mình, ngậm lấy.

” Khiếu Thiên...” Giọng Lam Sơn run rẩy như một con mèo bị dọa cho sợ.

Chẳng bao lâu, Cốc Khiếu Thiên lại cúi đầu, nếm rượu trên da thịt con mèo nào đó một cách ngon lành.

” Ừm~ Khiếu Thiên~...Khiếu Thiên, em thích ngài, mau hôn em...”

Cốc Khiếu Thiên vừa ngủ quên, bên tai đột nhiên vang lên một tràng cầu xin năn nỉ đầy mê người khiến y từ trong mơ tỉnh lại. Nhìn sang con mèo nhỏ đang ngủ quên trên người mình, khuôn mặt đỏ bừng, môi liên tục múm lại rồi bật ra âm thanh kỳ quái.

“”

Cốc Khiếu Thiên còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì lại thấy con mèo kia loay hoay loay hoay, cựa quậy trong người y một lúc lâu. Bất ngờ đôi mắt kia mở to, ngược lên nhìn mình, Cốc Khiếu Thiên có chút giật bắn người.

” Lam...”

Lam Sơn cứ nghĩ những gì cậu mơ này giờ là những hình ảnh thực cho nên đã nhướn người dậy, áp môi mình lên môi y, hôn thật sâu vào. Mặc dù đây là lần đầu cậu cùng một người khác hôn môi, thế nhưng cậu vẫn muốn thử hôn kiểu Pháp với y.

Ngón tay vì ngại ngừng mà bấu chặt vào áo của Cốc Khiếu Thiên, hàng mi cong dài khẽ run lên không ngừng. Cốc Khiếu Thiên đột nhiên hứng ngay một quả bom hạt nhân như vậy, trong đầu cũng trống tuếch, chỉ còn sót lại vài câu nói của Lam Sơn.

” Khiếu Thiên, hôn em đi mà.”

” Khiếu Thiên, em thích ngài, hôn em đi.”

Cốc Khiếu Thiên nhắm mắt lại, nâng gương mặt của Lam Sơn lên, điềm nhiên dẫn dắt mỹ thiếu niên vào nụ hôn kiểu Pháp chân chính. Cảm nhận được người kia đáp lại mình, Lam Sơn vẫn còn ngốc cười lên, thế nhưng rất nhanh liền bị y đẩy ra.

” Tôi nhớ là cậu không uống rượu mà?” Cốc Khiếu Thiên nhu nhu huyết thái dương, còn chưa cho con mèo kia kịp tỉnh táo lại thì đã bế cả người cậu trên tay.

“...Đi đâu thế?” Lam Sơn ngây như phỗng.

Cốc Khiếu Thiên cúi xuống liếc cậu một cái, hừ khê, ” Mang cậu đi ngủ.”

” Đi ngủ á? A, em còn chưa chuẩn bị tinh thần mà!!!” Lam Sơn chớp chớp mắt, muốn vùng vẫy thì bị Cốc Khiếu Thiên lườm một cái, im bật.

Lần đầu tiên Cốc Khiếu Thiên gặp một thiếu niên trong đầu chỉ toàn là những chuyện abcxzy thế kia đấy. Khóe môi y cong nhẹ lên, ban đầu chỉ định mang cậu lên phòng ngủ cho khách, nào ngờ con mèo kia suy diễn quá nhiều làm y cũng muốn...đùa một chút.

Cốc Khiếu Thiên mở cửa phòng ngủ của mình, mạnh tay ném Lam Sơn xuống giường, tấm chăn bông liền xóc lên, bao phủ lên người cậu một màu trắng tinh khôi. Còn chưa kịp kéo chăn ra thì Lam Sơn lại bị Cốc Khiếu Thiên áp lên phía trên, cậu hết đường thoát.

Trong gian phòng ngủ rộng rãi nhưng lại chìm ngập trong bóng tối, Lam Sơn mơ hồ cảm nhận được đôi môi lạnh lạnh của Cốc Khiếu Thiên đang in lên môi mình, còn có mùi rượu vang thoang thoảng nữa.

Mấy ngón tay bám vào chăn, cậu căng thẳng nhắm mắt lại, vụng về đáp trả nụ hôn của y.

Cốc Khiếu Thiên thật sự không nghĩ mình ban đầu chỉ đùa nhưng lại thành ra rất thích trò đùa này. Môi của Lam Sơn khá mềm, không khô cứng như y từng nghĩ. Mặt khác, hình như con mèo này khi này ăn rất nhiều đồ ngọt thì phải, lưỡi cậu vẫn rất...ngọt nha.

” Ừm...” Lam Sơn bị y hôn đến đỏ bừng mặt, vội vàng quay người lại, chôn mặt xuống chăn.

Nào ngờ cái dáng nằm của mình càng dễ bị y trêu đùa hơn. Cốc Khiếu Thiên ngồi khụy trên giường, đôi mắt của loài sói hiện lên trong đêm, duỗi cánh tay rắn chắc kia kéo chiếc quần jeans của cậu xuống.

” A!!” Lam Sơn hoảng mà hét một tiếng, muốn đưa tay giữ lại quần mình thì bị y bắt lấy cánh tay, vực ngược dậy, ôm hẳn vào lòng.

Con mèo nhỏ bị sự tử thụ phục, ngoan đến không tưởng.

” Ban đêm rồi còn định vờn tôi đến khi nào hử?” Cốc Khiếu Thiên thật sự rất buồn cười nhưng đành phải kìm nén lại, cắn lên tai cậu.

Lam Sơn cảm thấy ruột gan gì đều nhảy tung tung hết cả lên rồi. Một niềm kinh hỷ như thế này làm sao cậu sống cho nổi cơ chứ?

Hai mặt vẫn còn đỏ lên chưa dứt, Lam Sơn lại liên tục điều chỉnh nhịp tim, hít thở hít thở.

” Khiếu Thiên à, khi này bị bọn kia đánh, chỗ này đau a~...” Lam Sơn sợ Cốc Khiếu Thiên sẽ đổi ý tổng mình đi nên đã dùng chiêu trò khác.

Nghe giọng điệu đáng thương kia, Cốc Khiếu Thiên với tay bật đèn ngủ, nhìn thấy một vết bầm trên tay cậu, chân mày y hơi nhăn lại.

” Còn chỗ này nữa, chỗ này nữa.” Lam Sơn nghiêng cổ chỉ chỉ, rồi co gối lên chỉ chỉ.

Nhìn hành động của cậu mà y bật cười, bước xuống giường đi tìm hộp sơ cứu. Con mèo nào đó nghĩ mình đã thắng liền cười hắc hắc vài tiếng. Ngồi trong phòng đợi Cốc Khiếu Thiên khoảng hai phút, thấy y quay lại, mèo nhỏ lại vờ đáng thương đau đớn.

Cốc Khiếu Thiên giữ lấy tay cậu, bôi thuốc lên, rồi bôi lên đầu gối, chỉ có cổ là chưa lại. Lam Sơn thấy lạ liền nhắc:

” Khiếu Thiên, còn cổ nữa.”

Nghe người kia nhắc mình, Cốc Khiếu Thiên khẽ cười, cúi thấp đầu hôn lên vết bầm đó, còn cổ tình mứt mạnh một cái. Lam Sơn không phòng bị liền kêu một tiếng đầy hoảng loạn, hai mặt nóng bừng bừng.

” Hết đau chưa?”

Lam Sơn như trên chín tầng mây, gật gật gật.

” Được rồi, phòng của em bên cạnh đây, về đó ngủ đi.” Cốc Khiếu Thiên đùa giỡn xong liền đá đít cậu ra khỏi phòng mình.

Mới được ôm đó, mới được hôn chữa vết thương đó mà bây giờ thời thế đảo ngược như này, Lam Sơn chốc chốc hụt hẫng như rơi xuống tầng tầng vực thẳm. Hai mắt còn đảo qua đảo lại trong bóng tối, cậu phát hiện Cốc Khiếu Thiên đã nằm xuống giường, còn định đi ngủ.

Cái gì? Hôn mình, ôm mình, kéo quần mình, bây giờ thì đi ngủ? A, còn đá đít mình qua phòng bên cạnh nữa cơ??

Lam Sơn trợn ngược mắt, không biết mình đã yêu thích phải loại người gì nữa. Không lẽ bây giờ nên khen vợ cũ của y là một người sáng suốt khi đã quyết định ly hôn???

Phức, phức, phức du!!!

Lam Sơn âm ỨC giẫm giẫm xuống giường, sau đó mặt lì ngả lưng xuống bên cạnh chỗ Cốc Khiếu Thiên nằm, lí nhí nói, ” Chỗ lạ em ngủ không quen.”

Cốc Khiếu Thiên khẽ nhúm mày, không đáp lại mà chỉ cười lạnh.

Thấy người nào im re, Lam Sơn lại bạo dạn nhích nhích lại gần, kéo chăn đắp chung với y, ” Ban đêm em hay gặp ác mộng lắm...”

” Chứ không phải mộng xuân à?”

“...” Phức!

Lam Sơn lờm trong bóng đêm, quay người đối mặt với lưng Cốc Khiếu Thiên, nuốt khan một cái, nhắm mắt, liều vòng tay qua ôm y.

Cốc Khiếu Thiên liếc nhìn cánh tay con mèo ngốc kia ôm mình khư khư, vẫn là buông bỏ hết suy tính cá nhân, quay người lại, kéo con mèo vào lòng mình.

” Như này thì mộng xuân cũng đáng!” Lam Sơn nhắm mắt, phát ngôn một câu xanh rờn trước khi ngủ.

Trong lòng còn thầm nói, Lâm Vồng à, đêm nay em ngủ ngon rồi

~~.

Cốc Khiếu Thiên nghe xong cũng chỉ biết câm nín, trong lòng cũng không hiểu vì sao mình lại gạt bỏ hết bao tôn nghiêm để dung túng một thiếu niên đầu óc lệch lạc như thế này?

Đúng vậy, y chấp nhận gạt bỏ tôn nghiêm của bản thân để dung túng một con mèo ngốc, kể từ bây giờ.

Chỉ có điều... y vẫn chưa nói ra điều con mèo kia muốn nghe đâu.

Trò chơi phải đi nhiều vòng mới thú vị.

Hết chương 18.

19. Chương 19: Tai Nạn Xe

Lam Sơn thức dậy cũng đã gần trưa. Nhờ ánh nắng gay gắt bên ngoài hắt vào mà cậu mới chịu tỉnh giấc, loay hoay đi tìm bóng lưng to lớn nào đó đêm qua đã ôm cậu đi ngủ.

Nhưng mò tay sang trái tìm hoài cũng không thấy ai, chỉ mò được tấm drap giường mát lạnh với một cái gối đầu, hết.

Lam Sơn hé mắt nhìn qua, không thấy Cốc Khiếu Thiên đâu nữa. Lại nhìn lên đồng hồ treo tường, gần mười giờ sáng rồi.

A, mình ngủ nhiều như vậy sao? Người ta đi làm còn không biết nữa.

Dụi dụi mắt cho tỉnh táo hẳn, Lam Sơn lật chăn, chạy vào phòng tắm, rửa mặt cho sạch sẽ. Sau đó tùy tiện lựa chọn trong tủ quần áo của Cốc Khiếu Thiên một bộ đồ thật ưng ý.

Nhưng tìm một lúc lâu, cậu vẫn chưa tìm ra cái nào ổn với gu thời trang của mình hết. Đúng là cách biệt tuổi thật khó nhìn mà.

Lam Sơn đóng cửa tủ lại, khẽ thở dài một hơi rồi hướng đến phòng bếp, pha một ly nước hoa quả cho buổi sớm đã qua.

Ngồi ở bàn ăn, Lam Sơn vừa nhâm nhi thưởng thức vị dâu chua chua ngọt ngọt vừa lướt mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ trong suốt. Sau đó lại đảo mắt nhìn đến chiếc ghế salon dài mà đêm qua hai người đã... ngủ quên trên đó, tìm đến là chiếc cầu thang, gian phòng ngủ.

Nhìn một hồi, Lam Sơn cũng không thể nhịn được niềm háo hức của mình mà ngửa cổ cười đắc thắng.

Haha, cuối cùng mình cũng trở về nơi vốn dĩ phải thuộc về rồi~~ Là lá la la

Nhấp một ngụm nước dâu, Lam Sơn vẫn còn lâng lâng trên chín tầng mây, nhất là nhớ lại những gì xảy ra đêm hôm qua càng khiến cậu cười không khép được mồm.

Cốc Khiếu Thiên sáng sớm phải rời đi vội vì hôm nay có một chương trình quay phỏng vấn các thứ.

Khi tài xế đưa y đến nơi thì mọi thứ hầu như đã chuẩn bị xong hết rồi. Dân staff nhìn thấy Cốc Khiếu Thiên liền kính cẩn cúi chào, tay chân mau mắn làm việc.

Buổi phỏng vấn trôi qua rất êm đẹp.

Sau khi kết thúc, Cốc Khiếu Thiên định trở về công ty thì có một người phụ nữ xinh đẹp được mệnh danh là Ảnh Hậu bỗng tiến đến trước mặt y, yêu kiều mỉm cười.

” Xin chào, ngài là Cốc Khiếu Thiên?”

Cốc Khiếu Thiên hơi nghiêng người nhìn nàng, trong mắt y thì nàng đúng thực xinh đẹp, nét đẹp ấy rõ ràng dễ dàng quyến rũ lòng người, nhưng y không hiểu lắm cho mục đích của câu chào hỏi kia.

” Đúng vậy, tôi là Cốc Khiếu Thiên.”

Ảnh Hậu Điền Mật Mật từ trước nổi tiếng là nữ hoàng kiêu ngạo, nàng luôn xem đàn ông chỉ là một thứ gì đó rất nhỏ bé và thấp kém, luôn luôn phải phục tùng mình. Cho đến một hôm đi dự lễ trao giải, Điền Mật Mật nhìn thấy Cốc Khiếu Thiên, ngoại trừ đáng vẻ khí chất của y thì cả cách cư xử của y cũng thu hút nàng rất nhiều nữa.

Trong mắt nàng thì Cốc Khiếu Thiên hoàn toàn lệch pha khỏi những bọn đàn ông mà nàng từng nhìn thấy, từng gặp mặt và trò chuyện.

Tính từ hôm trao giải đó cho đến hôm nay cũng gần một tháng rồi, và bây giờ Điền Mật Mật mới có cơ hội nói chuyện cùng y.

Nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng đáp trả kia, Điền Mật Mật bỗng có chút căng thẳng, tim trong lồng ngực không khỏi đập mạnh.

” A, tôi là diễn viên Điền Mật Mật, đã quý ngài rất lâu nhưng hôm nay mới có cơ hội tiếp chuyện.”

Nghe đến cái tên này, Cốc Khiếu Thiên mới nhớ đến cô nàng họ Điền luôn bị bao vây với đủ loại scandal. Đối với y, trong cái mạng nhện nguy hiểm gọi là Showbiz này thì Điền Mật Mật có lá gan lớn lắm, cho dù gặp scandal như nào đi nữa, nàng cũng không lo sợ, không chùn bước, đôi khi còn cứng đầu cố tình tạo ra scandal cho báo chí rình mò thỏa thích.

Có lẽ những người khác vẫn yêu mến nàng thì ngoại hình xinh đẹp, nhưng với y thì...y thấy không hợp lắm với lối sống sa đọa kia.

Nhìn Điền Mật Mật đang căng thẳng đến độ mặt mũi đều ửng hồng, Cốc Khiếu Thiên liếc nhìn một số máy ảnh đang “giăng câu” về phía bọn họ, cho nên y đành mỉm cười, mời nàng lên xe.

” Nếu muốn thì chúng ta cứ lên xe trước đã, chuyện còn dài mà.”

Trao cho nàng nụ cười lãnh đạm kia xong, Cốc Khiếu Thiên mau chóng xoay người, đi trước. Điền Mật Mật được mời gọi như vậy, khuôn mặt thật sự ửng hồng, tim đập rộn ràng, khóe môi không nhịn được cong lên.

Đã hơn hai mươi tuổi rồi nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy hồi hộp trước một người đàn ông như thế.

#

Lam Sơn hôm nay định sẽ trở về nhà của Thích Hạ, gom hết quần áo của mình để mang về nhà Cốc Khiếu Thiên. Sau đó sẽ trực tiếp đến nhà Lâm Vồng, ôm anh một cái để chào tạm biệt.

Tạm biệt Lâm Vồng, em về nhà chồng đây!!!

Lam Sơn nghĩ lúc đó mình sẽ nói như vậy với Lâm Vồng đủ khiến cho anh ấy kinh ngạc một phen liên cười ha ha hai tiếng.

Những ngày qua Lam Sơn ở ké người khác quá nhiều sinh ra một thói quen cực kỳ tốt, đó chính là sáng sớm tự động dọn dẹp nhà cho người ta. Lau chùi dọn rửa nhà của Cốc Khiếu Thiên xong rồi, cậu liền mau chóng rời khỏi nhà.

Nâng mắt nhìn lên đồng hồ treo tường của một tiệm tạp hóa, Lam Sơn nhìn thấy kim giờ đã chỉ sang số hai rồi. Giờ này có lẽ Thích Hạ cũng không có ở nhà, như vậy thì mình cứ...sang tiệm bánh của Lâm Vồng trước đi đã.

Vừa quyết định xong thì cậu liền tức tốc chạy đến tiệm bánh “Hạnh Phúc”. Nhìn thấy Lâm Vồng đang ngồi chống cằm chờ thời, cậu khẽ mỉm cười, đi lại gần đó vỗ vai anh một cái.

” Vồng cưng cưng~~” Lam Sơn mang một biểu tình vui vẻ đến đáng yêu nhìn Lâm Vồng.

Trong khi đó anh đang bận mơ tưởng một chuyện gì đấy, hồn phách lìa khỏi xác từ nãy đến giờ chốc chốc quay lại. Chớp mắt nhìn con mèo đáng yêu đêm qua đã trọng sắc khinh bạn, đôi mày anh khẽ nhíu lại.

” Còn nhớ đến anh mày à?” Lâm Vồng giận.

Lam Sơn liền vẫy vẫy đuôi mèo, ngồi xuống cạnh anh, chọt chọt ngón tay vào bên hông của anh.

” Thôi mà, em xin lỗi anh

Đêm qua anh ngủ một mình không sợ ma chứ?”

Lâm Vồng liếc một cái, ” Sợ cái em gái mày!!”

” Chẹp, anh nói chuyện với em hồ hững thế?” Lam Sơn bĩu môi, ” Thế thôi em quay về nhà đợi Khiếu Thiên đi làm về xem ra còn hạnh phúc hơn.”

” Đúng rồi, hạnh phúc lắm!!!” Lâm Vồng rõ ràng biến câu nói của cậu sang phía khác, hồi lâu mới chịu nhin xuống, làm huê với con mèo nhỏ.

” Đêm qua thế nào?” Lâm Vồng nheo mắt hỏi.

Nghe nhắc đến đêm qua, mèo nhỏ lại lằng lằng chín tầng mây, cái mặt hạnh phúc hiện ra, ” Tuyệt lắm~”

“... Thật à?”

Mèo nhỏ gật đầu, ” Thật, thật chứ~~ Khiếu Thiên chỉ lạnh lùng như vậy thôi, chứ dịu dàng lắm. Nhẹ nhàng nhẹ nhàng, không làm em đau tí nào luôn đó!”

Mặt Lâm Vồng càng biến sắc, ” Ôi, không đau thật luôn?”

Mèo nhỏ tiếp tục mơ màng, hai tay chống cằm, ” Tất nhiên rồi. Khiếu Thiên từng chút từng chút ấn vào, nhưng nhẹ nhàng lắm, hoàn toàn không đau.”

“...” Lâm Vồng hai mặt hơi nóng, ” Em mất zin nhanh vãi! Sao lại dễ dãi quá vậy?”

Mèo nhỏ còn đang đắm chìm trong hạnh phúc thì hai từ “mất zin” như pat pat vào mặt, tỉnh luôn. Lam Sơn chớp chớp mắt, kinh hãi nhìn Lâm Vồng, sau đó suýt nữa thì pat một cái vào miệng anh.

” Anh bậy bạ cái gì thế??? Mất cái gì? Anh mất ấy!”

Lâm Vồng nghếch mặt, ủa anh nói gì sai sao? Rõ ràng em kể như vậy còn bảo...không mất?

Lam Sơn thở dài, lắc đầu ngao ngán, ” Khiếu Thiên bôi thuốc vào chỗ bị thương của em cơ. Đêm qua gặp ăn xin lưu manh, tụi nó đánh em mềm người.”

“...” Lâm Vồng càng lúc càng thông suốt, sau đó chợt tức giận nóng mặt, ” Nè nè, sao hôm trước em đánh anh như một đứa đại đen, vậy mà đêm qua lại để người khác đánh mình??”

Nhìn người nợ oan ức không kể hết, Lam Sơn cười ha hả đầy thiếu đòn. Cậu chặc lưỡi một tiếng, chỉ im ỉm mà mỉm cười chứ không nói gì cả.

Đương nhiên đêm hôm qua cậu đủ khả năng đánh mỗi thằng một cú, nhưng mà nếu quá mạnh mẽ thì không còn gì vui nữa. Để bị đánh một tí, đúng là đau nhưng sau đó đem vết thương đến đòi nợ Cốc Khiếu Thiên, cách gì không lời!!

Trong đầu Lam Sơn hôm qua đã tính toán như vậy đó, không ngờ cậu còn chưa kịp đi đòi nợ thì có người tự giác đem tiền đến nộp cho cậu rồi, haha.

Trò chuyện với Lâm Vồng một lúc lâu, Lam Sơn mới đề cập đến vấn đề chính khiến cậu đến đây.

” Lâm Vồng, em sẽ dọn về sống cùng Khiếu Thiên đó. Hôm nay em đến để tạm biệt anh, em về nhà chồng.”

Chân mày Lâm Vồng xết ra hôm nay đã nhíu lại không dưới mười lần. Đây là lần thứ mười hai. Anh nhìn mèo nhỏ đang mắt chớp miệng cười mà nhin không được thở dài đánh thượt.

Trời đất ơi, sao ông trời lại sinh ra một thằng nhóc ngay cả mặt mũi cũng đều có thể này? Mẹ nó, nó thành vô diện rồi à?

Lam Sơn nhìn thấy Lâm Vồng im ỉm, cậu khê chọt chọt, ” Nè, im re vậy?”

Lâm Vồng lại thở dài thêm tiếng nữa, ” Được rồi, anh mày hiểu mà. Về nhà chồng thì ngoan ngoãn đó, đừng để bị chồng đuổi về nơi sản xuất.”

Nghe anh trai kết nghĩa dặn dò, Lam Sơn cười muốn ngắt đi. Vội vàng quàng vai bá cổ Lâm Vồng, mèo nhỏ gật gù nghe lời:

” Nhất định là em sẽ ngoan. Nhưng còn tùy thuộc vào Khiếu Thiên nữa. Nếu ngài ấy không chộc em giận, em sẽ ngoan lắm. Còn nếu ngược lại, em sẽ bức ngài ấy đến điên rồi cuốn gối về nơi sản xuất, chắc chắn không để bị đá đấy!”

Lâm Vồng nhếch mép, gật gù như kiêu, thằng này được, anh thích!

Nhưng mà trong lòng anh thì vô cùng quan ngại cho số phận của Lam Sơn sau này. Không biết ai sẽ bức ai, ai sẽ vô bệnh viện tâm thần trước đây?

Gần xế chiều, Lam Sơn tạm biệt Lâm Vồng để chuẩn bị qua nhà của Thích Hạ. Cậu nghĩ cứ đến đó rồi đợi một chút là được, không ngờ trên đường đi mèo nhỏ lại gặp rắc rối.

Á!!!!

Lam Sơn nằm ngay xuống đường, mắt nhắm chặt, đầu choáng váng, mông và lưng ê ẩm. Nước mắt nằm ngay bên khóe mắt, nhưng Lam Sơn không dám khóc.

Chiếc xe moto kia cũng đã dừng lại kịp lúc, không thì...

Chàng trai trên xe cưỡi cái nón bảo hiểm màu đen ra, đi đến đỡ lấy mèo nhỏ đang sợ chết khiếp. Từ nhỏ Lam Sơn cũng từng bị va chạm xe cộ nhiều lần rồi đâm ra cậu bị ám ảnh rất nặng về việc này.

"Có sao không vậy?" Chàng trai kia có một gương mặt đẹp trai với chiếc răng khểnh, phong thái khá giống con mèo nghịch ngợm.

Lam Sơn hơi hé mắt nhìn, không thể đứng dậy vì chân cậu bị trật mất rồi, cổ cũng không xoay mạnh được. Mèo nhỏ thấy cơ thể đau nhức mà thút thít, nín chặt tay người nọ lại.

"Không được đi!! Mau ở lại, tôi còn đem cậu lên cảnh sát a!! Đau chết tiểu tử rồi..."

Chàng trai kia nhìn Lam Sơn như vậy, đột nhiên buồn cười không chịu được. Cậu ta cũng không nỡ bỏ đi khi mình đã chạy xe quá tốc độ để tông phải một người khác, cho nên mới rút điện thoại ra.

"Cậu gọi cho người nhà đi."

Lam Sơn vẫn còn rơm rớm nước mắt, một tay bám chặt vào áo của chàng trai đó, một tay cầm điện thoại, thuần thục bấm số của Cốc Khiếu Thiên.

Hồi chuông ngân lên, sau đó liền có giọng nói phát ra, "Alo?"

Mèo nhỏ vỗ òa, "Khiếu Thiên, hức hức...Em bị xe tông ấy..."

Cốc Khiếu Thiên vừa định thu dọn một số đồ rồi trở về nhà, nghe tin như vậy làm tâm trí y đảo loạn lên cả. Nắm chặt điện thoại, giọng điệu của y có chút vội vã.

"Em đang ở đâu?"

Chẳng bao lâu, trên hai vỉa hè bên đường đều bị đóng băng bởi một chiếc xe hơi màu đen bóng loáng sang trọng phanh lại kít một tiếng. Mọi người ban nãy còn không hiểu kỳ sự việc xe tông bằng việc xe hơi này xuất hiện nữa.

Cửa xe hơi bật mở, một người đàn ông chững chạc, khí chất phả đầy trên người khiến bao thiếu nữ nhìn không chớp mắt. Thế nhưng tầm nhìn của y chỉ chú ý đến con mèo nhỏ đang ngồi bệt trên vỉa hè, mặt mũi cáu kỉnh.

"Cậu không được đi! Phải ở lại đền bù!!!" Lam Sơn vẫn quyết không cho chàng trai kia bỏ đi, làm cậu ta cũng hết cách.

Cốc Khiếu Thiên từ xa nhìn thấy mèo nhỏ vẫn khư khư đòi người ta cái gì đấy, cái chân thì bị trầy xước một đường còn không thèm lo đau đớn, y bỗng khó chịu.

Bước từng bước dứt khoát đi tới, Cốc Khiếu Thiên bắt lấy bàn tay mèo nhỏ đang bám vào lớp áo khoác da của chàng trai kia, sau đó bế cả người mèo nhỏ lên.

"A Khiếu Thiên!!" Lam Sơn quay mặt nhìn thấy người kia, cậu quên bồng đi cơn đau của mắt cá chân lẫn việc đòi nợ.

Chàng trai kia cảm thấy rốt cục mình cũng được thoát chết liền cúi đầu, thành khẩn xin lỗi, "Tôi xin lỗi, là do tôi chạy xe quá tốc độ. Tiền thuốc men nếu cần tôi sẽ..."

” Không cần đâu!” Cốc Khiếu Thiên ném một cái nhìn lạnh băng cho chàng trai, ” Cậu đi được rồi.”
Sau đó lạnh lùng xoay người, mang mèo nhỏ đặt lên xe, nổ máy, chạy đi.
Hết chương 19.

20. Chương 20: Mèo Nhỏ Bị Bỏ Rơi

Cốc Khiếu Thiên đưa Lam Sơn đến ngay một bệnh viện gần đó.

Trên xe, Lam Sơn thấy bầu không khí có chút trầm mặc nên mới nhỏ giọng lên tiếng, xen lẫn trong đó là một niềm hạnh phúc không nói nên lời.

” Khiếu Thiên, ngài không bảo tài xế đưa đi sao?”

Cốc Khiếu Thiên vẫn còn đắm chiêu suy nghĩ nhiều thứ trong đầu, lại khẽ liếc lên kính chiếu hậu, nhìn con mèo nhỏ nào đó còn ngốc cười mỉm.

” Gọi tài xế sẽ muộn lắm.”

Lam Sơn ngồi phía ghế sau ôm ái cái mông, hai chân gác hẳn lên mặt ghế, duỗi dài ra thoải mái. Nghe người kia nói thế, cậu lại tiếp tục cười lên, trong lòng thì như một vườn hoa nở rộ.

Rõ ràng là lo lắng cho mình đến mức tự lái xe đến luôn kìa!!!

” Tiểu Lam, người khi nãy như thế nào vậy?”

” A?”

Lam Sơn có chút nắm bắt không kịp nên quay sang nhìn y một cái, hồi lâu mới à rồi đáp:

” Người đó tông xe vào em đó, em bắt cậu ta đứng lại để đền bù. Nhưng mà khi nãy nhìn thấy ngài nên em quên mất tiêu rồi. Đáng lý phải đòi cậu ta bồi thường chứ?”

Cốc Khiếu Thiên giữ chặt vô lăng, hay nói đúng hơn là có chút bám chặt vào giống như không chế cảm xúc trào dâng mãnh liệt trong lòng mình ấy. Khẽ liếc lên kính chiếu hậu, y lạnh nhạt ném lại một câu:

” Em nghĩ tôi không đủ tiền nuôi em à? Vết thương kia là gì so với việc nuôi một con mèo rắc rối là em chứ?”

Phụt.

Lam Sơn thất kinh khi nghe những câu chữ tuôn ra từ miệng người nọ. Cậu ngồi ngốc lăng một chỗ, mặt mũi nghếch ra, hai bên tai quanh quẩn mỗi câu nói khi nãy của y.

A~ Nuôi em sao? Nuôi con mèo rắc rối là em sao? Khiếu Thiên à, ngài mau mau nói lại lần nữa đi

~~Khi xong nói, y cũng không quên quan sát biểu tình của mèo nhỏ, đúng như y dự trong lòng, cái mặt ngốc nghếch kia đã hiện ra và không có dấu hiệu biến mất.

Đến bệnh viện, bác sĩ bảo vết thương của Lam Sơn cũng không quá nguy hiểm, chỉ cần dưỡng thương vài ngày là khỏi rồi. Nhìn thấy mấy vòng quần màu trắng dưới mắt cá chân, Lam Sơn khẽ thở dài.

Con người cậu thích nhất là đi đây đi đó, một ngày không đi liền không chịu nổi. Thế mà bây giờ vác một cái chân thương này về nhà, cậu chắc chắn sẽ không được đi chuyển đi đâu quá nhiều.

Cốc Khiếu Thiên nhận một toa thuốc nhỏ, đem nó đi mua rồi mang mèo nhỏ về nhà. Trời cũng vừa vãn sập tối, không khí lạnh thêm vài phần.

Lam Sơn bước xuống khỏi xe, cơn gió rít gào một tiếng thổi xộc vào áo thun mỏng manh của cậu. Cốc Khiếu Thiên đóng cửa xe, cởi ngay chiếc áo của mình choàng lên cho cậu rồi bế hẳn mèo nhỏ lên tay.

Cả ngày hôm nay đều được người kia bế trong tay như thế này, mùi hương quen thuộc cũng dần bám vào quần áo cũng như da thịt của Lam Sơn khiến cậu thích thú không chịu được.

Cậu thích mùi hương của Cốc Khiếu Thiên, một mùi hương rất đặc biệt a

Nhắm mắt lại, Lam Sơn cảm giác buồn ngủ không nói nên lời, sau đó liền thấy mình được đặt xuống ghế salon êm ái thoải mái. Hai mi mắt suýt nữa là dính lại nhưng kịp thời được mở ra vì mùi thức ăn thơm nồng.

Hé mắt nhìn, Lam Sơn thấy Cốc Khiếu Thiên đang mang ra một mâm thức ăn rất ngon miệng, vừa nhìn đã muốn ăn ngay.

Ngồi thẳng dậy, cậu dụi dụi mắt, nhanh tay cầm muống múc một thìa canh lên húp sùm sụp.

” Ngon quá đi!!” Lam Sơn chớp chớp mắt tán thưởng.

Cốc Khiếu Thiên cời tạp dề mắc lên giá, sau đó di chuyển đến ghế salon, ngồi xuống ngay bên cạnh mèo nhỏ. Nhìn cậu ăn như đã bị bỏ đói ba ngày, y không nhịn được lại mắng:

” Ăn chậm thôi, bị nghẹn bây giờ!”

Lam Sơn một bên gật gật, một bên vẫn tiếp tục ăn như kẻ háu đói.

Cốc Khiếu Thiên nhìn tình hình không được cải thiện mấy liền bỏ mặc, không mắng nữa. Cùng cậu ăn xong bữa tối, y liền đứng dậy dọn dẹp tất cả.

Ngồi nhìn người mình yêu chủ động dọn dẹp như vậy, trong lòng Lam Sơn phải gọi là kinh hỷ không còn gì có thể diễn đạt được.

Lần đầu tiên biết crush, mặc dù đối tượng có hơi mặt than lạnh lùng khó ở khó chiều nhưng mà... khi sắp cưa đổ rồi thì crush là tuyệt nhất!!!

Lam Sơn che miệng khẽ cười lên thỏa mãn, sau đó tùy tiện chỉnh truyền hình đến kênh Disney, ngồi coi Upin & Ipin. Hai cậu nhóc đầu trọc đáng yêu hết biết.

Bên trong, Cốc Khiếu Thiên dọn rửa sạch sẽ xong, y lau khô tay, sải bước ra ngoài phòng khách liền nhìn thấy một tên nhóc con ngồi cười một mình, mắt đắm chiều nhìn vào màn hình tivi.

Liếc ngang qua màn hình, Cốc Khiếu Thiên khẽ thở dài.

Ngẫm nghĩ trước đây cũng chưa từng nhìn thấy Cốc Vũ con trai y xem phim hoạt hình mà vui vẻ thế này. Cũng một phần từ khi Cốc Vũ lên ba thì Kim Tuyết Vân đã mang cậu bé sang nước ngoài sinh sống rồi, sau đó vì lý do gì đó mà hai người lại về nước.

Bây giờ nhìn thấy Lam Sơn tuổi đã không nhỏ nhưng vẫn trẻ con như vậy khiến Cốc Khiếu Thiên có chút xao xuyến, động lòng. Đi đến xoa tóc cậu, y nói:

” Bây giờ tôi đi làm việc, em canh giờ đi ngủ, nghe không?”

Lam Sơn tì remote dưới cằm, khẽ ngược mắt lên nhìn Cốc Khiếu Thiên, thực ngoan ngoãn mà trả lời, ” Vâng, ngài làm việc đi.”

Sau đó lại dán mắt vào tivi lần nữa.

Vào thư phòng, Cốc Khiếu Thiên liền vùi đầu vào công việc còn dở ở công ty. Đồng hồ tích tắc trôi qua, khi điểm đúng mười một giờ, y mới hoàn thành công việc của mình.

Cởi mắt kính đặt xuống bàn, Cốc Khiếu Thiên nhu nhu huyết thái dương, lại đứng dậy, đi ra ngoài phòng khách. Âm thanh tivi vẫn như khi nãy nhưng bây giờ có hơi nhộn nhịp rộn ràng hơn, gian phòng khách đã tắt đèn, chỉ còn lại ánh sáng từ màn hình tivi hắt ra.

Cốc Khiếu Thiên bước xuống cầu thang, đi đến tìm trong bóng tối một con mèo coi phim hoạt hình đến mức ngủ quên trên ghế. Y cầm lấy remote tắt tivi, sau đó nhẹ nhàng bế Lam Sơn trên tay mình, mang vào phòng ngủ của cậu.

Vì chân Lam Sơn mới bị thương nên tránh tiếp xúc với người khác, nhất là khi ngủ. Đặt cậu nằm xuống xong, Cốc Khiếu Thiên liền cẩn thận chỉnh tằm chăn cho ngay ngắn, sau đó cúi thấp đầu tặng cậu một nụ hôn chúc ngủ ngon rồi mới rời đi.

Lam Sơn trong mơ nhìn thấy Cốc Khiếu Thiên vừa ôm mình, lại còn hôn mình, hôn thật nhiều chỗ khiến tinh thần cậu căng thẳng, tâm trạng hưng phấn nên...nơi nào đó góc đầu dậy.

Cơ thể chốc chốc nóng bừng, Lam Sơn hé mắt nhìn xung quanh, thấy một không gian không có ánh sáng làm cậu giật bản mình. Ngồi dậy, mở đèn bàn lên mới biết đây là phòng ngủ của mình.

Lại nhìn xuống cái quần ngủ, Lam Sơn ho khụ khụ hai tiếng, trong đầu ảo não tự bảo, thôi may xui xuống đi, tao buồn ngủ quá, không ăn ủi may đâu.

Tiểu Lam Sơn bị hắt hủi như vậy đấy, chẳng bao lâu thì mất cảm giác hưng phấn liền ngủ. Chủ của nó ngược lại ôm gối đầu, mở cửa, mơ màng đi sang cái phòng bên cạnh.

Chậm rãi mở cửa phòng đó ra, đi vào, đóng lại, trèo lên giường, đặt gối xuống, hai mắt mơ màng nhắm lại. Thật ấm

~~Lam Sơn khẽ chép chép miệng, quay sang mò lấy một tấm lưng rộng, ôm khư khư rồi mới chịu ngủ.

Chỉ tội cho Cốc Khiếu Thiên mới thiêm thiếp ngủ thì bị một con mèo phá hỏng giấc ngủ của mình. Bắt lấy bàn tay ấm ấm nhỏ nhỏ kia, tâm y liền dao động, không muốn nói gì cả mà chỉ quay lưng lại, xoa xoa tóc cậu.

Mèo nhỏ cảm nhận được động tác nên hơi đảo mắt, miệng khẽ nói, " Khiếu Thiên, em muốn ngủ."

Y khẽ cười, " Ngủ đi."

" Ôm em ngủ."

Y không nghĩ ngợi liền vòng tay kéo cậu ôm vào lòng.

Lam Sơn đòi hỏi thành công, ngoan ngoãn ngủ.

Sáng hôm sau, Lam Sơn lại dậy rất muộn. Khi đó Cốc Khiếu Thiên cũng đã rời khỏi nhà để đến công ty mất rồi.

Bước vào phòng bếp, cậu nhìn thấy một bàn bữa sáng thịnh soạn đập vào mắt, nụ cười trên môi càng tươi tắn hơn nữa.

Ăn uống xong xuôi, Lam Sơn đi dọn dẹp rồi ngồi ngoài phòng khách, vẽ mặt chán chường nhìn tivi chỉ chiếu mấy cái chương trình nhảm nhí. Ngồi một lúc lâu, cậu nghe thấy tiếng chuông cửa.

Hai chân được nghỉ ngơi đã lâu, Lam Sơn đứng dậy, từng bước từng bước đi ra ngoài đó, mở khóa.

Cửa mở, một chàng trai cao ráo đẹp rạng ngồi chói mắt xuất hiện, Lam Sơn ngốc ngốc một hồi mới nhận ra, " Thích Hạ!"

Thích Hạ cúi kính râm quen thuộc của mình xuống, lộ ra gương mặt thập phần điển trai, khóe môi nhếch nhẹ lên:

" Chào, lâu quá không gặp."

Lam Sơn cũng cười tí mắt, mời anh vào nhà.

Nhìn thấy mấy cái túi bụi màu trắng mà Thích Hạ đem theo, Lam Sơn cảm giác chúng có hơi quen thuộc nhưng chưa nhớ ra lắm. Cho đến khi anh đặt chúng xuống đất, giọng cười thở phào nhẹ nhõm vang lên, cậu mới biết đó là thứ gì.

" Chủ tịch bảo tôi mang quần áo qua cho cậu."

Anh nói xong còn vỗ trán cậu, " Chúc mừng nha! Cuối cùng cũng cửa được rồi."

Lam Sơn xoa xoa trán, chẳng hiểu sao lại ngại ngùng lắm. Hai má ửng ửng lên làm Thích Hạ nhìn chỉ muốn trêu cho chết, nhưng thật may là anh còn biết tu tâm dưỡng tính, tích đức đời sau.

”Vậy...cảm ơn anh nhiều nha.” Lam Sơn cười hí hí.

Thích Hạ khinh bỉ liếc một cái, ”Ồ, cười kiểu đầy đầy, kinh chết đi được. Với lại xin lỗi cậu chuyện hôm trước. Cậu không phiền phức như tôi bảo đâu, mặc dù...có hơi rắc rối tí. Cũng do cậu quậy quá mà!”

Nhớ lại chuyện hôm trước trước nữa, Lam Sơn gãi gãi tóc, ”Hi, em biết rồi, em xin liền đã khiến anh bị liên lụy quá nhiều. Bây giờ thì anh thoải mái rồi. Có thể tự do mang Mãn Đông về nhà—Ách, đau!!!”

Thích Hạ hung hăng đánh vào đầu cậu một cái rồi ném về phía cậu một cuốn tạp chí. Nhìn vẻ mặt khó hiểu từ mèo nhỏ, anh khẽ cười:

”Tạp chí này có phần phỏng vấn của chủ tịch hôm qua. Báo chí bây giờ nhanh như thế đó. Cậu xem có gì cần lưu ý thì ghi nhớ đi.”

Nói xong, anh thuận thực đeo kính râm rồi sải bước khỏi nhà.

Lam Sơn sau khi nhận lấy món quà của Thích Hạ, cậu liền mặc kệ túi đồ nằm giữa nhà, ngồi lên ghế, chăm chú nghiền ngẫm cuốn tạp chí.

Phần phỏng vấn của Cốc Khiếu Thiên tương đối nhiều câu hỏi về công việc, chỉ có một số liên quan đến đời tư mà thôi.

Nghiền ngẫm được một lúc, Lam Sơn phát hiện ra một điều rất đặc biệt, cũng bất ngờ nữa.

Hôm nay là sinh nhật của Cốc Khiếu Thiên.

Ngay khi nhận ra điều này, mèo nhỏ rắc rối liền quăng cuốn tạp chí sang một bên, mặc kệ cái chân còn đau mà thay quần áo rồi rời khỏi nhà.

Cậu đi vào cửa hàng mua một loạt bong bóng, đồ bơm hơi, bút lông đủ màu, nến, bánh kem, mua tất cả những thứ này mang về nhà. Khi cậu trở về thì trời cũng xế chiều mất rồi.

Vội vàng đặt bánh kem vào ngăn tủ lạnh, sau đó đi ra ngoài, bơm hơi từng cái bong bóng. Sau khi bơm xong, Lam Sơn lẩm nhẩm đếm, cũng hơn mười cái chứ không ít.

Gắn những chỗ dễ thấy từng chùm bong bóng đủ màu, trên đó còn ghi chữ nữa. Nào là Happy Birthday, I love You, Wo ai ni, Khiếu Thiên gì đó bla bla blo blo.

Trang hoàng xong bữa tiệc sinh nhật bất ngờ này thì trời sập tối.

Lam Sơn ngồi phịch xuống ghế, lau đi mồ hôi trên trán, cảm giác thành tựu dâng lên trong ngực. Cái chân đau bây giờ mới tái phát một cách dữ dội. Ngồi xoa xoa vào chỗ bị thương, cậu phát hiện chân bị sưng lại rồi.

Cẩn rằng nhện đau, Lam Sơn đặt bánh kem lên bàn, cắm sẵn nến, chỉ đợi Cốc Khiếu Thiên về sẽ thắp lên và thổi ước thôi.

Tích tắc, tích tắc.

Lam Sơn ngồi co gối trên ghế chờ đợi, liếc nhìn đồng hồ thì đã hơn tám giờ tối. Hiếm khi Cốc Khiếu Thiên về nhà muộn như thế này lắm, ít nhất trước đó cậu ở cùng y thì không bao giờ xảy ra.

Vậy mà hôm nay...

Lam Sơn nhìn bánh kem bị nhiệt độ làm cho gần mềm đến tan chảy, cậu mím nhẹ môi, cầm lấy điện thoại bàn gọi vào số của Cốc Khiếu Thiên.

Những lần đầu thì ò í e, ò í e. Nhưng sau đó liền có người bắt máy, nhưng kỳ lạ là giọng phụ nữ.

”Alo?”

Lam Sơn vô thức siết ống điện thoại, ”Xin lỗi nhưng đây là số của Khiếu Thiên phải không?”

Người phụ nữ nghe giọng cậu, khẽ cười, " Tiểu Lam đây à?"

"..." Người này...

Lam Sơn nhíu mày, im lặng một hồi mới trả lời, " Kim phu nhân?!!!"

Kim Tuyết Vân bên kia cảm nhận được sự kinh ngạc của cậu, nàng cười một tiếng có vẻ đắc ý, " Sao nào? Cậu muốn tìm Khiếu Thiên à?"

"...Đúng."

" Hôm nay là sinh nhật của Khiếu Thiên và chúng tôi đang tổ chức tiệc đây. Có lẽ là cậu chưa biết? Vì Cốc Vũ cũng trở về nên Khiếu Thiên liền ăn sinh nhật với chúng tôi."

Lam Sơn lặng người, trong đầu muốn nghĩ ra thứ gì đó để nói nhưng mà đại não đình công mất rồi. Cậu liếc nhìn chiếc bánh kem thật sự bị mềm đến chảy, bong bóng thì vẫn đang đưa theo gió, trong lòng càng hụt hẫng đến khó tả.

Kim Tuyết Vân thấy cậu im lặng, khóe môi nàng cong lên, cười đắc ý. Thật là trêu chọc nhóc con này vui quá đi.

" Được rồi, cậu muốn nói gì với Khiếu Thiên không? Người kia mới đi ra ngoài một chút."

Lúc này Lam Sơn mới tỉnh lại, vội vàng lắc đầu, " Không, không cần! Cảm ơn Kim phu nhân, không cần nhắc lại là tôi gọi đâu. Cảm ơn..."

Tít, tít, tít.

Kim Tuyết Vân có chút kinh ngạc khi Lam Sơn tỏ thái độ như thế, nàng còn chờ cậu nổi đóa lên cơ nhưng mà ngoài sự mong đợi của nàng rồi. Khẽ lắc đầu, Kim Tuyết Vân đặt điện thoại xuống bàn, vừa vặn Cốc Khiếu Thiên bước vào.

Nhìn thấy thế, y liền hỏi, " Ai gọi đến vậy?"

Kim Tuyết Vân vẽ mặt bình thản ngồi ăn dâu trên chiếc bánh kem, mặc kệ con trai của mình cũng tò mò từ nãy đến giờ, nàng nhẹ nhàng buông lời:

" Tiểu tình nhân của ông vừa gọi đến đó."

Hết chương 20.

21. Chương 21: Vợ Yêu

Cốc Khiếu Thiên liếc nhìn điện thoại của mình, đúng là số điện thoại bàn vừa mới gọi đến. Chân mày khẽ nhíu lại một chút, trong lòng thực sự muốn về ngay nhưng vì bữa tiệc còn dang dở, Cốc Vũ cũng đang rất vui nên y đành hạ quyết tâm ngồi lại một chút.

Kim Tuyết Vân ngồi đối diện quan sát biểu tình trên mặt chồng cũ của mình, khóe môi nàng cong nhẹ lên, ghim một quả dâu tươi nữa cắn một miếng. Vị dâu chua chua ngọt ngọt thấm ngay đầu lưỡi khiến nàng hơi nheo mắt.

Kim Tuyết Vân tuổi thật sự nhỏ hơn Cốc Khiếu Thiên chín tuổi lận, cho nên hiện tại nàng vẫn còn khá trẻ trung để làm nhiều thứ cho cuộc đời của mình. Trong đó là việc trêu chọc một nhóc con sống chung nhà với chồng cũ.

Từ những lần gặp mặt đầu tiên, Kim Tuyết Vân đã có cảm giác kỳ lạ về người kia rồi, không ngờ suy nghĩ của nàng lại chính xác đến như vậy. Trước đây khi chung sống với y, nàng luôn lo sợ xung quanh y có quá nhiều bóng hồng quyến rũ, dễ làm y xao xuyến động lòng mà thay đổi.

Nhưng sống hơn ba năm Kim Tuyết Vân mới nhận ra là mình lo xa quá rồi. Căn bản con người của Cốc Khiếu Thiên rất lạnh nhạt, cầu hôn nàng là một việc lãng mạn nhất mà nàng từng được chứng kiến. Dù sao đi nữa thì...đó cũng đã là quá khứ, còn hiện tại, nàng rất thông dong với tuổi xuân của mình, chỉ là nhìn biểu tình của chồng cũ như vậy, nàng thấy rất vui.

Cốc Khiếu Thiên ngồi xuống ăn thêm một vài dưa nữa liền thấy nhạt vị, cho nên chỉ ngồi nhắm nháp rượu và trò chuyện cùng con trai.

Cốc Vũ ở bên cạnh ăn vận rất đơn giản, thanh thoát lại đáng yêu. Khuôn mặt bánh bao trắng trẻo của cậu khiến cho mọi người đều muốn cắn một phát.

” Việc học của con đã kết thúc rồi nhỉ?”

Cốc Vũ ngồi ăn thịt nướng, ngoan ngoãn gật đầu:

” Vâng ạ. Con định sẽ không trở về kia nữa mà ở lại đây luôn.”

Cốc Khiếu Thiên sầm soi ly thủy tinh chứa chất lỏng màu vàng sóng sánh, mắt y liếc nhìn con trai, khó hiểu hỏi:

” Sao con không muốn về Mỹ nữa?”

Cốc Vũ nhấp môi ngụm nước hoa quả thượng hạng, mắt tít lại cười cười:

” Vì con muốn ở đây với ba đó~”

Kim Tuyết Vân phía đối diện khẽ bĩu môi, ” Con tập tính nịnh nọt bao giờ thế?”

” Con học từ mẹ đó.”

” Hừ, con trai hư!!” Kim Tuyết Vân liếc cậu một cái rồi nhìn sang phía chồng cũ, ” Khiếu Thiên à, mẹ con tôi định sẽ ở lại đây luôn. Liệu có thể nào...”

Nàng còn chưa nói hết thì Cốc Khiếu Thiên đã lạnh lùng cắt đứt:

” Nếu cần thì tôi sẽ mua một căn nhà rộng rãi tiện nghi cho hai người.”

Nghe baba nói thế, Cốc Vũ thoáng hụt hẫng. Cậu vẫn là muốn được ở cùng với ba hơn nha, nhiều năm xa nhau như vậy rồi mà. Nhưng vì biết tính tình của ba rất kiên định, đã quyết sẽ không đổi được nên Tiểu Cốc Vũ đành ngậm ngùi ăn bánh kem.

Kim Tuyết Vân ngược lại thích thú cười một tiếng, không thèm đôi co với Cốc Khiếu Thiên, lập tức tìm một ngôi nhà thật tuyệt vời rồi ném cho chồng cũ xử lý.

Tàn tiệc, Kim Tuyết Vân đi cùng Cốc Vũ trở về khách sạn. Cốc Khiếu Thiên thì đi xe riêng, lái về hướng ngược lại. Trên đường đi, y cố tình tăng tốc một chút để có thể về đến nhà sớm hơn thực tế.

Vào đến phòng khách, Cốc Khiếu Thiên chỉ nhìn thấy một không gian tối hù mà thôi. Bật một đèn lên, ánh sáng vụt mở, lấp đầy một vị trí trên ghế salon. Nơi đó đang có một thiếu niên cuộn tròn mình lại, thiêm thiếp ngủ.

Nhìn thấy một cảnh tượng như thế, trong lòng y bất giác nhói lên, nhưng rất nhanh đã khống chế được cảm xúc đó. Bước lại gần, Cốc Khiếu Thiên khẽ nâng mặt Lam Sơn lên, định sẽ bế cậu lên phòng ngủ thì ai đó tỉnh giấc.

Đôi mắt có lẽ vừa thút thít khóc mà hơi đỏ lên, liếc nhìn một vòng rồi nhìn sang phía Cốc Khiếu Thiên. Nhận ra y làm cậu giật khẽ người, mau chóng đứng dậy mà quên mất chân mình vẫn còn sưng.

Cốc Khiếu Thiên lần nữa quan sát cậu thật kỹ, ngón tay y vươn đến chạm vào viên mắt nóng nóng đỏ hoe kia, chân mày khẽ nhíu lại. Y còn định lên tiếng hỏi han thì Lam Sơn bất ngờ mỉm cười, khom người đốt nển lên.

Bưng trên tay ổ bánh kem mà cậu đã cất công chọn lựa thật kỹ càng, khuôn mặt phẳng phất nét buồn bã kia hơi mỉm cười:

” Khiếu Thiên à, ước với thôi nên đi.”

Cậu giả vờ như mình chưa từng gọi điện cho y, chưa từng nói chuyện cùng Kim Tuyết Vân, hoàn toàn không biết y vừa mới ăn một bữa tiệc sinh nhật cùng gia đình.

Nghĩ đến điều đó thật sự khiến tim cậu thắt lại đến khó chịu.

Nhưng cậu vẫn mỉm cười, cười rất thật.

Dù sao thì Cốc Khiếu Thiên cũng trở về với cậu rồi, không phải sao?

Tầm mắt Cốc Khiếu Thiên dời xuống những ngọn nến đang rực sáng kia, y nhắm mắt lại, ước một điều rồi thổi tắt nến. Khói nến bay ra theo một vòng cung đẹp mắt, Lam Sơn thở nhẹ một hơi.

” Xong rồi. Ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau ăn bánh kem. Bây giờ...” Lam Sơn liếc nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ đêm, ” Bây giờ khuya rồi, ngài mau đi tắm rồi ngủ đi.”

Nói xong, Lam Sơn đem bánh kem đi cất vào tủ lạnh, sau đó mới phát hiện phòng khách bị mình phá một trận, đâu đâu cũng có bong bóng đủ màu hết. Thấy Cốc Khiếu Thiên chăm chú nhìn chúng, cậu bắt giác đau lòng, lại chạy đến gỡ xuống từng cái một.

” Haha, em chỉ thấy bong bóng đẹp quá nên mới mua về thổi chơi thôi. Đợi em gỡ chúng xuống rồi đi ngủ.”

Động tác của Lam Sơn có hơi vội vã khiến Cốc Khiếu Thiên nhin không được mà bước lại gần, bắt lấy bàn tay run run kia, ” Được rồi, ngủ sớm đi.”

Cảm nhận hơi ấm từ tay y truyền qua cho mình, hốc mắt Lam Sơn dần nóng lên, nhưng cậu cố gắng đè nén nó xuống. Không nhìn y, cậu chỉ khẽ cười rồi cúi đầu nói:

” Vậy ngài ngủ ngon nha. Em đem một cái vào phòng trưng.”

Nói rồi cậu mang theo một quả bong bóng màu cam có ghi chữ ” Khiếu Thiên, em yêu ngài” vào trong phòng ngủ của mình. Ngồi xuống giường rồi, cậu mới nhận ra vết thương càng lúc càng đau, không chỉ riêng gì vết thương bên dưới mắt cá chân.

Tim cậu cũng đau nữa.

Cảm giác này đúng là rất khó chịu mà.

Lam Sơn chỉ chừa một cái đèn bàn, ngược mắt nhìn quả bong bóng đang đong đưa qua lại, dòng chữ mà cậu cẩn thận từng chút mới ghi đẹp như thế cũng không ngừng hiện ra trước mắt cậu.

Bao nhiêu công sức chuẩn bị bữa tiệc sinh nhật như vậy đều bị đổ sông đổ biển, Lam Sơn rất cực không nhần nổi mà khóc một tiếng. Nhưng rất nhanh, tiếng khóc bị chôn vùi vào lớp gối, chăn bông phủ kín người, mèo nhỏ thật sự đã khóc đến thấy thương.

Nửa tiếng sau, trước cửa phòng Lam Sơn có âm thanh khe khẽ phát ra, sau đó cửa trực tiếp được mở ra.

Người đứng đó không phải ai khác mà chính là chủ nhân của căn nhà này. Cốc Khiếu Thiên nhìn thấy căn phòng ngập trong bóng tối, y hạ giọng hỏi:

” Tiểu Lam, đã ngủ rồi à?”

Lam Sơn vừa nghe tiếng mở cửa liền ngừng khóc, môi mím chặt lại không dám tạo ra tiếng động gì khác. Cơ thể cứng nhắc nằm im một chỗ, đợi đến khi Cốc Khiếu Thiên lần nữa lên tiếng:

” Vậy em ngủ đi.”

Tiếng cửa đóng lại vang lên.

Lam Sơn lúc này mới khẽ cựa người, kéo tấm chăn ra khỏi đầu, để lộ một gương mặt mèo tèm nhem nước mắt. Cậu thoáng ngồi dậy, mở đèn bàn lên định đi rửa mặt thì bất ngờ nhìn thấy một bóng dáng đang ngồi ở phía đối diện.

Nhìn thấy gương mặt lãnh đạm đó đang hướng đến mình, Lam Sơn đứng như trời trồng một lúc lâu, sau đó vội vã cúi thấp đầu, hai tay lau qua lau lại khuôn mặt xấu xí của mình.

Giọng nói bị vỡ vì khóc quá nhiều, " Sao ngài còn chưa ngủ?"

Cốc Khiếu Thiên bình thân đứng dậy, bước đến chỗ của Lam Sơn, bắt lấy tay cậu, đẩy ngã cậu xuống giường. Cả cơ thể chốc chốc lại nằm trên giường nệm êm ái, mèo nhỏ kinh ngạc nhìn người nọ đang áp phía trên, gương mặt vẫn bằng lặng như mặt hồ nước.

"...Khiếu Thiên?" Lam Sơn còn định đẩy y ra, không muốn gần gũi như vậy thì bất ngờ bị hôn một cái.

Cốc Khiếu Thiên đan tay hai người vào nhau, khít chặt. Hai cánh môi mềm mềm nóng hực kia cũng bị y ngậm lấy, mút mát đến điên đảo. Lam Sơn cắn bản không thể từ chối cho nên mới nhắm mắt lại, thuận theo ý của người nọ.

Gian phòng vốn rất tĩnh lặng cho nên có thể nghe rõ một loạt âm thanh ái muội phát ra.

Cốc Khiếu Thiên hôn mèo nhỏ đến khi khuôn mặt kia đỏ lựng, sinh khí bị hút đi gần hết mới chịu buông ra. Cúi xuống hôn sâu lên trán cậu, y thấp giọng nói:

" Đừng khóc một mình như thế nữa. Em nghĩ là giấu được tôi à?"

Lam Sơn lúc này còn chưa thể tĩnh tâm được, tim cậu đập như trống dồn với nụ hôn sâu khi nãy. Hai mắt chợt nóng lên, cậu vươn tay, ôm lấy Cốc Khiếu Thiên, đáng thương cất tiếng:

" Khiếu Thiên, em đã rất buồn, ngài có biết không? Dốc sức chuẩn bị cho người em thương một bữa tiệc sinh nhật như thế, nhưng người ta lại vui vẻ cùng với gia đình họ, em đã rất đau lòng. Khiếu Thiên, em chỉ có một mình, em chỉ có mỗi ngài, em rất sợ cái sự cô đơn đó. Em ngồi rất lâu, chờ ngài rất lâu nhưng ngài không về. Em đã...đã khóc rất nhiều...ô, ô..."

Cứ như quả bom được châm ngòi, Lam Sơn đã khóc đến mức giọng nói bị tiếng nấc nghẹn lấp đầy hết. Biểu tình kia muốn có bao nhiêu ủy khuất thì có bấy nhiêu ủy khuất, không khỏi khiến cho tâm của y động mạnh một tiếng.

Ôm lấy Lam Sơn đặt lên đùi mình, để đầu cậu dựa lên vai, Cốc Khiếu Thiên đã cẩn thận dỗ dành mèo nhỏ như một đứa trẻ. Ngay cả Cốc Vũ từ nhỏ cũng chưa từng được y dỗ dành như thế này.

Bao nhiêu sủng nịnh của y đều dành hết cho mèo nhỏ, vì tiếng khóc của mèo nhỏ quá đáng thương, đánh vào tâm y một cú rất đau.

" Đừng khóc nữa, là tôi đã sai, để em phải đợi thật lâu như vậy. Tiểu Lam à, tôi sẽ không để em một mình như thế nữa, được không?"

Lam Sơn ôm chặt lấy cổ y, ra sức gật đầu.

Ở thế giới này, cậu còn có ai để mà dựa dẫm chứ? Đúng là cậu còn có Thích Hạ, còn có Lâm Vồng, nhưng suy cho cùng, cậu vẫn muốn người mà cậu thương che chở hơn tất cả.

Nước mắt nhanh chóng thấm xuống lớp áo ngủ của Cốc Khiếu Thiên khiến y không thể thôi động tác dỗ dành trẻ con này.

" Khiếu Thiên, hức...em thương ngài, thương ngài lắm..."

Cốc Khiếu Thiên lần đầu chứng kiến một thiếu niên xấp xỉ con trai mình lại nói những lời yêu đương ngọt ngào này, tim y đúng thật là rung động.

" Em ghi trên bong bóng còn chưa đủ à?" Cốc Khiếu Thiên hôn lên tai cậu, trêu chọc.

Lam Sơn bám chặt ngón tay vào áo y, không ngại ngần gì liền trả lời:

" Em còn muốn nói cho tất cả mọi người cùng biết. Kể cả vợ cũ của ngài."

Ánh mắt của ai đó có chút kinh ngạc, sau đó lại cười một tiếng.

" Được, ngày mai em có thể gọi đến cho Kim Tuyết Vân, bảo với cô ta là em thương tôi, muốn làm vợ tôi."

Lam Sơn ở trong ngực Cốc Khiếu Thiên thút thút như đứa trẻ, nghiêng mặt mà thì thầm:

" Em là vợ ngài rồi mà..."

Khoảng cách gần như vậy, y làm sao có thể không nghe thấy được những lời ngốc xít mà đáng yêu đó chứ? Nhưng y lại chọn sự im lặng mà đáp lại.

Vẫn luôn muốn mèo nhỏ sốt ruột không yên lòng mà!

Hôm sau thức dậy, Lam Sơn có một đôi mắt thật đẹp như người ngoài hành tinh. Nhìn vào gương, cậu thẳng thốt che kín mặt mình, suýt nữa gầm rú kêu gào khóc lóc.

Huhu, chỉ vì đêm qua mà mắt mình như vậy rồi sao?

Lam Sơn ảo não che đi đôi mắt của mình, từng bước từng bước đi xuống dưới phòng ăn. Cốc Khiếu Thiên đã ngồi sẵn vào bàn, không mấy để ý đến nhan sắc của mèo nhỏ bị phá hoại, y chỉ đẩy về phía cậu một cái hộp màu trắng.

Ngồi xuống bàn ngay ngắn, Lam Sơn đảo mắt nhìn hộp trắng trắng kia, trong lòng sững sốt không nên lời. Chộp lấy cái hộp đó, cậu cẩn thận mở ra, phát hiện bên trong là một chiếc Iphone mới toanh.

Ách, Iphone sao? Là là...là...Ip đó!!

Lam Sơn nuốt ực một tiếng, ánh mắt cảm động nhìn Cốc Khiếu Thiên:

” Khiếu Thiên, ngài mua cho em hử?”

Cốc Khiếu Thiên nhìn sang mèo nhỏ, thấy đôi mắt sưng húp kia đang long lanh trái tim, y bỗng bật cười. Nhận ra mình đang phô bày nhan sắc xấu xí, Lam Sơn liền cúi đầu, hừ một tiếng.

” Phải, mua để dễ liên lạc với em.”

Cốc Khiếu Thiên nhếch môi cười một cái rồi khoác áo vào, chuẩn bị đến công ty. Lam Sơn bị con Ip mới cóng kia thu hút nên ngay cả y cậu cũng ném mắt tiêu luôn.

Ngồi đó nghịch nghịch một lúc, cậu nhanh chóng lưu số của Cốc Khiếu Thiên vào điện thoại, đặt hẳn một cái tên đáng giá.

Vợ yêu.

Đặt xong còn cười hả hê thỏa mãn.

Ở công ty, Mễ Ly vừa mới đi đến phòng tập của một nhóm nhạc để thông báo gì đó, trên đường trở về phòng làm việc của mình, cô nàng gặp Cốc Khiếu Thiên đi tới.

Nhìn dáng vẻ của y trông rất vui vẻ, ít nhất trên mặt không có biểu tình lãnh khốc khó chịu mỗi ngày.

Mễ Ly niềm nở chào Cốc Khiếu Thiên một tiếng, sau đó định đi thì liền bị y kêu lại. Nhìn ánh mắt nghiêm túc của người kia, Mễ Ly hơi rụt người nhưng vẫn cố gắng ngoan ngoãn lắng nghe.

” Nghe bảo ở nhà cô có một đứa em trai?”

Chưa bao giờ Mễ Ly nghe thấy chủ tịch hỏi thăm gia đình nhân viên như vậy, trong lòng cô còn thất kinh thì đầu đã gật gật.

Cốc Khiếu Thiên khẽ cười một cách hài lòng, hướng đến cô nàng còn không hiểu chuyện gì xảy ra mà hỏi tiếp:

” Vậy làm thế nào để đỡ dành một cậu bé?”

Hết chương 21.

22. Chương 22: Mèo Nhỏ Trả Thù!

Sau những ngày cố gắng nhẫn nhịn không đi lại quá nhiều thì Lam Sơn cuối cùng cũng được tháo băng.

Buổi sáng Cốc Khiếu Thiên đưa cậu đến bệnh viện để tháo băng, sau đó cả hai cùng nhau đến một nhà hàng gần đó chỉ để...ăn sáng.

Đối với cái sự xa hoa lãng phí này, Lam Sơn không hề có ý kiến vì hiện tại có rất nhiều món ngon bày biện trên bàn làm cậu lóa cả mắt, chảy cả nước dãi.

Nuốt xuống một ngụm không khí, Lam Sơn cầm đũa, hý hửng gấp ngay một cái sủi cảo nhân hải sản, cái mặt phề phờ hưởng thụ.

Cốc Khiếu Thiên ngồi phía đối diện đương nhiên chứng kiến được một mảng hao hức của mèo nhỏ, nghĩ gì đó rồi lại gấp vào chén cậu thêm vài miếng sủi cảo nữa, rồi một cái bánh bao.

Y gấp rất nhiệt tình cho người kia, còn mình thì căn bản không ăn quá nhiều. Chủ yếu là bồi bổ sức khỏe cho mèo nhỏ thôi.

Lam Sơn nháy mắt đã thấy chén của mình đầy ắp thức ăn, hai mắt cậu chớp chớp, cũng rất ngoan mà gấp lại cho Cốc Khiếu Thiên một miếng há cảo nhân thịt.

” Ngài ăn nhiều vào đi.”

Lam Sơn nói xong lại bỏ vào miệng cái bánh bao vàng nghệ, cắn mạnh một miếng. Cốc Khiếu Thiên nhìn cậu ăn hăng hái như thế, bao tử cũng tự động no luôn mà không cần ăn thêm cái gì nữa.

Sau bữa sáng xa hoa đó, Cốc Khiếu Thiên định đưa Lam Sơn về nhà nhưng vì ở công ty vừa có một việc khẩn cần giải quyết nên y đã quay đầu xe, hướng thẳng đến CK Ent.

” Hay là em đi xe buýt về nhé? Ngài cứ vào công ty giải quyết công việc đi.”

Đi được nửa đường, Lam Sơn đề nghị như thế. Dù sao đi nữa thì một lát cậu cũng phải ghé qua chỗ của Lâm Vồng để làm bù những ngày nghỉ phép mà. Nhưng Cốc Khiếu Thiên có vẻ không để ý cho lắm, mắt vẫn nhìn về phía trước, chân nhấn ga tăng tốc.

Im lặng một hồi, y bảo, ” Đi xe buýt không an toàn. Đợi tôi giải quyết xong sẽ đưa em sang chỗ Lâm Vồng.”

Ách, sao y biết mình sẽ sang chỗ Lâm Vồng nhỉ?

Lam Sơn hai tay giữ lấy đai an toàn, vẻ mặt kinh ngạc không ngớt. Chỉ có Cốc Khiếu Thiên là khê cười, chuyện gì của cậu mà y không biết được chứ?

Thật ra thì...vẫn còn một số chuyện của mèo nhỏ mà y chưa khám phá ra được.

Đến công ty, Lam Sơn sóng vai với Cốc Khiếu Thiên bước vào bên trong, vừa vặn gặp ngay Mỹ Lê đang đứng đó với một chú mèo nhỏ trên tay. Một lần nữa, cô nàng bị chủ tịch bắt gặp mình mang vật nuôi vào công ty.

Đôi mắt Cốc Khiếu Thiên nhanh chóng liếc đến phía mèo nhỏ sắc cam vàng, tròn mắt xanh biếc, thật đẹp.

Lam Sơn cũng phát hiện ra bóng dáng của con mèo kia nên liền đi tới, nói chuyện với Mỹ Lê mà không cần biết người kia đã cho phép cậu chưa.

” Chị Mỹ Lê, con mèo của chị hả?”

Mỹ Lê nghe loáng thoáng giọng một thiếu niên thật trong trẻo, ngẩng đầu lên nhìn thì nhận ra đó là Lam Sơn. Khóe môi cô nàng chưa cong lên được bao nhiêu thì bị một hình ảnh khác ở phía sau lưng cậu hù một trận xanh mặt.

Tay còn ôm mèo nhỏ, Mỹ Lê cảm thấy số phận mình không an toàn rồi.

” Ch—chào Tiểu Lam.”

Lam Sơn rất vô tư muốn bế mèo nhỏ một chút, sau đó còn vô tư hơn khi quay lại nhìn Cốc Khiếu Thiên, đưa bé mèo đến trước mặt của y mà cười nói.

” Khiếu Thiên à, bé mèo này dễ thương quá!!”

Khiếu—Khiếu Thiên???

Mỹ Lê đứng phía sau cứ nghĩ tai mình bị nhiễu sóng âm, không thể hình dung ra được một thiếu niên mấy hôm trước còn gọi chủ tịch là ngài Cốc, hôm nay đã...nâng lên một tầm cao mới.

Oa, sao có thể gọi tên một cách thân mật như thế chứ?

Mỹ Lê vẫn còn mơ màng như trên mây, trong đầu còn nghĩ chắc chắn sẽ kể lại cho Mễ Ly nghe.

Cốc Khiếu Thiên từ trước đã rất ghét vật nuôi, vì cảm thấy bọn chúng rất phiền phức. Nhưng khi Lam Sơn đưa bé mèo đến gần, còn với khuôn mặt hoan hỉ kia nữa thì y bỗng dưng không bài xích cho lắm.

” Khiếu Thiên, chúng ta nuôi một con như thế này đi?”

Mỹ Lê đã quay về với Trái Đất, nhưng ngay lập tức bị pat pat vào mặt hai phát bởi cái câu nói đầy sức...ái muội của Lam Sơn.

Tiểu Lam à, em rốt cục là có sức mạnh siêu nhiên gì thế? Ôi, chủ tịch vừa cười thì phải? Ôi, mình chết rồi, cần phải thoát khỏi Trái Đất này thôi!!! Chủ tịch không phải là chủ tịch nữa rồi!!!

Lạch cạch lạch cạch.

Mỹ Mỹ Lê: Mễ ơi, xem hình này.

Mễ Mễ: Phụt!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! What the hell?

Hai cô nàng tích cực trao đổi tin nhắn với nhau.

Cốc Khiếu Thiên liếc nhìn bé mèo vừa mới liếm lên tay Lam Sơn, cảm giác khó chịu đột nhiên ập tới. Nhưng y không thẳng thừng muốn bác bỏ ý kiến của cậu nên chỉ ừm nhẹ một tiếng.

Rõ ràng thái độ hồ hững đó bày tỏ y không muốn, nhưng Lam Sơn lại tưởng rằng y đồng ý nên còn suy nghĩ chọn ngày mà đi mang một bé về nhà nữa cơ.

” Vậy em ở đây đợi tôi. Giải quyết xong tôi liền chở em đi.”

Cốc Khiếu Thiên giữ nguyên bộ mặt lạnh lùng đó mà nói với cậu, sau liền xoay gót hướng đến thang máy.

Lam Sơn ôm bé mèo trả về cho chủ của nó, nhưng hình như chủ của nó đang bận thì phải. Cậu thấy Mỹ Lê liên tục nhắn tin điện thoại nên không dám làm phiền.

Chỉ dám hỏi, ” Chị Mỹ Lê, em chơi với bé mèo này chút nha.”

Mỹ Lê rời mắt khỏi màn hình, tròn mắt nhìn Lam Sơn:

” Ừm, được chứ, em trông nó giúp chị chị còn vui nữa cơ.”

” Hì, em cũng thích mèo lắm đó, để bữa nào em phải đi rước một bé về.”

” ... Ồ, chị nghe bảo chủ tịch không thích mèo lắm.”

Lam Sơn vì đang mải mê đùa nghịch với mèo con nên tâm trí khá lơ đãng, vì thế mà cậu hiểu sai ý của Mỹ Lê, đáp một cách trơn tru:

” A, chị đừng lo, Khiếu Thiên thích em lắm, còn gọi em là mèo nhỏ mà.”

Mỹ Lê, die young!!!

Buổi tối, hai người Thiên Sơn có một khoảng thời gian thật nhàn rỗi.

Cốc Khiếu Thiên hôm nay cũng không có công việc gì cần làm cho nên đã nán lại ở phòng khách để cùng Lam Sơn xem truyền hình.

Trên kênh ca nhạc đang phát bài hát của Tống Dĩ Khang. Điều này vô tình làm cho y phát hiện trong nhà mình có một fan cuồng.

Sau một hồi quan sát khuôn mặt mẩn mọ đến cuồng quáng của Lam Sơn, Cốc Khiếu Thiên đã lạnh giọng hỏi:

” Em thích Henry đến như vậy?”

Lam Sơn còn tiếc nguôi nguôi khi người ta đã phát sang một bản nhạc của ca sĩ khác, nghe hỏi liền gật gật:

” Vâng, em thích cậu ấy lắm. Đẹp trai muốn xỉu.”

” Ừm hứm.” Cốc Khiếu Thiên lần nữa liếc mắt đến màn hình tivi, lãnh khốc phát ra một tiếng từ cổ họng.

Lúc này Lam Sơn mới nhận ra điểm không đúng liền quay qua nhìn y, trong lòng mách bảo cậu là y đang khó chịu vì câu trả lời của mình cho nên...

Con mèo nhỏ một phát nhào đến gần chỗ Cốc Khiếu Thiên, còn thiếu đòn ngồi lên cả đùi của y, vòng hai tay sang ôm cổ y, quần quýt không muốn rời.

Với hành động thân mật như thế này, Cốc Khiếu Thiên có chút kinh ngạc nhưng y cũng không từ chối. Vòng một tay ra phía sau đỡ lấy hông cậu, y khẽ cười:

” Ngồi cẩn thận đấy, đừng để ngã xuống đất.”

Lam Sơn bĩu môi, ” Chỉ có thể là ngài đẩy em ngã thôi.”

” Phải, chính là nó.”

“...” Lam Sơn hạ mi mắt, tức giận anh ách.

Nhìn vẻ mặt cáu kỉnh của mèo nhỏ, Cốc Khiếu Thiên lần nữa cười lạnh, cảm giác trêu chọc thành công nó rất là sảng khoái đó.

Nói là tức giận như thế thôi chứ Lam Sơn đã được ngồi lên đùi ai đó rồi thì cậu chỉ còn biết mỗi người đó mà thôi. Cho nên mà mèo nhỏ ghé môi hôn lên mũi của y, còn đáng ghét nói một câu:

” Ôm mèo có thoải mái không a?”

Cốc Khiếu Thiên dùng tay trái cầm cốc nước lạnh uống một ngụm, sau đó nhàn nhạt đáp:

” So với mèo thật thì vẫn ổn hơn.”

” Tại sao?”

” Vì mèo này không có lông.”

“...”

Lam Sơn liên tục bị trêu đến thẹn, cậu thở mạnh một hơi, định đẩy Cốc Khiếu Thiên ra rồi trượt xuống ghế thì ngoài cửa có tiếng động. Hai người đồng loạt nhìn ra ngoài đó, mèo nhỏ lúc này mới chịu trèo khỏi người y, ngoan ngoãn ôm lấy gối, coi truyền hình.

Cốc Khiếu Thiên bước ra ngoài mở cửa, nhìn thấy bóng dáng vợ cũ, chân mày y khẽ nhíu lại.

” Chào, chồng cũ của em.”

Giọng của Kim Tuyết Vân khá là lãnh lút cho nên mèo nhỏ bên trong vểnh tai lên nghe rõ mồn một. Kênh truyền hình lúc này chẳng còn là thứ gì thu hút cậu nữa.

Cốc Khiếu Thiên bảo nàng vào trong nói chuyện.

” Có chuyện gì thế?” Giọng y vẫn lãnh đạm như đối với bao người khác.

Kim Tuyết Vân ngược lại hướng mắt đến Lam Sơn đang ôm gối, mặt phụng phịu hờn dỗi, trong lòng nàng cười ngất.

” Hi Tiểu Lam~”

Lam Sơn liếc mắt nhìn Kim Tuyết Vân, bụng không muốn nhưng chân vẫn phải đứng, miệng vẫn phải mở, ” Chào Kim phu nhân.”

” A, lần này cậu lạnh lùng với tôi hơn rồi nha.” Nàng khẽ cười, sau đó quay sang phía chồng cũ, ” Căn nhà kia đã được dọn dẹp xong rồi, em qua đây để nói với anh là...Tiểu Vũ rất muốn ở cùng anh nha.”

” Thăng nhóc ấy đã lớn rồi mà còn làm nũng cái gì vậy?”

Kim Tuyết Vân nhún vai, " Từ nhỏ không sống cùng baba của mình rồi, bây giờ có cơ hội cho nên thằng bé muốn ở cùng anh thôi. Tiểu Vũ thực lòng rất muốn đó. Có thể nào..."

Nàng còn chưa nói xong, Cốc Khiếu Thiên đã ngắt lời, mang theo một nụ cười lãnh đạm:

" Được rồi, tuần sau kêu thằng bé qua đây ở chơi vài ngày đi."

" A, như vậy được sao?"

" Nhưng tôi nghĩ là cô không muốn ở đây đâu, đúng chứ?"

Mèo nhỏ ở ghế salon suýt thì cào rách gối, nhưng nghe được câu nói này, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Kim Tuyết Vân.

" Ay làm sao không muốn được chứ? Em cũng rất muốn ở cùng chồng cũ của mình vài hôm nha."

Cốc Khiếu Thiên định lực thật mạnh khi ở giữa vợ cũ cùng "tiểu tình nhân" của mình, ánh mắt y không hề đảo quanh mà chỉ nhìn vào khuôn mặt của Kim Tuyết Vân.

Một lời thẳng thừng từ chối:

" Nhà này không thể chứa một lúc nhiều người được. Tiểu Vũ muốn thì qua ở vài hôm, còn cô, cứ an phận ở bên kia đi."

Kim Tuyết Vân dù đoán được kết quả nhưng vẫn hơi tiếc một chút, còn tưởng được ở lại đây để chọc Lam Sơn, nào ngờ...Cốc Khiếu Thiên bảo vệ tiểu tình nhân kia quá rồi.

Nàng khẽ thở dài một hơi, gật đầu, " Được rồi, vậy em sẽ báo lại cho Tiểu Vũ nghe. Bây giờ em về đây."

Nói xong, nàng còn cố ý nhướn cổ hôn lên má y một cái, đôi mắt nhìn Lam Sơn đang sưng sốt tại chỗ.

Nhóc con à, cứng ghen lên đúng là đáng yêu muốn chết. Cố gắng hành ông chồng cũ này của ta một tí nhé.

Khóe môi Kim Tuyết Vân cong lên một đường mảnh, " Bye bye tiểu tình...À, Tiểu Lam."

Tiểu tình?? Tình gì cơ?

Lam Sơn mặt ngốc lẳng nhìn bóng dáng người phụ nữ kia rời đi, trong đầu suy đoán mãi, cuối cùng cũng nghĩ ra.

Tình nhân, ý của bà ấy là thế à?

Cốc Khiếu Thiên quay vào trong nhà, vẫn thấy một con mèo còn đứng giữa phòng khách, mặt mũi phụng phịu.

" Khiếu Thiên, em chỉ là tiểu tình nhân của ngài thôi sao?"

" ... "

Cốc Khiếu Thiên hoàn toàn không nghĩ mèo nhỏ lại thông minh mà thẳng thắn đến thế, mà y cũng thấy việc cậu là tiểu tình nhân cũng không có gì ghê gớm.

Cho nên mới nhẹ gật đầu, bình thản bảo, " Tiểu tình nhân nghe rất đáng yêu mà?"

Lam Sơn lần này giận thật, liếc y một cái rồi bỏ về phòng của mình. Cốc Khiếu Thiên bắt đắc dĩ quay người, chọc cậu:

" Em ngủ ở phòng mình thật sao?"

" Thật!"

" Vậy tôi khóa chốt phòng tôi đấy."

" Khóa đi!"

Lam Sơn đóng cửa cái rầm.

Nửa đêm, điện thoại di động của Cốc Khiếu Thiên rung lên khiến y tỉnh giấc. Mơ màng nhấn nút trả lời, đầu dây bên kia không có người nói chuyện, chỉ có một tràng âm thanh như thế này:

” A~ ư...ưm....ha...matte

~ itee, itee...”

” Kimochidesuka?~”

” Ừm...yah...sugoi ki—kimochi...”

Cốc Khiếu Thiên thật sự tỉnh táo mà nhìn vào màn hình điện thoại, trên đó hiện lên số điện thoại bàn...của phòng mèo nhỏ.

Hết chương 22.

23. Chương 23: Dính Rồi!

Nửa tiếng trước.

Lam Sơn vì bức bối chuyện tiểu tình nhân nên mới không ngủ được, thành ra nằm đó mà nghĩ cách chọc ghẹo Cốc Khiếu Thiên đang an giấc cách cậu một bức tường.

Cầm quả Ip mới mà nghịch nghịch, hồi sau cậu bấm vào một trang web không sáng sửa mấy, bật hẳn một đoạn video chiếu cảnh ân ái ái ái của hai người Nhật Bản.

Cái này cậu xem nhiều lắm rồi, bây giờ nhìn tới nhìn lui cũng chỉ nhằm chán mà thôi. Và để khiến nó thêm phần thú vị, Lam Sơn đã cầm điện thoại bàn, ấn nút gọi cho Cốc Khiếu Thiên.

Đầu dây được kết nối, mèo nhỏ bật đoạn video kia lên, ngay khúc cao trào mãnh liệt, âm thanh nóng bỏng dội vào ống nghe. Đoạn cao trào ấy được phát khoảng mười giây, Lam Sơn ngắt điện thoại, ôm bụng cười hả hê.

Nửa đêm nhận được một cuộc gọi kỳ quái như vậy, đánh bay cả giấc ngủ ngon khiến Cốc Khiếu Thiên có chút cáu kỉnh. Khi nhìn số điện thoại kia hiện lên màn hình, y đã bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng.

Sau đó, Cốc Khiếu Thiên rời giường, mở cửa, bước sang phòng bên cạnh, nắm cho được cái đuôi mèo vờn mới nghịch ngợm. Gõ lên cửa phòng hai tiếng theo thói lịch sự, nhưng y biết thừa là con mèo kia để gì lại bước ra mở cửa.

” Tiểu Lam, ngủ rồi sao?”

Lam Sơn vừa nãy còn cười sặc sụa trên giường, khi nghe tiếng của y thì liền im thin thít như nắm thóc. Cả người được trùm kín, cậu tuyệt nhiên không tạo ra một động tĩnh gì cả.

Coi như khi nãy cậu mộng du dê!!!

Hí hí.

Bên ngoài cửa không còn âm thanh nào nữa, Lam Sơn khẽ thở phào, chắc là không đến nỗi truy cứu tội của mình đâu? Ai bảo khi nãy chọc ghẹo mình làm gì. Này thì tiểu tình nhân nhé!!!!

Ban đêm được nghe âm thanh của GV không phải rất sướng à? Âm thanh ngọt ngào mềm mại như vậy, cậu nghe còn bị kích thích nữa mà.

Trong bụng liên tục tự trấn an mình như thế đó, nhưng mèo nhỏ nào biết Cốc Khiếu Thiên đã có thù thì phải lấy lại cho bằng được. Bản tính này giống hệt cậu còn gì nữa.

Căn phòng vốn rất yên lặng thì bị âm thanh của chiếc chìa khóa tra vào ổ, lách cách hai tiếng, cửa mở ra một cách kỳ diệu.

Lam Sơn ngồi ngốc trên giường, nhờ vào thứ ánh sáng le lói bên ngoài hắt vào, cậu thấy rõ hình dáng cao lớn đầy khí chất của Cốc Khiếu Thiên, trán cậu ướt mồ hôi.

Hai tay bấu vào chăn bông, Lam Sơn suy nghĩ nên vận dụng kế sách gì cho chuyện này.

” Khiếu Thiên, đêm rồi sao ngài không ngủ?”

Miệng lắp bắp hỏi, mắt lại nhìn xuống tay của y, phát hiện ngoài chìa khóa sơ cua thì còn có...cái cravat màu đen của y nữa. Nuốt thêm một ngụm không khí lạnh lẽo, mèo nhỏ run lên, lùi về phía thành giường.

” Cái kia...Khiếu Thiên à, đó là do em bấm nhầm nút thôi...”

” Nhầm nút? À, em đang bảo đến chuyện cuộc gọi khi nãy sao?”

Cốc Khiếu Thiên âm lãnh mỉm cười, ” Ra là em làm? Tự giác nhận tội như vậy rất đáng khen. Mau lại đây, tôi có quà thưởng cho em.”

Lam Sơn bao nhiêu năm lẫn lộn trong giới hủ, đọc không biết bao nhiêu bộ tiểu thuyết, thể loại nào cũng có, SM càng không thiếu cho nên cậu dễ dàng nghĩ thấy mùi nguy hiểm rình rập.

Cả người bất giác đứng dậy, muốn chạy thật nhanh ra khỏi phòng liền bị người nọ tóm gọn, ném xuống chiếc ghế dựa kiểu. Lớp đệm êm ái mát lạnh càng làm cho lông to mèo nhỏ dựng đứng hết lên.

Lam Sơn hai tay chắn phía trước, ” Khiếu Thiên à, em xin lỗi, em không làm thế nữa!”

Cốc Khiếu Thiên ẩn trong một nửa bóng tối, nụ cười của y có vẻ rất là nhẫn nhịn tức giận. Ban đêm bị phá như vậy, lại còn...

” Em chưa bị phạt là chưa biết lỗi được đâu.”

Dứt lời, y dùng cravat cột một chút vào tay mình, sau đó dùng lực quất từ trên cao quất xuống, sượt ngang qua lớp áo ngủ của mèo nhỏ. Một tiếng vùn vụt vang lên trong không khí khiến Lam Sơn nhắm chặt mắt.

Thật chất cái đánh khi nãy chẳng đau gì cả, chỉ dọa thể thôi nhưng đã dọa thành công rồi.

Lam Sơn sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, khóc nức nở:

” Hức, em đã xin lỗi rồi mà, ai bảo ngài gọi em là tiểu tình nhân. Trêu ngài một chút có là gì đâu chứ? Huhuhuhu...”

Cốc Khiếu Thiên nghe thấy tiếng khóc đáng thương của mèo nhỏ, khóe môi càng cong lên, cười ra một tiếng thoải mái. Hai cánh tay vươn về phía trước, y nói:

” Lại đây nào.”

Lam Sơn trong lòng nghĩ người kia đã thật sự bỏ qua cho mình liền đứng dậy, nhào đến ôm lấy y. Mặt mũi tèm nhem nước mắt, dụi qua dụi lại trên áo ngủ của y.

” Em sợ chết mất rồi...”

Cốc Khiếu Thiên hơi cúi thấp đầu, hôn lên tai mèo nhỏ, không biết y đã dùng cách gì dời đi sự chú ý của cậu mà hoàn thành việc trói chặt hai tay cậu bằng cravat.

Đến khi nhận ra điều đó thì Lam Sơn đã bị y đẩy ngã xuống ghế. Cậu ngây ngốc nhìn cổ tay của mình bị trói chặt không cử động được.

Cốc Khiếu Thiên ngược lại rất bình thản ngồi xuống bên cạnh mèo nhỏ, tay cầm lấy điện thoại của cậu, bật ngay trang web lúc nãy. Bất ngờ là trước mắt y lúc này có quá nhiều video cùng một nội dung hiện ra với nhiều khung cảnh khác nhau, nhân vật khác nhau.

Chân mày y khẽ nhíu lại, quay sang phía mèo nhỏ, vỗ nhẹ vào mặt mèo nhỏ:

” Hóa ra là em thường xuyên coi cái này?”

Lam Sơn đôi mắt rơm nước, lắc đầu nguây nguẩy, “...Không có.”

” Hửm? Vậy à? Thế bây giờ chúng ta cùng coi đi.”

“...” Cái gì chứ?

Khiếu Thiên chết tiệt, y không đùa mình đấy chứ?

Lam Sơn đảo mắt nhìn xung quanh, cố gắng không muốn để ý đến âm thanh đang vang vọng khắp căn phòng. Cốc Khiếu Thiên đã tùy tiện chọn đại một video mở lên, hình ảnh lập tức hiện ra, sống động, âm thanh cũng rất kích thích người khác.

”#\$%&^&@” Âm thanh từ trong video.

Lam Sơn cúi thấp đầu, miệng liên tục nói cái gì đấy như niệm chú.

” ABCDEFG, bèn ben bèn, phàiiiiii phàì ớ, ư rơ ron...Aaaa... Khiếu Thiên, ngài có thể tắt âm đi được hay không?”

Cốc Khiếu Thiên đôi mắt vẫn chăm chú vào màn hình di động, ” Em ngồi yên đó và nghe đi.”

Lam Sơn trong đầu ong ong không suy nghĩ được gì, hồi sau lại bất giác cảm nhận được...phía dưới có chút biến hóa. Hai chân cậu bắt đầu không ngồi yên mà ép sát vào nhau, cọ lên cọ xuống.

Hành động này nhanh chóng lọt vào mắt Cốc Khiếu Thiên, y khẽ nhếch môi, tắt đoạn video kia rồi di chuyển đến bên giường, ngồi đối diện với mèo nhỏ.

” Em lên rồi?”

“...” Lam Sơn cắn môi mình, gương mặt đột nhiên ửng đỏ gọi tình.

” Vậy hãy làm như bình thường em vẫn làm cho tôi xem nào.”

Lam Sơn đôi mắt có chút mơ màng nhìn người đàn ông đối diện, đột nhiên cảm thấy có chút xa lạ. Cả người cậu khẽ nảy lên, hai chân tăng tốc mà cọ xát vào nhau, hồi lâu không nhịn được mà trượt xuống khỏi ghế.

Cốc Khiếu Thiên nhìn thấy cảnh đó, lồng ngực cũng khẽ nhói một chút. Đứng dậy ôm lấy mèo nhỏ đặt lên người mình, y nâng cằm mèo nhỏ lên, hôn lấy một chút. Nụ hôn của y thật ra lúc nào cũng dịu dàng nâng niu cả, nó khiến Lam Sơn không còn thấy tủ thân hay sợ hãi nữa.

Hôn xong, Lam Sơn gục đầu lên vai y, ” Khiếu Thiên, em khó chịu lắm.”

Cốc Khiếu Thiên cũng hiểu được nỗi lòng của mèo nhỏ nên đã tận tình giúp đỡ cậu. Động tác của y khá thuần thục đấy, còn rất biết cách trêu đùa cậu nữa khiến tinh thần mỏng manh như mèo nhỏ nhanh chóng phát tiết.

Sau khi thỏa mãn, Lam Sơn đảo mắt nhìn Cốc Khiếu Thiên, giọng điệu có chút ủy khuất:

” Khiếu Thiên, sao ngài chỉ giúp em thôi mà không cùng em làm bước cuối cùng?”

Cốc Khiếu Thiên liếc nhìn bàn tay chứa đầy thứ tinh hoa từ mèo nhỏ, khóe môi cong nhẹ lên, nói thực dịu dàng:

” Vì em chưa sẵn sàng nên tôi sẽ không làm đâu.”

” Vậy để em giúp lại ngài.” Lam Sơn chớp chớp mắt.

Cốc Khiếu Thiên lần này nhìn cậu, bá đạo dùng ngón tay chạm lên cánh môi còn đỏ đỏ kia, ” Bằng miệng nhỏ của em à?”

“...”

Lam Sơn lần đầu tiên bị một người khác nói thẳng mặt như vậy, cậu kinh ngạc trừng to mắt, cảm thấy sau này mình không nên nghịch dại với người tên Cốc Khiếu Thiên.

Cốc Khiếu Thiên có thể rất dịu dàng, nhưng nếu chọc giận y, chắc chắn số mạng sẽ...không bảo toàn nổi.

Nhất là cách nói chuyện thẳng thắn đó sẽ rất dễ giết chết một mạng người.

Thấy mèo nhỏ ngại ngùng, mặt đỏ lựng thế kia, Cốc Khiếu Thiên cũng không muốn đùa nữa, cũng bỏ luôn bộ mặt nghiêm túc khó chịu của mình mà bế cậu đặt lên giường.

” Rốt cục mục đích em làm chuyện kia là vì cái gì vậy?”

Lam Sơn nằm trên giường, đôi mắt vô tội mở to, ” Muốn chọc ghẹo ngài thôi.”

Nghe xong câu trả lời, Cốc Khiếu Thiên không muốn hỏi thêm gì nữa, càng thấy việc mình phạt mèo nhỏ là lãng phí thời gian. Vốn dĩ tên nhóc con này rất ngốc.

Trở về phòng của mình, Cốc Khiếu Thiên bước ngay vào phòng tắm, đứng dưới vòi hoa sen, mở nước lạnh mà tự an ủi chú em của mình.

Từ lúc trở về ngôi nhà này thì Lam Sơn đã có thói quen ngủ dậy rất muộn. Nhưng sáng hôm nay cậu cảm thấy trong người mình có chút khác lạ.

Muốn ngồi dậy nhưng đầu cậu lại choáng không chịu được, cả người lại lạnh run lên mặc dù máy lạnh đã tắt từ lâu.

Đờ lấy cái trán nóng như lửa đốt, Lam Sơn liếc nhìn ra cửa sổ, thấy nó mở toang lúc nào mà cậu cũng không nhớ rõ nữa. Có khi nào đêm qua mình ngồi suy nghĩ, nghĩ không được lại mở cửa sổ rồi quên đóng không?

Haiz, không lẽ là cảm lạnh rồi sao?

Lam Sơn lắc nhẹ đầu cho tỉnh táo, nhưng động một cái là trời đất như muốn xoay tận mấy vòng. Khó khăn lắm cậu mới có thể đứng dậy, thay đồ các thứ rồi đi xuống bếp, ăn bữa sáng mà Cốc Khiếu Thiên chuẩn bị.

Nhìn bữa sáng lại nhớ đến người kia, mà nhắc đến người đó thì...cậu không thể nào quên được buổi tối hôm qua. Hình ảnh một Cốc Khiếu Thiên lãnh khốc đáng sợ cứ nhiên không nường tình mà phạt cậu thật nặng cứ ám ảnh mãi.

Ngồi cố gắng cắn hết miếng bánh mì, Lam Sơn cũng không thể vứt được hình ảnh đêm qua của hai người ra khỏi đầu.

Ăn uống xong, Lam Sơn nằm dài trên ghế salon, gọi điện thoại cho Lâm Vồng.

” Vồng ca à, hôm nay cho em nghỉ một ngày nhé?”

” Sao đó?”

” Em bị bệnh rồi. Chóng mặt lắm.”

” Nặng không thế? Ngài Cốc đâu?”

” Ừm...Ngài đi làm rồi, em ở một mình cũng ổn, không có gì đâu. Chắc ngủ một giấc là được.”

” Ok, vậy nghỉ ngơi đi.”

Lâm Vồng cúp máy, trong lòng nghĩ đến việc nấu cháo mang đến cho Lam Sơn.

Đặt điện thoại xuống bàn, Lam Sơn thở nhẹ một hơi, cố gắng nhắm mắt lại ngủ một giấc. Cứ nghĩ tỉnh dậy thì sẽ tốt hơn nhưng không ngờ cậu ngược lại cảm thấy không chỉ nhức đầu mà còn buồn nôn nữa.

Ở tình huống cấp bách thế này nhưng mèo nhỏ vẫn còn lạc quan đến mức nghĩ tới việc...

Đêm qua có làm gì đâu mà buồn nôn?

Nghĩ như thế cho đời thêm tươi sáng nhưng Lam Sơn chịu không nổi mà chạy xộc vào phòng vệ sinh, nôn thốc nôn tháo những gì mà sáng nay cậu đã ăn. Cả người bị mất nước và mệt lã, Lam Sơn loạng choạng bước ra ngoài, định gọi cho Cốc Khiếu Thiên nhưng điện thoại y không ai bắt máy.

Khuôn mặt nhỏ vốn đã trắng, bây giờ lại còn tái xanh hơn. Buông điện thoại xuống, Lam Sơn mệt mỏi nằm ngã ra sàn nhà lạnh lẽo.

Đến buổi chiều, Lâm Vồng mang cháo đến cho cậu. Bấm hai tiếng chuông nhưng không thấy ai ra mở, anh đành lớn tiếng gọi vọng vào.

Nghĩ rằng Lam Sơn đã ngủ quên nên Lâm Vồng mới gọi điện, chuông đổ thật lớn ở trong phòng khách nhưng không ai bắt máy. Trong lòng bất an, anh đành nhờ bảo vệ lên mở cửa giúp mình.

Bước vào trong nhà rồi, Lâm Vồng mới phát hiện tên nhóc con kia đã ngã đi ngay trên sàn, tay chân đều lạnh mướt mồ hôi, còn trán lại nóng như lửa thiêu.

Hết chương 23.

24. Chương 24: Chiến Tranh Lạnh

Điền Mật Mật sau khi quay xong hai cảnh phim của ngày hôm nay liền lái xe đến CK Ent.

Hôm trước cùng Cốc Khiếu Thiên trò chuyện xong, nàng lại càng thấy thích thú với người đàn ông này. Mặc kệ tuổi tác của mình có trẻ hơn nhiều so với y nhưng nàng vẫn muốn thử sức theo đuổi y.

Đến trước cổng công ty, tuy không có nhiều người đi ra đi vào nhưng vẫn sót lại một số đôi mắt tinh ý nhận ra Điền Mật Mật, mấy ảnh cùng di động liên tục được giơ lên, tách tách vài tiếng.

Quản lý của Điền Mật Mật ngay lập tức đứng ra chặn đi tầm nhìn của những người qua đường, để nàng đi vào bên trong thật an toàn.

Mẽ Ly ôm một xấp tài liệu bước ra từ phòng thu âm, tầm mắt lập tức thu về một vóc dáng bốc lửa cùng khuôn mặt kiều diễm của Điền Mật Mật, cô không khỏi hưng phấn.

” Xin chào.” Mẽ Ly khoan thai bước đến chào hỏi.

Điền Mật Mật cúi kính râm xuống, để lộ một đôi mắt phượng xinh đẹp, đuôi mắt khẽ cong lên, tỏ ý mỉm cười.

” Xin chào, tôi muốn gặp ngài Cốc.”

” Chủ tịch sao?” Mẽ Ly thoáng kinh ngạc, sau đó liền dẫn nàng đến phòng của Cốc Khiếu Thiên.

Bên trong phòng làm việc, Cốc Khiếu Thiên đang nhìn lịch trình của Tổng Dị Khang, sắp tới cậu ta sẽ sang lưu diễn ở nước ngoài nên cần phải sắp xếp việc học và việc ở công ty làm sao cho thật ổn thỏa.

Còn đang bận rộn suy nghĩ thì cửa phòng toang hé mở, Cốc Khiếu Thiên lãnh đạm liếc nhìn một cái.

” Ngài Cốc, là tôi, Điền Mật Mật.”

Nhìn thấy Ảnh hậu đứng trước cửa phòng với nụ cười rạng ngời trên môi, Cốc Khiếu Thiên khuôn mặt tựa như đóng băng hàng vạn năm cũng không bị xiêu đổ một chút. Ngược lại y thấy nàng khá phiền phức khi cứ tranh thủ những thời gian rảnh rỗi lại đến tìm mình.

Nhưng vì hiện tại, Điền Mật Mật đang hợp tác cùng với CK Ent trong một bộ phim điện ảnh nọ, cho nên Cốc Khiếu Thiên ít nhiều vẫn phải nể mặt mũi của công ty mà tiếp nàng thật ân cần.

Y chẳng qua là vì lợi ích chung mới hy sinh bản thân như thế.

” Có chuyện gì sao Điền tiểu thư?”

Điền Mật Mật khuôn mặt hơi đỏ lên, ” Hôm nay tôi vừa quay xong hai cảnh phim, chợt nhớ đến hôm bữa còn nợ ngài một bữa ăn. Chi bằng hôm nay chúng ta...”

Đi ăn à?

Cốc Khiếu Thiên vẫn không tỏ thái độ vui hay là chán ghét, chỉ nhẹ nhàng nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ chiều rồi.

” Cũng được. Hôm nay tôi mời cô.” Y nói một câu, sau đó thì xoay người rời đi cùng Điền Mật Mật.

Vừa vặn lúc này điện thoại di động trên bàn làm việc của y hiện lên một loạt cuộc gọi nhỡ và tin nhắn.

Trong bệnh viện lúc này ai ai cũng thật bận rộn.

Những âm thanh xung quanh cứ đánh vào màng nhĩ của Lam Sơn khiến cậu khẽ đảo con ngươi, mở mắt. Hình ảnh còn mờ mờ ảo ảo không rõ, cậu lại nhận ra có một người đàn ông đang đứng bên cạnh nói gì đó với mình.

Sao âm thanh kém thế nhỉ?

Lam Sơn khẽ nhíu mày, toang nhắm mắt lại thêm lần nữa.

Và khi cậu thực sự tỉnh dậy đã là một tiếng sau.

Lâm Vồng vừa đem cháo mình nấu đến đặt lên bàn, nhìn thấy Lam Sơn đã tỉnh táo, anh liền ngồi xuống, sờ trán cậu kiểm tra nhiệt độ.

” Hết sốt rồi này.” Lâm Vồng thở phào một tiếng, ” Em ngồi dậy ăn miếng cháo nhé?”

Lam Sơn liếc nhìn Lâm Vồng đang hăng hái múc cháo ra một chén nhỏ, tuy nhiên bao tử của cậu thì không hào hứng với việc này cho lắm. Chỗ giữa bụng vẫn còn khá khó chịu khi lúc nãy cậu nôn quá nhiều.

” Em muốn ăn chưa?” Lâm Vồng nghi hoặc nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Lam Sơn.

Lắc đầu một cái, Lam Sơn lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh thấy thể liên đặt chén cháo về vị trí cũ, ngồi xuống ghế rồi thấp giọng nói:

” Bác sĩ bảo là em bị rối loạn tiêu hóa với cảm lạnh. Cần chú ý đến thức ăn một chút. Hôm qua em ăn bậy cái gì hả?”

Lam Sơn dời tầm mắt nhìn Lâm Vồng đang lo lắng, mi mắt cậu lại hạ xuống. Một hồi lâu sau, cậu mới hỏi:

” Cốc Khiếu Thiên không đến sao?”

Cuối cùng cũng chịu mở miệng rồi.

Lâm Vồng khẽ cười, vò vò tóc cậu. Khi nãy nhìn biểu tình hụt hẫng của mèo nhỏ là anh nghi ngờ rồi, không nghĩ là thật sự buồn bã về chuyện của Khiếu Thiên.

” Có lẽ ngày ấy bận công việc, em đừng nghĩ nhiều.”

” Điện thoại em đâu?”

“...Anh không mang theo. Hay lấy điện thoại của anh đi?”

Lam Sơn khẽ gật đầu, sau đó cầm lấy di động của Lâm Vồng, ấn số của Thích Hạ. Mèo nhỏ có thói quen ghi nhớ số điện thoại để phòng hờ trường hợp khẩn cấp còn có thứ mà dùng.

Giống như bây giờ đây.

Đầu dây bên kia rất nhanh có giọng nói dội đến.

Lam Sơn thở ra một hơi, ” Thích Hạ, Khiếu Thiên còn có ở công ty không ạ?”

Thích Hạ vừa mới leo lên xe, định chạy đến viện mồ côi một chuyến thì Lam Sơn gọi đến. Từ sáng đến chiều chủ tịch đều ở trong phòng làm việc, chỉ có...

Thích Hạ nhún ga, chạy đi một đoạn.

” Buổi chiều này chủ tịch ra ngoài đi ăn cùng khách quý.”

” Khách quý?”

“...Ồ đúng rồi, đó là diễn viên sáng chói của màn điện ảnh, chủ tịch không thể từ chối. Mà, giọng cậu sao yếu ớt vậy?”

Lam Sơn mím nhẹ môi, ” Không sao đâu. Cảm ơn anh.”

Nói xong liền cúp máy.

Lâm Vồng đứng bên cạnh cũng sốt ruột theo cậu, nhận lại điện thoại mà không quên hỏi:

” Sao rồi?”

” Đi ăn với diễn viên.”

Lam Sơn có hai kiểu tức giận.

Khi chuyện không quá mức nghiêm trọng, cậu sẽ tức giận nhưng vẫn còn một chút ngốc nghếch hay nói cách khác là sẽ dễ dàng bỏ qua.

Nhưng khi chuyện đó nghiêm trọng, nó ảnh hưởng đến tâm tình của cậu, nó khiến tim cậu đau thì... giọng điệu cậu sẽ lạnh lùng.

Giống như vừa nãy trả lời câu hỏi của Lâm Vồng vậy, không biểu đạt cảm xúc tức giận hay buồn bã, chỉ là đáp lại rất bình thản.

Lâm Vồng thấy thế cũng không hỏi thêm, chỉ định đi ra ngoài mua một ít đồ ăn vặt. Cả buổi chiều anh cũng chưa bỏ gì vào bụng.

Cốc Khiếu Thiên sau khi cùng Điền Mật Mật dùng bữa xong liền gấp gấp trở về công ty. Y không nghĩ khi nãy mình thực sự lại để quên di động ở trong phòng làm việc.

Mở cửa phòng, y bước nhanh đến bên bàn làm việc, cầm lấy di động thì thấy màn hình hiện ra tin nhắn của Thích Hạ.

” Chủ tịch, hình như Tiểu Lam bị bệnh à? Cậu ta vừa nãy hỏi chủ tịch về chưa đấy.”

Đó là tin nhắn mới nhất.

Cốc Khiếu Thiên trong lòng càng thêm bất an khi nhìn thấy một loạt tin nhắn khác từ Lam Sơn, còn có cuộc gọi nhỡ của cậu nữa.

” Khiếu Thiên, em khó chịu, em nôn nhiều lắm.”

” Khiếu Thiên, ngài về được không?”

Càng lướt đọc từng tin nhắn, sự lo lắng càng áp bức tinh thần của Cốc Khiếu Thiên hơn nữa. Nhấn nút gọi lại vào số của mèo nhỏ thì y chỉ nhận được vài tiếng ò ò e mà thôi.

Không gọi được cho Lam Sơn, Cốc Khiếu Thiên liền nhanh chóng rời khỏi công ty, ngồi vào xe rồi ấn ngay số của Lâm Vồng.

Lâm Vồng đang ngồi ăn mì xá xíu gần bệnh viện, nhận được điện thoại liền bắt máy:

” Ngài Cốc?”

” Lâm Vồng, cậu biết Tiểu Lam bị gì chứ? Tôi đang trở về nhà.”

Nhận được cú điện thoại này, Lâm Vồng mừng không hết.

” Ngài đến ngay bệnh viện Hồng Ân ấy, Tiểu Lam vừa mới nhập viện, phòng 203.”

Cốc Khiếu Thiên ngay lập tức cúp máy, tăng tốc chạy đến bệnh viện.

Thời gian cứ chậm rì rì trôi qua như thế, Lam Sơn cũng ngủ thêm được một giấc nữa. Khi tỉnh dậy thì bụng cậu đói mồm meo, kêu rột rột hai tiếng.

Chớp chớp mắt cho tỉnh táo, Lam Sơn vô thức gọi:

” Lâm Vồng, em đói quá.”

Bên cạnh cậu có người đàn ông dáng dấp như Lâm Vồng, vừa nhìn thấy cậu thức dậy liền vội vã đứng lên, lấy cháo ra một cái chén nhỏ. Cháo để trong hộp đựng thức ăn nên vẫn còn nóng hổi.

Múc xong, người kia đỡ lấy Lam Sơn ngồi dậy. Hai mắt cậu mệt mỏi đảo một vòng, lại nhìn đến khuôn mặt người đàn ông kia, chân mày cậu lập tức chau lại.

Suýt nữa thì Lam Sơn đã hất mạnh chén cháo xuống đất.

Nhưng nhìn đôi mắt tuy lạnh lùng nhưng cũng có chút lo lắng kia, Lam Sơn không còn tâm trạng để gây hấn nữa.

” Em còn mệt chứ?” Cốc Khiếu Thiên sốt ruột nhìn cậu, không quan tâm đến việc cậu tỏ ra lạnh nhạt với mình.

Lam Sơn nhìn chén cháo trong tay y, không nhận lấy mà chỉ hỏi:

” Cho tôi mượn điện thoại được không?”

Cốc Khiếu Thiên không hiểu cậu muốn mượn điện thoại làm gì, nhưng vẫn đưa cho cậu. Lam Sơn cầm lấy nó, ấn số của Lâm Vồng.

” Ngài Cốc có chuyện gì thế?”

Lam Sơn bình thản trò chuyện.

” Lâm Vồng, là em đây.”

” Ách, Tiểu Lam sao?”

” Vâng. Sao anh về sớm vậy? Khi thức dậy em không thấy ai cả.”

Lâm Vồng bên đây nghi hoặc, dừng đùa mình chút, rõ ràng ngài Cốc đã đến rồi mà.

” Ngài Cốc không ở với em hả?”

Lam Sơn nghe hỏi nhưng không trả lời trọng tâm, chỉ hờ hững liếc nhìn người đàn ông bên cạnh cũng đang sầm mặt lại với mình mà nói:

” Có. Trong người em còn hơi mệt, cháo là anh mang đến đúng không?”

“... Cháo...là của ngài Cốc nhờ người mang đến đó. Cháo của anh nguội rồi.”

” Em muốn ăn cháo của anh.”

Cốc Khiếu Thiên từ đầu đến giờ đều im lặng nhìn Lam Sơn trò chuyện với Lâm Vồng, giọng điệu kia không khác gì một đôi tình nhân nhõng nhẽo với nhau. Trong lòng y không hiểu sao lại khó chịu đến bức bối như thế.

Đặt chén cháo xuống bàn, Cốc Khiếu Thiên lần nữa nhìn Lam Sơn, không thể lạnh giọng chinh cậu, nhưng dịu dàng ân cần thì cũng không có hiệu quả.

Lam Sơn giống như không thấy được ánh mắt vừa khó chịu lại vừa buồn bực của y, cậu vẫn trò chuyện với Lâm Vồng thêm một lúc nữa cho đến khi y xoay lưng, rời khỏi phòng bệnh.

Khuôn mặt nhõng nhẽo lúc nãy của mèo nhỏ chợt biến mất, ánh mắt lạnh lùng liếc đến cửa phòng bệnh, nhìn thấy một bóng lưng đang đứng ngoài đó, thật lâu cũng không làm gì.

” Được rồi, em cúp đây!”

Lam Sơn ném lại một câu như thế rồi cúp máy một cách tuyệt tình khiến Lâm Vồng trong lòng đầy nghi hoặc. Anh nhìn mãi vào điện thoại, nhớ lại mấy câu nói quái dị từ mèo nhỏ, hai mắt anh trừng lớn.

Mẹ nó, đừng bảo mày lại lôi anh ra làm bia đỡ chọc giận Cốc Khiếu Thiên nha?!

Lam Sơn đặt điện thoại xuống bàn, sau đó tự giác cầm chén cháo trong tay, im lặng ngồi ăn từng muỗng, từng muỗng. Cốc Khiếu Thiên ở bên ngoài chỉ muốn hít lấy chút gió trời, sau đó trở về phòng bệnh thì thấy chén cháo đã hết sạch.

Nhìn xuống người kia nghiêng người qua một bên, để lại cho y có cái lưng nhỏ nhỏ gầy gầy đó. Trong lòng y bất giác nhói lên, ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, y chạm lên tóc của mèo nhỏ.

Động tác này khiến Lam Sơn mở mắt, nhưng cậu không xoay người lại nhìn, cũng không nhúc nhích một chút nào cả.

Cốc Khiếu Thiên thừa biết cậu đã mở mắt nhưng không cùng mình nói chuyện, cho nên y bắt đắ dĩ độc thoại.

” Buổi chiều tôi cùng một diễn viên đi ăn, điện thoại di động tôi để quên trong phòng làm việc, hoàn toàn không biết em nhắn tin đến.”

Lam Sơn nằm nghe rất rõ lời y vừa nói, dù sao y cũng thừa nhận đúng sự việc như vậy cho nên...cơn tức giận cũng phần nào nguôi ngoai. Nhưng trong lòng cậu vẫn còn chút khó chịu, giống như tha thứ không đành mà chán ghét thì không nỡ vậy.

” Em giận tôi đến như vậy sao?”

Cốc Khiếu Thiên thật sự là lần đầu tiên đối mặt với những chuyện như thế này. Rõ ràng trước kia Cốc Vũ nhà y cũng không đến mức như thế này. Từng có lần Cốc Vũ trở về nước lúc mười ba tuổi, cũng có lúc hờn dỗi vì y lạnh nhạt với bánh bao nhưng mà... đâu đến mức thế này.

Y cũng không nhớ mình đã dỗ dành bánh bao kia như thế nào nữa, chỉ biết...bánh bao dễ dỗ hơn mèo nhỏ.

Cuối cùng, cả một đêm đó Cốc Khiếu Thiên không dỗ dành thành công. Và chiến tranh lạnh đó cũng kéo dài hơn ba hôm chứ không ít.

Ở chung một nhà nhưng Lam Sơn không đoái hoài đến y chút nào cả. Buổi sáng cậu dậy trễ, y đã đi làm. Buổi chiều y về thì chỉ nhìn thấy thức ăn trên bàn, còn cậu thì trốn trong phòng chơi game.

Những ngày đó Lam Sơn cứ vùi đầu vào game mãi thôi.

Cho đến một hôm Cốc Khiếu Thiên chấp nhận xuống nước, đem những gì trước đó Mễ Ly từng truyền lại mà sử dụng.

Thứ nhất: Cứ dụ dằng, phải dụ dằng dỗ ngọt, cái gì cũng phải chiều tất.

Cốc Khiếu Thiên nhìn cái này cứ có cảm nghĩ đang dỗ em bé. Nhưng không biết lý do gì thôi thúc y cứ làm thử một lần đi.

Gõ cửa phòng mèo nhỏ, bên trong thực im lặng khiến Cốc Khiếu Thiên hơi nhú mày. Toang mở cửa phòng ra, y nhìn thấy một con mèo nhỏ đang bận bộ đồ bò sữa, ngồi lù lù trên giường, đọc truyện tranh.

Mang ly sữa bò đến trước mặt mèo nhỏ, Cốc Khiếu Thiên hạ giọng bảo:

” Uống sữa đi rồi ngủ sớm.”

Lam Sơn rời mắt khỏi màn hình, liếc nhìn ly sữa, tuy không cười không vui nhưng cũng cầm lấy nó, uống một ngụm.

Cốc Khiếu Thiên cũng bình thản ngồi xuống giường, tùy tiện cầm một cuốn truyện tranh của cậu lên nhìn qua.

Chợt y hỏi, ” Đây là truyện gì?”

Lam Sơn bỏ cốc sữa xuống, hừ mũi, ” Sao lại không biết được chứ? Đây là bộ Inuyasha đó.”

Cốc Khiếu Thiên lâu lắm mới nghe thấy giọng nói của người kia, với cả y đương nhiên biết truyện này là truyện gì, tuy không đọc nhưng cũng nghe qua. Chỉ là y tìm cách gợi chuyện mà thôi.

” Vậy à? Nội dung như thế nào?”

Lam Sơn giành lại cuốn truyện, bộ dạng có hơi ngượng ngập, ” Nói ra thì ngại chịu đọc nó hử? Tôi muốn yên tĩnh đọc truyện!”

Giọng điệu kia thực là...

Cốc Khiếu Thiên khẽ thở dài, đứng dậy cầm lấy cốc sữa đã cạn đến đáy. Sau đó thản nhiên cúi thấp người, hôn lên trán mèo nhỏ.

” Ngủ ngoan nhé!”

Sau đó y tiêu sái rời khỏi phòng. Cửa đóng lại một tiếng, Lam Sơn cảm nhận được mặt của mình nóng thật nóng, cậu đẩy một đồng truyện sang một bên, vùi đầu xuống gối.

Aaaaaaaa.

Đồ đáng ghét!!!!

Lam Sơn cắn nhẹ môi, trong lòng đã hạ quyết tâm không dễ dàng tha thứ cho ai đó được! Nhưng mà tim cậu...cứ đập thế này này, làm sao bây giờ?

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, mèo nhỏ lần nữa lẩn lẩn trên giường, chỉ muốn khóc rồi bay qua ôm người kia một cái mà thôi.

Hết chương 24.

25. Chương 25: Crazy In Love

Buổi chiều Cốc Khiếu Thiên lái xe sang tiệm bánh của Lâm Vỹ để đón mèo nhỏ. Khi y dừng xe trước cổng tiệm bánh thì tình cờ nhìn thấy một màn đùa giỡn thân mật của hai con người nào đó.

Lam Sơn tay ôm lấy đầu của Pikachu, nụ cười tươi tắn hiện trên môi khi chọc cho Lâm Vỹ thẹn đến giận. Hai người một bên nhây nhây một bên tức mà không biết làm gì cứ diễn trò trước mặt chủ tịch Cốc khiến y...không ngồi yên được.

Mở cửa bước xuống xe, hình ảnh một vị chủ tịch bận vest lịch lãm khí chất chốc chốc thu về hàng nghìn con mắt hiếu kỳ cùng chiêm ngưỡng. Cốc Khiếu Thiên chỉnh lại trang phục, khuôn mặt lãnh đạm bước đến trước hai con người kia.

Lâm Vỹ mới nhìn thấy y thôi mà nụ cười đã vụt tắt còn nhanh hơn sấm chớp, anh có chút bất đắc dĩ buông cánh tay đang véo má mèo nhỏ.

” Ch—chào ngài Cốc.”

Cốc Khiếu Thiên chỉ nhìn anh thay cho một câu chào hỏi thân thiết, sau đó nhìn sang phía Lam Sơn, nói:

” Em vào thay đồ đi. Tôi cho em năm phút.”

Năm phút?

Lam Sơn trong bụng vẫn còn giận chuyện hôm bữa chưa ngủ, tuy là phụng phịu nhưng cũng nghe lời chạy vào phòng thay đồ. Đúng như đã nói, sau năm phút thì Lam Sơn đã yên vị trên xe cùng với Cốc Khiếu Thiên.

Y đặt tay lên vô lăng, biểu tình lãnh đạm mang một ly trà sữa đến trước mặt Lam Sơn, vờ về nói:

” Uống đi, đá sắp tan rồi.”

Mèo nhỏ mới cài thắt đai an toàn xong liền nhìn thấy ly trà sữa đó, vị chocolate cùng với bánh orio đúng ý của cậu nữa cơ. Cầm lấy hút một hơi sảng khoái, mèo nhỏ có chút nhường nhịn, tha lỗi tạm thời mà nói:

” Cảm ơn.”

Cốc Khiếu Thiên cho đến hôm nay mới thấy đồ mèo không khó mấy. Mèo thực so với mèo bên cạnh y cũng không khác gì nhau cả. Đều là thích uống sữa.

Con xe mau chóng khởi động rồi chạy băng băng về phía trước. Khi chạy đến ngã tư, xe dừng lại vì đèn đỏ. Lúc này Cốc Khiếu Thiên mới gác một tay lên thành cửa sổ, nửa cười nửa không mà bảo:

” Bây giờ chúng ta đi xem phim.”

Lam Sơn còn đang đeo tai nghe nhạc, vốn chỉ thấy Cốc Khiếu Thiên nhép nhép miệng mà không rõ y nói gì. Cậu tháo tai nghe ra, hỏi lại:

” Ngài nói gì?”

” Em cùng tôi đi xem phim.”

Lam Sơn khẽ gật gù, ” Ừm xem phim.”

Nhưng ngay sau đó cậu đã a một tiếng sững sốt, quay sang nhìn y trân trân, nhìn đến lúc đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, con xe lại tiến về phía trước cũng chưa thích ứng kịp.

Xem phim? Minh với y đi xem phim? Thật sao?

Lam Sơn lẩn lẩn ly trà sữa trong tay, tâm tình chốc chốc lên dây cót, khóe môi lén lút cong lên, cười thích thú.

Đến rạp phim thì trời cũng đã chuyển tối, người ra người vào thật đông đúc. Rạp phim quả nhiên là nơi hẹn hò lý tưởng cho các cặp đôi tình nhân.

Lam Sơn liếc mắt nhìn ai cũng tay trong tay tình tứ, người cầm bắp rang, người cầm vé cùng nước ngọt, đối nhau cười cười ngọt ngào.

Cốc Khiếu Thiên vốn dĩ lần đầu đến rạp phim, nhưng y không tỏ ra mình thua kém thế hệ trước cho nên cũng bắt lấy tay mèo nhỏ, đi đến chỗ mua vé.

Cô gái ở quầy vé ngẩng đầu lên chào họ như thường lệ, sau đó mới chợt nhận ra, hai người này có chút kỳ quái.

Không lẽ bố dẫn con trai đi xem phim? À không, có thể là chú cháu!!

” Em muốn xem phim gì?” Cốc Khiếu Thiên nghiêng đầu nhìn mèo nhỏ.

Mèo nhỏ lại ngược mắt âm thầm lựa chọn, cuối cùng chọn bộ phim Zombie nhưng là một dạng tình cảm. Nhìn thấy cậu hào hứng chọn bộ phim đó rồi chọn cả chỗ ngồi các thứ, Cốc Khiếu Thiên chỉ khẽ cười, không có ý kiến mà chỉ lẳng lặng lấy ví tiền ra thôi.

Vào đến rạp phim, Lam Sơn đặt ly nước ở bên cạnh, sau đó ôm lấy hộp bắp rang cỡ lớn, nhóp nhép ăn không ngừng. Cốc Khiếu Thiên sau khi yên vị rồi cũng không nói gì nữa, chỉ tập trung nhìn lên màn hình xem phim.

Bộ phim mở đầu là một thành phố bị bỏ hoang, không có người sống, chỉ có một tập đoàn Zombie thật lớn. Câu chuyện cứ thế biến hóa cho đến khi một nhóm người vô tình lạc đến thành phố này, không hề biết đến sự tồn tại của loài thích ăn não người này.

Xung quanh rạp dường như chỉ là những cặp đôi tình nhân đang ngồi dựa vào nhau mà chăm chú xem phim. Cốc Khiếu Thiên hơi liếc mắt nhìn người bên cạnh mình, chỉ thấy con mèo đấy rất thích ăn bỏng ngô, hoàn toàn đem y làm không khí.

Bộ phim chiếu hơn một nửa, cuối cùng cũng hiểu ra được nội dung là về một Zombie biết rung động, yêu một con người. Tình yêu cảm động đó khiến cho cả rạp thổn thức khi giữa một đám zombie không còn nhận thức, cô gái kia được chàng zombie yêu bảo vệ, cuối cùng đã hy sinh.

Lam Sơn vừa ăn bắp vừa khịt mũi, tuy máu chó nhưng cũng cảm động lắm. Cậu khẽ xoay đầu nhìn Cốc Khiếu Thiên không cảm xúc, bỗng dưng thấy buồn cười.

Nhẹ tựa đầu lên vai y, cậu nói, ” Ngài không thấy cảm động hả?”

Cốc Khiếu Thiên đến giờ mới thả lỏng thân người, hạ vai xuống cho mèo nhỏ tựa dễ dàng hơn. Nghe cậu hỏi, y chỉ bình thản bảo:

” Chỉ là phim thôi.”

Lam Sơn cũng dự trước câu trả lời này rồi, cho nên cậu chỉ khẽ cười rồi ăn một miếng bỏng ngô nữa.

” Nếu như sau này đột nhiên em biến mất thì sao? Ngài có tìm em không?”

” Mèo nuôi còn có nguy cơ bỏ nhà đi à?”

Nghe câu trả lời kia, Lam Sơn chỉ thầm bĩu môi, tìm xuống bàn tay của y, nắm lấy thật chặt.

Mặc kệ giọng điệu lạnh lùng khó bỏ của người kia, Lam Sơn cũng chỉ cần biết là mình rất thương, rất thương y thôi. Không có khả năng cậu bỏ nhà đi, chỉ là...biết đâu một lúc nào đó thứ gì siêu nhiên cuỗm cậu đi mất thì sao?

Còn đang nghĩ ngợi ngốc nghếch, Cốc Khiếu Thiên ở bên cạnh bỗng nghiêng đầu hôn lên tóc cậu một cái.

Rồi bảo: ” Tôi sẽ tìm cho bằng được em, rồi phạt em.”

“...” Vạ lần đầu là kiểu phạt hôm bữa.

Lam Sơn sau khi chứng kiến SM ngoài đời thực, nhân vật chính còn là mình, cậu đã bài xích vụn vỡ.

Quá đáng sợ, đáng sợ quá đi mà!!!

Sau khi phim kết thúc, ánh sáng vụt mở soi rõ từng đoàn người rời khỏi rạp. Cốc Khiếu Thiên với Lam Sơn cũng ra khỏi đó khá muộn.

Đến khi ra tới bên ngoài rồi mới thấy người ta bây giờ vào xem còn đông hơn khi nãy gấp mấy lần. Nhìn đâu cũng chỉ là tình nhân tình nhân.

Cốc Khiếu Thiên khẽ nhíu mày, toang nắm tay Lam Sơn, ” Em muốn đi đâu nữa?”

Lam Sơn uống nước ngọt quá nhiều nên đã kéo tay y hướng đến phòng vệ sinh. Trước khi đi vào, cậu còn cười cười, ” Đợi em tí.”

Sau đó chạy biến vào phòng vệ sinh.

Ọt ọt ọt.

Xả nước xong, Lam Sơn bước ra ngoài rửa tay. Vừa mới ngẩng đầu lên thì bắt gặp một chàng trai có khuôn mặt đáng yêu, thu hút ánh nhìn nhưng đó không phải là thứ Lam Sơn quan tâm.

Thứ cậu quan tâm chính là...

Quay người lại, Lam Sơn bắt lấy tay chàng trai kia, quắc mắt lên nói:

” Nè, chúng ta gặp lại nhau rồi nha!”

Chàng trai kia bị bắt lấy bất ngờ cũng chưa kịp hiểu chuyện gì. Hồi lâu quan sát Lam Sơn, chợt nhớ đến đứa nhóc bị mình tông xe rồi khóc hu hu đòi mạng mình, cậu ta khẽ cười.

” Ra là cậu à? Chúng ta có duyên quá đấy.”

” Không thềm duyên với cậu!” Lam Sơn hừ mũi, ” Mau bồi thường đi.”

” Bồi thường gì chứ?” Chàng trai nhướn mi, ” Hôm bữa ba hay chú cậu bảo không cần rồi mà?”

Ba...

Chú...

Lam Sơn chốc chốc đỏ mặt, nuốt xuống những lời mắng nhiếc chàng trai. Đúng là cách nhiều tuổi nó khôn khổ vậy đấy!!

Mèo nhỏ khẽ thở dài, tạm gác cái chuyện ba ba chú chú kia ra khỏi đầu, quay sang nhìn chàng trai kia.

” Hừ, nhưng tôi muốn được bồi thường. Với lại, người kia không phải ba hay chú tôi đâu.”

” Chứ ai?”

” Cần quái gì trả lời cậu chứ!!!” Mặt Lam Sơn lại đỏ lựng khiến cho ai đó nghi ngờ.

Đôi mắt tinh anh nheo lại, chàng trai suy ngẫm rồi bật ra một câu:

” Ôi, đừng bảo là...cậu yêu Sugar Daddy nha? Haha...”

” Mẹ kiếp, cậu tin tôi giết chết cậu không hả?” Lam Sơn xù lông thật rồi đó.

Chàng trai cố gắng không cười nữa, chỉ cảm thấy ông chú kia kỳ thực rất soái, rất khí chất, sao lại có thể...chịu nổi tên nhóc không chịu lớn này vậy?

Hai người kỳ kèo trong phòng vệ sinh một hồi lâu mới chịu bước ra ngoài. Lam Sơn ngay lập tức đi sang đứng bên cạnh Cốc Khiếu Thiên, còn mặt dày nắm tay y, trêu người đối diện.

” Khiếu Thiên à, cậu ta là người hôm bữa tông em đó.”

Chàng trai nhìn Cốc Khiếu Thiên vẫn lạnh lùng như hôm bữa mà không khỏi lạnh sống lưng, ” Cháu chào chú.”

” Ừm.”

Cốc Khiếu Thiên không muốn nhiều lời, cho nên mới định kéo mèo nhỏ rời đi. Nhưng bất ngờ khi y vừa quay lưng thì từ xa vọng đến tiếng gọi thân thiết triu mến.

” Baba!!”

Cơ mặt Cốc Khiếu Thiên hơi cứng lại, Lam Sơn càng kinh ngạc hơn nữa. Nghiêng đầu nhìn qua, cậu thấy một tên nhóc da trắng trẻo, mặt tròn tròn, hệt như bánh bao, ôi đáng yêu vài luôn.

Nhưng mà... baba?

Lẽ nào...

Tâm tình của một đứa hủ nam xuyên vào bộ truyện đam mỹ bắt đầu rục rịch rục rịch.

Cốc Vũ chạy đến chỗ Cốc Khiếu Thiên, vui mừng lên tiếng:

” Ba, đúng là ba rồi!! Ba đi xem phim sao?”

Nhìn con trai mình đang cao hứng, y cũng khẽ mỉm cười, ” Ừ.”

Cốc Vũ không ngờ có ngày ba mình lại ra khỏi nhà để đến một nơi như thế này đó. Sau đẩy bánh bao lại nhìn sang phía mèo nhỏ, cảm thấy...có chút kỳ quái.

” Ba, đây là..”

Cốc Khiếu Thiên lúc này đột ngột tách khỏi tay Lam Sơn, nhưng vẫn giữ vững tinh thần của mình.

” Là một người quen. Ba vừa đi xem phim với cậu ta.”

” À...”

Lam Sơn vốn định chào hỏi Cốc Vũ, nhưng vì hành động rút tay lại của Cốc Khiếu Thiên làm cậu không nghĩ được gì nữa. Cứ ngốc lảng nhìn tay mình như thế cho đến khi Cốc Vũ hỏi:

” Anh tên gì vậy?”

Lam Sơn ngược mắt nhìn bánh bao, ” Lam Sơn.”

” Lam Sơn? Á, tôi có từng nghe qua. Mẹ tôi nói về anh nhiều lắm.”

Sau đó bánh bao chỉ sang chàng trai mặc áo khoác da kia, hào hứng nói:

” Baba, đây là bạn của con, Phó Mộc Vĩ.”

Bạn?

Hai người nọ đồng loạt tự hỏi, sau đó không khỏi nhú mày bất ngờ. Cái duyên kiểu gì thế này?

Phó Mộc Vĩ sau khi biết Cốc Khiếu Thiên là ba của Cốc Vũ, thái độ thay đổi hẳn. Mặt mèo lóc chóc cứng đầu được thay thế bằng mặt ngoan ngoãn lễ phép.

Bốn người trò chuyện một chút rồi cũng kết thúc. Phó Mộc Vĩ với Cốc Vũ phải vào rạp xem phim, còn hai người kia thì trở về nhà.

Khi về đến nhà rồi, Lam Sơn liền nhảy tót lên ghế salon, bật truyền hình đến kênh âm nhạc, sau đó lấy kẹo ra ăn. Cốc Khiếu Thiên nhìn hành động kỳ lạ của mèo nhỏ cũng không thắc mắc, chỉ đi vào phòng thay bộ đồ khác thoải mái hơn.

Đến khi y ngồi xuống bên cạnh mèo nhỏ mới nhận ra là...mèo nhỏ đang lơ mình. Trong lòng lại dập dờn sóng vỗ, Cốc Khiếu Thiên vờ muốn ăn kẹo cho nên vươn tay ra mà lấy, không ngờ bị mèo nhỏ đem hũ kẹo giấu đi.

“ ... ”

Lam Sơn tiếp tục chăm chú nhìn lên màn hình, nhìn một hồi lại không còn hứng thú gì nữa mới bỏ hũ kẹo xuống bàn, sau đó quay sang nhìn Cốc Khiếu Thiên.

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau như thế mà chưa chịu nói gì, rốt cục y cũng phải mở lời:

” Em bị làm sao?”

Lam Sơn hít một hơi rồi thở nhẹ ra, cúi thấp đầu, ” Khi này gặp Cốc Vũ, ngài đã buông tay em ra.”

Cốc Khiếu Thiên nghe xong, đôi mắt hơi nheo lại. Y không nghĩ là người kia lại để ý đến hành động đó, mặc dù...chính y cũng khó chịu khi mình làm vậy.

” Thật ra em rất muốn trách nhưng mà nghĩ lại mình cũng không có thân phận gì mà trách cả. Gặp người nhà đương nhiên ngài không thể thân mật với em rồi. Giờ mới thấy, em như tình nhân bên ngoài của ngài vậy đó, lén lút như thế...thật sự thì...em cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa..”

Mèo nhỏ mím nhẹ môi, bỗng đứng bật dậy, ” Thôi ngài không cần quan tâm đâu, haha...em nói thế thôi. Ngài ngủ sớm đi...”

Nói xong, mèo nhỏ định bỏ đi thì bất ngờ bị Cốc Khiếu Thiên nắm tay kéo lại. Mèo nhỏ ngả lên đùi của y, sau đó được y chỉnh lại tư thế ngồi. Hai người gần nhau trong gang tấc, bầu không khí cũng nóng lên vài phần.

“ ... Khiếu Thiên?” Lam Sơn nâng mắt nhìn người kia.

Cốc Khiếu Thiên một tay vòng qua giữ chặt lấy người Lam Sơn, ngón tay khẽ chạm lên gò má đỏ đỏ của cậu. Sau đó tay y đan vào tay cậu, mười ngón khít chặt với nhau.

Nâng hai bàn tay đan chặt vào nhau lên trước mặt, Cốc Khiếu Thiên khẽ hôn xuống bàn tay nhỏ kia, giọng sũng nịch:

” Nắm thế này đã được chưa?”

Lam Sơn không nghĩ người lãnh đạm như y còn có thể làm ra loại hành động lãng mạn đó. Tim cậu đập không còn theo luật, cứ dump dump dump.

” Cái đó...” Mèo nhỏ định nói gì đó nhưng ngôn ngữ đình công rồi.

Cốc Khiếu Thiên lần nữa ngược mắt nhìn cậu, ánh mắt y mang theo một loại ấm áp cứng chiều:

” Từ bây giờ tôi sẽ cho em một thân phận, một thân phận có thể trách móc tôi, có thể hờn dỗi tôi, có thể ghen với bất kỳ người nào có ý đồ tiếp cận tôi. Tôi sẽ cho em một thân phận, đường đường chính chính nói với người khác, em là người tôi yêu.”

Đại não của Lam Sơn giống như ngừng hẳn lại vậy, cũng có khi là...đã muốn nổ tung mất rồi. Những lời kia làm sao cậu lại không hiểu được chứ?

Hai môi run rẩy mấp máy, ” Khiếu Thiên, ý của ngài...có phải là...”

Cốc Khiếu Thiên kéo gương mặt mèo nhỏ xuống rồi nhẹ hôn lên môi cậu:

” Tôi không thể bảo thích em được, vì tình cảm của tôi dành cho em không đơn thuần là một từ thích đầy trẻ con đó.”

” Từ thương sẽ biểu đạt được tình cảm của tôi dành cho em. Tiểu Lam à, tôi rất thương em.”

Lam Sơn hốc mắt dần nóng lên theo từng lời nói của y, cuối cùng không nhẫn được mà ôm lấy cổ y, vùi sâu khuôn mặt mình vào hõm cổ y, thút thít.

” Cảm ơn ngài, Khiếu Thiên...”

Trong gian phòng ngủ chỉ còn lại ánh sáng màu vàng trà hắt ra từ chiếc đèn bàn, Lam Sơn đứng bên cạnh giường ngủ, khuôn mặt đã đỏ như quả cà chua chín.

Cốc Khiếu Thiên đứng trước mặt mèo nhỏ, từng chút hôn lên khuôn mặt đáng yêu kia. Một cái trên trán, một cái trên khóe mắt, lại một cái trên chóp mũi, đến cánh môi đang hé mở.

Ngón tay của mèo nhỏ khẽ run lên khi nụ hôn cứ dần rơi xuống bên dưới thân mình. Cốc Khiếu Thiên khụy một gối trên sàn, ngược khuôn mặt anh tuấn của y lên mà nhìn mèo nhỏ, sau đó nhẹ nhàng kéo đường khóa mỏng manh kia xuống.

Từng chút một vừa khiêu khích lại vừa vội vã.

Ngón tay mang theo nhiệt độ lạnh lạnh của y chạm đến da thịt của mèo nhỏ, mân mê trên cặp đùi thon dài đó. Hơi thở nóng rực của y lại phả lên lớp quần màu trắng mỏng tang, dễ dàng khiến cho nơi nào đó thức dậy.

Lam Sơn đứng không còn vững nữa khi chiếc hôn của y đã chạm đến nơi mẫn cảm nhất của cậu. Cúi thấp đầu nhìn xuống, khuôn mặt lạnh đạm thường ngày kia chợt biến thành một thứ gì đó thật quyến rũ, đủ giết chết con mèo nhỏ là cậu.

Cốc Khiếu Thiên len hai ngón tay vào lớp vải mỏng manh kia, nhẹ nhàng trượt xuống, không ngừng đặt lại tại nơi đó thật nhiều chiếc hôn ấm áp và nâng niu.

” Ừm...” Lam Sơn không nhịn được đã nghiêng đầu, kêu khẽ một tiếng, bàn tay cũng đặt trên đỉnh đầu của y, hỗn loạn mà dày vò.

Cơ thể mảnh khảnh của mèo nhỏ không lâu sau liền bị đẩy ngã lên chiếc giường đệm êm ái. Lớp drap giường màu tím nhạt khẽ động theo từng động tác của hai người.

Cốc Khiếu Thiên vươn lấy giữ chặt hai tay của mèo nhỏ, chiếc lưỡi vội vã chạm lên ngăn cổ, trượt dài xuống đến trước ngực. Âm thanh mát mẻ dần khiến tâm trí hai người điên đảo mê loạn.

Chiếc áo sơ mi bị mở toang, lộ ra bờ ngực màu mật ong đầy nam tính của Cốc Khiếu Thiên. Lam Sơn cảm thấy đầu mình rỗng tuếch, ánh mắt tràn ngập dục vọng ham muốn càng khiêu khích ai đó ra sức dày vò cậu hơn.

” Ha~...ừ...”

Cốc Khiếu Thiên liên tục nếm lấy tư vị trên cơ thể của mèo nhỏ, đã nếm qua lại chỉ càng nghiện chứ không thể chán ghét. Dày vò mèo nhỏ một lúc thật lâu, rốt cục y mới chịu để cho cậu được phát tiết.

Cơ thể mèo nhỏ uốn nhẹ, khuôn mặt khẽ ngửa lên, để lộ chiếc cổ đầy dấu hôn mãnh liệt. Lam Sơn một bên ôm lấy cổ Cốc Khiếu Thiên, một bên cũng hòa vào trận vui nồng nhiệt, ngậm lấy đôi môi của y, hút lấy sinh khí của người đàn ông ấy.

Gian phòng ngập trong hương vị ân ái.

” A~...Khiếu Thiên, đau lắm...”

Lam Sơn bám chặt vào tấm drap giường, từng chút từng chút nức nở khi bên dưới y đang dày vò cậu không ngừng. Từng cú thúc vào mạnh mẽ rồi lui ra và lại thúc vào, thật cuồng nhiệt, nhưng cũng đau đớn.

Nước mắt nóng bỏng da rớt xuống lớp gối. Cốc Khiếu Thiên như cố ngăn bản thân mình phải thật kiên nhẫn, nhưng y bị cuốn vào vòng xoáy đó, không ngừng lại được.

Đưa đẩy nhau đến một lã, Lam Sơn rốt cục ngừng khóc, thay vào bằng những âm thanh khác động lòng người hơn. Cốc Khiếu Thiên ôm lấy mèo nhỏ, hôn xuống thật sâu vào cổ cậu.

Ban đêm dần an tĩnh trở lại.

Mèo nhỏ nằm cạnh Cốc Khiếu Thiên chỉ còn biết chìm vào giấc mộng thật đẹp. Cơ thể trắng nõn được che phủ bởi tấm chăn màu tím nhạt, chỉ để lộ đôi chân thon dài cùng với khuôn mặt mơ màng.

Cốc Khiếu Thiên ôm lấy mèo nhỏ trong lòng, đôi mắt đen láy nhìn xuống hàng lông mi khẽ run lên kia, vẫn là không nhìn được mà hôn xuống một cái.

Trước khi nhắm mắt lại yên giấc, y vẫn không nghĩ có ngày, mình lại trở nên điên đảo với tình yêu như vậy.

Hết chương 25.

26. Chương 26: Lưu Diễn

Cuộc sống tình yêu mới đơm hoa kết trái của hai người rất hạnh phúc. Mỗi ngày khi Cốc Khiếu Thiên đi làm thì Lam Sơn sẽ được ngủ nướng như một ông hoàng, sau đó thì dọn dẹp nhà cửa một chút, đến chỗ Lâm Vồng làm một cách giải trí rồi về nhà.

Bữa tối hai người không thường ăn ở nhà mà ra ngoài nhà hàng ăn cơ. Vì tên mèo nhỏ nào đó nổi cơn lười biếng, bảo thích ăn món lạ hơn.

Cốc Khiếu Thiên vừa rời khỏi phòng thu của một nhóm nhạc, sau khi bàn giao xong kế hoạch cho họ thì y tính toán tiếp lịch trình của Tống Dĩ Khang. Gọi Thích Hạ đến phòng xong, y bảo:

” Cuối tuần này sẽ bay sang Việt Nam đúng không?”

Thích Hạ gỡ lịch trình ra xem, sau đó gật đầu, ” Đúng vậy chủ tịch. Chúng ta hạ cánh xuống sân bay Nội Bài. Ở đó có một sân khấu rất rộng nằm ngay trong công viên, vừa đủ chỗ cho fan hâm mộ đến, thoải mái, mát mẻ.”

Cốc Khiếu Thiên im lặng nghe Thích Hạ trình bày xong liền mỉm cười hài lòng. Còn định nhấn nhủ thêm một số việc thì di động đột nhiên có tin nhắn.

Cầm lấy mở tin lên, y nhìn thấy tin nhắn đến từ mèo nhỏ, kèm theo một hình ảnh rất sống động.

| Khiếu Thiên à~ em hai gạch mắt rồi . Làm sao bây giờ? o |

Ngón tay giữ điện thoại của Cốc Khiếu Thiên khẽ run lên mà không rõ vì lý do gì nữa. Chân mày thanh tú của y hơi nhíu lại, xung quanh lập tức toát ra luồng khí u ám như sương mù.

Ngay cả Thích Hạ đứng đối diện còn cảm nhận được điều đó làm cho anh không khỏi tò mò nội dung tin nhắn trong điện thoại kia. Liếc mắt quan sát chủ tịch Cốc một chút, thấy mặt mũi của y thoáng thay đổi, đột nhiên lại mỉm cười.

A? Chủ tịch bị gì thế? Khi này còn âm âm khí lạnh, bây giờ thì...mỉm cười? Ew, mình thấy lạnh sống lưng quá đi.

” Như vậy...” Cốc Khiếu Thiên đột nhiên lên tiếng làm ai đó giật bản mình, ” Cứ chuẩn bị thật kỹ đi.”

Thích Hạ hít một hơi, gật đầu rồi chạy biến khỏi phòng.

Lam Sơn ở chốn đông người như tiệm bánh Hạnh Phúc đây, vì quá chán với công việc nhảy múa của mình mà nhắn tin nhõng nhẽo với y. Nhưng vì nhõng nhẽo kiểu bình thường thì quá nhàm, cho nên cậu đột phá theo một phong cách mới.

Thấy tên nhóc bạn đồ toloro đang ngồi cười hắc hắc một mình, Lâm Vồng khẽ nhướn mi, vỗ xuống đầu cậu một cái.

” Làm trò gì mà cười như điên vậy hả?”

Lam Sơn rút đầu lại, vẫn tiếp tục nhìn vào dòng tin nhắn của chính mình gửi đi, cười lên sảng khoái. Không biết khuôn mặt của người kia như nào rồi nhỉ? Ayya, thật mong chờ mong chờ nha.

Lâm Vồng cảm thấy bệnh của mèo nhỏ ngày càng nặng hơn kể từ khi cậu cùng chủ tịch Cốc hẹn hò được một tháng. Phải, đã một tháng rồi đấy.

Lâm Vồng vô cùng ngưỡng mộ sức chịu đựng của Cốc Khiếu Thiên luôn. Mặc dù trước đây anh cũng ôm lòng mơ tưởng sẽ được chung sống cùng một chỗ với mèo nhỏ, nhưng bây giờ e rằng...hy vọng vụn vỡ nghìn mảnh.

Lam Sơn sau khi cười thỏa thích xong liền nhìn anh, tự hào khoe ra tin nhắn của mình:

” Em nhắn tin chọc Khiếu Thiên một chút thôi mà. Anh xem này.”

Lâm Vồng đầu quay tròn tròn khi nhìn thấy dòng tin nhắn với cái hình que thử thai có hai gạch đỏ chói kia, lòng rét run. Ngón tay anh không dám động vào màn hình luôn, cảm thấy trời đất sao còn chưa sập xuống chôn sống tất cả luôn đi?

” Tiểu Lam, em liều vãi luôn đó. Em không sợ ngài Cốc phạt em à?”

Lam Sơn héch mũi, ” Phạt thì phạt. Em dù gì cũng đã quen với cách phạt của y rồi, không sợ a~”

Nghe cậu nói đầy tự tin như vậy, trong đầu anh thiết nghĩ, có khi một tuần làm tội mấy lần, hoặc phạt một ngày mấy hiệp mới quen thuộc như thế này đây. Không nghĩ thì thôi, nhưng cứ nghĩ tới thì lại khiến cho mặt mũi của Lâm Vồng nóng lên.

Kỳ thực, anh vẫn là...

” Lâm Vồng!”

Bị gọi giật ngược, Lâm Vồng nhú mày, nhìn sang phía của Lam Sơn, ” Gì vậy?”

Lam Sơn chống cằm, hai mắt như thần thờ nghĩ ngợi, hồi lâu mơ hồ nói:

” Ước gì em có thể sinh con ha? Em muốn sinh cho Khiếu Thiên một đứa trai một đứa gái.”

Grrrrr....

Lâm Vồng cảm giác như mình chưa đóng kín cửa sổ, gió lạnh phương Bắc cứ thổi tạt đến, rất hết cảm mặt của anh. Lại nhìn sang phía của mèo nhỏ, tuy điều ước của nhóc con xa vời nhưng mà...giọng điệu đáng thương như vậy, anh cũng không nỡ dập tắt.

” Có khi sau này em lại sinh được đấy.”

Lam Sơn còn đang thơ thần thì bị câu nói của anh làm phì cười, đôi mắt xinh đẹp hơi híp lại, ” Ừm, em rất mong chờ nha~~”

Nói xong cậu nhìn điện thoại, không thấy Cốc Khiếu Thiên trả lời cũng không buồn không giận, chỉ thích thú cười cười, lại nhắn thêm một tin nữa.

” Em nhớ ông xã quá đi~ Thôi em làm việc tiếp đây Chúttttt

” Đương nhiên, sau dòng tin nhắn là một hình ảnh của thiếu niên chu chu miệng lên gửi nụ hôn.

Cốc Khiếu Thiên vừa định ra ngoài đến gặp một vị khách quý, nhận được tin nhắn, y mở ra xem liền bật cười. Nụ cười đó khiến cho thư ký Rin đứng cạnh cũng phải kinh ngạc không kém gì.

Chăm chú nhìn vào màn hình một lúc lâu, chủ tịch băng sơn chậm rãi lưu lại hình ảnh đáng yêu kia, tuy nhiên không trả lời lại tin nhắn của cậu. Điều này cũng đã quá quen với mèo nhỏ, cho nên cậu mới không thêm dỗi đó.

Đến tối khi Cốc Khiếu Thiên vừa trở về nhà liền mang cho mèo nhỏ hai phần thịt nướng, nước sốt thơm nức mũi làm y cũng đói bụng theo.

Mở cửa đi vào trong, trước mắt chưa kịp nhìn xem trong nhà gọn gàng hay không thì tầm nhìn đã bị che mất. Một thân thể ấm áp bọc lấy y, mũi cọ cọ trước ngực của y trông thương vô cùng.

” Ông xã~” Lam Sơn chớp chớp mắt, cười ngọt ngào.

Cốc Khiếu Thiên cũng đã quen với hành động này vào mỗi lần đi làm về, cho nên y không khó chịu, chỉ cảm thấy sau này không được như vậy nữa thì có lẽ rất...sốc.

Xoa xoa tóc mèo nhỏ, y nói, ” Đói chưa?”

” Ừm~ Đói lắm rồi. Thèm thịt nướng.” Lam Sơn từ sớm đã ngửi được hương vị của thịt nướng hảo hạng, nhưng lại vờ vịt bảo thèm ăn cơ.

Nghe cậu nói xong, Cốc Khiếu Thiên khẽ cười, giơ lên hai phần thịt nướng hấp dẫn đến chảy nước dãi trước mặt Lam Sơn.

” Thai nghén nên thèm hửm?”

Á —

Lam Sơn vừa định giành lấy phần thịt nướng thì bị y dội một gáo nước lạnh vào mặt. Hầy, con người này thâm hiểm quá đi mất!!

Mèo nhỏ mặt mũi cũng ngưng ngưng, ” Đúng vậy a~ Không biết con trai hay là con gái nữa, nhưng thèm nhiều thứ lắm.”

Cốc Khiếu Thiên toang bước vào phòng bếp, lấy ra phần thịt nướng đặt lên đĩa, vừa cười vừa trêu:

” Con gái hay con trai đều được, miễn không phải là một đứa giống em.”

Trái tim mỏng manh của mèo nhỏ như bị đâm một nhát thật đau vậy. Mũi khịt khịt thành tiếng, Lam Sơn mắt mát bảo:

” Làm gì đến nỗi như vậy chứ? Thôi em biết rồi, ngài chỉ muốn có một mình em thôi chứ gì? Em biết mình độc nhất vô nhị mà!”

Nói xong liền ngoảnh mặt chạy ra ngoài phòng khách, để một mình Cốc Khiếu Thiên dọn bữa tối lên tận nơi, bồi tận miệng.

Trong lúc ăn thịt nướng, nước sốt dính trên môi Lam Sơn nhưng cậu không thèm liếm sạch nó mà quay sang gọi Cốc Khiếu Thiên một tiếng. Y còn định gấp thêm một miếng ăn thì phải nhìn qua người nọ.

” Hửm?”

Mèo nhỏ cười tít mắt, nhướn cổ lên hôn y một cái, sau đó vui vẻ ăn tiếp. Cốc Khiếu Thiên thật sự không còn lời nào bình luận về hành động bộc phát này nữa. Vươn lưỡi liếm qua vệt nước sốt của cậu dán lên môi mình, y buồn cười hỏi:

” Vừa ăn vừa làm trò hửm?”

Lam Sơn vô tội lắc đầu, ” Đâu có, em lau miệng.”

“...” Đầu ai đó đầy hắc tuyến.

Sau khi ăn xong, Cốc Khiếu Thiên đem chuyện cuối tuần đi lưu diễn cùng với Tống Dĩ Khang cho Lam Sơn nghe. Cậu thoát đầu không có hứng thú mấy, chỉ cảm thấy hơi buồn vì y sẽ đi tận ba ngày lận.

Nhưng khi nghe thấy nơi lưu diễn là Việt Nam – quê hương của mình thì Lam Sơn hai mắt tròn thật lớn. Một chút xúc động làm ngực cậu nhói lên.

Việt Nam sao? Nếu như...mà không đâu, Việt Nam trong truyện và Việt Nam ngoài đời thực làm gì giống nhau chứ?

Nghĩ rồi cậu khẽ bật cười, nhưng đôi mắt thì ưu phiền rất nhiều.

Cốc Khiếu Thiên nhìn thấy thế, trong lòng đã sớm dự sẽ mang Lam Sơn cùng đi lưu diễn để cậu được trở về quê hương của mình, cũng như thuận tiện hỏi về gia đình, hoàn cảnh của cậu hơn.

Nâng mặt mèo nhỏ lên, Cốc Khiếu Thiên mỉm cười nhàn nhạt:

” Tôi đưa em cùng đi lưu diễn nhé?”

Không ngờ tới việc Cốc Khiếu Thiên sẽ mang một đứa rắc rối như mình đi lưu diễn, Lam Sơn bất ngờ nên chưa biết phải nói gì. Một lúc sau, cậu mím nhẹ môi, nhào đến ôm y:

” Ủm, em cảm ơn ngài~~ Em sẽ thành hướng dẫn viên đưa ngài đi chơi~”

Cốc Khiếu Thiên ôm lấy thân mèo nhỏ, khẽ hôn lên tai cậu:

” Nếu được, em kể cho tôi nghe về gia đình mình được không?”

“ ... ”

Lam Sơn nghe đề nghị này, đột nhiên mũi lòng muốn bật khóc. Làm sao cậu có thể kể sự thật cho y nghe chứ? Có khi còn bị y nghĩ là đứa nhóc thần kinh nữa...

Cái mũi cay cay, cậu vội lảng tránh chủ đề:

” Khi nào em vui em sẽ kể. Bây giờ em muốn ngủ, con tui mình muốn ngủ rồi.”

Nói xong, cậu tách khỏi người y, ngáp khẽ một tiếng. Nhìn mèo nhỏ cứ ôm mộng muốn sinh con cho mình, Cốc Khiếu Thiên không những không bực bội mà còn thương cậu hơn một chút nữa cơ.

Cuối tuần nhảy mắt đã đến thật nhanh.

Chuyến bay của mọi người là vào buổi tối, cho nên Lam Sơn buổi sáng tranh thủ làm việc thật hăng say để buổi tối lên máy bay có thể ngủ thẳng giấc.

Quả nhiên lên máy bay cậu ngủ ngon thật. Sau khi nhìn ngắm và xin chữ ký của Tống Dĩ Khang xong, mèo nhỏ dựa đầu vào người Cốc Khiếu Thiên, ngủ rất ngoan.

Điều này làm cho một thiếu niên khác ăn vận bụi bặm phong cách phải choáng váng. Thích Hạ ở bên cạnh nhẹ nhàng trấn an:

” Đừng sốc. Hãy quen đi!”

Tống Dĩ Khang mặc dù được Thích Hạ nói rất nhiều lần nhưng cậu ta vẫn là...tò mò lắm. Mỗi lần nghiêng đầu nhìn qua phía hai người kia đều khiến chàng ca sĩ một trận choáng đầu.

Được rồi, phải quen thôi! Tống Dĩ Khang tự nhủ với mình.

Khi máy bay hạ cánh thì đoàn người được đón tiếp rất nồng nhiệt. Bóng dáng Tống Dĩ Khang vừa mới xuất hiện thôi thì từng đợt reo hò đã vang khắp cổng chính của sân bay rồi.

Băng rôn với nhiều câu slogan rất độc đáo được giơ lên cao, những cô nàng đáng yêu hai mắt biến thành hình trái tim, nồng nhiệt chào đón.

Lam Sơn mới tỉnh ngủ cho nên nghe một loạt âm thanh kia liền nhú mày, rất nhức đầu luôn. Cốc Khiếu Thiên đi bên cạnh cũng chỉ để ý đến mèo nhỏ mà thôi, vì cơ bản những người fan kia đã sớm đem Tống Dĩ Khang làm tâm điểm.

Cốc Khiếu Thiên với Lam Sơn đi một xe riêng, vừa lên xe mèo nhỏ liền cúi kính:

” Fan hâm mộ đúng là ồn ào mà!!”

Sau đó lại hướng đến Cốc Khiếu Thiên, cười cười tinh nghịch:

” Khiếu Thiên, ngài còn nhớ những câu em dạy không?”

Cốc Khiếu Thiên gật đầu, ” Ủm, nhớ.”

” Hí, được rồi.” Lam Sơn khẽ cười gian manh, ” Nếu có ai hỏi em là ai thì ngài nhớ nói như vậy nha. Rồi em sẽ phiên dịch cho ngài hiểu họ nói những gì.”

” Ừm hửm, nhưng có thông dịch viên đi cùng mà?”

” Không muốn!!”

” Rồi rồi.”

Cốc Khiếu Thiên cười khỏ, ngồi dựa lưng vào ghế, cố gắng thích ứng với bầu không khí mới.

Xe chở hai người đến thẳng khách sạn để nghỉ ngơi, buổi chiều sẽ di chuyển đến sân khấu xem buổi trình diễn.

Khi đặt chân đến khách sạn, Cốc Khiếu Thiên cùng Lam Sơn đã gặp một người thanh niên có khuôn mặt rất thanh thoát, phong thái lại nhã nhặn và lịch sự lắm.

Thanh niên ấy khá trẻ, có lẽ chỉ hơn hai mươi bốn tuổi thôi. Bước đến trước mặt Cốc Khiếu Thiên với Lam Sơn, người đó lên tiếng:

” Hai người có phải là Cốc Khiếu Thiên và Lam Sơn không?”

Thanh niên ấy nói tiếng Trung rất lưu loát khiến Lam Sơn có chút ấn tượng. Mà người bị ấn tượng mạnh nhất lại chính là Cốc Khiếu Thiên cơ.

Vì con người này trong mắt y thật sự quá hoàn hảo.

Ngoại trừ vẻ ngoài bắt mắt và thu hút thì cả tính cách và phong thái ăn nói cũng phù hợp với những gì mà y thích.

” Tôi là Cốc Khiếu Thiên, đây là Lam Sơn.” Cốc Khiếu Thiên giới thiệu rõ ràng, sau đó hướng thanh niên kia hỏi, ” Còn cậu là?”

Người con trai ấy vươn tay ra bắt tay y, giọng điệu nhẹ nhàng thang thoát:

” Tôi là Lưu Tuấn Minh, là hướng dẫn viên của đoàn cử đến để chỉ dẫn mọi người.”

Hết chương 26.

27. Chương 27: Bùng Nổ

Lam Sơn đặc biệt chú ý đến ánh mắt của Cốc Khiếu Thiên dành cho chàng trai tên Lưu Tuấn Minh kia. Tuy đó chỉ là cảm giác thoáng vụt qua nhưng mèo nhỏ lại cứ âm âm ỉ ỉ suốt cả một ngày trời.

Khi ngã lưng xuống đệm chăn ấm êm, Lam Sơn hơi nghiêng người, mặt mũi mang theo một sự mất hứng mà nói chuyện với Cốc Khiếu Thiên:

” Khiếu Thiên à, em sẽ làm hướng dẫn viên cho ngài, không cần ai làm đâu.”

Cốc Khiếu Thiên vừa bước vào phòng vừa nói lỏng cravat, nghe mèo nhỏ nói thế, y cũng không mấy để ý hay suy nghĩ nhiều. Tùy tiện lắc đầu đáp lại:

” Cần lắm chứ. Dù sao hướng dẫn viên cũng có một cái lịch trình rõ ràng rồi, có thể nhiều hiểu biết về nơi này hơn là em mà.”

Ngồi xuống bên mép giường, Cốc Khiếu Thiên hơi nheo mắt nhìn Lam Sơn phụng phịu, ” Với lại, em cứ đi cùng tôi thôi, làm cái kia làm gì cho tốn công?”

” Nhưng mà...” Lam Sơn trong lòng thực không thoải mái, cuối cùng đem quần áo vào đi vào phòng tắm, ngâm mình mà thư giãn đầu óc.

Coi như cậu suy nghĩ nhiều, hướng dẫn viên thôi mà, cũng không có quyền hạn gì nhiều cả. Một phần Cốc Khiếu Thiên nói chuyện thế kia chắc là không hề có ẩn ý gì khác rồi đi?

Đúng vậy, mình phải tin tưởng Cốc Khiếu Thiên nha!!

Mèo nhỏ trượt xuống thành bồn, thổi bong bóng phì phèo để mua vui. Sau khi tắm xong, người ngấm thơm nức mùi sữa tắm hạng sang, một thân quần khăn lông màu trắng, gợi cảm chết người ta.

Bước ra bên ngoài, Lam Sơn định bảo Cốc Khiếu Thiên giúp mình lau tóc thì phát hiện trong phòng còn có thêm một người nữa. Nhìn từ phía sau lưng người kia, mèo nhỏ dễ dàng nhận ra đó là Lưu Tuấn Minh.

Cốc Khiếu Thiên bên kia đối với chàng trai họ Lưu cười đến nhiệt tình.

” Cảm ơn cậu nhé.”

Lưu Tuấn Minh thoáng gật đầu, sau đó quay người liền thấy Lam Sơn nhìn mình bằng đôi mắt không mấy thân thiện. Anh khẽ nhú mày, trong lòng cũng dấy lên vài suy nghĩ nhưng rất nhanh liền vứt nó đi.

” Chào cậu, Lam Sơn.”

” Chào.” Lam Sơn chán ghét mà chào bằng tiếng Việt, điều này làm cho Lưu Tuấn Minh khá kinh ngạc.

Anh hơi nhướn mày, khóe môi cong lên, cười rất thân thiện:

” Cậu biết nói tiếng Việt sao?”

Lam Sơn một bên lau tóc, một bên muốn giả điên không trả lời nhưng vì Cốc Khiếu Thiên còn ở trong phòng, cậu không muốn biến mình thành một đứa trẻ hư nên mới gượng gạo đáp lại:

” Tôi là người Việt Nam mà.”

” Khéo thật.” Lưu Tuấn Minh thực sự rất vui khi gặp một người Việt Nam trong đoàn người nước ngoài thế này, ” Sau này có cậu phiên dịch giúp tôi rồi nhỉ?”

Ông mới không thèm!

Lam Sơn nói thầm trong bụng nhưng bên ngoài vẫn mỉm cười, ” Nếu anh muốn thì tôi rất sẵn lòng.”

Lưu Tuấn Minh nhẹ gật đầu, phong thái vẫn luôn điềm tĩnh, nụ cười thường trực trên môi phải khiến cho mọi người có thiện cảm. Nếu như không phải vì mèo nhỏ ăn phải giấm chua thì cũng đã có thiện cảm với anh rồi.

Tiếc là đã muộn, muộn rồi, biết chưa!!!!

Lam Sơn hừ khẽ bằng mũi, mắt đắm chiều nhìn cánh cửa phòng khép lại, sau đó quay người nhào đến chỗ Cốc Khiếu Thiên. Cậu dựa vào lòng y, khuôn mặt vẫn mắt hững như thế.

” Anh ta vào đây làm gì vậy?”

Cốc Khiếu Thiên nhắm hờ mắt, ngón tay len vào mớ tóc ướt kia:

” Đưa một số đồ dùng cho chúng ta thôi.”

” Đồ dùng á?” Lam Sơn ngây ngốc nhìn lên, sau đó tìm kiếm cái vật dụng đó.

Nhìn một hồi, cậu nhận ra đó là cái gì liền đỏ mặt, tiếp đến lại cọ cọ mũi lên lớp áo sơ mi của y.

” Aw, người ta mới tắm xong đó

” Mèo nhỏ mặt mũi đã sớm vứt đi nên liền nhướn cổ, vụng về trao cho y một nụ hôn kiểu Pháp.

Cốc Khiếu Thiên cũng rất phối hợp với cậu, đầu lưỡi duỗi đến càn quét sạch sẽ tư vị bên trong. Sự ấm nóng khiến tâm trí y lại điên đảo thêm một trận nữa. Ngón tay nhanh chóng luồn vào lớp áo ngủ đã sớm bị mở toang, chạm đến hai hạt đậu con con.

Một bên đùa nghịch, một bên chấm dứt nụ hôn kiểu Pháp, chiếc hôn cứ thế rơi dần xuống cổ, xương quai. Lam Sơn thích nhất là ngồi trên người y, cậu chủ động cởi áo ngủ trượt xuống đến hông rồi dừng lại, để lộ một tấm lưng trắng như trứng gà bóc.

Ngần cổ hơi ngược lên, Lam Sơn một tay giữ lấy khuôn mặt của Cốc Khiếu Thiên một tay lại vuốt ve trên ngực y, cách một lớp vải.

” Ừm~...hôn em đi...”

Lam Sơn cúi thấp đầu thì thầm vào tai Cốc Khiếu Thiên, còn lém lỉnh cắn cắn trên đùa. Sau đó cậu chủ động cởi từng khuy áo của y ra, đầu lưỡi mạnh dạn nếm tư vị trên cơ thể của y.

Cốc Khiếu Thiên ngược mắt lên nhìn mèo nhỏ, đôi mắt mang theo một vị sắc đục rõ ràng, vừa ma mị vừa khiêu khích. Bàn tay y bóp nhẹ vào phần hông nhỏ nhỏ kia, sau đó trượt đến ra phía sau nơi bí ẩn.

Con đường nhỏ ấy được ngón tay y lướt qua, thoát đầu nhẹ nhàng thăm dò, sau đẩy lại mạnh mẽ tiến vào. Chất lỏng lạnh buốt được đổ xuống trên đùi của Lam Sơn khiến cậu khẽ rùng mình, cả người dựa sát vào y, tay trái bịt kín an ủi cho tiểu Khiếu Thiên.

” Ha~...” Giọng điệu của Cốc Khiếu Thiên trở nên khàn đặc đầy quyến rũ, ” Mạnh một chút đi Tiểu Lam...”

Mèo nhỏ hai mắt đã giăng đầy sương mù, mơ mơ màng màng cúi thấp đầu, tự mình chăm sóc cho y. Động tác tuy vụng về nhưng lại đủ kích thích người nọ.

” Khụ...” Lam Sơn suýt thì sặc, vội vàng liếm đi vệt nồng nhiệt vương lại bên khóe môi.

” Tới nào, Khiếu Thiên, em yêu ngài, rất yêu.” Mèo nhỏ mỗi khi chuẩn bị xong tinh thần đều nói yêu y, nói yêu rất nhiều.

Trong suốt quá trình ân ái đó, cậu chỉ nói một câu, chính là yêu y.

Lam Sơn ngủ một mạch đến xế chiều mới tỉnh dậy. Sau khi nhìn thấy Cốc Khiếu Thiên tân trang chỉnh tề, cậu khẽ nhún mày, hai tay vươn về phía trước:

” Em vẫn còn buồn ngủ quá~ Mau mang em vào phòng tắm đi.”

Cốc Khiếu Thiên một bên vừa thắt xong cravat, một bên vừa đi đến gần chỗ mèo nhỏ, một tay vươn ra bắt lấy bàn tay gầy gầy kia, ” Cần tôi bế em hử?”

Mèo nhỏ khẽ cười, ” Nếu được vậy thì...”

Cốc, cốc.

Bầu không khí đang lãng mạn như thế lại bị một âm thanh chen vào. Hai người đồng loạt nhìn ra ngoài cửa. Cốc Khiếu Thiên đi đến hé cửa một chút, nhìn thấy Thích Hạ.

” Chủ tịch, sắp đến giờ rồi. Tôi chuẩn bị xe cả rồi.”

” Được.”

Lam Sơn nghe Thích Hạ nói liền ngoan ngoãn đứng dậy, tự thân vận động.

Khi đến nơi mà Tổng Dĩ Khang sẽ trình diễn, Lam Sơn chỉ cảm thấy một đám người đông như cá đại dương. Nhìn đi đâu cũng chỉ thấy những ánh đèn lấp lờ, những đoạn băng rôn hoành tráng, từng lớp người chen chúc nhau.

Đông thật đó!

Cốc Khiếu Thiên liếc mắt nhìn thấy cậu ngăn ra liền nắm tay cậu, ” Cần thận lại lẹ.”

Hai người được đặc cách chỗ ngồi VIP, tầm nhìn phải gọi là rất tuyệt vời. Trong suốt buổi diễn, Lam Sơn hứng thú giờ mấy cây đèn phát quang lên, lác lác cùng với fan hâm mộ.

” Henry

~ Henry

~Henry

”

” Dĩ Khang

Dĩ Khang

Dĩ Khang

”

Lam Sơn cũng là một người phụ họa vào cái màn la hét đấy. Cốc Khiếu Thiên ngồi bên cạnh đã sớm quen thuộc cho nên không ý kiến gì cả. Ngồi được một lúc, Cốc Khiếu Thiên bỗng đứng dậy khi có người trong staff đến nói gì đó với y.

Vài phút sau thì y rời khỏi sân khấu.

Lam Sơn lúc này bất ngờ quay lại nhìn thì thấy y đã đi mất rồi. Cậu cũng không rõ y có nhắn lại cho mình câu gì không, nhưng trong lòng đột nhiên bất an tột độ.

Chỗ ngồi bên cạnh đột nhiên trống hoác làm cho Lam Sơn cũng không còn hứng thú gì nữa.

Cốc Khiếu Thiên đi cùng với một nhân viên vào phòng chờ của ca sĩ, nhìn thấy một dancer bị thương.

” Cậu ta bị làm sao?”

Thích Hạ ở bên cạnh khẽ thở dài, ” Khi này không cẩn thận bị trật chân. Bài tiếp theo lại có phần nhảy.”

Chân mày Cốc Khiếu Thiên khẽ nhíu lại. Cậu trai bị thương kia mặt mũi rất thất vọng, giọng điệu cũng yếu xìu, ” Xin lỗi chủ tịch. Tôi...tôi nghĩ mình vẫn có thể nhảy.”

” Làm sao được chứ?” Cốc Khiếu Thiên tuy rất chú trọng hình thức nhưng bây giờ người của y bị thương như vậy, y làm sao máu lạnh ép buộc họ tiếp tục?

Trong lúc tất cả mọi người đều nghĩ cách thì bên ngoài, Lưu Tuấn Minh chợt bước vào. Anh vốn muốn mang thuốc men đến cho cậu trai kia thôi nhưng lại bị mọi người nhìn chằm chằm.

” Thuốc của cậu đây. Tôi nghĩ vết thương kia cần phải đến bệnh viện đấy.”

Thích Hạ đem thuốc đến chỗ cậu trai. Còn Cốc Khiếu Thiên lần nữa dời tầm mắt sang phía Lưu Tuấn Minh, ánh mắt của y lại bắt đầu dao động kỳ lạ.

Lưu Tuấn Minh sau khi đưa thuốc liền cúi thấp đầu, định lui ra ngoài liền bị Cốc Khiếu Thiên gọi giật lại:

” Này Tuấn Minh, cậu có biết nhảy không?”

” Nhảy?” Lưu Tuấn Minh có hơi kinh ngạc.

Thích Hạ cùng những người khác cũng rất bất ngờ khi nghe chủ tịch hỏi như thế. Sau một hồi trầm mặc, Lưu Tuấn Minh đã nhẹ gật đầu, tuy không tự tin nhưng anh bảo:

” Tôi biết nhảy, một chút.”

Gánh nặng trong lòng Cốc Khiếu Thiên đỡ gỡ bỏ một chút, y hài lòng giao phó:

” Như vậy phần nhảy solo tiếp theo cậu cùng Henry biểu diễn nhé. Cứ nhảy theo những gì cậu có là được. Không có động tác nhất định nên đừng lo.”

Thích Hạ nhìn Lưu Tuấn Minh vẫn còn ngỡ ngàng nhưng anh lại không lo lắng cho lắm. Vì anh biết rõ chủ tịch là người có mắt nhìn. Có thể y đã nhận ra Lưu Tuấn Minh từng học nhảy hay đại loại như thế rồi.

” Như vậy...” Thích Hạ mau chóng nói, ” Cậu đi thay đồ đi. Chúng tôi sẽ giúp cậu. Đừng lo lắng.”

Sau đó, Lưu Tuấn Minh cùng dàn staff đi chuẩn bị.

Cốc Khiếu Thiên quay lại sân khấu, nhìn thấy Lam Sơn đang giương mắt nhìn Tống Dĩ Khang một cách hồ hững, không còn sôi nổi nhiệt tình như khi nãy nữa.

Nghe thấy động tĩnh bên cạnh, Lam Sơn quay đầu nhìn qua, lập tức hỏi:

” Khi này ngài đi đâu vậy?”

” Dancer solo của Henry bị chấn thương, tôi phải vào xem như thế nào.”

Nghe đến đó, Lam Sơn chốc chốc ngồi dậy, biểu tình khá lo lắng hiện trên mặt. Thiếu niên này tuy bề ngoài có vẻ bất cần đời, vô lo vô nghĩ nhưng thật ra rất là tốt bụng. Chỉ là cậu sẽ không tốt bụng với tình địch đâu.

” Người đó như thế nào rồi? Bị nặng không? Như vậy buổi diễn sẽ ra sao đây?”

Cốc Khiếu Thiên liếc nhìn mèo nhỏ lo lắng cho thần tượng như thế, y khẽ lắc đầu, bảo, ” Mọi chuyện ổn cả rồi. Cứ xem tiếp đi.”

Mèo nhỏ nghe vậy liền thở phào, quay đầu nhìn lên sân khấu. Lúc này ánh đèn chiếu sang hai phía, khu vực chính giữa chìm trong bóng tối. Âm nhạc du dương dần lấn át khán đài, rồi bất ngờ hai chiếc đèn chum lại vào chính giữa, để lộ ra hai người một trắng một đen đứng trên sân khấu.

Lam Sơn nhìn cảnh đó đến ngốc người, mãi đến khi chàng trai bạn y phục đen quý phái lãnh đạm thực hiện những bước nhảy đầu, mèo nhỏ cứ như bị đá văng xuống vực.

Từng bước di chuyển dẻo dai khéo léo kia càng tôn lên dáng người hoàn mỹ của Lưu Tuấn Minh.

Phải, người mà Lam Sơn đang chăm chú nhìn, không ai khác chính là Lưu Tuấn Minh.

Cốc Khiếu Thiên ngồi bên cạnh cũng say sưa quan sát dancer mới phát hiện của y. Những bước nhảy của Lưu Tuấn Minh hết như từng nét vẽ chạm lên trái tim y vậy.

Nó nhẹ nhàng lại thanh thoát, một chút nhún nhá, rất ấn tượng.

Bên tai dội lên từng tràng âm thanh náo nhiệt đánh thức tâm trí Lam Sơn. Cậu chớp mắt, định quay lại nhìn Cốc Khiếu Thiên mà hỏi một chút thì phát hiện y lúc này chỉ nhìn mỗi Lưu Tuấn Minh.

Nhìn đến...ngây ngất.

Dưới khu vực khán đài huyền ảo, bóng tối giăng vây bốn phía, hoàn toàn không ai để ý đến một thiếu niên khuôn mặt thất thần, ngón tay lại vô thức bấm chặt vào thành ghế.

Sau buổi diễn hoành tráng tối hôm nay, mọi người cùng nhau đi ăn ở một nhà hàng sang trọng gần đây.

Sự việc của Lưu Tuấn Minh hôm nay đã khiến cho giám đốc bên phía anh rất hài lòng. Vì thế mà ngài ấy đến trò chuyện chào hỏi với Cốc Khiếu Thiên một chút.

Trước khi qua Việt Nam cho chuyến lưu diễn, Lam Sơn có dạy cho Cốc Khiếu Thiên nói những câu chào hỏi căn bản. Nhưng nếu như thế thì quá nhàm chán đối với cậu, cho nên cậu đã lém lỉnh thêm vào một số chữ và đánh lừa y.

Khi giám đốc của Lưu Tuấn Minh đi đến chào hỏi Cốc Khiếu Thiên, ngài có để ý đến thiếu niên luôn đi cạnh y, vì thế nên hỏi:

” Thế đây cũng là người trong đoàn sao?”

Cốc Khiếu Thiên theo phản xạ nhìn sang phía Lam Sơn, mèo nhỏ thấy vậy liền phiên dịch, ” Ông ấy hỏi em là ai.”

Như đã hiểu, Cốc Khiếu Thiên cười nhàn nhạt, tự tin đáp lại bằng tiếng Việt:

” Đây là Lam Sơn, vợ tôi.”

Thuỳnh!

Những người đứng gần đây không khỏi kinh ngạc với lời giới thiệu kia. Mà mèo nhỏ thì không hề ngại ngùng, còn lên lút cười cười.

Lưu Tuấn Minh đứng bên cạnh giám đốc cũng nén tiếng cười xuống trong bụng, anh chỉ khẽ lắc đầu khi nhìn sang phía của mèo nhỏ mà thôi.

Từ đâu Lưu Tuấn Minh đã sớm biết rồi, không nghĩ tên nhóc kia lại dám bày ra trò này. Nếu như...ngài Cốc mà biết thì thế nào bây giờ?

Như cảm nhận được nụ cười kỳ quái của mọi người, Cốc Khiếu Thiên khẽ nhú mày, định hỏi Lam Sơn mình có nói sai gì không thì xe đã đến.

Mọi người cùng nhau lên xe, di chuyển ra nhà hàng.

Bữa tiệc này thật sự rất long trọng, hầu như đều đủ mặt cả, chỉ có Tống Dĩ Khang bảo mình hơi mệt nên đã về khách sạn trước.

Trong lúc ăn, mọi người có trò chuyện với nhau đôi chút, nhưng không nhiều lắm. Chủ yếu người bên Cốc Khiếu Thiên nói với nhau, người bên Lưu Tuấn Minh nói với nhau.

Chỉ có Lam Sơn với Lưu Tuấn Minh là hai người trung hòa nhất.

Giám đốc kia lúc này mới cẩn thận gấp thức ăn mời Lam Sơn, sau đó khéo léo hỏi:

” Mạo muội hỏi cậu một chút, cậu với...ngài Cốc thật sự là...?”

Lam Sơn tính tình trẻ con, suy nghĩ còn chưa thấu đáo nên hoàn toàn không biết việc công khai mối quan hệ nó ảnh hưởng thế nào. Cậu chỉ biết lúc đó Lưu Tuấn Minh cũng ngồi gần, cho nên liền tự tin khoe:

” Đúng vậy. Chúng tôi yêu nhau gần hai tháng rồi. Rất hạnh phúc nữa!!!”

Giám đốc kia giống như biết được chuyện vui, khéo môi nhếch nhẹ lên. Chỉ có Lưu Tuấn Minh ngồi bên cạnh khẽ thở dài, trong lòng cảm thấy muôn phần bất an.

Đến khi Cốc Khiếu Thiên đứng dậy định đi chọn món thì Lưu Tuấn Minh cũng đứng dậy đi cùng. Trong lúc chọn đồ ăn, anh đã khéo léo hỏi thăm một chút.

” Ngài Cốc, tôi có thể hỏi chuyện này không?”

Cốc Khiếu Thiên đối với Lưu Tuấn Minh vốn có ấn tượng tốt, nghe thế liền cười nhạt, nói, ” Chuyện gì?”

Lưu Tuấn Minh khẽ thở ra, ” Có phải ngài với Lam Sơn là người yêu?”

Nghe câu hỏi này giống như một cái dùi đánh mạnh vào lồng ngực y vậy. Khẽ nhú mày, Cốc Khiếu Thiên nghi hoặc nhìn sang phía Lưu Tuấn Minh.

” Cái kia...làm sao cậu biết?”

Lưu Tuấn Minh lúc này mới thở dài, bình tĩnh nói:

” Tôi biết đây không phải là chuyện của mình nhưng tôi nghĩ ngài nên biết. Khi nãy ngài đã giới thiệu Lam Sơn là vợ ngài.”

Vợ?

Cốc Khiếu Thiên một mặt kinh ngạc nhìn Lưu Tuấn Minh, chính mình còn không tin nổi bản thân đã nói như thế.

” Đối với người bình thường, tôi nghĩ đây là chuyện không to tát gì cả. Nhưng tôi nghĩ Lam Sơn đã hiểu lầm gì đó nên mới liên tưởng về chuyện riêng tư của hai người như vậy. Với một chủ tịch công ty giải trí như ngài, mọi người đều có thể biết tên của ngài cho nên...tôi sợ chuyện này sẽ ít nhiều cũng ảnh hưởng.”

Nghe Lưu Tuấn Minh nói lại rõ ràng như vậy, Cốc Khiếu Thiên phần nào cũng hiểu được là anh không có ẩn ý gì khác, chỉ là lo cho mối quan hệ này thôi. Báo chí giống như con dao hai lưỡi vậy, nó có thể nâng người ta lên, cũng có thể đập người ta xuống không thương tiếc.

Cái y lo lắng chính là mối quan hệ này được công khai, sợ rằng báo chí không tha cho cả y và Lam Sơn.

Sau khi trở về chỗ ngồi, Cốc Khiếu Thiên đặt mâm thức ăn xuống bàn, không cho mèo nhỏ có cơ hội được hỏi thì y đã bảo cậu ra một chỗ vắng nói chuyện.

Hai người nói rất nhanh, nhưng chủ yếu là...lớn tiếng với nhau.

” Có phải tận cùng là vì ngài xấu hổ khi yêu một đứa nhóc không? Ngài không muốn công khai đúng chứ?”

Cốc Khiếu Thiên sa sầm khó chịu, ” Em rất cục không hiểu được lời tôi nói sao? Yêu không nhất thiết phải công khai cho toàn thiên hạ biết. Có phải khi em thấy tôi giới thiệu em là vợ rất giống trò đùa đúng không? Em vui lắm chứ gì?”

” Nếu tôi là một người dân thường, chuyện thế nào cũng được. Nhưng hiện tại tôi là một chủ tịch của công ty giải trí, mặt mũi xuất hiện không ít trên báo chí, bây giờ những chuyện thế này công khai ra ngoài, em có biết ảnh hưởng của nó hay không?”

Lam Sơn uất ức quát lên: ” Em không cần biết! Yêu nhau mà giấu diếm như vậy, không phải quá khổ sở sao? Thật sự ngài sợ mối quan hệ bị ảnh hưởng, hay vì ngài...thích người khác rồi? Một người hoàn hảo và hợp với ngài hơn đúng không?”

Cốc Khiếu Thiên không hiểu Lam Sơn đang nói về chuyện gì nữa, trong đầu y chỉ muốn bùng nổ, muốn dạy dỗ mèo nhỏ kia một trận. Nhưng cuối cùng y chẳng làm gì cả.

Không giải thích, không quát mắng, chỉ lẳng lặng xoay người, ném lại một câu cho Lam Sơn:

” Nếu em cứ tính nết trẻ con không chịu suy nghĩ như vậy, đừng trách tôi vô tình.”

Lam Sơn ngược mắt nhìn Cốc Khiếu Thiên thật sự ngoảnh mặt đi khỏi, tim cậu như bị cửa đến đau đớn. Nhưng hôm nay Lam Sơn tự bảo mình không được khóc, nhất định không thể ngóc nghếch ngu si như vậy.

Vì không muốn chạm mặt Cốc Khiếu Thiên nữa, Lam Sơn một mình rời khỏi nhà hàng. Chạy thật nhanh ra đến cổng, cậu vô tình tông phải một người khác. Người này trong mắt Lam Sơn có chút quen thuộc, nhưng vì nón lưỡi trai màu đen đã che gần nửa khuôn mặt.

Người đó cũng bị ngã theo Lam Sơn, sau đó chậm rãi đứng dậy, không tránh khỏi việc ngẩng đầu nhìn lên. Lúc này mèo nhỏ mới nhận ra được người kia, sững sốt gọi:

” Dĩ Khang?”

Hết chương 27.

28. Chương 28: Mèo Nhỏ Bị Thương

Lam Sơn kinh ngạc khi nhìn thấy Tống Dĩ Khang ăn bận bình thường như thế này, còn đội mũ kín đáo nữa. Bộ dạng của cậu ta giống như là...muốn trốn đi vậy đó.

” Nè cậu không khỏe còn đi đâu vậy?”

Lam Sơn gặp được thần tượng liền không nhớ đến chuyện đau lòng khi nãy nữa. Cậu chỉ chăm chú nhìn vào Tống Dĩ Khang bị bắt quả tang mà mặt mũi méo xệch đi thôi.

Khi bị phát hiện, Tống Dĩ Khang sợ giật cả mình, nhưng may thay kia là Lam Sơn, một fan hâm mộ cuồng nhiệt của mình cho nên...cậu ta đã không còn lo lắng nữa. Ngược lại, Tống Dĩ Khang cười cười, toang nắm tay Lam Sơn kéo qua một góc khác kín đáo hơn.

Hai thiếu niên ngồi xổm trên mặt đất, mặc kệ ánh nhìn hiếu kỳ của người qua đường, hai thiếu niên vẫn vui vẻ bàn luận.

” Cậu đừng nói ai biết là tôi hết nha.” Tống Dĩ Khang ho khan hai tiếng.

Lam Sơn thì nhíu mày, ” Tôi tưởng cậu không đi ăn vì mệt cơ? Không lẽ...cậu viện cớ để trốn đi chơi à?”

Bị nói trúng tim đen, Tống Dĩ Khang khẽ cười trừ, đầu hơi gật gật. Sau đó liền kéo tay Lam Sơn, cố gắng dụ dỗ cậu đồng lõa cùng mình.

” Tôi chán ở trong khách sạn lắm rồi. Tôi muốn đi chơi đây đó cơ, mặc dù đây là lần thứ hai tôi qua Việt Nam rồi.”

Nghe giọng điệu đáng thương của Tống Dĩ Khang, Lam Sơn khẽ thở dài, ngón tay thì cầm suy nghĩ tính toán. Thật ra lúc này cậu cũng phiền não đủ thứ hết, cho nên càng không muốn quay về khách sạn để nhìn thấy Cốc Khiếu Thiên nữa.

Mặc dù...cậu có suy nghĩ lại chuyện mình vừa làm, đúng là nông cạn nhưng mà...ai bảo người kia cứ chú ý đến Tuấn Minh làm chi! Mình có quyền ghen mà không phải sao? Bây giờ mình ghen thì nói như vậy đó!!!

Hừ một tiếng, Lam Sơn quyết định dẫn Tống Dĩ Khang đi một vòng Hồ Gươm ngồi bệt, chơi thỏa thích cả đêm luôn.

Nghe ý kiến này của Lam Sơn, Tống Dĩ Khang vui mừng còn không kịp, hai mắt sáng quắc lên, miệng toét cười.

” Được, cậu làm hướng dẫn viên cho tôi. Chúng ta cùng đi quẩy hết đêm nay.”

Lam Sơn mắt cũng híp lại vui vẻ hào hứng, ” Yo

” Nhưng sau đó liền im bặt, mặt mũi nghiêm trọng như nhớ đến chuyện gì đó.

Hồi lâu trầm mặc, Lam Sơn kéo kéo tay áo của Tống Dĩ Khang, nói:

” Chuyện này không ai biết hết hả?”

Tống Dĩ Khang ngược mắt nhìn mèo nhỏ, cũng muốn nói dối nhưng cuối cùng lại khai thật:

” Tôi không nói ai hết, chỉ bảo người ta đừng đến phòng tôi, vì muốn nghỉ ngơi. Tôi nghĩ Thích Hạ không rảnh qua phòng tôi đâu.”

Lam Sơn ôm hai tay trước ngực, gật gù gật gù rồi đột nhiên nhắc đến một người:

” Á, còn Tiểu Mạch thì sao? Hay, dù hai người không ở gần nhau nhưng mà...cậu đi sáng đêm như vậy, với một đứa con trai là tôi thì...”

Mèo nhỏ thao thao bất tuyệt như thế mà không nhìn thấy một biểu tình kinh ngạc từ đối phương. Tống Dĩ Khang mặt mũi ngốc lăng khi nghe Lam Sơn nói đến Tiểu Mạch, trong đầu cậu ta còn quanh quẩn tự hỏi:

Cái gì? Làm sao cậu ta biết hồ ly nhỏ? Không lẽ quen biết nhau sao? Không được, hồ ly nhỏ khó làm quen bất chuyện như vậy, càng ghét thể loại ồn ào như Lam Sơn nữa chứ!!

Nghi hoặc không chịu nổi, Tống Dĩ Khang lạnh giọng hỏi Lam Sơn:

” Nè, làm sao cậu biết Tiểu Mạch?”

Lam Sơn huyền thuyên mà quên mất chuyện trong tiểu thuyết, mình vốn dĩ không biết về Quách Mạch An, thể nhưng vừa nãy đã nhắc đến như đúng rồi. Nuốt khan một ngụm, mèo nhỏ cười hì hì, đem hết tội trạng đổ lên Thích Hạ:

” Là Thích Hạ nói tôi nghe đó nha!”

“... Thích Hạ?” Tống Dĩ Khang nhú mày, thẳng cha nhiều chuyện!!

Lam Sơn vẫn cười hì hì, trong lòng thầm xin lỗi Thích Hạ.

Hai người sau khi bàn luận xong liền lên đường.

Lam Sơn khá rảnh những khu vui chơi ở thủ đô Hà Nội này. Cậu dẫn Tống Dĩ Khang đến Hồ Gươm, nơi đang tập trung đông đúc từng nhóm người nhỏ ngồi bệt uống trà chanh.

” Chỗ này mát quá đi.” Tống Dĩ Khang ngồi trên ghế nhựa, mũ lưỡi trai không rời khỏi đầu, thản nhiên hút ly trà chanh ngon lành.

Lam Sơn ở đối diện cũng giống hệt người kia, còn nhăm nhăm ăn cho quên hết buồn phiền nữa.

” Chỗ này buổi tối vui lắm, đồ ăn cũng ngon nữa. Tôi chỉ ra ngoài này cũng hai lần thôi à, nhưng đã đi gần hết rồi đó.”

Tổng Dĩ Khang ánh mắt ngưỡng mộ nhìn mèo nhỏ, cảm thấy mình và người kia rất hợp để làm bạn thân nha. Trò chuyện vui vẻ một hồi, Tổng Dĩ Khang đột nhiên hỏi:

” Ở đây có bar không?”

Lam Sơn mới hút một ngụm liền phun thẳng mặt người kia, nhưng cậu đời nào xin lỗi, chỉ trừng lớn mắt mà nói:

” Ôi Dĩ Khang, tôi không ngờ cậu ăn chơi thế luôn!!”

Tổng Dĩ Khang lúc đó khẽ nhíu mày, bịt mồm Lam Sơn lại rồi bảo:

” Tôi chưa từng vào đó lần nào cả, chỉ muốn vào xem thử coi vui không thôi.”

Lam Sơn nghe xong cũng khẽ gật đầu, ” Nhưng tôi sợ ở đây xô bồ thôi, nó hơi loạn đó.”

” Không sao đâu, tụi mình vô chung, ngồi uống rồi nghe nhạc thôi, quá lắm nhìn người ta quấy.”

“...” Đồ thần kinh này!

Lam Sơn cười cười khinh bỉ, sau đó chốt lại một câu rất ngọt:

” Xin phép Tiểu Mạch đi. Tiểu Mạch đồng ý, tôi liền dẫn cậu đến bar.”

Tổng Dĩ Khang nghe xong câu đấy, hận không thể nhét hết tất cả đồ ăn vào miệng Lam Sơn, không thì ném quách cậu xuống ngay cái hồ bên cạnh luôn.

Sau một hồi giằng co qua lại, Lam Sơn cũng bị sắc đẹp của Tổng Dĩ Khang mê hoặc, cuối cùng hai người đã đến bar chơi thật. Vừa bước chân vào liền nghe thấy một trận âm thanh huyền ảo dội đến màng nhĩ, Lam Sơn mặt mũi đơ đơ đi vào, chỉ có Tổng Dĩ Khang là thích thú thôi.

Hai người chọn một chỗ vắng mà ngồi xuống, tùy tiện gọi hai ly nước ngọt lên. Lam Sơn tuyệt không dám để Tổng Dĩ Khang uống rượu, chính cậu cũng không đụng đến vì nghĩ tới tử lượng kém của mình.

” Chỗ này được chứ?” Lam Sơn dò hỏi.

Tổng Dĩ Khang nhìn xung quanh rồi gật đầu, ” Rất ok!”

” Haiz, hồi trước tôi không thường hay vô đây đâu. Nhưng cái lần cùng bạn học ra Hà Nội chơi thì vô một lần, lúc đó tôi còn uống rượu nữa.”

” Tử lượng thế nào?”

” Hự, kém lắm.”

Lam Sơn không dám nhớ lại cái hồi say rượu náo loạn đó, nhục mặt chết đi được. Tổng Dĩ Khang ngồi bên cạnh cũng khẽ cười, sau đó tâm sự với mèo nhỏ rất nhiều thứ.

Từ áp lực học tập và công việc cho đến tình cảm với hồ ly nhỏ nữa. Nói một hồi, Tổng Dĩ Khang hỏi:

” Cậu làm sao lại thích chủ tịch vậy?”

A...

Nghe đến chủ tịch, ánh mắt của Lam Sơn từ hào hứng chuyển sang ưu phiền. Dựa lưng vào ghế, mèo nhỏ nói:

” Bây giờ hỏi tôi vì sao tôi thích thì tôi không biết nữa. Chỉ biết khi tôi không ở cạnh người đó, tôi sẽ rất nhớ. Nhớ đến mức làm đủ trò để có thể gặp người đó luôn. Mặc dù sau mỗi lần bày trò, tôi đều bị thiệt thòi.”

Tổng Dĩ Khang chăm chú lắng nghe, ” Như vậy chắc là...cậu theo đuổi chủ tịch rồi?”

” Đúng.” Lam Sơn quả quyết gật đầu, khóe môi còn cong nhẹ lên, ” Nếu ngồi một chỗ chờ đợi người đó theo đuổi thì tôi thà nhảy sông xuyên về kia cho rồi.”

” Xuyên về?”

“...A, không, ý tôi là...” Lam Sơn bối rối cười cười, sau đó loạn ngôn nói, ” Chúng ta uống chút rượu đi? Tôi đang buồn lắm, này giờ cứ nghĩ hết rồi nhưng mà...”

Hai tiếng sau.

” Cậu nói xem, đó có phải là lỗi của tôi không?” Lam Sơn nhào qua dựa vào người Tống Dĩ Khang, uất ức nói.

Tống Dĩ Khang không uống nhiều rượu như Lam Sơn nên vẫn còn chút tỉnh táo. Để mèo nhỏ dựa vào mình rồi bực bạch tâm sự, cậu ta cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

” Thật ra chuyện này cậu cũng có lỗi, nhưng vì cậu trẻ con quá nên mới như vậy.”

Mèo nhỏ càng tủi thân muốn khóc, ” Biết, tôi biết mà! Tôi biết tôi cũng rất nông cạn, nhưng mà...cậu không thấy ánh mắt của Khiếu Thiên nhìn tên Lưu Tuấn Minh như thế nào đâu!”

Tống Dĩ Khang cảm nhận được tiếng thút thít đáng thương của Lam Sơn liền nhìn qua, không ngờ cậu ấy vậy mà khóc thật. Khóc đến tội nghiệp.

” Tôi cảm thấy Tuấn Minh là hình mẫu mà Khiếu Thiên thích. Tôi biết mình ngốc lắm, mình ồn ào lắm, mình lắm chuyện, rắc rối nữa. Tôi biết, nhưng tôi yêu y, tôi yêu y lắm!!! Oa...”

Giữa những âm thanh hỗn loạn ngoài kia thì ở một góc nhỏ, Lam Sơn rúc vào người Tống Dĩ Khang, khóc đến ngủ quên.

Ở nhà hàng lúc này, tiệc cũng đã tàn. Mọi người đều di chuyển về khách sạn, Cốc Khiếu Thiên cũng không ngoại lệ.

Thật ra y còn định về sớm hơn nhưng vì khách vẫn còn ở đây nên y không thể bỏ ngang như vậy. Ra đến cổng chính, Thích Hạ đột nhiên đi đến hỏi y:

” Tiểu Lam đâu rồi chủ tịch? Tôi tìm quanh không thấy tên nhóc đó đâu.”

Nãy giờ ngồi dùng tiệc, Cốc Khiếu Thiên cũng chỉ nghĩ đến mỗi mình Lam Sơn. Bây giờ gặp Thích Hạ hỏi như vậy, tâm can y cũng không yên lòng được. Nhưng về ngoài, y lại như không quan tâm.

” Có lẽ về trước rồi.”

Nói xong y xoay người, di chuyển ra xe.

Thích Hạ đứng phía sau cảm thấy có luồng khí lạnh phảng phất qua, trong lòng mách bảo có chuyện không ổn.

Về đến khách sạn, Cốc Khiếu Thiên còn định nhìn khi mở cửa sẽ nhìn thấy một con mèo đã mệt mà ngủ mất. Nhưng khi bước vào bên trong, giường vẫn trống, phòng tắm cũng không có ai, lúc này...y mới biết là mình nhầm rồi.

Cơn tức giận khi nãy cũng sớm tan biến, Cốc Khiếu Thiên lấy điện thoại ra, ấn số mèo nhỏ gọi đi. Nhưng đầu dây bên kia thật lâu cũng không có ai bắt máy cả.

Ồ í e.

Đi đâu được nhỉ?

Cốc Khiếu Thiên khẽ nhíu mày, cất điện thoại vào túi, toang bước ra ngoài định đi tìm Lam Sơn. Đến trước thang máy, y tình cờ nhìn thấy Lưu Tuấn Minh cũng đứng đó.

Hai người nhìn nhau, chào hỏi đôi ba câu.

” Khi nãy cậu làm rất tốt. Cậu có suy nghĩ muốn về công ty tôi làm không?”

Trong thang máy, hai người trò chuyện như thế.

Lưu Tuấn Minh nghe đề nghị kia, trong lòng kỳ thực rất vui vẻ nhưng...ở đây anh vẫn còn một số thứ chưa giải quyết xong.

” Tôi thực sự rất vui khi ngài nói như vậy, có thể cho tôi suy nghĩ không?”

” Được.” Cốc Khiếu Thiên cũng không nhiều lời.

Vốn dĩ y để mắt đến Lưu Tuấn Minh một phần hình mẫu của anh ta rất hợp với tính của y, một phần nữa là vì...máu nghề nghiệp có sẵn như thế, cứ gặp được người thích hợp thì y liền muốn bắt về công ty mà thôi.

Trước khi rời khỏi thang máy, Lưu Tuấn Minh bất đắc dĩ nói đến một chuyện:

” Ngài Cốc, thật ra thì...tôi muốn bảo là hình như Lam Sơn ghen với tôi. Cảm giác này chỉ thoáng qua nhưng tôi nghĩ là mình đúng.”

Cốc Khiếu Thiên không nghĩ Lưu Tuấn Minh lại dám đề cập thẳng thừng chuyện này. Bây giờ y mới phát giác được tất cả hành động cùng lời nói ngốc nghếch kia xuất phát từ nguyên nhân nào.

Khẽ thở dài, Cốc Khiếu Thiên hướng đến Lưu Tuấn Minh, ” Vậy phiền cậu đưa tôi đi một số nơi để tìm nhóc con kia được không?”

Ở bar lúc này xảy ra một việc lớn.

Lam Sơn ngủ một giấc đã thả bớt hơi men, đôi mắt mơ hồ mở ra nhắm lại vài lần, sau đó cất tiếng:

” Dĩ Khang?”

Gọi mãi không nghe thấy người kia lên tiếng, Lam Sơn giật bắn mình ngồi dậy, nhìn quanh quất tìm bóng dáng của Tống Dĩ Khang. Đứng dậy, cậu định len vào đám người kia tìm kiếm thì bất giác nghe thấy âm thanh cãi nhau.

Hướng đến âm thanh của nơi đó, Lam Sơn phát hiện Tống Dĩ Khang đang một chọi ba với đám người du côn. Trên mặt đất lúc này...có một thiếu niên nằm đó, trông rất mệt mỏi.

” Mày đé nói được tiếng Việt à? Ngon, lại đây, thằng nước ngoài!!”

Tống Dĩ Khang có vẻ rất giận nên mới tung cước đá thẳng vào bộ hạ của thằng đối diện, sau đó thúc khuỷu tay cho thằng phía sau. Lam Sơn nhìn cảnh đó hãi hùng thật sự, vội vàng chạy đến đỡ giúp Tống Dĩ Khang.

” Cậu đừng đánh! Cậu không được đánh!! Mau đưa người kia rời khỏi đây đi.”

Tống Dĩ Khang đang đánh hăng như vậy, nghe Lam Sơn nói thì có chút ngẩn ra. Mèo nhỏ đỡ lấy thiếu niên nằm trên sàn nhảy, mặt mũi ngây ngô thuần túy, không thể đoán ra tuổi thật.

” Cậu mau đưa người này đi đi. Cậu ta ngất rồi.” Lam Sơn lần nữa thúc giục.

Tống Dĩ Khang cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩ thật sự của mèo nhỏ, nghiêng rặng một cái rồi ôm lấy thiếu niên kia, chạy nhanh khỏi bar. Đám thanh niên du côn nhìn thấy vậy cũng không buồn cản, chỉ nhắm vào mèo nhỏ đứng chính giữa.

” Tụi bây muốn gì? Muốn đánh nhau à? Coi chừng phải hối hận đó!”

Lam Sơn lúc nào cũng mạnh miệng nhưng thật ra thì rất lo lắng. Cậu chỉ biết vài món võ xoàng thôi, nhưng tình huống này thì cứ tung ra hết đi.

Thằng đối diện bị đá đến đau nên động tác cũng chậm lại, chỉ còn một hai thằng kia khỏe nên liền tấn công. Lam Sơn một bên đâm, một bên đá, cuối cùng chỉ là...cố gắng chịu đòn.

Mèo nhỏ bị đập mạnh xuống sàn, cả người co quắp lại, hốc mắt cũng nóng lên. Đột nhiên lại thấy tử thân lấm.

Không biết Dĩ Khang đi xa chưa nữa? Tên ngố đó, đánh nhau lúc này, lỡ bị lộ thân phận thì biết làm sao chứ?

Bụp, ụpnh, bụp!!!

Lam Sơn nhắm chặt mắt, tự nhủ mình chịu đòn rất giỏi.

Tổng Dĩ Khang công lấy thiếu niên kia chạy được một đoạn thật xa mới dừng lại. Đặt người nọ bên cạnh, cậu ta không khỏi hiếu kỳ quan sát.

Sau một vài phút, người kia tỉnh dậy, đôi mắt trong veo ngược lên nhìn Tổng Dĩ Khang. Môi bị chảy máu mấp máy nói, "Này cậu..."

Tổng Dĩ Khang nghe thấy âm thanh liền quay đầu nhìn, phát hiện người kia tỉnh liền hỏi, "Cậu tên gì? Sao cậu lại bị đánh vậy?"

Thiếu niên kia mệt mỏi đến không còn sức lực, hai mắt đảo một chút rồi gục xuống vai Tổng Dĩ Khang. Nhìn cảnh tượng như vậy, chàng ca sĩ thần tượng không biết nên làm gì, quyết định công thiếu niên kia trên lưng, toang tìm bệnh viện.

Đến bệnh viện rồi, Tổng Dĩ Khang mới gọi điện thoại cho Thích Hạ. Chịu bị anh mắng một trận lên bờ xuống ruộng, cuối cùng cậu ta cũng tìm được người cứu trợ.

Khi nhận được điện thoại của Tổng Dĩ Khang, Thích Hạ liền bắt xe chạy đến bệnh viện đó. Vào đến nơi mới phát hiện không phải ca sĩ thần tượng bị thương mà là người khác.

"Anh đến rồi!" Tổng Dĩ Khang mừng ra mặt, "Anh, đi tìm Lam Sơn đi. Cậu ấy khi này...đã đỡ đòn cho em đó!"

Thích Hạ còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì nghe thêm cái tin trời đánh này, đầu óc rối tung, mặt trắng bệch.

"What? Cậu...trốn đi với Tiểu Lam à? Mẹ kiếp, hai đứa bây muốn chết hả?"

Thích Hạ nóng giận xỏ một loạt tiếng Trung mắng Tổng Dĩ Khang, sau đó lập tức gọi điện cho Cốc Khiếu Thiên, nhờ đến sự giúp đỡ của y.

Liếc nhìn điện thoại, Cốc Khiếu Thiên thấy số của Thích Hạ, "Chuyện gì?"

"Chủ tịch, Tiểu Lam ra ngoài bị du côn đánh. Nhưng không tìm thấy nhóc đó đâu nữa."

Thích Hạ tóm tắt rất...là tóm tắt. Cốc Khiếu Thiên nghe xong hết như ngồi trên lửa, đôi mắt y lạnh xuống, lập tức bảo Lưu Tuấn Minh lái đến chỗ của Thích Hạ.

Trong lúc mọi người hoang mang không biết mèo nhỏ ở đâu thì lúc này trong con hẻm nhỏ, Lam Sơn đang ngồi co rúc một mình, bên cạnh nhữn đồng rác bốc mùi.

Cả người cậu bị đánh không hề nhẹ tay, gương mặt bầm tím một bên má, môi cũng bị rách chảy máu. Nhiệt độ ở Hà Nội cũng đã hạ xuống rất thấp.

Mèo nhỏ một mình trốn trong hẻm, tránh để bị bọn kia tìm ra lần nữa. Nhìn quanh nơi mình trốn, cậu chỉ thấy một mảng tối cùng với mùi khó chịu bốc lên mà thôi.

Khi cảm thấy cơ thể mình lạnh đến mức run lên, Lam Sơn mới rút điện thoại ra, gọi cho một người. Đầu dây như một đường dây nóng, vừa gọi liền bắt máy.

Bên kia là một loạt tạp âm, chỗ của mèo nhỏ lại vắng vẻ đến hiu quạnh.

Để điện thoại bên tai, Lam Sơn gần như vỡ giọng mà nói:

"Khiếu Thiên, đến đón em với, được không? Em xin lỗi, em sai rồi, đến đón em đi...Em lạnh lắm rồi, em đau nữa, em nhớ ngài lắm...Đừng bỏ mặc em..."

Hết chương 28.

Má Vi: Năm mới an lành nhé mọi người .

29. Chương 29: Gương Vỡ Lại Lành

Ký ức cuối cùng sót lại trong tâm trí của Lam Sơn ở nơi con hẻm vắng vẻ hiu quạnh kia chính là hình ảnh Cốc Khiếu Thiên mặt mũi trắng nhợt chạy đến chỗ của cậu, không nói nửa lời liền ôm lấy cậu trên tay rồi mang đi.

Khi tỉnh lại, Lam Sơn vẫn còn mơ mơ màng màng chưa thật sự nhận thức rõ, vì thuốc mê còn chưa tan hết. Hé mắt nhìn một chút, mọi vật cứ ảo ảo cho nên cậu lại nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi thật lâu.

Thích Hạ với Tống Dĩ Khang đứng bên ngoài phòng bệnh, một bên hung hăng trừng mắt, một bên lại hồi lồi cúi gằm mặt.

” Làm sao hai người lại đến nơi như vậy hả?”

Tống Dĩ Khang hơi ngược mắt lên nhìn Thích Hạ, sau đó liền cúi xuống:

” Vì bọn em chỉ định đến đó nghe nhạc, uống nước ngọt thôi. Không ngờ Lam Sơn bảo buồn phiền đủ thứ nên gọi rượu lên uống. Cậu ấy uống quá nhiều nên ngủ một giấc, còn em nhìn thấy người khác gặp nạn liền ra tay cứu giúp.”

Thích Hạ trước giờ luôn là một người rất máu lạnh. Nếu như chuyện không phải liên quan đến mình thì anh liền không giúp đỡ, tránh rước họa vào thân. Giống như hồi Quách Mạch An bị bắt cóc cũng vậy, vốn Tống Dĩ Khang không để Mãn Đông đi theo vì sợ cậu ấy gặp nguy hiểm chung, nhưng anh thì khác.

Nghe Mãn Đông biết võ, anh liền bảo cậu đi theo, giúp ích được thì cứ đi. Còn nếu ăn hại thì anh tuyệt đối cho ở nhà.

Tiếc là Tống Dĩ Khang kia tình người bao la, thấy kẻ hoạn nạn liền giúp hết mình mà không cần biết số phận của mình sẽ ra sao. Điều này cũng tốt nhưng...đôi khi mình phải hy sinh một chút.

” Haiz, sau đó Tiểu Lam bảo cậu mang người kia đi đến bệnh viện à?”

Tống Dĩ Khang bắt đầu dĩ gật đầu, ” Em cứ nghĩ cậu ta biết võ thật, không ngờ...”

” Haiz...” Thích Hạ lần nữa thở dài.

Anh chỉ lo lắng khi mà Cốc Khiếu Thiên ra khỏi phòng bệnh thì sẽ dùng bộ mặt gì để nhìn hai người bọn họ đây, rồi sẽ áp dụng hình phạt gì đối với bọn họ đây chứ?

Ôi hai tên nhóc lắm chuyện này!!!

Thích Hạ ngửa cổ thở dài một tiếng, sau đó liền nghe tiếng mở cửa phòng. Đầu quay lại mà mặt mũi trắng bệch, anh ho khan một tiếng, hướng tới Cốc Khiếu Thiên, hỏi:

” Tiểu Lam thế nào rồi ạ?”

Cốc Khiếu Thiên đến bây giờ mới hoàn hồn lại được, trong lòng cũng đã thôi gợn sóng lẫn lẫn. Y trưng ra bộ mặt lãnh khốc khiến ai nhìn vào cũng chỉ muốn cụp đuôi chạy trốn.

Ngồi xuống ghế, Cốc Khiếu Thiên vắt chéo chân, ” Nói lại những gì hai cậu vừa nói cho tôi.”

Thích Hạ liếc nhìn Tống Dĩ Khang, Tống Dĩ Khang cũng nhìn qua anh cầu cứu, một hồi sau thì hai người cùng bổ sung cho nhau trong câu chuyện kể. Mỗi người một câu, thế là cũng xong câu chuyện.

Cốc Khiếu Thiên âm trầm thở ra một tiếng:

” Henry, cậu có biết thân phận của cậu mà lộ trên mặt báo thì nó ảnh hưởng thế nào hay không? Trước đây cậu chưa từng dính scandal nào cả, bây giờ cậu chán hình tượng trong sạch ngoan hiền rồi đúng hay không?”

Tống Dĩ Khang nghe đến chữ cuối cùng mà vẫn lạnh sống lưng không dứt. Cậu nuốt khan một ngụm, sau đó cúi đầu nhận lỗi:

” Chuyện lần này cháu đã sai, mong chủ tịch bỏ qua. Cháu đảm bảo lần sau sẽ không như thế nữa.”

” Nghe bảo là cậu cũng giúp được người nào đó gặp nạn?”

” Vâng.” Tổng Dĩ Khang gật gật, ” Người đó nằm ở phòng 304.”

Cốc Khiếu Thiên thoáng ngược mắt nhìn cậu, sau đó thì bị một bóng dáng khác dời sự chú ý. Phía phòng bệnh bên kia thấp thoáng thân người của Lưu Tuấn Minh.

Cả ba người đều đồng loạt nhìn qua phía đó mà không khỏi kinh ngạc.

” Lưu Tuấn Minh? Sao cậu lại bước ra từ phòng bệnh?” Thích Hạ là người đầu tiên mở lời.

Lưu Tuấn Minh bình thản bước đến, chào cả ba người rồi nhàn nhạt đáp:

” Thật trùng hợp, khi này người của bệnh viện có gọi đến cho tôi, bảo người nhà của tôi bị thương.”

” Người nhà sao?”

” Phải, là người nằm ở phòng 304.”

304?

Tổng Dĩ Khang chớp chớp mắt, ” Ó? Đó là người mà tôi cứu ở trong bar đó. Không lẽ...đó là người nhà của anh? Em trai anh sao?”

Lưu Tuấn Minh nghiêng mặt nhìn Tổng Dĩ Khang, khóe môi cong lên, vô cùng mừng rỡ:

” Cảm ơn cậu, hóa ra người giúp em ấy lại là ca sĩ Tổng.”

” Tôi á...khụ...” Tổng Dĩ Khang cười cười.

Cốc Khiếu Thiên lúc này đứng dậy, hướng đến Lưu Tuấn Minh mà nói:

” Dẫn tôi đi thăm người nhà của cậu một chút.”

Cả bốn người sau đó quay gót hướng đến phòng bệnh 304. Mở cửa bước vào, mọi người đều nhìn thấy trên giường bệnh là một nam nhân gương mặt thuần túy ngây ngô, nửa điểm xấu xa toan tính cũng không có. Làn da trắng nhợt giống như trong suốt vậy, hàng mi khép lại thật chặt, lâu lâu lại run lên.

Lưu Tuấn Minh khi nhìn nam nhân đấy, ánh mắt của anh thực trù mền và dịu dàng. Bước đến bên giường bệnh, anh chạm vào tay của nam nhân kia, thấp giọng nói:

” Hạo Hạo.”

Nam nhân được gọi Hạo Hạo khẽ mở mắt nhìn xung quanh. Môi mấp máy tên của Lưu Tuấn Minh. Khi hai người họ nhìn nhau đều khiến cho ba người còn lại trong phòng phải ngẩn ngơ suy đoán.

Đỡ Hạo Hạo ngồi dậy rồi, Lưu Tuấn Minh liền cười âm áp:

” Đây là Hạo Hạo, tên tôi thường gọi em ấy. Em ấy...là người yêu của tôi.”

Ách.

Thích Hạ với Tổng Dĩ Khang đứng phía sau một trận liếc nhìn nhau, đã hiểu ra được mọi chuyện. Cốc Khiếu Thiên cũng không quá ngạc nhiên với điều này, y chỉ thấy mình đã có lý do để bảo mèo nhỏ không cần ghen tuông nữa.

Liếc nhìn nam nhân trên giường bệnh, y lãnh đạm mỉm cười:

” Tôi là Cốc Khiếu Thiên, chủ tịch công ty giải trí CK.”

Sau đó nhìn Lưu Tuấn Minh, ” Cậu phiên dịch giúp chúng tôi đi.”

Lưu Tuấn Minh khẽ cười, ” Em ấy thực ra là người Trung Quốc. Mọi người cứ trò chuyện đi.”

” Người...người Trung Quốc luôn sao? Ôi, hay thế.” Tổng Dĩ Khang có chút hào hứng liền nhìn Hạo Hạo, ” Xin chào, tôi là Tổng Dĩ Khang, là người đã cứu cậu đó.”

” Tôi là Thích Hạ.”

Hạo Hạo lúc này mới nhẹ mỉm cười, ” Xin chào mọi người, tôi là Lâm Hạo. Cứ gọi tôi là Hạo Hạo.”

Lưu Tuấn Minh chỉ tay sang phía Tống Dĩ Khang, ” Đây là người đã giúp em thoát khỏi bar đấy.”

” Ra là cậu sao?” Hạo Hạo cười lên rất đẹp, ” Cảm ơn cậu nhiều lắm.”

” Không có gì đâu.” Tống Dĩ Khang hi hi hai tiếng, sau đó liền bị Thích Hạ túm áo, kéo về khách sạn.

Cốc Khiếu Thiên sau khi nói chuyện với Lưu Tuấn Minh xong liền chào tạm biệt cả hai rồi trở về phòng bệnh của Lam Sơn.

Gần mười hai giờ đêm, Lam Sơn tỉnh giấc trên giường. Đôi mắt đảo một vòng, cậu nghiêng đầu thì phát hiện Cốc Khiếu Thiên đang ngủ ngời trên ghế sofa.

Phòng bệnh của cậu là phòng đặc biệt.

Nhìn y ngồi như thế, trên người là lớp áo vest đắp ngang rất tùy tiện, nhiệt độ trong phòng cũng lạnh nữa khiến cho mèo nhỏ cũng xót xa lắm. Chậm rãi rời khỏi giường, Lam Sơn đem cả chăn rồi leo lên ghế sofa, nhẹ nhàng ngồi xuống, dựa vào người Cốc Khiếu Thiên, sau đó đắp chăn bông cho cả hai.

Thế này là ngủ ngon rồi.

Lam Sơn liếc nhìn y chưa bị đánh thức, cậu liền thở nhẹ một hơi rồi nhắm mắt lại, ngủ đến sáng hôm sau.

Ánh sáng ngoài phòng hắt vào khiến Cốc Khiếu Thiên tỉnh giấc, điều làm y kinh ngạc hơn tất cả là cái chăn bông trên người mình và mèo nhỏ dựa bên cạnh. Hai người đêm qua đã cứ như thế này mà ngủ sao?

Cốc Khiếu Thiên khẽ nhú mày, nhưng sau đó liền mỉm cười, nhẹ nhàng tách khỏi người Lam Sơn rồi ẵm cậu đặt lại lên giường. Sau khi thay quần áo xong xuôi, Lam Sơn cũng đã thức giấc.

Hôm qua ngủ nhiều nên sáng nay cậu cực kỳ tỉnh táo.

Nhìn thấy Cốc Khiếu Thiên bước ra, Lam Sơn có chút ngượng ngập cùng tủi tủi.

” Dậy rồi hử?” Cốc Khiếu Thiên ngược lại rất bình thản, bước đến xoa tóc cậu.

“...Em đi thay đồ.” Lam Sơn nói xong liền trượt xuống khỏi giường, chạy biến vào phòng vệ sinh.

Đánh răng rửa mặt xong, Lam Sơn bước ra ngoài, chỉ thấy Cốc Khiếu Thiên ngồi ở giường bệnh giống như đợi cậu. Vừa nhìn thấy mèo nhỏ, y liền đứng dậy, nắm lấy tay cậu, dẫn ra khỏi phòng.

Bỗng dưng bị kéo đi như vậy, Lam Sơn nhú mày, không rõ người kia đem mình đi đâu. Khi đứng trước phòng bệnh 304, mèo nhỏ vẫn nghịch mắt ra.

Cốc Khiếu Thiên ngược lại thản nhiên mở cửa phòng, vừa vặn nhìn thấy Lưu Tuấn Minh đang bồi cho Hạo Hạo ăn chút thức ăn. Nhìn cảnh tượng đó khiến Lam Sơn kinh ngạc không biết nói gì.

Trong đầu cậu lại bắt đầu YY các thứ, đây là phản xạ của một hủ mà.

Nhưng vì kia là Lưu Tuấn Minh, một tình địch của cậu nên cậu rất rất không thoải mái khi YY, mặc dù...nam nhân bên cạnh thì rất đẹp.

” Chào ngài Cốc, chào Lam Sơn.” Lưu Tuấn Minh đứng dậy, mỉm cười chào hỏi.

Lam Sơn thì không trả lời, chỉ có Cốc Khiếu Thiên là mở lời:

” Hạo Hạo, đây là tên nhóc hôm qua đã đỡ đòn giúp cậu đấy.”

Đỡ đòn??

Lam Sơn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hạo Hạo, hồi lâu mới có thể hỏi:

” Không lẽ...không lẽ cậu...người hôm qua là cậu sao? Ô, hôm qua trong bar tối quá tôi chẳng nhìn ra.”

Hạo Hạo nghe thế liền mỉm cười:

” Cảm ơn cậu luôn nhé Tiểu Lam. Tôi có nghe mọi người nói đến cậu rồi, hôm nay mới được gặp mặt. Bỗng dưng cảm thấy mình có lỗi quá, khiến cậu bị thương như vậy.”

“...Không, không có gì đâu.” Lam Sơn được người đẹp nhìn rồi mỉm cười như thế, cậu bắt giác đỏ mặt.

Sau đó, Cốc Khiếu Thiên tựa như vô tình mà nói:

” Được rồi, nhớ chăm sóc người yêu của cậu thật tốt nhé. Tiểu Lam hôm nay xuất viện rồi.”

” Tôi đã nhớ.” Lưu Tuấn Minh đáp.

Lam Sơn cúi đầu, bên tai nghe thấy người yêu mà giật bắn mình.

Cái gì cơ? Người yêu? Người yêu???

Lại ngẩng đầu lên nhìn, Lam Sơn muốn hỏi nhưng mà không phải những hành động vừa rồi cùng với lời khẳng định của Cốc Khiếu Thiên đã đủ rồi sao?

Hóa ra...

Lam Sơn liếc nhìn Lưu Tuấn Minh, vừa thẹn vừa giận nên mới vội vã cúi chào Hạo Hạo rồi chạy biến khỏi phòng. Cốc Khiếu Thiên nhìn theo bóng lưng mèo nhỏ, khóe môi bắt giác cong lên.

Về đến khách sạn, Lam Sơn chần chừ mãi mới quay lưng lại, nhào vào ôm cứng Cốc Khiếu Thiên.

Mới có hai hôm không được mèo nhỏ ôm nũng nịu, Cốc Khiếu Thiên cũng thấy thiếu thiếu. Xoa tấm lưng nhỏ nhỏ kia, y khẽ cười:

” Đã hiểu rồi chứ? Tuấn Minh vốn có người cùng cậu ấy rồi.”

Mèo nhỏ nấp trong lòng Cốc Khiếu Thiên, vẫn uất ức:

” Trước khi biết điều đó thì hai người cũng có gian tình lắm. Ánh mắt của ngài nhìn anh ta rất dịu dàng, rất yêu thích. Với lại không phải trước đây ngài bảo em có thể ghen sao? Em đã ghen theo như lời ngài nói rồi đó!!”

” Đúng thật là tôi từng dao động với Tuấn Minh.”

Tim mèo nhỏ nhói lên, vòng tay càng ôm chặt Cốc Khiếu Thiên hơn, miệng lại thì thầm như muốn mếu:

” Em biết em rắc rối lắm, lắm chuyện nữa, còn ngang bướng, khiến ngài nhức đầu phiền não. Nhưng mà em yêu ngài, em yêu ngài, còn Lưu Tuấn Minh không có yêu ngài. Đừng chọn người không yêu mình.”

Nghe thế, Cốc Khiếu Thiên khẽ cười, trêu cậu:

” Vậy trước kia tôi chưa yêu em, sao em vẫn ngoan cố mà yêu tôi?”

Mèo nhỏ ngược mắt, ” Vì em tin Sun không ngược đãi em!”

“...Sun?”

” Á không, ý em là...em tin tình cảm của mình sẽ cứu ngài!!”

Cốc Khiếu Thiên càng lúc càng thấy mèo nhỏ đáng yêu, muôn phần đáng yêu. Cúi xuống hôn lên môi cậu một cái, y nói:

” Khi không thấy em trở về khách sạn, tôi đã lo lắng lắm. Quyết định đi tìm em ở chỗ xa lạ này rồi nghe tin em bị thương, nhận được cuộc gọi của em, lòng dạ tôi như bị cắt thành từng mảnh vậy.”

” Tôi thương em như vậy, đều là sự thật. Đừng đem lòng dạ của tôi ra mà đùa nữa, tuổi không còn trẻ, đau thì làm sao mà chữa chứ?”

Mèo nhỏ lẳng lẳng nhìn Cốc Khiếu Thiên, nghe mấy lời y nói, khóe môi cậu cong lên, cười đến mãn nguyện. Sau đó y như rằng, mèo nhỏ bắt Cốc Khiếu Thiên chuộc lỗi bằng cách của mình.

” Nào, ngài mau nhảy bài Ba con gấu đi.”

“... Em hết cách khác rồi sao?”

” Không thì cho em thượng ngài.”

” Nhảy ba con gấu đi.”

Lam Sơn cười thỏa mãn, đợi đến khi Cốc Khiếu Thiên nhìn theo video mẫu mà nhảy giống như thế, cậu liền cầm điện thoại quay lại cảnh đó. Trong lòng dù không muốn nhưng vì dễ dành mèo nên y phải làm.

Đương lúc một người thì cam chịu nhảy cho xong bài, một người thì cầm điện thoại quay đến vui vẻ thì ở trước cửa bỗng dưng có người xuất hiện. Lam Sơn ngừng cười mà dời tầm mắt nhìn qua, phát hiện Thích Hạ đột nhiên mở cửa phòng rồi đứng đấy, chết lặng.

Cốc Khiếu Thiên cũng dừng động tác ngốc nghếch, quay đầu nhìn, đôi mắt nhanh chóng biến thành hai viên đạn, một phát bắn trúng hồng tâm.

Thích Hạ đều đã chiêm ngưỡng tất thấy chuyện vừa rồi, anh hận mình nên gõ cửa phòng chứ không nên xông vào như vậy. Chỉ vì anh muốn thông báo lịch trình ngày mai nhanh một chút nên mới...

” Xin lỗi chủ tịch, tôi chưa thấy gì đâu! Vạ lần xin lỗi!!!”

Sầm!

Cốc Khiếu Thiên đầu đầy hắc tuyến, liếc nhìn mèo nhỏ đã cười đến chảy nước mắt, nổi nhục phải gọi là xộc lên đến não.

” Á! Đừng, không được xóa!! Huhu, điện thoại của em, rơi rồi kìa!! Oa...ưm...”

Hết chương 29.

Một số lời muốn nói: Tôi viết truyện là phi lợi nhuận, không ai có thể ép buộc tôi thế này thế kia. Tôi dám đảm bảo mọi người tìm khắp Wattpad, hay cả WPress cũng khó tìm được tác giả nào siêng năng update như tôi, hay nói là tôi quá tận tâm tận tình với độc giả rồi. Và một chuyện nữa, tôi không nói mình có lịch đăng ổn định. Lịch post không cố định. Tôi post mỗi ngày vì tôi có thời gian, vì tôi thương mọi người chờ đợi, nhưng không phải vì thế mà tôi off mấy ngày là tôi bỏ truyện hay gì đó. Hy vọng đọc xong thì mọi người hiểu tôi. Đừng áp đặt những câu nói đại loại, sao còn chưa ra chương? Tôi biết khi nào mình nên ra chương mà:). Cảm ơn tất cả đã đọc xong.

30. Chương 30: Phạt

Lam Sơn thức dậy không nổi vì đêm qua mãnh liệt quá. Đúng hơn là Cốc Khiếu Thiên phạt cậu thật là tàn nhẫn, huhu.

Nhìn thấy người kia vừa bước ra khỏi bồn tắm, trên người choàng một chiếc khăn lông bản to quanh hông, mái tóc vẫn còn ướt vuốt ngược ra phía sau. Hình ảnh phong trần này hết như lần đầu cậu bị y bắt gặp mình tắm trong bồn nhà y vậy đó.

Hồn dỗi hừ một tiếng, Lam Sơn lười nhác kéo chăn che đi thân người đầy dấu vết mê loạn đêm qua, mặt mũi phụng phịu:

” Ngài không cần phạt em như vậy. Đó dù sao cũng là việc chuộc lỗi mà...”

Cốc Khiếu Thiên ngồi xuống bên giường, chạm vào mái tóc rối xù của mèo nhỏ, còn sủng nịnh hôn lên trán cậu một cái.

” Tôi không xóa đâu, em lo cái gì?”

Lam Sơn liếc mắt nhìn qua, khóe môi cong lên, ” Em biết ngay mà!! Nhưng đêm qua ngài...ngài uống Redbull đấy à? Suýt thì hỏng rồi!!!”

” Hồng rồi à?” Cốc Khiếu Thiên cười lên tà ma, luồn tay xuống lớp chăn bông, vô sỉ chạm đến phần hông căng tròn kia bóp nhẹ một cái:

” Tôi rất muốn nhìn bộ dạng của em lúc đó nha.”

Lam Sơn chớp chớp mắt, trong đầu nổ ầm một tiếng. Không sợ hổ ngoạm đầu, cậu ném cả gối đầu vào người Cốc Khiếu Thiên, hét ầm lên:

” Ngài phê thuốc rồi à? Nói năng kỳ cục quá đi!!!”

Sau đó nhảy xuống giường, chạy biến vào phòng tắm. Khóa trái cửa lại, mèo nhỏ khẽ vuốt ngực, trong đầu không ngừng phỉ báng bản thân trước kia biến thái quá.

Trước đây mỗi khi đọc đam mỹ hay xem yaoi, đến đoạn thẳng công vô sỉ nói những điều kia, mèo nhỏ luôn cao hứng phấn khích. Còn hiện tại gặp cảnh đó, chẳng hiểu sao mèo nhỏ ngại ngần chín cả mặt, chỉ muốn bóp chết “thẳng công” nào đó.

Khi cả hai đã chuẩn bị xong liền đi xuống dưới sảnh khách sạn. Vừa quay người liền phát hiện phía bên ghế chờ, Lưu Tuấn Minh với Lâm Hạo đã ngồi ở đó.

Lam Sơn nhìn thấy Lâm Hạo trước, hai mắt còn lấp lánh ngôi sao, ngưỡng mộ sắc đẹp của người đó. Sau đấy bắt gặp ánh mắt nhu hòa của Lưu Tuấn Minh, mèo nhỏ liền hừ một tiếng.

Ngay lập tức bị Cốc Khiếu Thiên nắm được thóp, y rất đứng đắn dạy dỗ mèo nhỏ nhà mình. Nghiêm khắc nhìn Lam Sơn, y nói:

” Hành xử đúng mực chút nào.”

Lam Sơn bĩu môi, một bộ dạng không thèm quan tâm lời Cốc Khiếu Thiên nói. Bước đến trước mặt Lâm Hạo, cậu liền cười toe toét.

Đối với cậu, Lâm Hạo thực là tiểu mỹ thụ, khuôn mặt đầy quá xuất sắc, vừa xinh đẹp lại còn nhu thuận không từ ngữ gì diễn tả được.

Ôi, tuyệt phẩm rồi!!!

Liếc mắt qua Lưu Tuấn Minh, Lam Sơn khẽ khinh bỉ trong bụng.

” Ngài Cốc, chúng tôi đã sẵn sàng đưa đoàn của ngài đi tham quan trong hôm nay.”

Cốc Khiếu Thiên vẫn đối với Lưu Tuấn Minh là ánh mắt muốn bắt anh về làm gà nhà mình, ” Chúng tôi cũng sẵn sàng rồi đây.”

Lúc này từ phía thang máy, Thích Hạ với Tống Dĩ Khang cũng vừa bước ra ngoài, hai người như đối cực với nhau nhưng lại hài hòa đến không ngờ. Cả một sảnh chỉ đều chú ý đến hai con người đó.

Lâm Hạo thấy một cảnh như vậy liền mỉm cười nói:

” Tống Dĩ Khang thu hút quá, cậu ấy đi đến đâu, người ta nhìn đến đó.”

Lam Sơn bên cạnh cực kỳ đồng ý điều này luôn.

Lưu Tuấn Minh chỉ âm trầm lắng nghe nhưng không đáp lại gì cả.

Cốc Khiếu Thiên có vẻ tự hào hơn, ” Gà nhà tôi mà.”

Cả một đoàn người chia xe nhau để đến “Royal City”. Sáng hôm nay tuy là ngày thường nhưng khu vui chơi này cũng rất là đông đúc nha.

Tống Dĩ Khang với Thích Hạ vừa nhìn thấy phía trước của RC liền tròn mắt, tỏ ra khá thích thú. Lam Sơn càng thích thú hơn nữa, vì lâu lắm rồi cậu mới đến đây.

Trong bụng cậu cũng rất vui vẻ vì không ngờ tác giả đem cả thế giới thực vào truyện.

” Bên trong có rất nhiều nơi đáng để tham quan. Mọi người đi một vòng xem qua, sau đó thì tùy tiện đi chơi.” Lưu Tuấn Minh nói.

Đoàn người liền gật đầu đồng ý.

Sau một vòng tham quan, ai cũng chết mê chết mệt nơi này cả. Đông người không còn là vấn đề đối với họ nữa.

Lam Sơn lôi kéo Tống Dĩ Khang đến khu hồ bơi, " Nè, tôi muốn đi bơi quá."

Tống Dĩ Khang cũng thèm lấm nhưng cậu đang là một ca sĩ lưu diễn, bây giờ lộ mặt ra thì khó đi chơi lấm. Mặt mũi tiếc nuối, Tống Dĩ Khang nói:

" Để hỏi Thích Hạ xem."

Lam Sơn nghĩ đến bảo mẫu Thích Hạ, lòng dạ liền tiu nghỉu. Cuối cùng cậu quyết định kéo tay Tống Dĩ Khang qua khu trượt băng.

Cốc Khiếu Thiên đứng ở phía sau nghe hết thấy những gì hai tên nhóc kia bàn luận, y không nói gì mà chỉ lẳng lặng theo phía sau. Lúc này bỗng dưng cảm thấy y mới là bảo mẫu của họ chứ không phải là Thích Hạ nữa.

Đến khu trượt băng, họ đăng ký xong liền đem giày mang vào. Lúc ngồi xuống mang giày, Tống Dĩ Khang bộc bạch tâm sự:

" Trước đây tôi cũng dẫn Tiểu Mạch đi trượt băng, nhân dịp hẹn hò đầu tiên."

Lam Sơn ở bên cạnh gật gật nghe, " Ủ, tôi biết mà."

Tống Dĩ Khang ở bên cạnh chưa kịp kinh ngạc thì mèo nhỏ liền tiếp lời:

" Hay, cậu đó, hồ ly nhỏ đã không biết trượt mà cậu còn buông tay nữa. Mà hai người lãng mạn vãi, huhu."

Thấy bên cạnh im lặng, Lam Sơn ngốc ngốc quay sang nhìn, chỉ thấy đôi mắt bình thường rất đẹp kia đang trừng lớn, kinh hãi tột độ. Lúc này mèo nhỏ mới ý thức mình vừa lỡ mồm liền đứng bật dậy, ha ha hi hi mấy tiếng rồi chạy lại chỗ của Cốc Khiếu Thiên luôn.

Chỉ còn một mình Tống Dĩ Khang ngồi tại chỗ, mặt vẫn không thể tin được...là Lam Sơn nói đúng hết thấy mọi thứ. Trong lòng cậu dấy lên một sự hiếu kỳ tột độ, muốn tìm hiểu về mèo nhỏ.

" Khiếu Thiên, trượt cùng em đi."

Lam Sơn kéo tay Cốc Khiếu Thiên, bắt y mang giày rồi cùng mình trượt vài vòng. Vì chiều theo ý vợ mình, y cũng mang giày vào, mặt than mà trượt một chút.

Đương lúc vui vẻ thì Lam Sơn trượt quá đà, Cốc Khiếu Thiên trở tay không kịp nên cậu ngã ạch ra sàn băng. Một cú đau điếng. Mặt mũi ai đó tái nhợt, móng đau, lưng đau, còn bị nhục mặt nữa.

"...Ui da..."

Cốc Khiếu Thiên lấy lại tinh thần liền trượt đến định đỡ lấy mèo nhỏ thì phát hiện có một tên khác đã đỡ lấy mèo nhỏ của y rồi. Chân mày khẽ nhíu lại, Cốc Khiếu Thiên lãnh đạm trượt thẳng đến đó, bắt lấy tay Lam Sơn kéo về phía mình.

Không quan tâm người đối diện đang ngạc nhiên cỡ nào, Cốc Khiếu Thiên chỉ nhìn xuống chân mèo nhỏ:

" Có đau lắm không?"

Lam Sơn cũng thực vô tâm khi không thèm đoái hoài đến người nọ, mặt mũi nhăn nhó, " Đau lắm, hức..."

Cốc Khiếu Thiên cẩn thận xem xét, sau đó mới hướng đến thanh niên nọ mà nói:

" Cảm ơn cậu."

Y cứ nói, người nọ không hiểu thì thôi.

Lúc này Lam Sơn mới sực nhớ người nọ liền quay đầu, cười ngại ngùng:

" A thật có lỗi, cảm ơn cậu nhiều nha."

Thanh niên kia liếc mắt nhìn Lam Sơn, " Không có gì đâu." Sau đó quay lưng trượt đến chỗ khác.

Lam Sơn nghiêng mặt nhìn Cốc Khiếu Thiên còn hần học nhìn thanh niên khi này, khoe môi cậu cong lên:

" A ha, em biết rồi, ngài vừa ghen!!! Ngài ghen rồi, là lá la la, ngài đã ghennn

~"

" Khiếu Thiên ghen, là Khiếu Thiên ghen

~"

" Hạnh phúc của em cũng chỉ có thể thôi

ù là lá la..."

Cốc Khiếu Thiên định xoay người không thèm quan tâm mèo nhỏ kia hát lung tung, nhưng giọng ca oanh tạc đầy thu hút rất nhiều người nên y mới đành kéo cậu lại gần mình, ấn cả viên kẹo màu hồng vào miệng mèo nhỏ.

" Ừ..." Lam Sơn chớp mắt, phun viên kẹo kia ra lòng bàn tay.

Oa, kẹo này ngon lắm nè.

Không nghĩ ngợi, Lam Sơn liền lột vỏ kẹo, ăn một cách ngon lành.

Phía đầu bên kia, Tống Dĩ Khang leo đèo theo Thích Hạ:

" Thích Hạ, lai lịch của Tiểu Lam là như thế nào vậy?"

Thích Hạ lượn lơ như con ma, " Muốn biết làm gì?"

" Anh mau nói em biết đi, một chút thôi cũng được."

Thích Hạ lượn qua trái, " Anh được gì?"

" Anh muốn gì?"

Thích Hạ lượn qua phải, " Anh muốn vợ anh."

" ... Vợ anh?"

" Haha..." Thích Hạ tiến lên trước.

Tống Dĩ Khang bắt lực đuổi theo, " Anh mau nói đi mà. Em tò mò lắm."

Thích Hạ chợt dừng lại, chỉ tay sang đối diện, " Em hỏi người kia kia, chắc chắn biết luôn. Anh, cái gì cũng không biết. Thà hỏi vợ anh tên gì thì anh sẽ biết."

" Vợ anh tên gì?"

" Ngu gì nói!"

"" Ngón giữa, ngón giữa!!!

Chuyến tham quan Royal City cũng đến giữa trưa là kết thúc. Sau đó mọi người liền ghé sang một bảo tàng nổi tiếng.

Khi bước vào đây thì chỉ có những con người am hiểu nghệ thuật mới thích thú thôi. Lam Sơn với Tống Dĩ Khang chẳng qua là hiếu kỳ nên mới tham quan một chút.

Lâm Hạo với Lưu Tuấn Minh khá là hòa hợp, họ cũng yêu thích những thứ trong bảo tàng này lắm.

Lam Sơn đang giải thích cho Tống Dĩ Khang một số thứ liền phát hiện người bên cạnh cậu rút ví tiền. Bản tính tốt bụng, cậu cúi xuống nhặt ví rồi kêu người kia.

Đó là một người đàn ông cỡ Lâm Vồng.

" Chú ơi, chú rút ví."

Người nọ nhận lấy ví, khuôn mặt khá hiền hòa, " Cảm ơn cậu."

Lam Sơn làm việc tốt xong liền cười hì hì, sau đó để ý người nọ treo một chiếc máy ảnh trước ngực.

Đoàn người chỉ tham quan viện bảo tàng một tiếng đồng hồ thôi, vì dường như mọi người đều đói bụng cả rồi. Trước khi rời khỏi bảo tàng, Lam Sơn bị một người níu tay giữ lại.

Quay đầu nhìn một cái, mèo nhỏ nhận ra người nọ là người đàn ông rút ví.

" Có gì không chú?"

Người kia có vẻ ngại ngần giơ máy ảnh lên, " Khi này...tôi có chụp một số bức ảnh về cậu. Xin lỗi khi chụp ảnh cậu mà không hỏi ý kiến.."

Nghe vậy, Lam Sơn thoáng kinh ngạc, sau đó nói, " Cho tôi xem qua được không?"

" Được."

Những hình ảnh trong máy người nọ rất nghệ nha. Nhìn khác hẳn thằng nhóc rắc rối ngoài đời luôn. Lam Sơn mang theo hào hứng nói:

" Chú có thể gửi cho tôi mấy tấm này không? Ừm...tôi có email á."

" Được."

Trao đổi email này kia xong, Lam Sơn mau chóng đuổi theo đoàn người. Khi chạy gần đến xe thì thấy Cốc Khiếu Thiên đã đứng đó chờ đợi cậu rồi.

" Có chuyện gì đấy?"

Lam Sơn ngốc ngốc kể lại hết. Cuối cùng lại hào hứng ca lại bản nhạc " Khiếu Thiên ghen" làm ai cũng phải bật cười. Còn chủ tịch Cốc thì... thôi không bàn đến.

Khi đến nhà hàng, ai cũng chỉ nghĩ đến mỗi đồ ăn mà thôi. Nhất là mèo nhỏ khi này ca hát quá nhiều nên bụng đã đói mót meo. Nhìn thấy đồ ăn được bưng lên, cậu liền nuốt nước bọt, bay vào chiến khí thế.

Suốt bữa ăn, Lam Sơn là kẻ im lặng nhất vì chỉ tập trung ăn thôi. Cốc Khiếu Thiên ở bên cạnh cũng hết cách với mèo nhỏ, chỉ biết lẳng lặng gấp đồ ăn cho cậu.

Đối diện, Lưu Tuấn Minh cực kỳ ôn nhu chăm lo cho Lâm Hạo, gần như đem cậu làm bảo bối mà cưng chiều.

Chỉ có Thích Hạ với Tống Di Khang cảm thấy trống vắng quá nhiều.

Khi mọi người đang nói chuyện rôm rả thì Lam Sơn đứng dậy, xin phép vào phòng vệ sinh một chút. Đang lúc rửa tay thì cậu nhìn thấy trong gương phản chiếu một bóng dáng khác vừa bước vào.

Nhìn nhìn một tí, mèo nhỏ nhận ra kia là...

" Chào cậu, trùng hợp quá!"

Lam Sơn có chút kinh ngạc xoay người, mỉm cười:

" Chào chú."

Phải, đó là người đàn ông đã chụp ảnh cậu khi này. Không ngờ lúc này hai người cũng gặp nhau nữa nha.

Người đàn ông kia từ khi này đã phát hiện Lam Sơn ăn ở đây nên mới lần la theo cậu vào phòng vệ sinh. Trong mắt ông ta, mèo nhỏ rất đáng yêu, rất thu hút, nhất là lên hình rất ăn ảnh.

Cơn đói khát người mẫu ảnh khiến ông ta không muốn từ bỏ mèo nhỏ.

" Đây, cậu có...muốn làm người mẫu ảnh cho tôi không?"

Lam Sơn nhú mày, bỗng dưng ngửi thấy mùi nguy hiểm và biến thái nên liền từ chối.

" Tôi không muốn, xin lỗi."

Thế nhưng ông ta không tha cho cậu, còn kéo tay cậu:

” Thôi giả vờ đi. Tôi chắc chắn cậu cũng giống tôi nha, cùng một loại cả mà.”

” Cùng cái mẹ ông đấy! Buông tôi ra!!”

Hai người mãi giằng co nên khi cánh cửa bật mở ra, Lam Sơn liền kêu một tiếng cứu. Ngay lập tức, người đàn ông kia bị đá một cước ngã sóng soài.

Từ miệng một người khí nộ hùng hực phun ra một từ, ” Cút!”

Lam Sơn tròn mắt nhìn Cốc Khiếu Thiên vừa nói tiếng Việt làm cậu hào hứng lắm. Đây là từ mà cậu đã dạy cho y đó, bây giờ còn được áp dụng một cách cool ngầu nữa, haha.

Người đàn ông kia bị thúc một cú vào bụng, mặt tái nhợt liền cụp đuôi chạy trốn. Phòng vệ sinh khi nãy náo loạn, bây giờ chỉ còn mỗi Cốc Khiếu Thiên và Lam Sơn.

Cậu cứ nghĩ y đến cứu xong sẽ dễ dàng, nào ngờ bị y ép sát vào tường, ánh mắt như bắn ra băng:

” Khi nãy nếu em không trao đổi với nó thì nó đã không để ý đến em.”

Lam Sơn khó hiểu nhíu mày, cãi lại:

” Gì chứ? Là hần ta để ý em mới chụp ảnh mà.”

” Còn cãi?”

“...Phải...phải cãi chứ.”

Cốc Khiếu Thiên khẽ cười, rút điện thoại từ trong túi cậu ra rồi bá đạo ra lệnh:

” Cất vào chỗ khác kín đáo hơn đi, mau lên.”

Chỗ kín đáo?

Lam Sơn mặt ngốc xít, ” Chỗ nào kín nữa giờ? Túi quần kín rồi mà.”

” Quần.”

“...Sao mà được?”

” Quần...nhỏ.”

Mặt mũi mèo nhỏ chuyển từ trắng sang hồng, cả người rùng mình một cái. Cậu nghe nhầm hả? Tự dưng...cất di động vào...vào quần nhỏ à!!!

Ba ơi, mẹ ơi, cứu con!!

” Kỳ lắm! Dơ nữa.”

” Có làm hay không?”

“...Không.”

” Làm hay không?”

“...Cất thì cất, sợ gì a.”

Lam Sơn uất ức nhưng cũng làm theo cho bỏ ghét. Dù sao cũng chỉ cần có chút thôi mà. Nhưng mèo nhỏ ngốc lắm, không hề nghĩ đến hậu quả của việc mình vừa làm.

Trong bữa tiệc gần kết thúc, Cốc Khiếu Thiên đã cẩn thận lấy di động của mình ra, ấn nút gọi điện thoại cho ai đó.

Khi vừa định cầm ly nước ngọt uống, điện thoại bỗng dưng rung lên liên tục, Lam Sơn suýt nữa đánh rơi ly nước xuống đất.

Kinh hãi liếc nhìn xuống phía quần, cậu cảm thấy...trời đất sắp sụp xuống mất rồi.

Liếc nhìn qua phía Cốc Khiếu Thiên, cậu phát hiện trên tay y đang giữ lấy di động, màn hình còn hiển thị tên của cậu.

Hết chương 30.

31. Chương 31: Em Là Ngoại Lệ Của Tôi

Sâm!

” Đồ biến thái!!!!”

Tiếng hét vọng ra từ sau cánh cửa của phòng vệ sinh trong khách sạn. Mèo nhỏ khuôn mặt đỏ bừng bừng thối gas, cả người vẫn run lên, bàn tay siết lại chỉ muốn tung cước vào mặt người nào đó.

Quay trở về khoảng thời gian khi này vừa kết thúc bữa ăn.

Cốc Khiếu Thiên chỉ gọi chừng mười mấy giây liền tắt điện thoại, khoe môi cong nhẹ lên có vẻ rất thống khoái. Hai ngón tay thanh thoát nâng tách trà lên uống một ngụm.

Trong khi đó, Lam Sơn ngồi bên cạnh chỉ cảm thấy trời đất xoay vòng vòng, cơ thể vừa nóng vừa khó chịu, khiến cho khuôn mặt của cậu đỏ bừng như quả cà chua chín. Không dám động mạnh, mèo nhỏ tội nghiệp ngồi im thín thút, chỉ thầm cầu mong tiểu Lam Sơn đi ngủ lại.

Người đối diện nhìn thấy cậu như vậy liền quan tâm hỏi:

” Lam Sơn à, cậu ổn chứ? Mặt cậu đỏ bừng luôn kìa.”

Lúc này ai cũng xoay qua nhìn về phía Lam Sơn làm mèo nhỏ càng ngượng ngùng hơn. Bản thân đã có tật giật mình, cậu vội vàng cởi áo khoác che lên đầu, sau đó cười gượng gạo:

” Không, không sao cả. Tôi chỉ thấy hơi mệt thôi.”

” Mệt sao?” Thích Hạ liếc mắt nhìn qua, linh cảm quá nhạy mách bảo anh mèo nhỏ có gì đó lạ lẫm, chứ không đơn thuần là mệt.

Tổng Dĩ Khang ngồi bên cạnh thì chỉ nghĩ đơn giản khi này họ đã đi quá nhiều nên Lam Sơn mới như thế. Cho nên cậu bạn họ Tổng tốt bụng lắm khi đã nói như vậy:

” Vậy tôi đưa cậu về khách sạn trước nha?”

Ngay lập tức bị Thích Hạ huých vào tay một cái, ánh mắt cảnh báo. Tổng Dĩ Khang thoát đầu chưa hiểu gì, sau đó mới liếc nhìn Cốc Khiếu Thiên ngồi đối diện âm âm khí lạnh, cậu ta liền rút lại lời đề nghị kia.

” Thôi thì...chủ tịch sẽ đưa cậu về nghỉ trước vậy. Trông sắc mặt cậu tệ lắm.”

Thích Hạ cười cười nói.

Lam Sơn bên dưới đang bầu chặt vào áo khoác, âm thanh rung khe khẽ vang lên lần nữa. Cậu muốn bật khóc rồi giương vuốt cào nát mặt người bên cạnh ngay tức khắc thôi. Lén lút liếc Cốc Khiếu Thiên một cái, mèo nhỏ nói nhỏ:

” Vậy...chúng ta về trước đi.”

Cốc Khiếu Thiên lúc này mới ngẩng đầu lên, lãnh đạm cười với mọi người một cái rồi nói:

” Tôi sẽ đưa em về khách sạn. Đứng dậy nào.”

“...” Lam Sơn kinh hãi thêm một đợt nữa, vội vã đứng dậy rồi quay lưng bỏ chạy.

Chính xác là cậu đã bỏ chạy để không có ai nhìn thấy bộ dạng của tiểu Lam Sơn thức dậy cả.

Ngồi trên tắc xi, Lam Sơn đáng thương mặt giận dữ không thèm nhìn người nọ một cái nữa. Trong đầu đương nhiên không tiếc lời mắng nhiếc y rồi.

” Thoải mái không?”

Cốc Khiếu Thiên liếc nhìn cậu một cái.

Lam Sơn dựa đầu vào cửa, thì thào, ” Thoải mái cái con chó cái! Biến thái, dâm dăng, hư.”

Nghe người nọ lầm bầm trong miệng thứ tiếng mình không hiểu được, Cốc Khiếu Thiên cũng không thèm đôi co vì vốn biết cậu vừa thầm mắng mình bằng tiếng khác.

Về đến khách sạn, Lam Sơn liền phóng vào phòng vệ sinh như đoạn mở đầu vừa rồi và quát lớn lên như thế.

Cốc Khiếu Thiên bên ngoài này chỉ âm lãnh mỉm cười, tay nới lỏng cravat rồi toang mở cửa phòng vệ sinh, bước vào rất dứt khoát. Lam Sơn còn đang định lấy di động ra khỏi quần nhỏ thì nghe tiếng cửa đóng lại, cậu giật thót tim, quay đầu liền bắt gặp đôi mắt kia nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lam Sơn mím môi, vẫn còn giận.

” Mau đi ra!!! Mau đi ra ngay!!! Em giận ngải rồi, đừng có nhìn nhau nữa đi!!”

Vừa nói mèo nhỏ vừa vội vã đưa tay vào phía trong lõi ra di động của mình. Nhìn nó dính một chút thứ gì đó kia khó nói tên, mặt mũi cậu lại đỏ lên, muốn mắng mười hai thứ tiếng.

Cốc Khiếu Thiên đứng từ xa nhìn như vậy cũng không nói gì, sau đó nhanh chóng bức Lam Sơn áp lưng vào vách tường được lát gạch men trắng. Ánh mắt của y đột nhiên trở nên quẩn rữ kỳ lạ, ngón tay y nhẹ nhàng cầm lấy di động, đặt sang một bên.

Lam Sơn bị ép đến bức tường không có đường thoái lui, cậu nhú mào, sẵn sàng co chân lên tung cước đá vào chính giữa của y. Nào ngờ động tác của y nhanh hơn, khoe môi mèo nhỏ bị hôn lấy một cái, vừa vội vã, vừa mạnh mẽ lại dứt khoát.

” Ừm...”

Lam Sơn thoát đầu giật mình nên mở to mắt, sau đấy nụ hôn kia quá mãnh liệt nên liền khiến tâm trí mèo nhỏ lảng lảng chín tầng mây. Bao nhiêu uất hận đột nhiên tan biến không lý do.

Cốc Khiếu Thiên rời khỏi nụ hôn kia, hai tay bỗng nhấc bổng mèo nhỏ khỏi mặt đất, áp cậu dính hẳn vào vách tường phía sau. Gạch men lạnh lạnh thấm qua lớp áo sơ mi mỏng manh, Lam Sơn mặt mũi ửng ửng lên, có chút ngượng.

” Ngải giữ chặt em đi đó, ngải xuống sẽ đau mông!”

Cốc Khiếu Thiên khẽ cười, tiếp tục in môi mình lên môi cậu, quẩn quýt không rời. Lam Sơn hai tay rất nhàn rỗi nên đã giúp y cởi áo sơ mi màu đỏ rượu ra, để lộ một bờ ngực màu mật ong quẩn rữ.

Cậu vòng hai tay ôm lấy cổ y, cố tình khiêu khích dục vọng bên dưới. Cốc Khiếu Thiên hai tay giữ chặt mèo nhỏ trên không, nụ hôn liền tiếp rơi xuống từ trên cổ đến xương quai, gặm nhấm từng chút thật mạnh mẽ. Mỗi một chỗ đều để lại chút gì đó riêng biệt từ y.

Hai người hôn môi đến hết sinh khí mới chịu tách nhau ra. Cốc Khiếu Thiên hạ Lam Sơn xuống, ngón tay chạm lên ngực cậu, cách một lớp áo mỏng mà xoa nắn, vân vê, đùa nghịch vui thích. Đôi chân kia khẽ run lên, Lam Sơn vòng tay xuống dưới hông của y cởi bỏ thắt đai lưng, bình tĩnh kéo khóa quần xuống một tiếng khe khẽ.

Dục vọng của hai người dần đạt đến cao trào.

Cốc Khiếu Thiên vượt một đường từ trên cổ mèo nhỏ xuống bên dưới cái bụng phẳng lì, trắng trẻo. Sau đó trực tiếp tiến công vào bên dưới quần, chạm vào chỗ nào đó đã bị y đùa giỡn rất lâu trước đó.

Tiểu Lam Sơn đầy sinh khí, nóng hừng hực, chỉ chờ được giải quyết triệt để. Ngược mắt lên nhìn mèo nhỏ, Cốc Khiếu Thiên bỗng thấy một khuôn mặt đầy câu dẫn hiện ra. Ngón trở của y nhẹ nhàng chạm lên môi mèo nhỏ, đầu lưỡi của cậu dần tiếp nhận đầu ngón tay của y.

Liếm qua một chút, mút lấy một chút, sau đó thuần thực như cách cậu thường làm. Bên dưới, Cốc Khiếu Thiên lại ra sức an ủi Tiểu Lam Sơn đến mê người. Khi cả hai dính chặt lấy nhau, mèo nhỏ đã bị y dọa bởi cái đánh vào mũi giáng trời.

Cậu nhú mày, kêu một tiếng đáng thương nhưng không thể không có sự mê đắm trong đó.

” Ayy~...đừng đánh em, đau...”

Cốc Khiếu Thiên giọng có chút khàn khàn nói:

” Sao không được đánh? Em hư thì tôi phạt.”

“...Ưm...”

Pat!

” A~...Khiếu Thiên, đừng đánh nữa...”

Pat!

” Hức...”

Mèo nhỏ đôi mắt đã rơm rớm nước, tay trái vốn muốn che đi cái mũi bị đánh đỏ của mình nhưng không ngờ nó lại run lên, phản chủ mà chạm ngay công tắc của vòi hoa sen.

Nước lập tức từ trong những lỗ nhỏ kia phun ra như mưa, xối ướt cả hai người. Lớp áo màu đỏ rượu của y bám dính vào cơ thể, lộ ra từng đường cong rắn chắc. Lam Sơn bị một trận này làm cho giật mình, người cậu cũng ướt sũng mất rồi.

Đôi môi nhỏ nhỏ khẽ mím lại, như khát nước.

Cốc Khiếu Thiên nhìn thấy một mảng đỏ liên diện cuồng lao vào ngẫu nhiên đôi môi mèo nhỏ. Y rất thích hôn mèo nhỏ, hôn đến nghiện luôn rồi.

” Ưm...Khiếu Thiên...Tắt nước đi đã...”

Cốc Khiếu Thiên không nghe thấy lời cậu nói, vẫn đứng dưới vòi hoa sen phun ra dòng nước âm ẩm, một màn sương mù nhẹ nhàng vây giăng khung cảnh ái muội đó.

Lam Sơn bị y quay lại, cậu đưa mảnh lưng trắng nõn gầy gầy của mình về phía y. Ngón tay y vuốt từ xương sống vuốt xuống dưới con đường nhỏ hẹp bí ẩn, thăm dò một cách vui thích.

Nước bám lên người mèo nhỏ khiến cho động tác có thêm trơn tru kỳ lạ. Cốc Khiếu Thiên bàn tay giữ lấy khuôn mặt Lam Sơn, buộc cậu quay lại để y hôn lên môi. Hôn đến mơ màng, y mới tách khỏi đôi môi đỏ mọng kia, từng chút chạm lên tấm lưng của cậu.

Ngón tay bên dưới vừa tiến vào thăm dò, đầu lưỡi lại ở trên mà càn quấy không chán. Mèo nhỏ áp hai bàn tay lên vách tường gạch men, các khớp tay thoáng co rút lại, khuôn mặt đỏ bừng bừng dưới làn sương mỏng.

” Khiếu Thiên, chậm thôi...chậm thôi...”

Cốc Khiếu Thiên dán mình dính chặt vào người mèo nhỏ, khí tức bên dưới như lửa đốt, thiêu cháy cả con hẻm nhỏ kia. Lam Sơn cúi mặt thở dốc hồng hộc, ngón tay lại chỉ còn biết bám tựa vào vách tường kia mà thôi.

Cốc Khiếu Thiên cũng thở mạnh ra từng hơi, y cẩn thận tiến vào, rồi lại lui ra. Động tác này càng trơn tru hơn khi hai người rơi vào một mảnh dục vọng mãnh liệt đến cao trào.

Suốt quãng thời gian ân ái đấy, mèo nhỏ kêu đến khản cổ họng, nước từ vòi hoa sen vẫn không ngừng phun xuống, khiến mắt cậu vừa đỏ vừa rát.

Nhưng cảm xúc mãnh liệt thì không hề dứt quãng mà càng lúc càng mạnh mẽ hơn, giống như từng cú thúc vào cửa Cốc Khiếu Thiên vậy.

Nửa đêm, Lam Sơn tỉnh dậy.

Nhìn thấy Cốc Khiếu Thiên đang ngồi trên ghế đệm đối diện, đôi mắt nhắm nghiền giống như suy nghĩ điều đó vậy. Mèo nhỏ cả người đều ê ẩm, còn có chút lạnh lạnh nữa.

Quay sang bên cạnh, cậu thấy một cái thau nước với một cái khăn.

Ách, đừng bảo mình bị cảm lạnh nha?

Lam Sơn ngây ngốc nhìn nhìn cái thau nước, sau đó quần cái chăn bông vào người mình, nhẹ nhàng nhẹ nhàng đi tới trước mặt Cốc Khiếu Thiên. Vừa muốn gọi y dậy nhưng lại sợ y bị đánh thức nên...cậu cứ ngồi bệt xuống đất mà nhìn y ngủ như thế.

Mèo nhỏ nhìn kỹ từng đôi mắt, đến chiếc mũi, rồi cái miệng. Mỗi một thứ trên khuôn mặt kia đều khiến cậu có thể phát điên bất cứ lúc nào. Ngồi một lúc, mèo nhỏ lại lòi ra cái di động của mình, bật đoạn clip mà Cốc Khiếu Thiên đã nhảy “ba con gấu”, cười khúc khích một mình.

Trải qua nhiều ngày bên nhau như vậy, ấm áp có, vui vẻ có, hờn dỗi cũng có, nhưng mà hai người vẫn không ai chịu rời khỏi ai cả. Lam Sơn bắt giác cảm thấy mình đang bị thế giới huyền ảo này cuốn mất cả lý trí, cả trái tim.

Cậu... đã sớm không còn muốn quay về thế giới thực nữa. Cậu không muốn rời khỏi Cốc Khiếu Thiên. Chỉ muốn ở bên cạnh y mãi mãi, dù cho y hay phạt cậu đi nữa, cậu cũng không muốn bỏ y đi.

Y ở một mình sẽ tịch mịch lắm.

Đoạn clip đã được xem tới hơn mười lần, Lam Sơn không biết từ bao giờ khóe mắt mình lại nóng như vậy. Một giọt nước rơi xuống màn hình, cậu hít mũi, vội vàng lau mắt.

Lúc này phía đối diện cũng có chút động tĩnh làm Lam Sơn giật mình, bỏ di động xuống.

Ngẩng mặt lên nhìn, mèo nhỏ phát hiện người kia đã sớm thức dậy, còn đang chăm chú quan sát mình nữa. Mặt mũi không biết ném đi đâu, cậu đứng dậy, cúi mặt im lặng.

Cốc Khiếu Thiên khi này đã chứng kiến toàn bộ hành động ngốc nghếch mà đáng yêu của mèo nhỏ, trong lòng cũng thoáng hạnh phúc. Vươn hai tay ra, y nói:

” Lại đây, chúng ta sưởi ấm.”

Mèo nhỏ mang theo lớp chăn bông ngồi lên đùi Cốc Khiếu Thiên, khuôn mặt vui xuống ngực y, ” Em đánh thức ngài hả?”

” Ừm, em cười như vậy, tôi không thức được sao?”

“...Em xin lỗi. Tại ngài nhảy dễ thương thật đó.”

Mặt Cốc Khiếu Thiên hơi đen lại.

Mèo nhỏ lại như không biết mà mỉm cười, dụi dụi vào người y:

” Khiếu Thiên à, em ở bên ngài mãi nha?”

“...Em không muốn tìm lại gia đình mình sao?”

Nghe đến gia đình, Lam Sơn thoáng chốc cứng người, trong đầu cũng không biết phải nói gì nữa. Nhìn cậu im lặng, y lại thở dài một tiếng:

” Nói tôi nghe về gia đình em đi.”

Lam Sơn cắn môi, ” Không có gì để kể đâu...”

” Em muốn giấu tôi hửm? Tôi chẳng biết gì về em cả. Ngày đó, em bỗng dưng xuất hiện trong nhà tôi, sau đó là một loạt chuyện kỳ quái khiến tôi cứ gặp em, sau còn...có cảm giác với em nữa. Tất cả rất kỳ lạ.”

Lam Sơn đột nhiên thấy hoảng sợ, đôi mắt ngấn nước:

” Ngài không cần tìm hiểu đâu!! Là vì em phải đến đây, không có gì kỳ lạ cả. Vì ngài cô đơn nên có người đã gửi em đến cho ngài.”

Cốc Khiếu Thiên nghe đến đây, đột nhiên có chút buồn cười:

” Tôi thấy mình thà cô đơn còn hơn là mang cục nợ là em về đó.”

Lam Sơn nhú mày, trừng mắt với y.

” Được rồi, tôi không tìm hiểu về chuyện đó nữa. Nhưng...không lẽ em không muốn trở về cùng gia đình?”

” Em...em không có gia đình.”

Lam Sơn nói điều này cũng không sai. Hiện tại cậu đâu còn gia đình, không còn ai cả.

” Có những chuyện kể ra không mang lại kết quả tốt đẹp, cho nên ta cứ xem như nó không tồn tại đi. Ngài chỉ cần biết là em muốn ở bên cạnh ngài thôi, muốn yêu ngài thôi, mỗi ngày xum xoe như con mèo nhỏ được ngài yêu thương chăm sóc là được rồi.”

Cốc Khiếu Thiên nâng mắt nhìn khuôn mặt ngốc ngốc kia, không nỡ buông lời trêu chọc nữa. Hôn lên trán cậu một cái, y nói:

” Thật ra tôi không thích mèo đâu, nhưng em là ngoại lệ, duy nhất!”

Hết chương 31.

32. Chương 32: Lâm Vỹ Có Tâm Sự

Ba ngày lưu diễn cuối cùng cũng kết thúc.

Sáng sớm đó đoàn người chuẩn bị đồ đạc rồi di chuyển ra sân bay. Trước khi rời khỏi khách sạn, Lam Sơn đã nhờ Cốc Khiếu Thiên hẹn Lâm Hạo ra để cậu nói lời tạm biệt.

Mấy ngày qua, à không, chỉ vắn vắn gần hai ngày quen biết Lâm Hạo thôi đã khiến cho Lam Sơn rất vui vẻ. Nhất là khuôn mặt thập phần xinh đẹp của người đó, giọng nói dịu dàng ấm áp, phong thái cũng thực tuyệt vời.

Nói cách khác, Lâm Hạo chính là hình tượng thụ mà Lam Sơn thích thích nhất từ trước đến giờ.

Khi họ di chuyển ra cổng khách sạn thì đã nhìn thấy Lưu Tuấn Minh cùng Lâm Hạo ngồi ở ghế chờ đợi. Mọi người bước đến chào tạm biệt hai người đầy rất vui vẻ, mà cũng đầy luyến tiếc.

Lam Sơn cầm đôi bàn tay trắng nõn của Lâm Hạo, vờ vệt khịt mũi:

” Nếu có cơ hội thì anh nhớ qua Trung Quốc một chuyến nhé. Tôi sẽ rất nhớ anh đó!!”

Lâm Hạo nhìn khuôn mặt đáng yêu của Lam Sơn, nhìn không được mà cười lên một tiếng. Đôi mắt xinh đẹp khẽ nheo lại:

” Nhất định. Tôi cũng có việc cần phải qua đây một chuyến. Hẹn gặp lại Tiểu Lam.”

” Ừm!”

Lam Sơn cười tít cả mắt, sau đó quay sang phía Lưu Tuấn Minh, bữu môi khinh khỉnh. Nhìn thái độ của cậu, Lưu Tuấn Minh cũng chịu thua, không chấp nhặt trẻ con làm gì cả.

Cốc Khiếu Thiên thì vươn tay tỏ ý bắt tay chào tạm biệt Lưu Tuấn Minh. Hai người lúc này đã không còn là ánh mắt kỳ lạ gian tình nữa.

” Cậu hãy suy nghĩ lời đề nghị hôm bữa mà tôi nói nhé.” Cốc Khiếu Thiên lãnh đạm cười lên.

Lưu Tuấn Minh nghe thế liền gật đầu, ” Tôi nhất định nghĩ thật kỹ. Sẽ sớm trả lời cho ngài biết.”

Mèo nhỏ ở bên cạnh tuy ngoài mặt không quan tâm nhưng cũng vểnh tai lên nghe ngóng, sau đó quay sang hỏi thẳng thừng:

” Lờ đề nghị gì thế?”

Lưu Tuấn Minh cùng Cốc Khiếu Thiên không hẹn mà cùng mỉm cười bí hiểm khiến cho mèo nhỏ tim gan nhức nhói. Đến khi di chuyển ra xe hơi rồi, cậu vẫn liếc nhìn y, hỏi cho bằng được.

” Khiếu Thiên, nói em nghe, hai người có bí mật gì?”

Cốc Khiếu Thiên yên vị chỗ ngồi rồi vẫn không thể nhịn cười được với thái độ của Lam Sơn. Y liếc nhìn cậu một cái rồi nói nhỏ:

” Đề nghị làm người yêu sơ cua cho tôi. Nếu sau này em bỏ rơi tôi, cậu ta sẽ đến làm người yêu tôi.”

Lam Sơn nghe xong, tròng lớn mắt, không thể nhịn nổi:

” Cái gì? Ngài điên rồi! Lưu Tuấn Minh có Lâm Hạo nha. Khiếu Thiên có Lam Sơn rồi, sao ngài không biết đếm?”

Như chưa đủ giải tỏa bức xúc, mèo nhỏ bĩu môi, tiu nghỉu nói:

” Em không bỏ ngài đâu! Thật ý!”

Một màn này đều được chú tài xế phía trên khó hiểu quan sát qua kính chiếu hậu. Vì hai người nói tiếng Trung Quốc nên chú tài xế cũng bó tay luôn. Chỉ biết là khi chú nhìn lên kính chiếu hậu lần nữa thì thấy Cốc Khiếu Thiên vừa mới hôn Lam Sơn một cái đồ dành.

Ách, lộ liễu quá!!!

Chú nuốt khan, nhanh chóng nhấn ga, chạy đi.

Khi tất cả mọi người đều đã ngồi ngay ngắn trên máy bay thì Lam Sơn lại thất thanh kêu lên một tiếng làm ai cũng khó hiểu nhìn cậu. Cốc Khiếu Thiên còn tưởng cậu bị đau cái gì nữa cơ.

” Làm sao vậy?”

Lam Sơn mặt mũi méo xệch, có chút luyến tiếc muốn khóc:

” Em quên chụp hình lưu niệm với Hạo ca rồi!”

Cả đoàn người đều mắt này liếc mắt kia, lắc đầu, chịu thua luôn. Cốc Khiếu Thiên cũng chỉ biết thở dài, ngồi tựa lưng vào ghế mà ngủ một giấc. Chỉ có Lam Sơn là tiu nghỉu, cào cào ngón tay vào ghế, buồn hiu cho đến khi máy bay hạ cánh.

Sau vài hôm được nghỉ ngắn hạn ở chỗ tiệm bánh Hạnh Phúc, Lam Sơn cuối cùng cũng đã quay trở lại. Khi cánh cửa leng keng mở ra, mọi người trong quán đều khẽ cười vì mèo nhỏ đã comeback một cách rộn rã.

Từ đầu ngõ đã nghe giọng cậu phát ra lạnh lạnh, gọi tên Lâm Vồng.

Lâm Vồng thì ở trong bếp vừa mới làm xong cái bánh ngọt, nghe thấy có đứa gọi hồn mình liền biết đứa nào. Đem cái bánh ra bàn cho khách xong, anh liền lau tay vào tạp dề rồi nhìn Lam Sơn hăng hái mặc đồ thú bông vào người.

” Quay lại rồi đó hả?”

Lam Sơn ôm cái đầu Doraemon cười hì hì:

” Lâm Vồng à, anh có nhớ em không?”

Lâm Vồng nheo mắt, đá một cái vào mông cậu:

” Nhớ đếch. Mau làm việc!”

Lam Sơn yes sir một tiếng rõ to rồi chạy biến ra khỏi cửa tiệm, đội đầu Doraemon vào rồi bắt đầu một ngày làm việc của mình.

Ở phía CK Ent, Cốc Khiếu Thiên cũng trở lại công việc của mình rất nhiệt tình. Dù sao hai người họ cũng đã có một khoảng thời gian tốt để bồi đắp tình cảm rồi.

Giờ nghỉ trưa, Lam Sơn ngồi cạnh Lâm Vỹ, huyền thuyên về chuyến đi của mình. Cậu tay chống cằm, tay ghim bánh kem ăn nhóp nhép.

” Anh biết không, em đi qua đó vậy mà cũng nằm viện hết một ngày.”

Lâm Vỹ mới uống ngụm nước liền phun sạch sẽ ra bàn. Anh vội lấy khăn giấy lau lau, sau đó nhìn Lam Sơn, vẻ mặt khó mà tin nổi những gì cậu vừa nói.

” Làm sao...em đi đâu cũng có biến hết vậy hả?”

Lam Sơn lắc đầu, vô tội:

” Em không biết nữa. Lúc đó em với Dĩ Khang rủ nhau đến hộp đêm, định là uống nước ngọt, nào ngờ em hứng tình đi uống rượu. Ngủ một giấc dậy thì em thấy Dĩ Khang đang cứu một mỹ nam rồi.”

” Mỹ nam à?”

Lam Sơn gật gật, vẻ mặt hào hứng khi nhớ về Lâm Hạo:

” Anh không biết người đấy đẹp cỡ nào đâu! Em đã ra tay giải thoát cho hai người họ, vì có vẻ người kia bị thương. Cuối cùng em lãnh trọn đòn luôn.”

“...Ngu còn khỏe!” Lâm Vỹ mắng một câu, tuy vậy vẫn quan tâm cậu, ” Bị đánh nhiều không? Sau này anh mày dạy cho vài món thủ thân.”

Lam Sơn bỏ miếng bánh kem vào mồm, bĩu môi:

” Thôi đi. Anh có đánh lại em đâu mà đòi dạy?”

” Là anh mày không xuất chiêu thôi. Dù gì trước đây cũng là anh đại mà. Bây giờ anh hạn chế lại thôi.”

” Thật chứ?” Lam Sơn có vẻ nghi ngờ, neho mắt nhìn kỹ khuôn mặt của Lâm Vỹ.

Hồi lâu hai người không còn nói gì nữa thì mèo nhỏ đột nhiên rú lên khiến ai cũng phải ngoái đầu nhìn. Cậu giữ yên khuôn mặt Lâm Vỹ, soi qua ngắm lại, rất lâu sau mới thốt ra một câu:

” Ôi, em thấy anh có nét giống Lâm Hạo nha.”

” Lâm Hạo???”

Lam Sơn miệng ngậm kéo nút, ” Đúng rồi. Đó là người em cứu đấy. Anh ấy tên Lâm Hạo, lớn hơn em vài tuổi, cũng là người Trung Quốc nha.”

Nói đến đây, vẻ mặt Lâm Vỹ có chút cứng lại. Anh chau chân mày, không hiểu sao trong lòng lại bất an nhiều như vậy. Nghiêm túc giữ tay Lam Sơn, anh hỏi:

” Người đó trông giống anh lắm sao?”

” Vâng, có nét á.”

” Người đó...cũng là người Trung Quốc? Chính xác là mấy tuổi? Em có hình không?”

Lam Sơn bị Lâm Vỹ hỏi dồn dập, cậu cũng lười trả lời. Mặt nhăn nhó, mũi chun chun, cậu thở dài:

” Anh hỏi từ từ thôi. Với lại, anh vừa đâm vào tim em một nhát rồi.”

“ ... ”

” Em không kịp chụp ảnh lưu niệm với Hạo ca. Huhuhuhu.”

Lâm Vỹ nghe đến đây cũng không nói gì nữa, đặc biệt trầm ngâm. Lam Sơn nghỉ hết giờ giải lao liền bay vào công việc trở lại, cho đến khi tan ca, cậu vẫn thấy ông chủ của mình suy tư.

Thay đồ xong xuôi, Lam Sơn khều vai Lâm Vỹ đang ưu phiền gì đó.

” Hôm nay anh bị gì thế? Cả trưa đều bồn thần kỳ lạ.”

Lâm Vỹ xoa xoa huyệt thái dương:

” Anh nghĩ linh tinh thôi. Nghĩ về Lâm Hạo ấy.”

Nghe điều này, Lam Sơn lập tức lắc đầu, cảnh báo Lâm Vồng rất thực tình:

” No no, anh không được tơ tưởng tới anh ấy. Lâm Hạo có chồng rồi nha, người đó là Lưu Tuấn Minh, rất soái, nhưng em không thích thừa nhận điều đó. Nói chung anh không được nha!!!”

Nhìn vẻ mặt khẩn thiết của Lam Sơn, Lâm Vồng chợt buồn cười:

” Đây nhóc con, em làm gì phải xoắn xuýt dùm người ta thế?”

Lam Sơn bị hỏi thẳng như vậy, thậm chí là trúng tim đen cho nên liền đỏ mặt. Đúng là cậu xoắn xuýt ngăn cản vì lý do của riêng mình thôi. Vì lợi ích của bản thân đấy mà.

Lâm Vồng mà tương tư Lâm Hạo, biết đâu đến khi hai người gặp nhau lại vô tình nảy sinh tình cảm. Lưu Tuấn Minh với Lâm Hạo chia tay, nguy cơ cậu bị đá cũng rất cao.

Ôi, không được!!!!

Lam Sơn mím môi, ” Em nghiêm túc lắm! Anh đừng tơ tưởng nữa!”

Lâm Vồng không đáp lại lời nói nghiêm túc của cậu, chỉ hỏi:

” Đi uống vài ly với anh không?”

Sau câu hỏi đấy, hai người đã có mặt tại một quán rượu đông người. Tan tầm, xế chiều, bầu trời nhuộm một sắc cam vàng.

Lam Sơn ngồi phía trong nâng ly rượu lên, nhớ hôm bữa mình uống đến mức say ngất không biết gì, chợt cảm thấy rung mình. Tuy nhiên hôm nay đi cùng Lâm Vồng, cậu có say bí tỉ chắc cũng không sao đâu.

Nghĩ vậy, mèo nhỏ nhìn chất lỏng màu đỏ sẫm sánh kia lần nữa rồi ngửa cổ uống một ngụm. Lâm Vồng thì đã nốc ba ly như thế.

Người có tâm sự thường nhờ rượu vào mà tuôn lời ra. Lâm Vồng cũng không ngoại lệ. Anh đem những suy tư của mình cả buổi chiều hôm nay nói với Lam Sơn, để cho cậu hiểu là anh không phải tơ tưởng Lâm Hạo về phương diện tình cảm kiểu kia.

Mà là vì...

” Nhiều năm trước, anh bị thất lạc một đứa em trai. Khi đó anh hối hận lắm, vì bản thân không trông nom kỹ em mình, để nó lạc đi đâu cũng không rõ. Ròng rã mấy năm trời tìm kiếm, cuối cùng tin tức vẫn là con số không.”

Lam Sơn ngồi im lắng nghe Lâm Vồng tâm sự.

Anh uống rượu khá nhiều, khuôn mặt đã đỏ lên một chút.

” Hôm nay nghe em nói Lâm Hạo, ừ em trai anh cũng là Hạo, cũng trạc tuổi Lâm Hạo mà em nói. Những điều này trùng hợp quá làm cho anh không ngừng suy nghĩ...”

Giọng anh hình như có chút ghen.

Lam Sơn giữ lấy cổ tay của anh, nhỏ giọng nói:

” Đừng xúc động quá mà. Em nghĩ...nếu hai người có duyên ắt sẽ gặp lại thôi. Người thân mất tích hai mươi, ba mươi năm còn gặp lại được mà. Anh đừng lo lắng quá.”

Lâm Vồng nhắm hờ mắt, ” Ừ, anh biết rồi.”

Lam Sơn còn định an ủi thêm vài câu thì đột nhiên từ xa có một đám người đi tới. Nhìn trên người bọn họ xăm trổ không ít, mèo nhỏ cảm thấy bất an ngập tràn, vội kéo áo Lâm Vồng.

Lâm Vồng mở mắt nhìn một vòng, chợt chân mày nhíu lại.

Người đàn ông vạm vỡ kia cười một cái, lộ ra cái răng mạ vàng của hắn.

” Xin chào, lão tam. Nhớ anh không?”

Lâm Vồng có vẻ hiềm khích không nhẹ với người đàn ông kia, cho nên tùy tiện buông một chữ:

” Đéo.”

Người nọ nghe như vậy, nụ cười tắt lịm.

” Xem ra mày rời khỏi băng đảng liền trở mặt như vậy. Uống công hời đấy anh chăm sóc mày, dạy dỗ mày, bảo vệ mày.”

Lâm Vồng đang có tâm trạng nên không muốn gây sự cho lắm:

” Hôm nay tôi không muốn tiếp ai cả, hẹn hôm khác đi.”

” Ồ, còn từ chối bọn này?” Người đàn ông rằng mạ vàng cười hà hà, sau đó bất ngờ cầm cái ly thủy tinh lên đập xuống đất một cái.

Hành động của hắn ta khiến cho bao người xung quanh sợ hãi. Mà sợ nhất là mèo nhỏ kia. Lông mèo dựng hết bà nó rồi.

Lam Sơn nuốt khan, lăm lét quan sát người đàn ông kia. Tay hắn vẫn cầm mảnh thủy tinh bén nhọn, bất cứ lúc nào cũng có thể cào nát mặt người khác.

Lâm Vồng à, anh đừng chọc gã nữa...

Lâm Vồng nhìn cảnh đó, mặc dù không muốn nhưng cũng đã đứng dậy, đá chân một cái, hất văng mảnh miếng chai trên tay gã kia. Động tác của anh phải gọi là nhanh không tưởng luôn.

Bỗng dưng hôm nay Lâm Vồng thật ngầu trong mắt mèo nhỏ.

Đám thuộc hạ gồm ba, bốn tên cũng muốn xông lên nhưng bị gã kia chặn lại. Gã cười, ” Mày ngon, lên.”

Lâm Vồng nheo mắt lạnh lùng không đáp, thẳng chân đạp vào bụng gã kia một cú mạnh bạo, sau đó nắm lấy chùm tóc tết gọn của gã kéo xuống, thụi thêm một cú nữa.

Tuy là đánh được đấy, nhưng một chọi năm thì không thể thắng. Gã kia lui xuống, mặt mũi vút đi nhường cho đàn em xử lý. Lâm Vồng phải đánh trái thủ, xoay lộn một vòng cuối cùng cũng kiệt sức.

Khi Lam Sơn định ra tay cứu giúp thì đột nhiên ở đâu xuất hiện một gã đàn ông khác ăn bận lịch thiệp, ngang nhiên chặn lại cú đánh lén từ tên thuộc hạ. Cảnh đấy phải gọi là như anh hùng cứu mỹ nhân vậy đó.

Lam Sơn tròn mắt đứng nhìn.

Gã đàn ông lịch lãm kia đỡ đạn giúp Lâm Vồng, thế nhưng khuôn mặt không biến sắc, còn xoay chân trên mặt đất một cái, đá bay con dao nhỏ trên tay tên kia. Tiếng leng keng tiếp đất, kết thúc trận đấu.

” Mày dám xen vào tụi tao à?”

” Thấy chuyện chướng mắt nên ra tay thôi.”

” Mày thiếu đòn rồi.”

” Tao thiếu bồ thôi.”

” Mày!!!”

Người đàn ông lịch lãm kia nhếch môi một cái, không quan tâm gã kia cùng thuộc hạ của hắn nữa, quay sang hỏi han Lâm Vồng. Lam Sơn bên cạnh nhìn rõ một màn này, hai mắt chột sáng chói.

Quả nhiên là hủ nam, không thể nhầm lẫn được.

” Không sao chứ?”

Lâm Vồng cũng đã đứng dậy, hướng tới gã kia mà nói, ” Lão đại, hôm khác tôi tìm anh nói chuyện. Hôm nay như vậy coi như xong đi.”

Sau đó kéo tay Lam Sơn đi ra khỏi quán rượu, bỏ lại người đàn ông lịch lãm kia không một lời cảm ơn. Trong quán ai cũng còn kinh ngạc khi chứng kiến trận đánh nhau giống như trong phim hành động, chỉ có người nọ vừa mới làm ơn mắc oán mà thôi.

Lâm Vồng cùng Lam Sơn rời đi một đoạn khá xa rồi mới dừng lại. Anh vì uống nhiều rượu mà nôn ra một đồng ở gốc cây. Lam Sơn nhìn cảnh đó cũng muốn nôn theo nhưng đã kịp thời ngăn lại.

Vỗ vỗ lưng Lâm Vồng, cậu nói:

” Anh này, người nọ khi nãy mới giúp chúng ta, sao anh lại bỏ đi như vậy?”

Lâm Vồng nôn khan một tiếng, lạnh nhạt đáp:

” Nôn.”

Mèo nhỏ như đã được khai thông, liền à vui vẻ.

Lúc này qua khoeo mắt Lam Sơn chợt phát hiện người khi nãy đã ra tay làm anh hùng đang chạy về hướng này. Lâm Vồng nôn xong cũng mệt lã mà ngồi xồm trên đất, hoàn toàn không muốn trò chuyện với ai.

Người kia chạy đến nơi, khẽ cười với Lam Sơn.

” Xin chào, hai người đi nhanh quá, tôi chạy muốn hụt hơi.”

Lam Sơn mang chút khó hiểu nhìn người đấy, sau liếc nhìn Lâm Vồng, cậu nói:

” Cảm ơn chú chuyện lúc nãy nha.”

Nghe một tiếng “chú”, người nọ nhũm mày, có chút...đau lòng.

” Tôi...già như vậy?”

” Á?” Lam Sơn chợt giật thót tim, lẽ nào mình nhìn lộn???

” Tôi chỉ mới...gần ba mươi thôi.”

Lần này Lam Sơn cười đến gượng, cúi đầu, ” Thật xin lỗi, haha..”

Người nọ cũng không quá để ý chuyện đó, rút từ túi áo ra một tấm danh thiếp sáng chói, đặt vào tay Lam Sơn mà nói:

” Tôi là đạo diễn Lăng Quang Lâm. Khi nãy tôi vô tình nhìn trúng hai người, rất phù hợp cho phim của tôi. Nếu hai người có nhu cầu hãy liên lạc với tôi qua danh thiếp này.”

Hề? Đạo diễn á?

Lam Sơn chăm chú đọc danh thiếp. Lâm Vồng đã đứng dậy từ bao giờ, nhìn Lăng Quang Lâm đang bày ra nụ cười mời gọi.

Liếc nhìn tấm danh thiếp chẳng biết khi nào đã nằm trong tay mình, Lâm Vồng khinh bỉ nhếch môi nói:

” Mẹ nó, cậu bày ra nụ cười đó làm cái gì? Định mời tụi này đóng phim khiêu dâm à?”

Nói xong Lâm Vồng vứt tấm danh thiếp xuống đất một cách thật...nhẹ nhàng.

Hết chương 32.

33. Chương 33: Bị Phát Hiện

Ban đầu hai người quyết định một lát Lam Sơn mà say bí tỉ thì Lâm Vồng sẽ chịu trách nhiệm đưa cậu về nhà. Cuối cùng kế hoạch vỡ tan khi Lâm Vồng mới chính là kẻ say đến đứng không vững.

Sau khi cất tấm danh thiếp của Lăng Quang Lãm vào túi áo xong, Lam Sơn liền đỡ lấy người của Lâm Vồng, chịu đựng khó khăn cả một quãng đường để đưa anh về đến tận nhà.

Nhà của anh thì mèo nhỏ này quá thân thuộc rồi. Ném người say kia lên giường xong, Lam Sơn còn tốt bụng cởi giày giúp anh, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Ngó đồng hồ trên cổ tay, thấy kim giờ điểm ngay số mười một thẳng tắp kia, Lam Sơn giật bản mình, tăng tốc chạy về nhà. Mở cửa bước vào, cậu vội vã ném giày sang một góc rồi đi tìm Cốc Khiếu Thiên.

Kỳ thực mèo nhỏ cũng không cần tìm gì cả khi y đã ngồi sẵn ở ghế salon, hai tay ôm trước ngực, mắt dán vào màn hình tivi, tĩnh lặng đến kinh hãi. Lam Sơn nuốt khan một ngụm, chậm rãi nhích lại gần chỗ y, ngồi phịch xuống, dựa dựa cọ cọ.

Cốc Khiếu Thiên liếc mắt nhìn người bên cạnh đang cố lấy lòng mình, nhưng y giận rồi, đời nào bỏ qua dễ dàng như vậy. Đưa tay cầm lấy điều khiển, y tắt tivi phụp một tiếng, sau đó lạnh giọng hỏi:

” Em đi đâu bây giờ mới trở về?”

Lam Sơn biết mình lấy lòng không thành công liền cúi thấp mặt, hít sâu một hơi, cố gắng không để lộ mùi men rượu. Nhưng cậu không biết Cốc Khiếu Thiên là loại người nào, chỉ cần nhìn dáng vẻ của cậu, khuôn mặt của cậu, không cần lại gần hít hít ngửi ngửi cũng đủ khẳng định cậu đi uống rượu.

Mèo nhỏ còn non nớt lắm.

” Em...” Nhưng cuối cùng Lam Sơn lại thành thật khai báo, ” Em đi uống rượu với Lâm Vồng.”

Cũng thật may cái tên Lâm Vồng phần nào cứu cậu một chút. Đối với Cốc Khiếu Thiên, Lâm Vồng này là một chàng trai khá là bản lĩnh, cũng rất hiểu chuyện. Trừ bỏ sự kiện thả dê mèo nhỏ ở Spa kia thì hiện tại anh ta rất tốt.

Giao Lam Sơn cho Lâm Vồng thì Cốc Khiếu Thiên cũng không lo sợ, chỉ có chút phiền não vì thân phận trước kia của anh là một xã hội đen, y chỉ ngại nếu dính vào không khéo lại xảy ra chuyện.

Cốc Khiếu Thiên luôn dự trước những chuyện như thế, nhưng không ngờ hôm nay lại nghe điều đó chính miệng Lam Sơn nói ra. Mèo nhỏ sợ y giận nên mới thành thật đem tất cả ra mà kể, cuối cùng càng khiến y tức giận hơn.

” Đến những chỗ như thế để làm gì? Muốn uống cứ tùy tiện về nhà là được rồi mà.”

Lam Sơn ngược mắt nhìn Cốc Khiếu Thiên lửa giận hừng hực, hai tay ôm cái gối con con vào lòng, tiu nghỉu không dám hé môi một lời. Cậu lúc này mới nhận ra mình vừa làm một việc thật dại khờ, nhưng giờ biết thì muộn rồi.

Cốc Khiếu Thiên thống giận nhìn cậu một lúc lâu, sau đó mới cầm tay mèo nhỏ lên, xem xét đôi chút.

” Có bị thương không?”

Mèo nhỏ lắc lắc đầu, ” Em không bị gì hết. Người ta chỉ gây sự với Lâm Vồng thôi. Nhưng mà anh ấy có võ ý, nên không sao cả.”

Thật ra Lam Sơn còn muốn diễn tả lại viễn cảnh hào hùng như phim kiếm hiệp đó cho Cốc Khiếu Thiên nghe nữa, nhưng mà nghĩ lại, cậu lười quá nên chỉ nói đến đó thôi.

Mặc dù nghe chuyện mèo nhỏ gặp bọn côn đồ gây sự, trong lòng thì lo lắng thương xót nhưng mà phạt thì vẫn phạt.

Cốc Khiếu Thiên bỗng đứng dậy quay lưng đi lên lầu. Lam Sơn thấy thế liền biến thành con mèo xum xoe bên cạnh chủ nhân của mình. Còn định vui vẻ đi vào phòng cố gắng lấy lòng chủ nhân tiếp thì trước mặt cậu đột nhiên có một đồng quần áo xuất hiện.

Nhìn cảnh tượng này, Lam Sơn không khỏi méo mặt.

Lần trước khi Lam Sơn đi chơi về muộn cũng bị y phạt theo kiểu đi rửa chén muộn, đi lau nhà muộn. Hôm nay thì đến lượt giặt quần áo muộn.

Arrrgggg.

Mèo nhỏ hai mắt rơm rớm nước mắt, ôm lấy đồng quần áo kia, nói nhỏ:

” Ngài định bắt em giặt đồ đây à? Ngay bây giờ sao?”

Cốc Khiếu Thiên dựa người vào thành tường bên cạnh, đầu cũng tựa lên đó, khoe môi cong lên:

” Phải, giặt ngay để mai còn khô nào.”

Lam Sơn trong bụng không đành lòng, còn gặp hơi men bắt đầu bộc phát làm cậu buồn ngủ rồi. Cho nên mèo nhỏ quyết định sẽ đứng đây làm mặt lì, chắc chắn người kia rồi cũng buông tha cho mình thôi.

Nghĩ thế Lam Sơn liền ôm đồng quần áo ngồi xỏm trên đất, mặt mũi chảy dài chán chường. Cốc Khiếu Thiên cũng biết người kia hôm nay bạo gan dám lì lợm với y, lại nhớ tới khi nãy gặp xã hội đen chắc cũng xám mặt, bỗng đứng lại...mềm lòng.

Đã bảo dạo gần đây Cốc Khiếu Thiên gần như đánh mất cái sự lãnh khốc tàn nhẫn của mình rồi.

Khẽ thở ra một hơi, y đứng thẳng người, hướng đến mèo nhỏ mà bảo:

” Để đây đi, đi ngủ.”

Lam Sơn còn đang cúi đầu đếm kiến bò, nghe được câu đấy liền ngược mắt, khuôn mặt tươi như hoa hiện ra. Quảng hết đồng quần áo ở đó, mèo nhỏ nhảy cẫng lên, bay thẳng lên giường.

Hơi ẩm của giường tỏa ra làm mắt cậu nặng trĩu. Nhưng đến khi tìm thấy cái lưng to lớn mười phần ẩm áp kia, mèo nhỏ mới an tâm ôm lấy mà đi ngủ được.

Mười giờ sáng tại tiệm bánh Hạnh Phúc.

Cánh cửa vừa mới kêu lên leng keng hai tiếng nữa, thêm khách vào ăn bánh. Nhân viên phục vụ ở đây hôm nay cảm thấy vô cùng hứng khởi, nhất là những nhân viên nữ.

Các nàng đứng sát nhau, rỉ tai nhau về người đàn ông ăn bận lịch lãm ngây ngất lòng người đang ngồi ở một góc khuất kia. Từ lúc người nọ vào cho đến bây giờ đã là hai tiếng đồng hồ, thế nhưng chỉ uống một tách trà ô long mà thôi.

Ông chủ Lâm Vồng trong bếp bận đến tối mắt. Hôm nay chủ nhật nên quán đông hơn bình thường là điều đương nhiên. Làm xong một loạt bánh, Lâm Vồng bước ra ngoài liền chứng kiến nhân viên của mình đang tám chuyện sôi nổi.

Với tính tình ôn hòa vui vẻ, Lâm Vồng cũng đi lại gần, tương tác với nhân viên cực kỳ tốt.

” Có chuyện gì vui vẻ lắm à?”

Các nàng nghe thấy giọng ông chủ liền bật cười, lén lút chỉ ngón tay về phía người đàn ông kia rồi nói:

” Ông chủ nhìn kia, hôm nay quán chúng ta có người đẹp vào ăn bánh đó nha. Nhưng mà suốt hai tiếng đồng hồ rồi, người đó cũng chưa gọi món gì ngoài trà ô long.”

Lâm Vồng nhú mày, trong lòng khó chịu.

Má, vào quán ông mà không gọi gì ăn à? Thế vào quán ngắm ai hả?

Vì trước mặt các nàng, Lâm Vồng cũng giữ hình tượng nên mới lịch sự đi qua đó, ngỏ lời hỏi:

” Quý khách, quý khách có muốn dùng gì không?”

Người đàn ông kia ngồi im một chỗ suốt hai tiếng rồi, bây giờ mới được nhìn thấy người mình muốn gặp. Máu nghề nghiệp của y thôi thúc mình phải chớp ngay con mồi ngon lành này.

” Tôi muốn anh.”

Người nọ nói xong, còn không phát hiện ra điểm gì bất thường liền bị Lâm Vồng hung hăng trừng một cái.

” Xin lỗi, đây là tiệm bánh.” Lâm Vồng ném cái thực đơn xuống bàn, ” Là bánh, bánh rán, bánh hấp, bánh luộc, bánh nướng. Không có bánh người!”

Bị Lâm Vồng nói một tràng không ngừng thế kia, đột nhiên người đàn ông đấy mới nhận thức được mình vừa...ăn nói không đầu không đuôi.

Vừa định sửa lại lời của mình thì đằng xa có một giọng nói khác lạnh lạnh vọng tới, còn cực kỳ vui vẻ.

” Lâm Vồng thưa

”

Mèo nhỏ xuất hiện với một bộ quần áo xì tin dẫu, thoát nhìn như một tên nhóc học sinh cấp ba vậy. Chạy đến chỗ của Lâm Vồng, Lâm Sơn chợt nhận ra kia là người quen.

” Đạo diễn Lăng? Sao anh lại ở đây?”

Lăng Quang Lâm nhìn mèo nhỏ, nhớ đến cậu bé hôm qua gọi mình là chú, chân mày y liền chau lại. Lâm Vồng ở bên cạnh cảm thấy cái tên này quen quen, định hỏi Lâm Sơn thì anh nhủ mày, suýt nữa quất cả thực đơn vào gương mặt bánh trai kia.

” Địch, cậu còn đến tận đây dụ dỗ cái gì hả?”

Lăng Quang Lâm cảm thấy Lâm Vồng rõ ràng hiểu lầm mình rồi liền giải thích:

” Tôi là đạo diễn Lăng rất có tiếng trong giới điện ảnh. Phim của tôi không phải...phim kia, anh đừng hiểu lầm. Thật ra tôi sắp quay một bộ phim ngắn thôi, chủ đề thì cũng rất hay.”

Lâm Sơn ngày hôm qua đã ngấm ngầm muốn liên hệ với Lăng Quang Lâm rồi, không ngờ hôm nay được gặp mặt thế này, cậu cảm ơn trời còn không hết. Kéo tay Lâm Vồng ngồi xuống đối diện, mèo nhỏ cười nói:

” Anh nói xem nội dung bộ phim như nào?”

Lăng Quang Lâm suýt thì lau mồ hôi, nhìn mèo nhỏ cười:

” Phim của tôi có nội dung về những người đồng tính nam. Hai người dùng vợ nghĩ theo chiều hướng tiêu cực. Chúng tôi có lên nội dung rất đàng hoàng. Câu chuyện xoay quanh hai người trước kia là đối thủ của nhau, sau đó trở thành bạn bè, cuối cùng là nảy sinh tình yêu. Quá trình đó rất dài, trải qua bao năm tháng, bao hiểu lầm cùng vui buồn mới có thể phát triển thành tình yêu...”

Lăng Quang Lâm rất hứng thú, Lâm Sơn càng hứng thú hơn. Vì cậu là hủ nam!!!

” Sao nữa? Nội dung này rất ok nha. Tôi thích!!”

” Ừm, hôm qua nhìn thấy Lâm Vồng đánh đấm không tề, tôi liền ưng mắt. Còn cậu, vóc người khuôn mặt thế này, rất hợp đóng vai thụ.”

” Oops...” Lâm Sơn suýt sặc nước bọt.

Thôi thì...vạn niên thụ, không sao, mình ổn.

Lâm Vồng ngồi bên cạnh không mấy hứng thú, vì anh rất ghét diễn viên, ghét cả cái ngành điện ảnh ấy. Đơn giản thôi, trước kia anh cũng yêu một diễn viên, thế nhưng người ta vì danh lợi mà đá đít anh, không chấp nhận anh.

Con người thật vô tình.

Lâm Sơn hứng thú với kịch bản này lắm, ” Có cần casting gì không? Anh ấy sẽ đồng ý!”

Ý cậu là Lâm Vồng.

Lăng Quang Lâm nghe điều này xong liền hớn hớ, ” Thế thì tốt quá.”

Lâm Vồng lúc này cười lạnh một tiếng, ” Tôi nói nhé, là nhà làm phim thì nên có tâm một chút. Đừng đem chủ đề nhạy cảm nóng bỏng ra mà làm chỉ để thu hút thị hiếu, còn cái nội dung, cái diễn xuất thì chẳng ra gì.”

Lam Sơn nghe xong, trong lòng cũng đồng ý lắm. Trước kia cậu coi nhiều bộ phim nội dung trai yêu trai rồi, thường thì toàn cast diễn viên đẹp rạng ngời nhưng...còn lại thì kinh khủng.

Lăng Quang Lãm nghe cũng nhột, nhưng y lại vui vẻ gật đầu:

” Anh cứ an tâm. Tôi làm một bộ phim đều đặt cả tâm của mình trong đó.”

Lâm Vồng lần nữa mỉm cười, đẩy thực đơn về phía y:

” Tiệm bánh tôi có tổng cộng hơn hai mươi loại bánh khác nhau. Nếu như cậu có thể ăn tất cả chúng trong ngày hôm nay thì tôi sẽ suy nghĩ lại.”

Không phải Lâm Vồng làm giá, mà là anh muốn từ chối thôi. Vì hôm trước từ chối thẳng nhưng Lăng Quang Lãm không buông, lần này chơi như thế, hẳn là phải thua.

Nói xong, Lâm Vồng đứng dậy, bỏ lại Lam Sơn đang xót xa cho cái đường tiêu hóa của Lăng Quang Lãm.

Nhiệm vụ kia bất khả thi, Lăng Quang Lãm mặt mũi ê chề nhìn Lam Sơn mà muốn bật khóc. Mèo nhỏ lại vỗ vai y, an ủi:

” Anh đừng lo, em sẽ dụ dỗ anh ấy. Đạo diễn Lăng cố gắng đợi một chút.”

Lăng Quang Lãm có nghĩ đến việc thay đổi diễn viên, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thấy ai hợp vai đó hơn là Lâm Vồng. Cuối cùng y đành trở về nhà, nghĩ kế sách dụ cừu vào bẫy.

Lam Sơn tan ca xong cũng không ở lại quán quá lâu. Nhìn Lâm Vồng nhất quyết cự tuyệt như thế, cậu trong lòng cũng cảm nhận được anh có sự hận thù sâu đậm với diễn viên lắm mới như vậy.

Hỏi han một tiếng đồng hồ, Lam Sơn mới biết Lâm Vồng từng bị một diễn viên nổi tiếng đá đít, phụ tình.

” Anh! Bây giờ anh phải dấn thân vô showbiz thì mới có cơ hội trả thù! Này nhé, em cảm thấy đạo diễn Lăng rất ok nha, có vẻ hẳn ta không kỳ thị gay, càng tốt để anh có cơ hội trả thù.”

Cậu nói thao thao bất tuyệt như thế mà không thấy Lâm Vồng đang tối sầm mặt mũi.

Đá một phát vào mông mèo nhỏ, Lâm Vồng rít lên:

” Mày lại nghĩ lung tung cái gì đó?”

Mèo nhỏ ôm mông, ” Anh chẳng biết cái gì là tương kế tựu kế. Người ta phũ phàng vậy anh phải trả thù chứ? Cơ hội dâng lên miệng anh còn không biết cầm lấy bỏ vào miệng nha. Hay là cần em cầm rồi bồi anh?”

” Mày cút ngay cho anh!!”

Lam Sơn cảm thấy con người sao rắc rối quá.

Yêu thì nói, dối thì ăn.

Sao cứ phải dối lòng như thế này chứ? Dù sao Lâm Vồng cũng...yêu nam nhân mà, so đo cái kia làm gì!!!

Khuyên nhủ theo phong cách của Lam Sơn có vẻ không khả thi lắm, cậu bị đá đến ê mông mới chịu buông tha cho Lâm Vồng, chạy về nhà với ông xã của mình.

Hý hửng mở cửa đi vào, Lam Sơn còn chưa kịp ôm cổ hôn hôn cọ cọ thì đã bị Cốc Khiếu Thiên lườm một cái. Y nhẹ nhàng ném tấm danh thiếp có tên Lăng Quang Lãm lên bàn.

” Cái này là gì?”

Lam Sơn ngốc ngốc cầm tấm danh thiếp lên, sức nhớ hôm qua mình thay đồ rồi để quên trong phòng tắm. Bị người kia phát hiện mình gặp mặt đạo diễn, mèo nhỏ chốc chốc hết hy vọng.

Không, thế, nào!!!

” Im lặng đến bao lâu nữa?”

Lam Sơn cúi mặt, cẩn thận cất tấm danh thiếp kia, đề phòng trường hợp Cốc Khiếu Thiên xé nó.

“... Đạo diễn Lăng mời em với Lâm Vồng đóng phim. Một bộ phim hành động rất ý nghĩa.”

Khi nói ra hai từ hành động, chẳng hiểu sao mèo nhỏ buồn cười góm. Nghĩ tới cảnh gì đó cũng hành động, mặt mèo nhỏ đỏ lên.

Không đâu, đạo diễn Lăng chắc không bạo thế đâu! Với lại, mình sẽ không làm trò đó đâu nha! Với Khiếu Thiên thì được, hihi.

Cốc Khiếu Thiên ở trong giới này làm sao không biết đạo diễn Lăng Quang Lâm. Làm sao mà không biết được cái tên đạo diễn kia chuyên làm phim về đồng tính nam nam?

Y biết hết đấy! Nên mới giận thế này!!

Đứng dậy, Cốc Khiếu Thiên còn định tóm lấy tay Lam Sơn, hung hăng phạt cậu một trận thì người kia đã nhanh miệng hôn y một cái. Hai cánh tay cũng thần nhiên vòng qua cổ y, nâng niu nụ hôn của cả hai.

” Ngài đừng giận mà~”

Cốc Khiếu Thiên khẽ nhú mày, hành động của mèo nhỏ nhanh như chớp, y không biết nên làm thế nào. Cuối cùng lại bị cuốn theo làn sóng mê người ấy, cả hai đứng giữa phòng khách trao nhau từng chút ngọt ngào.

Cứ hôn đi, ngày mai phạt sau.

Cốc Khiếu Thiên nhắm mắt lại, muốn đưa mèo nhỏ lên tận chín tầng mây.

Bộp!

Cả hai đồng loạt mở mắt, môi vẫn còn dán chặt vào nhau.

Trước cửa nhà, một đồng hồ linh kính rơi xuống đất, khuôn mặt bánh bao vốn trắng nõn lại chuyển sang một màu hồng phấn.

Cả ba bất động mãi cũng không ai lên tiếng.

Cuối cùng Cốc Khiếu Thiên cũng là người bình tĩnh nhanh nhất. Y rời khỏi người Lam Sơn, khuôn mặt chỉ kinh ngạc mười giây, sau đó bình tĩnh nhìn đến thiếu niên đáng yêu kia.

” Đến rồi đấy à?”

Hết chương 33.

34. Chương 34: Châu Châu Ra Tay

Khoảng vài tuần trước, Kim Tuyết Vân có bảo Cốc Vũ sẽ đến nhà Cốc Khiếu Thiên ở lại vài ngày để bồi đắp tình cảm cha con mấy năm xa cách.

Hôm nay đáng lý bánh bao đã đến đây từ chiều, nhưng vì vướng bận một số chuyện nên kế hoạch dời xuống đến gần nửa đêm. Cốc Vũ nghĩ giờ này chỉ cần thềm lặng cầm chìa khóa mở cửa đi vào là được rồi, không ngờ lại chứng kiến được một màn hôn nhau ngọt ngào của baba cùng với...một thiếu niên khác.

Cốc Vũ nuốt nước bọt, mặt mũi ửng đỏ, không nghĩ mình từ một đứa thềm lặng như tên trộm phút chốc biến thành kẻ kỳ đà cản mũi, phá hỏng hết bầu không khí lãng mạn kia.

Lam Sơn lúc nhìn thấy Cốc Vũ, tim còn đập dump dump liên hồi. Cậu không ngại ngần công khai mối quan hệ này nhưng cứ nghĩ đến Cốc Khiếu Thiên, cậu lại không dám làm càn nữa.

Đôi khi cậu không ngại nhưng không có nghĩa y cũng thế.

Qua nhiều sự cố hiểu lầm, mèo nhỏ đã dần trưởng thành hơn rồi.

Cốc Khiếu Thiên chào con trai một tiếng rồi thản nhiên hướng mắt lên lầu:

” Phòng của con ba đã dọn xong rồi.”

Cốc Vũ tay vẫn còn nắm chặt khóa vali, cái đầu ngoan ngoãn gật gật. Đoạn bánh bao định đi thẳng lên lầu luôn nhưng cuối cùng đã dừng bước, nghiêng người nhìn Lam Sơn, mỉm cười gần gũi:

” Hi Lam Sơn.”

Lam Sơn lúc này lấp ló sau lưng Cốc Khiếu Thiên, ánh mắt mang tí ngại ngùng nhìn Cốc Vũ, ” Ừm hii Tiểu Vũ. Để tôi giúp cậu một tay nha.”

Nói rồi mèo nhỏ cùng bánh bao đi lên lầu.

Nhà Cốc Khiếu Thiên có đến ba phòng lặn. Hai phòng dành cho khách, một phòng là của y với Lam Sơn.

Đẩy cửa bước vào, Cốc Vũ nhìn thoáng qua phòng của mình, cảm thấy mọi thứ đều tuyệt không tưởng tượng nổi. Không ngờ baba lại chuẩn bị chu đáo như thế này.

Thả mình xuống chiếc giường êm ái, Cốc Vũ nhìn Lam Sơn đang đứng gần cửa, khẽ mỉm cười:

” Tiểu Lam à, cậu lại đây nói chuyện với tớ một chút.”

Lam Sơn chỉ định chỉ cho Cốc Vũ biết một số thứ thôi, không ngờ được mời gọi như vậy, mèo nhỏ hiển nhiên không từ chối rồi. Lam Sơn ngồi xuống ngay bên cạnh Cốc Vũ, lém lỉnh quan sát bánh bao từ trên xuống dưới.

Vì ở bên nước ngoài khá lâu nên bánh bao cũng bị ảnh hưởng phong cách bên đó, tuy thoải mái nhưng không quá bụi bặm, vẫn có nét đáng yêu bật lên con người cậu.

” Cậu ở cùng ba tớ thấy ổn chứ?” Cốc Vũ nhìn mèo nhỏ hỏi.

Bỗng dưng người nọ hỏi thẳng thừng như vậy, so với vị trí hiện tại thì Lam Sơn cậu không khác gì “mẹ kế” cả. Bị con trai của người yêu hỏi thế, mặt mèo nhỏ thoáng đỏ.

Lam Sơn ho khan hai tiếng, ” Ừm, rất tốt.”

Sau những ngày nghe Kim Tuyết Vân nói về Lam Sơn, Cốc Vũ không tin rằng người kia có khả năng khiến cho ba mình mềm lòng đến mức nuông chiều như thế. Hôm nay tận mắt chứng kiến một màn kia, bánh bao coi như mẹ mình nói đúng không sai một li.

Lại quay về hiện tại, Cốc Vũ thấp giọng hỏi:

” Ba tớ trước đây khó tính lắm, cậu...có bao giờ bị ba mắng chưa?”

Lam Sơn ngẫm nghĩ một tí rồi gật đầu, ” Có chứ, mỗi ngày luôn. Nhưng mà Khiếu Thiên chỉ mắng vậy thôi, không làm gì quá đáng cả.”

Vì là người yêu rồi nên Cốc Khiếu Thiên không tàn nhẫn như trước kia nữa.

Cốc Vũ nghe thế, trong lòng lại có thêm một trận âm ức, cũng ghen tị nữa. Mình là con trai duy nhất của baba, vậy mà so ra còn không bằng một thiếu niên mỹ miều xa lạ ở bên cạnh mỗi ngày.

Hãy, mình ở đây càng lâu thì sẽ càng dễ biến thành bình dấm nha. Nhưng mà nhìn lại thì Lam Sơn rất đáng yêu, cũng không hư hỏng đến mức mỗi ngày đều bị mắng đâu nhỉ?

Hai người ở trong phòng trò chuyện làm thân một lúc lâu, cuối cùng Cốc Khiếu Thiên cũng đành phải gõ cửa, xin diện kiến hai con người lắm chuyện kia.

Đứng dựa người vào cửa, ánh mắt của y liếc ngang chỗ Lam Sơn, rồi lại nhìn sang phía con trai mình:

” Gần mười hai giờ rồi, con cũng mau ngủ sớm một chút đi.”

Cốc Vũ nhìn thấy ba mình, cậu vẫn còn ám ảnh lúc nhỏ, khi đó baba khó tính, lúc nào cũng chỉnh dạy cậu rất nghiêm khắc. Hiện tại chỉ cần nhìn mặt baba thôi mà bánh bao cũng đã sợ toát mồ hôi rồi.

” Vâng, con đi thay đồ rồi ngủ ngay đây.”

Sau đó nhìn sang Lam Sơn, đoạn nói, " Ngày mai chúng ta nói tiếp nha. Ngủ ngon."

Lam Sơn đứng dậy, " Ủm, Tiểu Vũ ngủ ngon."

Cốc Khiếu Thiên dùng ánh mắt hàm ý nhìn mèo nhỏ, sau đấy lẳng lặng xoay người trở về phòng của mình. Khi tiếng cửa phòng y mở ra rồi khép lại, y nhẹ nhàng quay lưng, nhìn mèo nhỏ mặt mũi vẫn còn bối rối.

Kéo tay Lam Sơn một cái, Cốc Khiếu Thiên bất ngờ nâng cằm cậu lên, híp mắt lại quan sát một chút. Ngay sau đó, y cúi thấp đầu, ngậm lấy đôi môi mới hé mở kia, hôn sâu vào.

Bị hôn bất ngờ như vậy, Lam Sơn chỉ biết trừng lớn mắt nhìn biểu tình quyến rũ mê hoặc chết người của Cốc Khiếu Thiên mà chẳng biết làm gì khác. Hôn nhau một lúc đủ lâu, hai người tách nhau ra, thở thật mạnh.

" Tôi nghĩ là mình biết nên phạt em cái gì rồi."

Lam Sơn mặt mũi còn chưa dứt khỏi màn sương mê đắm kia liền cảm giác được nguy hiểm cận kề. Rốt cục hình phạt cũng được buông xuống.

Cốc Vũ bên cạnh cách một phòng vừa tắm xong, khi cậu mở cửa định xuống bếp làm một ly sữa uống thì có âm thanh ái muội phát ra ở cái phòng gần đấy. Đôi mắt thoáng mở to, sự hiếu kỳ nổi lên trong lòng bánh bao.

Khuôn mặt trắng nõn gần như áp sát vào cánh cửa màu nâu đỏ, bên tai dội đến một tràng thanh âm rên rỉ quyến rũ. Bánh bao cảm thấy tim mình đập thình thịch thình thịch, ngón tay run rẩy vô tình đánh rơi cái sợi dây nghe nhạc của mình xuống đất.

Nền đất dội lại một âm thanh khác, cùng lúc đó trong căn phòng kia lại bật ra thêm một tiếng rên rỉ ủy mị dồn dập nữa.

Cốc Vũ sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, luống cuống trốn tọt về phòng của mình. Mặt vùi xuống gối, cậu chẳng dám nghĩ đến viễn cảnh ở trong kia thêm lần nào nữa.

Đang bối rối như vậy thì điện thoại rung lên, tin nhắn đến.

| Em đến nhà ba chưa? Tắm rồi chứ?|

Cốc Vũ nhắn trả lời, | Em vừa tắm xong. Chuẩn bị ngủ nhưng không ngủ được. |

| Sao vậy?|

|... Không sao. Em nghĩ em coi tivi một chút là được. |

Nói rồi Cốc Vũ ngồi bật dậy, tùy tiện chỉnh vài kênh truyền hình mà coi. Chuyển đến chuyển lui, vô tình chuyển đến một kênh chiếu phim nước ngoài, còn là cảnh nóng 100 độ.

Nhìn hai người họ hôn nhau rồi quần quýt không ngừng, Cốc Vũ thật muốn khóc, cuối cùng tắt tivi, chui tọt vào chăn, đeo tai nghe, ngủ.

Sáng hôm sau, Cốc Vũ thành Cốc Gấu Trúc.

Nhìn thấy Lam Sơn đang loay hoay trong bếp, Cốc Vũ ngăn người tìm ba của mình. Bưng ra bàn một vài đĩa thức ăn, mèo nhỏ gõ xuống một tiếng:

" Tiểu Vũ, cậu ăn mau đi, còn nóng này."

Cốc Gấu Trúc ngồi xuống bàn, miệng ngậm đôi đũa, vẫn khó hiểu hỏi:

" Ba tớ đi làm sớm như vậy hả?"

Lam Sơn cũng ngồi xuống đối diện, " Đâu có, Khiếu Thiên còn ngủ trên phòng ấy. Một lát y xuống."

" Ồ ra thế.." Cốc Gấu Trúc nói xong liền cúi đầu dùng bữa.

Suốt buổi ăn Cốc Gấu Trúc cũng không dám ngược mắt nhìn Lam Sơn quá lâu, chỉ sợ chính mình nghĩ đến tối hôm qua rồi dọa mình thôi. Nhưng hành động của Cốc Gấu Trúc rõ ràng quá làm cho mèo nhỏ cũng đoán được phần nào.

Chỉ trách cái con người thâm hiểm khó lường kia, phạt cái gì mà kỳ cục thế không biết. Biết thừa con trai mình ở phòng bên cạnh, vậy mà còn cố tình khiến cậu phải kêu lên thật lớn, thật gọi tình.

Lam Sơn nhớ lại cũng muốn vút mặt mũi xuống đất cho rồi, chứ xấu hổ chết đi được. Trên bàn ăn, bánh bao với mèo nhỏ cứ cầm cúi như thế cho đến khi chủ nhà bước ra.

Cốc Khiếu Thiên giống như trực tiếp công khai mối quan hệ của mình với mèo nhỏ cho con trai biết, y ngồi xuống cạnh mèo nhỏ, còn nghiêng đầu hôn lên mặt cậu nữa.

Cốc Gấu Trúc nhìn cảnh tượng đó, thức ăn suýt thì nghẹn ngay cổ họng. Cậu ngậm miếng khoai tây trong miệng, không đủ dũng khí cắn một cái cho mềm nữa.

” Đêm qua không ngủ được sao?”

Cốc Khiếu Thiên hỏi một câu, vậy mà trúng đến hai con nhạn. Lam Sơn hung hăng quay qua lườm y một cái. Cốc Vũ thì lại ngại ngần lắc đầu nói:

” Con đêm qua nói chuyện với bạn đến khuya.”

” Ừm.”

Cốc Khiếu Thiên dùng bữa xong liền đi đến công ty. Hôm nay y tương đối có thời gian rảnh rỗi, cho nên đã chủ động tạo một cuộc gặp mặt nho nhỏ với một người.

Lam Sơn thì dẫn Cốc Vũ đến tiệm bánh Hạnh Phúc chơi một chuyến. Mèo nhỏ còn tận tình giới thiệu Cốc Vũ với Lâm Vồng nữa, sau đó thì ngó nghiêng tìm thử coi Lăng Quang Lâm có ở đây không.

Thấy cậu tìm kiếm, Lâm Vồng đá một phát:

” Đi làm việc!”

Lam Sơn bĩu môi, kéo tay Cốc Vũ sang một góc nói chuyện.

” Cậu muốn ăn cái gì cứ gọi, Lâm Vồng sẽ miễn phí cho cậu nha.”

Cốc Vũ bật cười với thái độ thản nhiên của mèo nhỏ, một hồi sau liền nói:

” Thế cậu đi làm việc đi. Tớ sẽ gọi bạn đến cùng ăn bánh.”

Dứt lời, cả hai đều tách ra, việc ai nấy làm.

Ở trong phòng làm việc của Cốc Khiếu Thiên, bầu không khí giống như trong hầm băng hàng vạn năm vậy đó. Mà người ngồi trong đó ngoại trừ chủ tịch là người tuyết thì người còn lại sắp bị đông băng mất tiêu rồi.

Nhìn tách trà khi này còn bốc khói, bây giờ đã nguội ngắt, người nọ không khỏi thở dài. Một tay cẩn thận nâng tách trà lên, người nọ nhấp môi một ngụm.

Trà còn chưa xuống đến bao tử thì suýt bị phun ra ngoài hết chỉ vì một câu nói:

” Đạo diễn Lăng, cậu có biết Lam Sơn là ai không?”

Lăng Quang Lâm hôm nay được phúc hưởng khi nghe bảo Cốc Khiếu Thiên muốn gặp mặt mình trò chuyện một chút. Cứ nghĩ y có diễn viên nào đó cần được lên sóng nên mới tìm mình, nào ngờ khi đến đây thì chẳng khác nào bị cảnh sát tóm cổ hỏi cung.

Đặt tách trà xuống, Lăng Quang Lâm mặt mũi khó coi hỏi:

” Ngài Cốc biết cậu ta sao?”

Cốc Khiếu Thiên vẫn bộ dạng ngồi vắt chéo chân sang chảnh quý phái kia, ngón tay nhịp trên đầu gối, khoe môi nhếch nhẹ lên:

” Đương nhiên. Biết rất rõ.”

“... Như vậy...không lẽ cậu ấy là con trai của ngài?”

Ánh mắt sắc bén liếc sang phía Lăng Quang Lãm, đủ bén để cửa đứt động mạch cổ của anh luôn.

” Là một người mà hề người nào động vào đều sẽ chết rất khó coi.”

Cái này...định nghĩa này sao mà đằm mùi máu me quá vậy?

Lăng Quang Lãm thật muốn khóc ròng chạy trốn khỏi đây, trong lòng mách bảo mình động vào nhằm người rồi.

Thật là mẹ nó, Lâm Vồng thì không chịu nhận vai, Lam Sơn thì bị người quản quá chặt.

Lăng Quang Lãm cảm thấy mình hết hy vọng với hai diễn viên sáng chói này rồi.

Im lặng một lúc lâu, Cốc Khiếu Thiên hỏi:

” Phim của cậu chỉ chuyên về mảng kia à? Cậu muốn tìm hiểu cái gì?”

Lăng Quang Lãm cũng một lòng nói thật:

” Tôi chỉ muốn cho mọi người tiếp nhận vấn đề nhạy cảm này hơn thôi. Kỳ thực, những người đồng tính rất khổ sở. Tôi chỉ thay họ nói lên nỗi lòng.”

” Là nỗi lòng của cậu à?”

Lăng Quang Lãm trắng mặt, không nói được gì nữa.

Cốc Khiếu Thiên thật lòng cũng muốn Lam Sơn bước vào con đường này lâu lắm rồi, vì trong mắt y cậu rất có năng khiếu diễn xuất. Từ những hôm đầu gặp mặt là đủ thấy diễn xuất tài cỡ nào rồi.

Nhưng trong lòng y vẫn luôn vướng mắc nhiều thứ. Đóng phim, diễn viên phải hy sinh rất nhiều. Nếu chính y không chịu được thì chỉ có thể nhốt mèo nhỏ trong nhà để mỗi mình chiêm ngắm.

” Bộ phim thuần không?”

Thuần, từ này Lăng Quang Lãm hiểu ý tứ gì.

Thật ra trong phim của anh không bao giờ thuần được. Vì muốn bộ phim chân thật nên luôn có những cảnh hôn, cảnh ôm và ngay cả cảnh làm tình mập mờ.

Nhưng vì Cốc Khiếu Thiên hỏi như thế, rất có khả năng nếu phim thuần thì y sẽ...đồng ý!

Lăng Quang Lãm liếc một phen, ” Thuần.”

Cốc Khiếu Thiên đưa mắt nhìn đạo diễn lắm trò kia, im lặng suy nghĩ.

Tan tầm, Lam Sơn cùng Cốc Vũ trở về nhà mình. Sau một ngày dạo chơi với Phó Mộc Vĩ xong, Cốc Vũ cũng ghé lại tiệm bánh Hạnh Phúc rồi về cùng với mèo nhỏ.

Hai người trên đường đã trò chuyện nhiều hơn, nói trên trời dưới đất không hết chuyện. Ngay cả sự ngại ngùng sáng nay hai người cũng vứt vào xó mắt rồi.

Đương lúc trò chuyện khí thế, hai người đi ngang qua một cửa hàng thú nuôi. Lam Sơn lúc này dừng chân, kéo tay Cốc Vũ đi thẳng vào đó.

Chủ cửa hàng thấy hai người liền niềm nở, ” Xin chào~”

Lam Sơn cúi đầu chào lại, sau đó dạo quanh cửa hàng một vòng. Trong đây nhiều vật nuôi lắm. Chó có, mèo có, hamster có luôn, với một số con độc lạ khác nữa.

Cốc Vũ đi theo Lam Sơn, ” Cậu định nuôi con gì à?”

Lam Sơn gật gật, ” Tôi định mang một bé mèo về.”

Mèo?

Cốc Vũ cũng thích mèo!!!

Thế là hai thiếu niên rỉ tai nhau nên lựa chọn kỹ càng, cuối cùng cả hai cùng rinh về nhà một bé mèo thật cưng.

Lam Sơn từng coi bộ phim Thượng Ẩn chuyển thể nhé, thế là quát ngay hai tiếng Châu Châu cho bé mèo đó.

Cốc Khiếu Thiên trở về nhà cũng là qua xế chiều rồi. Y cởi bỏ giày để gọn vào một góc nhỏ, sau đó định xoay người tìm Lam Sơn với con trai thì nghe thấy thấp thoáng có tiếng gì đó.

Khe khẽ khe khẽ vang lên.

Cốc Khiếu Thiên nhíu mày, tập trung tìm ra hướng của âm thanh đó. Cuối cùng y phát hiện nó vang lên từ trong góc tủ thiếu ánh sáng. Ngồi xổm xuống nhìn nhìn, Cốc Khiếu Thiên vươn bàn tay đến chỗ tối hù đó, định nắm lấy vật bí ẩn kia lôi ra thì bất ngờ...

Phập!

Cốc Khiếu Thiên cảm giác ngón tay của mình bị cắn một phát, thu tay về, nhìn thấy dấu cắn bị máu đỏ lấp đi.

Chân mày nhíu lại, hắc tuyến đầy đầu, Cốc Khiếu Thiên đương nhiên không thể không nhận ra thứ kia là thứ gì.

Đứng thẳng người, Cốc Khiếu Thiên gọi lớn đầy thống giận:

”Tiểu Lam, Tiểu Vũ, hai người mau ra đây cho tôi!!!”

Hết chương 34.

35. Chương 35: Cuốn Sách Bí Ẩn

Mèo nhỏ cùng bánh bao đang ở trên phòng hì hục ngồi làm một cái nhà xinh xắn đáng yêu cho Châu Châu thì nghe thấy một giọng nói oanh tạc cả gian phòng khách.

Hai đứa đồng loạt quay đầu nhìn cánh cửa kia dường như vừa rung rinh bởi cơn bão táp khi nãy, sau đó lại nhìn nhau, trong lòng cùng mách bảo nguy hiểm cận kề.

Đứng dậy, bánh bao khẽ thở ra:

”Tiêu rồi, chắc chắn là baba phát hiện Châu Châu rồi!”

Mèo nhỏ bên cạnh bình thản hơn:

”Vậy thì hay quá, xuống dưới nói với y luôn.”

Khi mèo nhỏ định đi thì bánh bao kéo tay cậu giữ lại, khuôn mặt trắng bệch, lắp bắp nói:

”Nhưng mà baba rất ghét mèo đó. Tớ quên mất điều này, nếu không thì đã...Chắc là baba sẽ sớm đá đít Châu Châu đi thôi, huhu.”

Mèo nhỏ nhìn thái độ của bánh bao, trong đầu không hiểu lắm. Hôm trước khi cậu nói chuyện với Mễ Ly về việc nuôi mèo, Cốc Khiếu Thiên cũng đâu bài xích hay phản đối gì? Hay là cậu nhớ lầm?

”Tiểu Vũ à, hình như cậu nhầm rồi ý. Khiếu Thiên không có ghét mèo nha.”

Bánh bao chớp chớp mắt, sự sợ hãi đều bị câu nói kia của mèo nhỏ đánh bay. Lần này tới lượt bánh bao cảm thấy hình như trí nhớ của mình đã có vấn đề rồi thì phải?

Hai thiếu niên kia cứ trốn mãi trong phòng đứng suy nghĩ thật lâu, sau đó mới chịu lộ mặt đi xuống dưới. Vừa nhìn thấy người kia túm lấy dây đeo cổ của Châu Châu, Lam Sơn đã trừng lớn mắt, chạy nhanh xuống dưới.

” Khiếu Thiên, mau thả Châu Châu xuống!!!”

Châu Châu khi này còn hung hăng cắn y một cái, bây giờ thì cứ đôi mắt dăm lệ đáng thương nhìn cậu chủ với bánh bao.

Ư ư, cậu chủ ời

~Cốc Khiếu Thiên gương mặt lạnh đạm liếc nhìn Châu Châu một cái, sau đó dứt khoát ném qua phía Lam Sơn. Châu Châu rơi tòm vào vòng tay của cậu chủ, cái đầu tròn mền cọ cọ vào ngực cậu.

Nhìn bé mèo của mình bị dọa đến sợ hãi, Lam Sơn ảm ức ngược mắt nhìn Cốc Khiếu Thiên. Cốc Vũ ở bên cạnh tuyệt nhiên không dám nhìn baba mình, chỉ chăm chú nhìn Châu Châu.

Đôi mắt màu ngọc bích kia làm cho bánh bao đỡ hoảng phần nào.

Lam Sơn vuốt lông mèo rồi đuôi mèo, cúi đầu hôn chốc chốc lên trán Châu Châu rồi mới nhìn Cốc Khiếu Thiên nói:

” Ngài đừng hung hãn như vậy có được không?”

Cốc Khiếu Thiên lườm mèo nhỏ một cái, nhớ về quá khứ dính dáng tới mèo, y lại cảm thấy đầu mình muốn nổ tung.

Chuyện chẳng qua là vào năm Cốc Vũ ba tuổi, bánh bao đã mang một con mèo hoang về nhà chăm sóc. Cốc Khiếu Thiên khi đó cũng không phải là loại người bài xích vật nuôi, nhưng mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó cả.

Trong một lần Cốc Vũ thả mèo đi long nhong trong nhà, không khéo bé mèo ấy đã quậy tung cả thư phòng của Cốc Khiếu Thiên. Tài liệu của y đều bị cào mấy đường, rách tươm. Đồ đạc trong phòng cũng bị đảo lộn không ít.

Cốc Vũ lần đó suýt bị đánh đòn chỉ vì bé mèo của mình.

Lần khác, Cốc Khiếu Thiên vừa mới tắm xong, một thân cường tráng bước ra ngoài liền cảm thấy ngực mình đau rát. Cúi mặt nhìn xuống mới phát hiện bé mèo kia chẳng biết từ đâu đáp xuống ngực y, vì sợ bị ngã nên dùng cả sáu móng vuốt bám chặt vào ngực y.

Lần đó, là lần cuối bé mèo ở trong nhà.

Cốc Vũ khi tiễn em ra đi đã khóc nức nở, sau đó trở về nhà, nhìn vết thương trên ngực baba, cậu lại khóc thêm lần nữa. Nước mắt con thơ làm cho lòng cha không nở phạt nở đánh, cuối cùng Cốc Vũ thoát được một kiếp nạn.

Nhớ lại những chuyện này cùng với việc khi này của Châu Châu gây nên, Cốc Khiếu Thiên càng không muốn nói đến. Trong lòng sớm dự định ngày mai phải đá đít con mèo kia ra khỏi nhà.

Lam Sơn đương nhiên không biết sự tình năm ấy, nhưng khi cậu liếc xuống bàn tay của y, phát hiện một việc gì đó thì cơn ảm ức liền được xua tan. Thả Châu Châu qua cho Cốc Vũ chăm sóc, Lam Sơn nói:

” Cậu mang Châu Châu lên phòng đi.”

Cốc Vũ nuốt khan nhìn ba mình một cái rồi nhanh chóng xoay gót, chạy tót lên phòng. Còn Lam Sơn lại nắm tay y, kéo đến ghế salon. Lôi ra một hộp sơ cứu, mèo nhỏ ngồi đối diện, vẻ mặt vừa dịu dàng vừa lo lắng nâng ngón tay bị cắn của y lên.

” Em xin lỗi. Ngài đau lắm không?” Lam Sơn ngược mắt nhìn y.

Cốc Khiếu Thiên lúc này mới có thể thoải mái cười lên một chút, tuy vẫn lạnh lùng nhưng đã đỡ hơn khi này rất nhiều. Nếu so với vết thương trên ngực năm đó thì cái này chẳng là gì cả.

Nó chỉ là giọt nước tràn ly mà thôi.

Lam Sơn cẩn thận dán băng cá nhân vào rồi thổi phù phù hai cái. Vẻ mặt nom rất ngoan ngoãn. Cốc Khiếu Thiên lần nữa bị biểu tình này làm cho tan chảy cõi lòng, cơn tức giận cũng biến mất luôn.

Càng ngày y càng không có tiền đồ.

” Em đảm bảo lần sau Châu Châu sẽ không như thế nữa.”

Cốc Khiếu Thiên vẫn còn trầm ngâm chưa lên tiếng. Kỳ thực, y ghét mèo nhưng luôn dính tới mèo. Cuộc đời vốn không công bằng tí nào.

Con mèo nhỏ hư hỏng khi này được đưa đi không lâu thì có con mèo to xác khác đang cố lấy lòng y. Lam Sơn thản nhiên ngồi lên đùi y, bàn tay còn nhẹ nhàng xoa xoa vết thương kia, mắt chớp chớp:

” Hết giận rồi nhé.”

Cốc Khiếu Thiên cũng cạ cạ vào ngón tay cậu như trêu đùa, hồi lâu đành buông bỏ tội lỗi khi này.

” Ừm. Lần sau còn gây thêm chuyện gì nữa, đừng trách tôi đấy.”

Lam Sơn nghe xong, mặt mũi tươi rói, hôn lên mặt y một cái thật sâu rồi đứng dậy, hý hửng la lên:

” Tiểu Vũ à, Khiếu Thiên đồng ý cho Châu Châu ở lại rồi

~”

Nhìn dáng vẻ của mèo nhỏ hưng phấn chạy lên phòng, Cốc Khiếu Thiên chỉ muốn đi ngâm nước nóng cho đầu óc thư giãn thôi. Cái điệu này thì y thua thật rồi.

Mèo nhỏ cùng bánh bao lần nữa trốn trong phòng, chơi cùng Châu Châu. Phải nói là hai thiếu niên này đam mê mèo còn hơn đồ ăn nữa đó.

” Cái này gắn lên có ổn không?”

” Nó hơi chật, mà thôi gắn lên cũng đáng yêu.”

Mèo nhỏ gắn cái xúc xắc lên nóc nhà của Châu Châu. Sau đó hai đứa nhìn Châu Châu đang lăn lộn vài vòng trong nhà mới mà cười khinh khịch vui vẻ.

Ngả lưng xuống giường, bánh bao quay đầu nhìn mèo nhỏ nằm bên cạnh:

” Tiểu Lam, cậu đúng là thiên tài đó. Trước đây ba tớ ghét mèo cực.”

Sau câu nói đấy, câu chuyện tình duyên của chủ tịch Cốc với bè mèo hoang lần nữa được khơi gợi lại. Lam Sơn nghe xong, đôi mắt mở to đầy kinh hãi.

Hóa ra những vết sẹo mờ mờ trên ngực Cốc Khiếu Thiên là vì...vì sự cố năm đó? Bất giác nhớ đến bờ ngực cường tráng kia, mặt mèo nhỏ đỏ bừng lên, cơ thể cũng nóng hừng hực.

Á, chết rồi, tua tua ngay!!!

Bánh bao ở bên cạnh nhìn biểu tình của cậu có chút khó hiểu liền hỏi:

” Sao mặt cậu đỏ dữ vậy?”

Mèo nhỏ lúc này chỉ muốn trốn xuống một cái lỗ khác. Chỉ nghe một câu chuyện về vết thương ở ngực do mèo cào mà cậu cứ nhiên nghĩ đến thứ khác. Rõ ràng bị y dạy hư rồi!!!

” Không, không có gì.” Mèo nhỏ lấp bắp, ” Dù sao y cũng chấp nhận rồi nên không sao đâu.”

Bánh bao cũng vui vẻ cười, ” Đúng, thật vui~”

Hai thiếu niên lại tiếp tục tám xuyên lục địa cho đến tận khuya. Khi Cốc Khiếu Thiên làm xong việc liền rời khỏi thư phòng, trực tiếp đi qua phòng con trai mình.

Nhìn thấy Cốc Vũ đang xem tivi, mèo nhỏ bên cạnh lại lăn ra ngủ mất dạng, Cốc Khiếu Thiên nhin không được mà nhúu mày. Nhìn thấy baba đứng ở cửa, Cốc Vũ có chút giật thót tim.

” Baba...”

Cốc Khiếu Thiên liếc nhìn con trai một cái, ” Con ngủ sớm đi, mười một giờ rồi.”

Cốc Vũ gật đầu ngoan ngoãn, ” Dạ con biết rồi. Ừm...Tiểu Lam cậu ấy ngủ rồi ạ, hay là ba cứ—”

Bánh bao chưa nói hết thì Cốc Khiếu Thiên đã sớm đi đến bên cạnh mèo nhỏ, bế cậu gọn trong vòng tay của mình. Thẳng thốt nhìn cảnh tượng đó, bánh bao đáng thương nhớ lại đêm hôm qua, nồng nhiệt đến thiêu cháy căn nhà này!!!

Mặt bánh bao đỏ bừng.

Cốc Khiếu Thiên lại không để tâm đến biểu tình của con trai mình, chỉ lẳng lặng chúc cậu ngủ ngon rồi mang mèo nhỏ rời khỏi phòng.

Vùi sâu mặt vào gối, bánh bao chỉ hy vọng đêm nay mình được ngủ ngon giấc.

Kỳ thực, Cốc Khiếu Thiên đêm nay cũng không làm khó mèo nhỏ, dù sao làm mỗi ngày cũng không phải là tốt.

Đặt mèo nhỏ nằm xuống giường ngay ngắn, Cốc Khiếu Thiên nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên trán cậu. Lúc này điện thoại của y cũng vừa hiện lên tin nhắn từ một nhân viên thân cận.

| Chủ tịch, thông tin về người ngài muốn hiện tại vẫn chưa có. Tôi sẽ thử một lần nữa. |

Đôi mắt ấy chợt tối xuống khi đọc xong dòng tin nhắn kia, sau đấy liếc qua phía bên cạnh, suy nghĩ của y về người kia ngày càng miên man hơn.

Với một lòng kiên định cùng với sự tiếp sức của chủ tịch Cốc, Lăng Quang Lâm càng ngày càng mặt dày đeo bám Lâm Vỹ hơn. Mà hành động thiết thực nhất của y chính là ngồi dính mõng ở tiệm bánh Hạnh Phúc.

Các nàng nhân viên ở đây đều thân quen với gương mặt điển trai thân thiện của Lăng Quang Lâm mất rồi. Chỉ có ông chủ là không nhận được, thường xuyên dùng lời lẽ xua đuổi người kia đi.

Nhưng có một sự thật phũ phàng chính là nhờ Lăng Quang Lâm ở đây mà tiệm bánh ngày càng có nhiều người đến, nhất là nữ sinh ở trường học đối diện.

Với việc này, Lâm Vỹ không phản đối việc y ngồi dính mõng ở đây nữa, trực tiếp lợi dụng luôn.

Khi Lam Sơn làm xong việc liền hý hửng chạy lại ngồi đối diện Lăng Quang Lâm, tám chuyện cho y đỡ buồn.

” Kế sách ngồi dính mõng của anh có vẻ tốt đấy!”

Lăng Quang Lâm nhìn cái bánh thứ mười của mình, cười không nổi:

” Phải, tôi cũng thấy mình sắp mất dáng luôn rồi!”

” Haha, anh ăn ít lại thôi. Tôi nghĩ anh cứ vung tiền thôi, đừng ăn.”

Lăng Quang Lâm cười méo mặt, ” Tôi không ăn thì người kia sẽ đuổi tôi ngay, cho dù là trả tiền rồi.”

Lam Sơn nhìn bộ dáng tội nghiệp kia, khẽ thở dài. Tay chống cằm, cậu ngân nga hát bài gì đó mà Lăng Quang Lâm ngồi đối diện nghe không hiểu, nhưng cũng lười hỏi cậu lắm.

Giọng Lam Sơn thanh thoát, trong trẻo, hát rất hay.

” Lam Sơn này, tôi không nghĩ chủ tịch Cốc lại khó tính như thế. Quán cậu như con trai.”

Mấy hôm trước Lam Sơn nghe Lăng Quang Lâm nhắc chuyện kia rồi. Khi nghe xong cậu còn giật thót tim, mắt mở to không dám tin vào tai mình luôn.

” Nhưng cuối cùng ngài ấy cũng đồng ý rồi.”

Lam Sơn lúc này tiu ngầu, ” Anh dám nói dối Khiếu Thiên.”

” Haha, quyết tâm đón cậu với Lâm Vỹ vào vai này mà, tôi bất chấp hết. Dù sao hai người cứ diễn cho thật, chúng tôi sẽ canh góc máy quay cho phù hợp.”

Lam Sơn ngồi nhồm dầy, ” Vậy có cảnh kia không? Cảnh nóng đó!”

Ách...

Lăng Quang Lãm định giấu chuyện này đến khi Lâm Vồng đồng ý mới nói ra, nhưng bây giờ Lam Sơn đã hỏi thì y cũng nói luôn.

” Có cảnh đấy, nhưng cậu chỉ cần để lộ vai trần thôi.”

“ ... ”

Lam Sơn nhìn Lăng Quang Lãm, trong lòng cầu nguyện cho số mệnh của y. Đạo diễn Lăng thì lại dời tầm mắt nhìn ông chủ Lâm ở đằng xa vừa mới mỉm cười với nữ sinh xinh xắn, không hiểu sao trong lòng mắt mát đôi chút.

Hôm nay Lam Sơn đến trường của Phó Mộc Vĩ tham quan một chút. Dù sao từ khi đặt chân đến thế giới này, cậu dường như không đến trường học nữa.

Nhìn bọn học sinh túm tụm thành từng nhóm, quây phá om sòm mà Lam Sơn nhớ da diết. Vì Phó Mộc Vĩ chưa tan học nên Cốc Vũ với Lam Sơn liền ghé vào một nhà sách gần nơi đó.

Hai thiếu niên này cũng thuộc dạng một sách nên khi nhìn thấy nhà sách sang chảnh này, hai mắt liền sáng rực.

Cốc Vũ thích tìm hiểu về những câu thơ văn hoặc câu chuyện cổ xưa. Lam Sơn lại tò mò những điều kỳ thú, những gì kỳ lạ xung quanh Trái Đất.

Hai người chia ra hai hướng, đi tìm sách yêu thích của mình.

Lam Sơn nhìn từng kệ sách, lọc ra từng cuốn sách có bìa hấp dẫn rồi bắt đầu đọc sơ nội dung của nó. Có những bộ khiến mèo nhỏ phải cười cong đuôi mắt vì thú vị.

Ngó nghiêng tìm tòi một lúc, chợt ngón tay Lam Sơn khựng lại khi vô tình nhìn thấy một quyển sách với cái bìa rất quen thuộc. Đôi mắt cậu dường như không rời khỏi nó một giây nào cả.

Bước chân chậm rãi đi đến đó, một cảm giác kỳ quặc khiến lồng ngực của cậu khó chịu.

Cái bìa truyện màu xanh dương sẫm, gáy sách có đề mấy chữ, không phải chữ Hán. Đôi mắt Lam Sơn mở to hơn, bước chân cũng vội vã đi đến đó. Khi gần chạm đến cuốn sách kỳ lạ đấy rồi thì trên vai cậu bị vỗ một cái.

” Tiểu Lam!”

Lam Sơn giật bản thân, quay đầu nhìn Cốc Vũ. Gương mặt còn thất thần thấy rõ, mèo nhỏ lại xoay đầu, chạy tới chỗ khi nãy thì không thấy cuốn sách kỳ dị kia nữa.

Khỉ thật, mình đã thấy nó ở đây mà!! Đó...đó là...

Lam Sơn mím chặt môi mình.

Tại sao mình lại nhìn thấy cuốn truyện đó được chứ? Tại sao mi lại xuất hiện rồi biến mất như vậy?

Trong đầu Lam Sơn là tầng tầng câu hỏi không được giải đáp. Hình ảnh về cuốn truyện kia vẫn luẩn quẩn trong đầu mèo nhỏ không dứt.

Hết chương 35.

36. Chương 36: Mèo Nhỏ Sập Bẫy

Ngâm mình trong bồn nước ấm, Lam Sơn cố gắng gỡ bỏ những hình ảnh về cuốn sách bí ẩn ngày hôm đó ra khỏi tâm trí của mình.

Đã gần một tuần nay cậu chỉ mãi nghĩ về cuốn sách đó, sự xuất hiện kỳ lạ của nó cả sự biến mất đột ngột kia. Tựa như một ảo ảnh cậu tự tạo ra vậy.

Trước đây Lam Sơn có đọc qua một số quyển xuyên không, xuyên thư thì khá hiếm cho nên cậu cũng không rõ việc mình nhìn thấy vật đã đưa mình đến thế giới khác thì có ý nghĩa gì nữa?

Thả mình xuống dòng nước ấm, Lam Sơn dường như cảm nhận được bản thân mình sắp phải...rời khỏi đây rồi. Đang lúc mơ màng nghĩ ngợi, cửa phòng tắm toang mở ra làm mèo nhỏ giật bản mình.

Cả người trượt dài theo thành bồn, cái đầu chìm ngấm xuống dưới nước, nước đi vào mũi làm cậu ho sặc sụa. Ngồi dậy tựa vào thành bồn, mèo nhỏ ho ra vài tiếng, sau đó lau mặt mũi.

” Tiểu Vũ?”

Cốc Vũ tưởng trong này không có ai nên mới bước vào, nào ngờ khi mở cửa liền thấy Lam Sơn đang nhắm mắt trầm tư. Khoảnh khắc đó kéo dài chỉ vài giây nhưng đã làm con tim bé nhỏ của bánh bao đánh dump dump liên hồi.

Chỉ là hình ảnh kia khá gợi cảm làm Cốc Vũ ngây ngô lần đầu tiên chiêm ngưỡng có chút khó cưỡng lại.

Lam Sơn vẫn ngốc lảng nhìn Cốc Vũ đứng đó thất thần, cậu đứng dậy, với lấy khăn lông quần vào hông mình. Sau đó đi tới mỉm cười:

” Cậu muốn dùng phòng tắm à? Vậy tôi ra ngoài.”

Nói rồi Lam Sơn mang theo nụ cười nhàn nhạt trên môi rời khỏi phòng tắm. Cốc Vũ dần tỉnh lại, hai tay áp lên má, ừ ừ mấy tiếng.

Tiểu Lam không ngờ lại xinh đẹp như vậy, làn da đó khó có đứa con trai nào sở hữu được lắm!!

Cốc Vũ khẽ thở ra một hơi, tự mình đánh đánh đầu cho tỉnh táo. Sau đó bánh bao di chuyển tới bồn tắm, cúi mặt xuống định thử độ ấm của nước thì bất ngờ bị cái vật kia làm dọa một phen.

Trong bồn tắm cư nhiên có một cuốn sách.

Lam Sơn bước vào phòng, vừa lau tóc vừa ngồi phịch xuống giường. Hôm nay Cốc Khiếu Thiên về muộn vì có tiệc trong công ty.

Lau tóc xong, cậu ném cái khăn lông sang một bên rồi bước tới bên bàn máy tính, mở máy lên, gán thẻ nhớ của điện thoại vào. Lọc ra cái đoạn video hôm bữa quay Cốc Khiếu Thiên nhảy bài ba con gấu, cậu lưu thành một file đặc biệt.

Sau đó đem cái thẻ nhớ khác mới cồng chép file kia vào đây. Xong xuôi, mèo nhỏ mở học tử, lôi ra một cái vòng tay màu đen, trên đó còn gắn thêm một cái hộp hình vuông con con.

Ấn một cái, nắp hộp con con kia mở ra, Lam Sơn nhét cái thẻ nhớ chứa file đặc biệt kia vào, đóng nắp hộp lại. Cái vòng an vị trên cổ tay của cậu.

Ngắm nghía chiếc vòng, khóe môi Lam Sơn không ngừng cong lên, một xúc cảm hạnh phúc và nâng niu nó như báu vật của mình vậy.

Thế này nhé, ta đeo mi như vậy, cho dù ta có trở về kia thì vẫn còn kỷ niệm của người ta yêu. Mi tuyệt đối không được biến mất.

Lam Sơn vì bị hình ảnh của cuốn truyện làm cho đầu óc rối tinh rối mù, cậu không muốn rời khỏi đây, nhưng nếu bắt buộc dĩ phải biến mất, cậu vẫn muốn lưu giữ một chút về Cốc Khiếu Thiên.

Nhưng mèo nhỏ ngốc lảm, hoàn toàn không nhận ra rằng, hai người là hai thế giới. Thế giới của mèo nhỏ vốn dĩ không có chủ tịch Cốc tồn tại, cũng như ngược lại.

Cốc Khiếu Thiên về quá muộn cho nên mèo nhỏ với bánh bao mới xuống bếp, cùng nấu vài món ăn khuya mà nhắm nháp.

Hai thiếu niên ngồi bệt trên sàn nhà mát lạnh, cùng nhau ăn mì gói rang đường với nước ngọt. Món này là mèo nhỏ dạy cho bánh bao biết đó. Lần đầu được ăn món lạ thế này, bánh bao rất thích thú.

Châu Châu ở đằng xa cũng mau chóng chạy đến chỗ Lam Sơn, cọ cọ cái đầu vào tay cậu, rồi còn liếm liếm lấy lòng nữa.

” Ăn không nào?” Lam Sơn cho Châu Châu ăn một miếng mì.

Đương lúc cả hai chăm chú xem tivi thì Cốc Vũ chợt nhớ ra một chuyện, vội vàng chạy lên phòng mình. Hồi lâu, bánh bao đi xuống với một cuốn sách trên tay.

Lam Sơn mới uống một ngụm nước ngọt liền nhìn qua, phát hiện cuốn sách trên tay Cốc Vũ có chút kỳ quặc.

” Tiểu Lam, khi nãy cậu vừa tắm xong thì tớ tìm ra cái này này. Nó nằm ngay dưới bồn tắm!”

Ngụm nước ngọt trong miệng Lam Sơn suýt thì bị phun ra ngoài vì sự nhấn mạnh của Cốc Vũ. Nghe câu nói kia ai mà không hoảng sợ cơ chứ?

Trong lúc mình ngâm mình trong bồn tắm lại có một cuốn sách nằm bên dưới sao? Nhớ lại cảnh tượng đó, Lam Sơn không khỏi lạnh sống lưng. Cảm giác nếu mình còn ngâm mình lâu thêm sẽ bị cuốn sách hút vào mất.

Đưa tay cầm cuốn sách kia lên, Lam Sơn nhú mày nhìn nó chăm chú.

Cái gì thế này? Một cuốn sách không có chữ, chỉ có cái bìa ngoài màu xanh dương sẫm mà thôi!

Lật trang đầu tiên, Lam Sơn cũng không nhìn thấy chữ nào cả, thêm vài trang cũng không có. Nhìn vẻ mặt hoảng loạn của cậu, Cốc Vũ nhẹ lên tiếng:

” Cậu khó hiểu giống tớ đúng không? Cuốn sách này quái dị thật. Bìa không có chữ, bên trong cũng không có một chữ nào luôn! Còn nữa, tuy ngâm dưới nước mà nó không bị ướt hay hư gì cả...”

Lam Sơn nhú chặt mày, ngón tay giữ cuốn sách ngày càng lỏng. Cậu nhớ đến cuốn sách kỳ lạ ở nhà sách, nó cũng có bìa màu thể này nhưng lúc đó cậu còn nhìn thấy chữ mà.

Đó là chữ, chắc chắn là chữ!!

Lam Sơn bắt giắc cắn chặt môi, không dám nghĩ đến những chuyện khác nữa. Cốc Vũ trông sắc mặt mèo nhỏ không ổn mới bảo cậu đi nghỉ sớm một chút.

Lên phòng nằm, Lam Sơn vẫn không rời mắt khỏi cuốn sách bìa xanh. Đặt nó trên giường, mèo nhỏ lật qua lật lại, lật tới lật lui, vẫn không có gì xảy ra.

Mày theo tao làm gì? Tại sao mày lại xuất hiện hử? Tại sao mày lại ở trong bồn tắm? Tại sao mày không có chữ?

Quá nhiều câu hỏi tại sao mà không được hồi đáp, Lam Sơn bực bội đá bay cuốn sách xuống dưới đất. Ngồi dựa lưng vào giường, cậu giơ cổ tay lên nhìn chiếc vòng, trong lòng chùng xuống rõ rệt.

Cuối cùng, mèo nhỏ quyết định đứng dậy, cầm cuốn sách kia, đem đi giục ngoài bãi rác dưới khu chung cư.

Ngày hôm sau, Cốc Khiếu Thiên dẫn Lam Sơn đến dự tiệc một người. Sau bao ngày mong ngóng chờ đợi, cũng như mục tiêu đầu tiên khi mèo nhỏ đặt chân đến đây, cuối cùng cậu cũng được nhìn thấy Quách Mạch An bằng xương bằng thịt.

Hôm nay là sinh nhật của Quách Mạch An.

Khi nhìn thấy một thiếu niên với gương mặt đẹp đến sắc sảo, chỉ nhìn một lần là có thể ghi nhớ suốt đời, Lam Sơn tưởng mình không kim được cảm xúc muốn chiếm lấy hồ ly nhỏ làm của riêng.

Bữa tiệc được tổ chức khá náo nhiệt. Đây tuy không phải là phong cách của Quách Mạch An nhưng người tổ chức là Tống Dĩ Khang, cho nên đây là có cơ sở.

Cốc Khiếu Thiên xuất hiện giống như một ánh hào quang sáng chói, khiến cho ai cũng phải ngược nhìn y. Nhìn mặt chủ tịch Cốc mọi người đều đoán được phần nào về tuổi tác, nhưng họ vẫn không dám tin về số tuổi thật của y.

Tầm nhìn ngay sau đó được dời sang thiếu niên đi cùng chủ tịch Cốc, một người toát ra luồng sức sống mạnh mẽ và yêu đời, vô lo vô nghĩ. Trong đám đông đấy, chỉ có Tống Dĩ Khang và Thích Hạ là những người quen biết với họ.

Lúc này Quách Mạch An cùng Cốc Khiếu Thiên chưa quen biết nhiều, chỉ nhìn nhau một cái mà thôi.

Nhưng kỳ lạ một điểm, hồ ly nhỏ lại để ý đến mèo nhỏ hơn mọi người nghĩ.

” Tiểu Lam, đây là Mạch An, bạn của tôi.” Tống Dĩ Khang dẫn Quách Mạch An đến trước mặt Lam Sơn, tự tin giới thiệu.

Lam Sơn khi nhìn Quách Mạch An gần như vậy, tim gần như ngừng đập luôn rồi. Cái bắt tay kia cũng khiến cậu hoài niệm không dứt.

” Xin chào, tôi là Mạch An.” Hồ ly nhỏ mỉm cười nhàn nhạt.

Lam Sơn cũng mỉm cười lại, xen lẫn hưng phấn khó giấu:

” Xin, xin chào. Tôi là Lam Sơn.”

” Tôi nghe Khang Khang nói về cậu rất nhiều, tính tình rất hoạt bát vui vẻ. Hy vọng chúng ta có thể trò chuyện nhiều hơn.”

Tống Dĩ Khang đứng bên cạnh nghe vậy, ánh mắt thâm thúy nhìn sang hồ ly nhỏ, trong lòng tự nhủ, nhin, nhin, nhin.

Lam Sơn ngược lại nghe thế còn mừng không kịp nữa là. Mèo nhỏ gật gật đầu, cười rạng rỡ:

” Ừm, nhất định sẽ trò chuyện nhiều!”

Cốc Khiếu Thiên thì ở một bên cùng Thích Hạ nói chuyện gì đó. Tống Dĩ Khang dẫn Lam Sơn hòa nhập cùng với bạn bè của mình, gồm những người bạn thời cấp hai cũng như cấp ba luôn.

Trong đó Lam Sơn gặp được đồng loại của mình.

Khi nghe giới thiệu tên, nháy mắt Lam Sơn đã bắt tay với Hà Chu Khánh, rất tự nhiên.

” Xin chào Tiểu Chu.” Còn gọi tên rất thuần thực.

Hà Chu Khánh đeo cái kính gọng đen trên mặt, dáng vẻ thư sinh nhưng chứa đầy sự bí hiểm. Có lẽ bị ảnh hưởng bởi tên nào đó.

” Chào cậu, cậu là...”

” Tôi là Lam Sơn.”

Hà Chu Khánh cười lên một cái, ” Cậu có phải cũng là hủ nam.”

Giọng nói của Hà Chu Khánh có vẻ bí ẩn làm cho mọi người xung quanh nghe không hiểu. Đương nhiên là chỉ có một người hiểu thôi.

Lam Sơn gật nhẹ một cái, ” Phải, tôi cũng là hủ nam.”

Hà Chu Khánh ánh mắt đảo sang phía một người gần đó, giao nhau một cái liếc gật đầu. Lam Sơn vì gặp được nhiều nhân vật bằng xương bằng thịt nên mừng lắm, thích thú nữa, cho nên cậu không biết mình đang bị dẫn vào bẫy.

Đến giữa bữa tiệc, mọi người cùng nhau chơi một trò chơi bốc thăm gì đó. Mỗi người ghi cả họ tên của mình ra rồi bỏ vào thùng. Ai bị bốc trúng liền bị phạt một hình phạt tự do.

Lam Sơn ngồi bên cạnh Quách Mạch An, ánh mắt không nhìn được mà nhìn sang phía cậu. Nét chữ thanh thoát dần hiện lên trên mặt giấy, thế nhưng ba chữ đấy làm mèo nhỏ khó hiểu lắm.

Quách Mạch An ghi tên mình là, Châu Mạch An.

Đó là chữ Châu đấy.

Lam Sơn nhìn theo ngón tay Quách Mạch An bỏ tờ giấy kia vào thùng mà ngây ngốc hỏi:

” Tiểu Mạch, cậu họ Quách mà không phải sao?”

Quách Mạch An nghe thấy thế, ánh mắt sắc bén lập tức nhìn Lam Sơn như đã bắt được con mồi. Hai người cứ nhìn nhau như thế một lúc lâu, hồ ly nhỏ mới khẽ cười:

” Sao cậu biết tôi họ Quách hay thế?”

Lam Sơn như cắn phải lưỡi mình, cậu lắp bắp:

” Không phải khi nãy giới thiệu, cậu đã nói rồi sao?”

Quách Mạch An lúc này giả vờ trầm tư suy nghĩ, sau đó cười lên trông rất gian manh.

” Kỳ thực, khi nãy tôi chỉ bảo mình tên Mạch An thôi, cũng chưa nói cả họ ra.”

Lam Sơn nhìn thẳng vào đôi mắt biết nói kia, lồng ngực thở mạnh mà phập phồng. Hai bàn tay siết chặt bên dưới, mèo nhỏ cười gượng gạo mấy tiếng.

” Tổng Dĩ Khang từng nhắc qua mà, cho nên tôi nhớ.”

Quách Mạch An nhẹ nhún mi, ” À ra thế.” Sau đó quay trở lại với trò chơi của nhóm.

Lam Sơn sau khi bị hồ ly nhỏ hỏi một câu đến hồn bay phách lạc, cậu cũng không còn tâm trí nào để chơi nữa. Khéo léo đứng dậy rồi rời khỏi đám đông, mèo nhỏ đứng ở ngoài hành lang lộng gió, cố gắng hứng lấy từng cơn gió kia để tự đánh thức bản thân.

Tại sao mình lại có cảm giác này nhỉ? Lẽ nào...mọi người đã phát hiện ra?

Bên trong, Quách Mạch An cùng Hà Chu Khánh đến trước mặt Tổng Dĩ Khang.

Hồ ly nhỏ nói, ” Cậu ấy biết tớ họ Quách, và còn tự tin chỉnh lại khi tớ ghi sai tên trong giấy.”

Hủ nam họ Hà nói, ” Cậu ta cũng là hủ nam giống tớ. Khi tớ bảo lắp lửng cậu có phải cũng là..., còn chưa nói hết thì cậu ta đã bảo mình là hủ nam giống tớ. Rõ ràng biết tớ rất rõ!”

Thiếu gia họ Tống mặt mũi nhăn nhó, ” Thế rồi hai người kết luận như thế nào?”

Hồ ly nhỏ cùng hủ nam họ Hà nhìn nhau, đồng loạt bảo, ” Đợi thêm đợt cuối nữa.”

Thích Hạ trò chuyện với Cốc Khiếu Thiên một lúc lâu liền đứng dậy đi lấy thêm đồ uống. Ngồi một chỗ, y đảo mắt tìm hình dáng của mèo nhỏ nhưng không thấy đâu cả.

Thích Hạ lấy đồ uống xong, đi ngang qua hành lang lộng gió chợt phát hiện Lam Sơn đang đứng ngoài đấy, chỉ có một mình. Chuyển hướng ra ngoài đấy, Thích Hạ khều vai mèo nhỏ.

” Sao lại đứng đây?”

Lam Sơn nghe giọng Thích Hạ liền giật bắn mình, quay lại ngốc ngốc nói:

” Chỉ đứng chơi thôi.”

Thích Hạ quan sát biểu tình trên mặt cậu, lại nhớ đến việc Tống Dĩ Khang từng nói với anh. Lam Sơn có gì đó rất lạ, giống như cậu ta là người ở nơi khác đến, mỗi chuyện của chúng ta cậu ấy đều biết.

Lần đó Thích Hạ đã mắng Tống Dĩ Khang rất nhiều. Nhưng hôm nay nói chuyện với Lam Sơn thế này, anh cũng muốn thử một chút.

Như thói quen của mình, mỗi lần hội họp hay căng thẳng, anh đều sẽ rút điều thuốc ra mà châm lửa hút. Hôm nay anh cũng thế. Khoảnh khắc anh định lấy điều thuốc ra thì mèo nhỏ bất ngờ xoay mặt lại, rất từ tốn nói:

” Anh đừng hút nhiều quá, không tốt cho sức khỏe.”

Động tác kia của Thích Hạ khựng lại, anh mở to mắt nhìn mèo nhỏ:

” Làm sao cậu biết tôi định hút thuốc?”

Mèo nhỏ giống như không còn tâm trạng, chỉ nghiêng đầu nhìn xuống lòng đường nhộn nhịp nói:

” Chỉ là tôi biết anh hút rất nhiều thôi. Anh mau cai đi, sau này cũng phải cai thôi.”

Thích Hạ không nói gì thêm mà chỉ nhìn chăm chăm vào sau gáy tóc của Lam Sơn, thật sự rất muốn hỏi thẳng cậu từ đầu đến. Với bản tính nóng nảy, anh đã kéo tay cậu lại, hỏi thật.

” Tiểu Lam, có phải cậu không thuộc về nơi đây đúng không?”

Hết chương 36.

37. Chương 37: Biến Mất

Vì Thích Hạ rời đi quá lâu cho nên Cốc Khiếu Thiên cũng bất giác đứng dậy, tìm xem anh chàng kia đã biến đâu mất rồi.

Trong lúc tìm Thích Hạ, Cốc Khiếu Thiên có chạm mặt Tống Dĩ Khang. Lúc này y tiện thể hỏi cậu:

” Có thấy Tiểu Lam không?”

Tống Dĩ Khang khi này còn bàn luận với Quách Mạch An cùng Hà Chu Khánh, không mấy để ý xung quanh. Cậu ta lấp lửng suy nghĩ, sau đó nghe hồ ly nhỏ chỉ ra phía hành lang.

Cốc Khiếu Thiên khẽ nhú mày nhìn về hướng đó rồi mau chóng xoay gót rời đi.

Lúc này ở ngoài hành lang, gió tạt vào da thịt càng lúc càng mạnh. Lam Sơn giống như đứng hình trước câu hỏi của Thích Hạ. Nhìn ánh mắt của anh ấy cũng giận dữ như rất khó chịu, cậu bất giác bật cười.

Hất tay Thích Hạ ra khỏi người mình, Lam Sơn bỗng quát lớn lên một câu:

” Đúng! Tôi chết rồi, sau đó mới xuất hiện ở đây! Vì tôi chết nên tôi nhìn thấu được tất cả các người đấy. Đủ chưa?”

Lần này đến lượt Thích Hạ sửng sốt. Chân mày anh nhú chặt lại, cổ họng khô rát không thể phát ra âm tiết gì nữa. Những lời nói kia nghe thế nào cũng rất hư cấu, một người như anh làm sao tin được thể loại quỷ dị đó chứ?

” Cậu nghiêm túc một chút đi! Tôi hỏi như thế là có lý do cả. Cậu, không biết từ đâu xuất hiện lại còn biết tất cả mọi thứ về chúng tôi. Cậu nghĩ chúng tôi không hoảng sợ được sao?”

Lam Sơn ngược mắt nhìn Thích Hạ, buồn cười:

” Vậy anh sợ tôi làm gì anh? Tôi ăn thịt anh sao?”

“ ... ”

Sau một khoảng thời gian đứng ngoài này suy nghĩ, Lam Sơn dường như hiểu được mục đích mà Tống Dĩ Khang mời mình đến bữa tiệc sinh nhật này rồi. Vì cậu ta muốn Quách Mạch An gặp mặt mình, gài mình vào một trò bẫy của họ để khẳng định chuyện gì đó.

Mọi người đã sớm nghi ngờ rồi?

Nhưng vậy thì sao chứ? Cậu có làm hại ai không? Cho dù cậu không thuộc về nơi này đi nữa thì cậu có làm hại đến ai chưa?

Lam Sơn cắn chặt môi mình, quay mạnh đầu sang chỗ khác. Những ngày qua cậu đã bị cuốn sách kia ám đến mức mất ngủ, ngày hôm qua còn nhìn thấy nó ở ngay trong nhà của mình, tuy không viết gì nhưng nó vẫn là cuốn sách kỳ lạ.

Linh cảm mách bảo cho Lam Sơn biết rằng, kia chính là cuốn truyện, là thế giới mà cậu đang sống đây!

Thích Hạ đứng đối diện vẫn còn nhiều điều chưa tỏ, nhưng anh không lớn tiếng với Lam Sơn nữa.

Đúng thật từ khi Lam Sơn xuất hiện, tuy rắc rối nhưng cậu ta là một cậu bé tốt bụng, hoạt bát, vô tư còn đáng yêu. Lúc nào cũng gây ra rắc rối nhưng cần thì luôn ngoan ngoãn nghe lời.

Tâm trạng Thích Hạ chùng xuống, định mở lời xin lỗi thì người kia đã quay đầu lại, không biết tự lúc nào mà gương mặt đó đã ướn.

” Tôi không muốn đến đây đâu. Tôi thật sự không cố tình đến thế giới này. Tôi cũng rất hoang mang, tôi cũng rất hoảng sợ giống như mọi người. Anh cứ nghĩ nếu một ngày mọi thứ xung quanh anh biến mất, gia đình biến mất, bạn bè không có, mọi thứ không còn, chỉ một mình anh ở nơi lạ lẫm, anh sẽ thế nào?”

” Tôi đã cố gắng bao nhiêu mới có thể vô tư mà sống tiếp như thế! Anh không biết được đâu, anh làm sao biết được tôi vì cái gì mà phải sống tiếp như thế chứ! Vì tôi yêu Cốc Khiếu Thiên, tôi muốn ở cạnh ngài ấy nên mới cố gắng sống tiếp ở nơi này, nếu không, tôi sớm tự vẫn chết cho rồi! Anh làm sao mà biết được chứ!”

Lam Sơn gần như hét lên như thế trước mặt Thích Hạ. Nhưng trước khi để cho bàn tay của anh chạm đến tóc cậu thì đã có một cánh tay khác nhanh hơn. Người đó, hoàn toàn không để ý đến Thích Hạ mà đem Lam Sơn ôm vào lồng ngực của mình.

Thích Hạ lần nữa như đứng hình trước cảnh tượng kia. Bên ngoài hành lang an tĩnh, trái ngược với khung cảnh ồn ào náo nhiệt bên trong, chỉ có ba người ba cảm xúc khác nhau.

Lam Sơn giống như đem tất cả uất ức dồn nén mấy hôm nay khóc cho thật đã, thật nhẹ lòng. Cốc Khiếu Thiên khi này đến đây đều đứng sau lớp cửa kính kia, nghe tất cả những gì mèo nhỏ nói. Tuy có điều y không hiểu, nhưng tình cảm của mèo nhỏ thì y hoàn toàn hiểu được.

Nhìn cậu khóc nức lên như thế, y không thể đứng nhìn thêm một giây phút nào nữa.

Cốc Khiếu Thiên mang Lam Sơn rời khỏi bữa tiệc ngay sau đó. Trước khi đi còn nói với Thích Hạ, ” Chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Tổng Dĩ Khang ở tận bên này nhìn thấy bóng dáng hai người kia đi khỏi liền vội đuổi theo. Thấy Lam Sơn cúi gằm mặt không nói gì, thiếu gia họ Tống trong lòng cũng bất an.

” Chủ tịch, ngài về sớm như vậy?”

” Ở đây lâu cũng không được gì cả. Ngày mai gặp.”

Nói rồi Cốc Khiếu Thiên rời khỏi đó, để lại cho Tống Dĩ Khang tầng tầng khó hiểu. Lúc này Thích Hạ mới từ phía sau đi tới, thần sắc cũng không ổn định chút nào.

Tống Dĩ Khang quay lưng lại nhìn, ” Anh bị làm sao vậy? Mà...chủ tịch về sớm là có chuyện gì sao?”

Thích Hạ đảo mắt một vòng ra ngoài phía cửa, sau đó thở dài một tiếng.

” Khi này tôi nói chuyện với Tiểu Lam.”

“... Như thế nào?”

” Cậu ta mất bình tĩnh mà nói năng loạn xạ. Cậu ta bảo mình từ nơi khác đến, không phải ở nơi này. Cậu ta bảo cậu ta yêu chủ tịch nên mới cố gắng sống tiếp...”

Nghe như thế, ngay cả Tống Dĩ Khang còn phải kinh ngạc. Việc tò mò về thân phận của Lam Sơn càng lúc càng lớn hơn.

” Như vậy...không lẽ cậu ta thật sự không thuộc về thế giới này?”

Thích Hạ ngẩng đầu nhìn người đối diện, ánh mắt gần như thất vọng, cũng có chút hoang mang. Im lặng một hồi, anh nói:

” Mà cậu có biết việc này không? Trong một lần uống rượu với Tiểu Lam, cậu ta say và đã nói thế này, hôm đấy em đã vào nhà Khiếu Thiên một cách kỳ lạ, rồi em tắm, em ăn, sau đó y về phát hiện em rồi chứa chấp em.”

Tống Dĩ Khang nghe như những tiếng đấm bên tai. Câu chuyện hoang đường như vậy sao?

” Cậu ta đã nói như vậy đó. Khi ấy, tôi nghĩ rượu vào lời nói linh tinh. Nhưng bây giờ thì tôi có thể dám chắc, thân phận của Tiểu Lam không bình thường.”

Trở về nhà, Lam Sơn cũng không mở lời nói chuyện với ai cả. Một bước đi thẳng vào phòng ngủ trước kia của mình, cậu vùi mặt vào gối, ầm ỨC khóc tiếp.

Những chuyện muốn nói cho người kia hiểu, cậu càng không biết cách nói như thế nào.

Cốc Vũ lúc này từ trong bếp bước ra, nhìn thấy một màn đó cứ nghĩ hai người vừa cãi nhau. Bánh bao nhích lại gần, nhỏ giọng hỏi:

” Ba, có chuyện gì vậy ạ?”

Cốc Khiếu Thiên nói lỏng cravat, huyết thái dương cũng nhức lên mấy lần. Y nhìn con trai của mình, trầm giọng đáp:

” Không sao cả. Con pha giúp ba một ly sữa nóng đi.”

Nói rồi Cốc Khiếu Thiên xoay người đi lên phòng ngủ của Lam Sơn. Đẩy cửa bước vào, một không gian không có ánh sáng làm y khẽ nhủ mày. Khép hờ cửa lại, Cốc Khiếu Thiên bước đến giường nằm, ngồi xuống ở một góc nhỏ.

Lam Sơn nghe thấy động tĩnh liền ngăn lại âm thanh của mình, không dám chui ra khỏi chăn. Cậu nhắm chặt mắt, cơ thể căng cứng.

” Tiểu Lam.”

Cốc Khiếu Thiên kiên nhẫn gọi nhiều lần như thế, cho đến khi Cốc Vũ mang ly sữa bò nóng vào phòng, y mới không gọi nữa. Ra hiệu cho con trai đặt ly sữa lên bàn rồi rời khỏi phòng, sau đó y mới kéo lớp chăn kia ra.

” Tiểu Lam, nói chuyện với tôi một chút.”

Lam Sơn nằm sấp trên giường, cố gắng chùi nước mắt nước mũi vào cái gối đầu. Sau đó cậu chậm rãi ngồi dậy, không dám ngẩng đầu lên nhìn y.

Ly sữa nóng được đưa đến trước mặt mình, mèo nhỏ mới miễn cưỡng lên tiếng:

” Cảm ơn ngài...”

Hai tay ôm lấy ly sữa, nhiệt độ ấm ấm truyền qua bàn tay cậu, cậu khẽ mỉm cười rồi uống một ngụm lớn.

Cốc Khiếu Thiên nhìn cảnh tượng này, trong lòng vẫn không thoải mái một chút nào cả. Đợi mèo nhỏ uống sữa xong, y mới kéo tay cậu, ôm lấy cậu vào lòng.

” Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Lam Sơn ở trong lòng y không nói một lời.

” Thích Hạ đã nặng lời với em sao?”

Lam Sơn lắc lắc đầu.

” Những lời em nói lúc đó tôi đều nghe hết cả rồi. Là em không phải thuộc về thế giới này, đúng không?”

” Em bịa chuyện chọc Thích Hạ nên mới bị mắng đúng chứ?”

Nghe lời này, Lam Sơn đang khóc cũng phải bật cười. Cậu vòng hai tay ôm chặt y, tiếng thút thít khẽ phát ra:

” Phải, là em chọc anh ấy thôi. Em thuộc về nơi này, em thuộc về ngài!”

Cốc Khiếu Thiên nhắm hờ mắt, tâm trí của y hiện tại cũng không thể nghĩ ra cái gì sáng suốt hơn được.

” Như vậy...ngày em xuất hiện trong nhà tôi mà không cần làm gì cả, đó là vì sao?”

Lam Sơn đứng hình vài giây, cánh tay cũng buông thõng một chút. Im lặng hồi lâu, cậu ngược mắt lên nhìn y, hôn lên môi y.

” Vì em vốn dĩ thuộc về ngài.”

Sau đó mèo nhỏ cười chua xót, ” Nếu như những lời khi nãy em nói đều là thật, ngài có tin không? Em là một đứa không tồn tại trong thế giới này, chỉ vô tình xuất hiện rồi yêu ngài, sau đó có khả năng biến mất không biết trước, ngài sẽ như thế nào?”

Cốc Khiếu Thiên chăm chú nhìn vào đôi mắt ngấn nước kia, không vội vã trả lời. Chỉ là y vừa nghe thấy tiếng lòng của mình kêu lên một âm thanh phiền não, đau đớn.

Lần đầu tiên y cảm giác như thế.

” Không phải em đã thuộc về tôi rồi sao? Như vậy thì không cần lo sợ nữa.”

Mèo nhỏ không cười nữa, chỉ lẳng lặng dựa đầu vào hõm cổ của y.

Màn đêm buông xuống thật nhanh.

Lam Sơn trở về phòng ngủ của hai người, vừa nằm xuống liền nhắm mắt lại, mệt mỏi thiếp đi. Cốc Khiếu Thiên lại không ngủ được. Đợi cho người kia ngủ say, y mới nhẹ nhàng rời khỏi giường mà đi ra ngoài hành lang.

Rút một liều thuốc đặt lên môi, y hút một hơi rồi phả ra một làn khói trắng đục, giống như thả đi những ưu tư buồn phiền trong lòng. Điện thoại nằm trong bàn tay, Cốc Khiếu Thiên nâng nó lên, soạn một tin nhắn rồi dứt khoát gửi đi.

Tin nhắn đó mang theo bao nhiêu quyết tâm cùng sự tin tưởng của y.

| Cậu không cần tìm thông tin về người đó nữa. Tôi đã tìm thấy những gì cần thiết rồi.|

Cốc Khiếu Thiên đã tìm thấy tình yêu của mình rồi.

Ở phim trường, Lâm Vồng với Lam Sơn đang được trang điểm cẩn thận.

Sau bao nhiêu ngày tháng ăn bánh nhiệt tình, trở thành khách VIP của tiệm bánh Hạnh Phúc, Lăng Quang Lâm cuối cùng cũng rước được ông chủ họ Lâm cho dàn phim của mình rồi.

Khi nhìn thấy hai diễn viên này, mọi người đều có chút không tưởng.

Lâm Vồng cầm kịch bản đọc sơ lại. Lam Sơn có vẻ thuộc từ lâu lắm rồi.

Phân cảnh #6: Công đi trả thù cho đàn em của mình, gặp đối thủ là Thụ.

Lâm Vồng theo sự hướng dẫn của đạo diễn Lăng, đánh một vài bước đơn giản. Lam Sơn cũng học tập theo rất nhanh.

Hai người diễn phân cảnh đó khoảng ba lần, cuối cùng ok mà qua.

Phân cảnh #19: Công với Thụ đã hóa giải hiểu lầm. Thụ qua nhà Công chơi. Hai người cùng nhau xem phim người lớn.

Lúc này phim trường là trong một cái phòng ngủ. Lam Sơn ngồi bên dưới, Lâm Vồng lại ngồi phía trên. Tên đạo diễn Lăng kia cứ nhiên đem một đĩa AV gắn vào, bắt hai người yêu nam nhân phải coi.

Âm thanh có chút mê đắm, Lam Sơn nhìn cảnh tượng trên tivi, mặt thoáng đỏ. Lâm Vồng thì không có chút cảm giác nhưng vì đóng vai này, anh vẫn chưa phát hiện mình yêu nam nhân.

Giả sử hai người đều chào cờ.

Khoảnh khác Lam Sơn nhੌm dậy, chạm vào quần của Lâm Vồng làm anh giật bắn mình. Đạo diễn Lăng ngồi trước màn hình quan sát, chân mày nhíu lại, bắt giác hô:

” Cắt!!”

Lam Sơn quay đầu khó hiểu, ” Anh bảo cắt bao nhiêu lần rồi? Sờ cho xong đi rồi cắt!”

Lâm Vồng cũng khó hiểu nhìn Lăng Quang Lãm.

Đạo diễn dạo này kỳ cục lắm. Cứ phân cảnh nóng hổi của hai diễn viên chính là y cứ nhảy dựng lên, hô cắt.

Giằng co gần nửa ngày trời, rốt cục những phân cảnh nóng kia cũng thành công. Khi mọi người ở phim trường dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị ra về, Lăng Quang Lãm đã mang nước đến chỗ Lâm Vồng.

” Uống một chút?”

Lâm Vồng liếc mắt nhìn, ” Thôi được rồi. Cảm ơn.”

Nói rồi anh đứng dậy, định đưa Lam Sơn về thì Lăng Quang Lãm lại kéo tay anh lại.

” Đi ăn với tôi đi.”

“... Cậu bao thì đi.”

” Được!”

Thế là Lâm Vồng cư nhiên ném thằng em đáng yêu của mình sang một bên cho nó tự về. Mà dạo gần đây Lam Sơn cũng không còn vô tư, vui vẻ như trước nữa.

Mỗi ngày cậu đến phim trường ngoại trừ quay phim thì cũng không giao lưu với ai khác. Quay xong cậu sẽ trở về nhà mình.

Hôm nay cũng tương tự như thế.

Lam Sơn trở về căn hộ, vì tinh thần tụt dốc nên thể lực cũng tiêu hao, mèo nhỏ đi đến thang máy. Ấn vào số một, sau đó đứng đợi.

Trong lúc chờ đợi thang máy di chuyển, Lam Sơn cảm nhận được bên cạnh mình có vật gì đó. Quay đầu nhìn qua, cậu sững sốt chừng lớn mắt khi nhìn thấy cuốn sách kia đang được đặt sát vào góc thang máy.

Đứng ép sát lưng vào một bên, Lam Sơn gần như hoảng loạn không nói được gì. Cậu ôm khư khư cổ tay của mình, muốn giữ thật chặt chiếc vòng có chứa file đặc biệt.

Thang máy di chuyển mãi cũng không dừng lại ở lầu một.

” Rốt cục mày muốn gì? Mày đưa tao đến đây rồi bây giờ muốn kéo tao đi sao? Mày nói đi!!”

Lam Sơn điên loạn hét lớn vào cuốn sách vô tri vô giác trên mặt đất. Đứng một lúc, cậu mơ màng đi lại gần, nhặt nó lên. Lúc này cuốn sách đột ngột lật trang thật mạnh, giống như bị gió thổi bay vậy.

Rất nhiều trang truyện bị bỏ qua, cuối cùng nó cũng chịu dừng lại, sau đó...

Lam Sơn run rẩy đánh rơi cuốn sách xuống đất lần nữa. Trang sách chính giữa được mở ra, thang máy lúc này lập tức tắt hết đèn, đen đặc một mảng.

Chuyện xảy ra trong thang máy rất nhanh, cũng rất kỳ lạ. Cuối cùng thang máy cũng di chuyển đến lầu một, dừng lại, mở cửa. Một người bước vào, như bình thường, nó hoạt động rất tốt.

Cư nhiên không còn bóng dáng của Lam Sơn cùng cuốn sách kia nữa.

Hết chương 37.

38. Chương 38: Trở Về

Thích Hạ ngồi đối diện Cốc Khiếu Thiên, rất thành tâm xin lỗi vụ việc xảy ra vào tối hôm qua.

Sau khi suy nghĩ cả một đêm, Thích Hạ cũng tự trách bản thân mình quá nóng nảy khiến cho Lam Sơn phải đau lòng như thế. Mặc dù chuyện về thân phận của cậu, anh vẫn chưa nguôi ngoai nhưng hiện tại cứ im lặng là tốt rồi.

” Chuyện tối hôm qua, tôi thực xin lỗi. Tôi không nghĩ tên nhóc kia lại...nhảy cảm như vậy.”

Cốc Khiếu Thiên đặt tách trà xuống bàn, không nhanh không chậm lên tiếng:

” Đừng để ý nữa, Tiểu Lam cũng đã bình thường trở lại rồi.”

Thích Hạ nâng mắt nhìn chủ tịch, vẻ mặt của y có chút bình thản kỳ lạ làm anh cũng kinh ngạc lắm. Nhưng sau đó anh không nói gì thêm, cười nhàn nhạt rồi đứng dậy rời khỏi phòng.

Cốc Khiếu Thiên vẫn ngồi lặng một chỗ cũ. Ánh nắng bên ngoài ngày càng nhạt hơn, dường như muốn tắt đi. Cửa kính trong suốt phản chiếu một lúc rồi nhường lại cho bóng tối.

Xế chiều buông xuống, bầu trời rợp một sắc vàng cam ngọt ngào.

Cốc Khiếu Thiên nhắc điện thoại gọi cho Lam Sơn. Nhưng ngài gọi gần mấy cuộc liên tục cũng không có ai bắt máy. Nhíu mày nhìn màn hình vẫn hiển thị hai chữ Tiểu Lam, trong lòng y bất giác lo lắng.

Rời khỏi công ty, Cốc Khiếu Thiên ngồi vào xe, một tay giữ chặt vô lăng điều khiển, một tay vẫn ấn số của Lam Sơn, gọi một lần nữa. Đầu dây bên kia vẫn là từng hồi chuông ngân ngui nhảm chán, nhưng lần này đã có tín hiệu trả lời.

Cốc Khiếu Thiên vừa gọi hai tiếng Tiểu Lam thì giọng y gần như đông cứng lại. Khả năng diễn đạt bằng ngôn ngữ đình công trong phút chốc.

” Xin lỗi, tôi không phải là chủ của số máy này.” Một giọng nói của nữ nhân khá trẻ tuổi vang lên.

Ngón tay y vô thức siết chặt vô lăng hơn, sau mười giây kinh ngạc, y trầm giọng hỏi lại:

” Cô là ai? Tôi cần gặp chủ của số máy này.”

Nữ nhân kia đứng ở một chỗ khá vắng người, cô nép vào một góc tường, thành thật nói:

” Tôi nhặt được chiếc điện thoại này ở trong thang máy, tại chung cư Chân Luân.”

Chung cư Chân Luân? Là ngay chung cư của mình sao? Tiểu Lam sao lại bất cẩn đến đánh rơi điện thoại như vậy?

Chân mày Cốc Khiếu Thiên ngày càng nhíu chặt lại. Tinh thần có chút sa sút nhưng y vẫn cố gắng giữ lấy tia bình tĩnh cuối cùng.

” Cô có thể đợi tôi trước thang máy tầng trệt được không? Tôi là người nhà của chủ số máy này.”

Cô gái kia đảo mắt nhìn xung quanh, mím nhẹ môi, ” Cỡ bao lâu ngài đến?”

” Mười phút!” Cốc Khiếu Thiên trả lời dứt khoát.

Dập máy, y lập tức tăng tốc cho con xe của mình. Đúng như đã nói, chỉ vùn vùn mười phút đổi lại, trước mặt cô gái kia xuất hiện một chiếc xe hơi màu đen vừa lao đến như vũ bão.

Thắng gấp một tiếng, Cốc Khiếu Thiên bước xuống xe, đưa mắt nhìn đến hướng của thang máy khu tầng trệt. Lập tức nhìn thấy một bóng dáng của nữ sinh đang ngồi xổm gần đó.

Đi lại nhìn kỹ hơn, y hơi nhướn mi.

” Cô có phải là người đã nói chuyện điện thoại với tôi khi nãy?”

Cô gái ôm lấy túi xách của mình, sau đó nhẹ gạt đầu một cái. Trong đầu cô không muốn tượng ra mình sẽ gặp được một người như y. Khí chất này làm cho cô gái phút chốc choáng ngợp.

Thần thờ một lúc, cô gái vội đưa ra chiếc di động mình nhặt được:

” Cái này, ngài xem xem có phải của người nhà ngài không?”

Cốc Khiếu Thiên đón lấy chiếc điện thoại màu trắng kia, xoay lại nhìn cái ốp hình mèo vàng gặm cá tình nghịch không phù hợp lứa tuổi của ai đó, y bắt giác cười lạnh trong lòng.

” Đúng là của người nhà tôi.” Cốc Khiếu Thiên nâng mắt nhìn cô gái, nhàn nhạt mỉm cười cảm ơn, ” Cảm ơn cô nhiều lắm.”

Nói rồi y quay lại chiếc xe của mình, lái vào bãi đỗ dưới hầm. Trong lúc đi lên nhà, Cốc Khiếu Thiên cứ nhìn chăm chăm vào di động của mèo nhỏ mãi. Trên màn hình rõ ràng hiển thị cuộc gọi nhỡ của y, nhưng lại có nhiều điều khó hiểu khác bao vây.

Lam Sơn tuy rắc rối nhưng không hậu đậu đến mức này!

Mở cửa bước vào, Cốc Khiếu Thiên theo thói quen gọi, ” Tiểu Lam, tôi về rồi.”

Theo giờ giấc quay phim mà đạo diễn Lăng báo cáo cho y biết thì giờ này hẳn là kết thúc từ lâu rồi. Bây giờ là lúc Lam Sơn phải xuất hiện ở trong bếp, thân người đeo tạp dề, loay hoay chuẩn bị bữa tối.

Thế nhưng khi y bước vào trong, liếc mắt nhìn gian bếp kia bị phủ một lớp màu lạnh lẽo u ám. Khẽ nhúu mày, Cốc Khiếu Thiên quay người, gọi lớn thêm một tiếng nữa.

Vẫn như cũ, không có ai trả lời.

Chiếc điện thoại trong tay y vô thức bị nắm chặt lại đến mức ầm nóng. Di chuyển nhanh lên lầu, Cốc Khiếu Thiên lần lượt mở hết các cửa phòng ngủ, miệng không ngừng gọi lớn tên của mèo nhỏ.

Y gần như lục tung cả căn nhà của mình lên mà tìm tên nhóc kia.

Trong phòng ngủ của y không có, phòng Cốc Vũ cũng không, phòng trống ở giữa cũng không có. Ngay cả phòng vệ sinh cũng không có chút tăm hơi nào.

Cốc Khiếu Thiên rơi vào tình trạng hoang mang. Ngón tay y khẽ run lên, nhắc điện thoại mà gọi cho Lâm Vồng.

” Ngài Cốc?” Lâm Vồng đang ăn ở một nhà hàng rất sang trọng, tâm trạng vốn vui vẻ thì bị câu hỏi của y dập tắt.

” Tiểu Lam có đi cùng cậu không?”

Tiểu Lam? Không phải khi này đã về rồi sao?

Lâm Vồng ngây người một lúc lâu, ” Không, không có đi cùng tôi. Khi này quay phim xong, Tiểu Lam đã về thẳng nhà.”

” Về thẳng nhà?”

Cốc Khiếu Thiên khẽ nhúu mày, không nói gì nữa mà dập máy.

Hơn mười giờ tối, Cốc Vũ từ nhà mẹ của mình trở về. Khi bước vào phòng khách, bánh bao như cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo đang bao vây cả căn nhà này.

Liếc mắt nhìn trong bóng tối, bánh bao nhận ra ở ghế salon có một dáng người ngồi, im lặng đến tịch mịch. Cốc Vũ đưa tay đến công tắc bật đèn lên, sau đó nhận ra kia là baba của mình.

Trên bàn còn có một ly rượu vang chỉ còn một chút.

Cốc Vũ khó hiểu đi lại gần, định hỏi thăm thì Cốc Khiếu Thiên đã choàng mở mắt, gương mặt pha chút mệt mỏi nói không thành lời.

” Tiểu Vũ.” Giọng y khản đặc.

Cốc Vũ nghe ba gọi mình liền đi lại gần thêm một chút nữa, rốt cục nhìn không được mà hỏi:

” Ba, có chuyện gì vậy?”

Cốc Khiếu Thiên nhu nhu huyết thái dương, ngồi dậy một cách tỉnh táo nhất. Dường như rượu vang không làm cho y mất đi kiểm soát, ngược lại còn tỉnh hơn bao giờ hết.

Đầu y hơi choáng, có lẽ do hơi men.

” Tiểu Lam có đi cùng con không?”

Nghe ba hỏi, Cốc Vũ kinh ngạc nhướn mi. Cả ngày hôm nay cậu đều ở bên chỗ mẹ, hoàn toàn không đi cùng Lam Sơn. Sao bây giờ ba lại hỏi như thế?

” Không ạ. Cả ngày hôm nay con ở bên chỗ mẹ, không gặp Tiểu Lam.”

“...Vậy à?” Cốc Khiếu Thiên nặng nề thở một hơi, sau đó đứng dậy, cơ thể loạng choạng một chút.

Nhìn thấy cảnh đó, bánh bao liền đưa tay đỡ lấy nhưng liền y bị đẩy nhẹ ra. Đôi mắt bao năm lãnh đạm kia hôm nay toát lên một sự ưu phiền khó tả. Cốc Vũ mím nhẹ môi, hỏi:

” Ba, Tiểu Lam không về nhà hay sao?”

” Ừm.”

Cốc Khiếu Thiên ửng một tiếng, sau đó khoác áo khoác vào người, đứng thẳng lưng rồi hướng đến cửa. Dáng vẻ của y vẫn bình tĩnh như thường nhưng nó lại làm cho bánh bao lo lắng sốt ruột.

Nhìn đồng hồ, đã gần khuya, bánh bao nín tay baba mình lại:

” Ba, khuya rồi, ba định đi đâu nữa?”

” Đi tìm Tiểu Lam.”

Cốc Khiếu Thiên lạnh lùng nói, sau đó mở cửa đi khỏi đó. Cốc Vũ cũng không ngăn cản y làm gì, vì cậu biết rõ tính y hơn hết mà.

Lặng lặng đi lên phòng mình, Cốc Vũ định thả người xuống giường liền phát hiện Châu Châu đang bước lại gần. Nâng bé mèo đặt lên đùi, bánh bao hôn xuống đầu bé một cái.

Châu Châu ngaow hai tiếng rồi cúi đầu, giống như buồn phiền vậy.

“... Mày cũng nhớ Tiểu Lam à? Cả ngày hôm nay không gặp ư?”

Cốc Vũ ngốc lăng hỏi, sau đó tâm tình cũng chùng xuống rõ rệt.

Tiểu Lam, rốt cục cậu đã đi đâu thế?

Lái xe hơn một chục vòng quanh thành phố, Cốc Khiếu Thiên vẫn không tìm được bóng dáng của Lam Sơn.

Từng liều thuốc trong hộp đã bị y tiêu diệt sạch sẽ. Lại thả thêm một liều, y ngậm trên môi, hít sâu vào một hơi để khiến bản thân tỉnh táo.

Ánh đèn đường vàng nhạt hiu hắt rọi xuống lòng đường, chiếu vào những thân phận ủ ê sống về đêm. Con xe chậm rãi lướt qua những số phận đó. Đôi mắt mệt mỏi của Cốc Khiếu Thiên càng lúc càng nhuốm màu đau khổ.

Tiểu Lam, rốt cục em đã đi đâu? Tôi không nghĩ em lại bị bắt cóc!

Cốc Khiếu Thiên dừng xe lại ở ven đường, ném liều thuốc ra bên ngoài cửa sổ, mệt mỏi dựa đầu vào ghế. Đảo mắt nhìn vào quán nhậu bên cạnh vẫn còn lác đác một số người tụ tập, khóe môi y nhếch lên lạnh nhạt.

Điện thoại lúc này reo lên vài hồi trong xe. Cốc Khiếu Thiên nhấc máy, đầu bên kia là giọng của Lâm Vồng:

” Ngay Cốc, tôi đã tìm khắp nơi, những nơi Tiểu Lam có thể đến đều không thấy. Bên ngài thế nào?”

“... Cậu về nghỉ đi. Tôi tự tìm được.”

Nói rồi y cúp máy rất tuyệt tình.

Bên đây Lâm Vồng vẫn còn ở ngoài đường, kéo theo một cái đuôi nữa. Ngẩn người nhìn xung quanh một chút, Lâm Vồng thở dài, không dám nghĩ đến những điều đau buồn khác.

Cốc Khiếu Thiên vừa cúp máy thì điện thoại lại rung lên, hiển thị cuộc gọi của Cốc Vũ. Có lẽ thấy đã khuya mà y còn chưa về nên cậu lo lắng đây mà.

” Ba, ba về đi. Sáng mai chúng ta tìm cũng được.”

Cốc Khiếu Thiên khẽ nhú mày, liếc nhìn đồng hồ, hai giờ sáng.

” Ba biết rồi.”

Nhu nhu huyết thái dương, Cốc Khiếu Thiên quyết định sẽ lái thêm một vòng nữa. Nếu không tìm được sẽ trở về, ngày mai đi tìm tiếp.

Khi y tăng tốc ở đường lớn, nghĩ rằng vào thời điểm này không còn xe cộ đông đúc nữa nên y rất không kiêng dè. Lái thẳng một đường, không thể tìm ra người nào giống Lam Sơn, Cốc Khiếu Thiên trong lòng bất mãn cùng cực.

Sau đó, y bất ngờ xoay bánh lái để quay đầu, không nghĩ từ phía sau mình đang có một chiếc xe hơi khác cũng chạy với tốc độ thần chết vượt lên. Ánh đèn pha của hai xe rọi thẳng vào đối phương khiến tầm nhìn bị chắn đi.

Giữa màn đêm thanh vắng lại vang lên một âm thanh lạnh lẽo chết chóc như thế.

Tít – tít – tít...

Này là... ở đâu?

” Bác sĩ, bệnh nhân phòng 444 đã tỉnh!”

Mệt mỏi quá... Mệt mỏi quá, mình không phải đang đi về nhà sao? Mình...

Tiếng báo của một nữ y tá cùng với một loạt bước chân hỗn loạn nhanh chóng vây quanh một chiếc giường phủ drap trắng. Người nằm trên giường mơ màng hé mắt nhìn, chỉ thấy đồng tử của mình co rút kịch liệt vì thứ ánh sáng kia rọi thẳng vào, ngay lập tức mệt mỏi nhắm chặt lại.

” Huyết áp không ổn định! Bệnh nhân bị kích động cái gì rồi!”

Sau một loạt tap âm ồn ào như thế, cuối cùng người nằm trên giường kia cũng thực sự an tĩnh mà nhắm mắt lại, dường như thiếp đi.

Một vài bác sĩ khẽ nhú mày, nói gì đó với y tá rồi xoay người rời khỏi phòng bệnh. Lúc này bên ngoài bỗng có một loạt tiếng bước chân vội vã dồn dập đi tới, đẩy lùi những cô y tá kia sang một bên.

” Cậu ấy tỉnh rồi sao?” Giọng một thanh niên trầm ấm vang lên.

Cô y tá vừa tiêm thêm một mũi an thần cho bệnh nhân kia, nhẹ nói:

” Cậu ấy đã tỉnh nhưng sau đó lại nhắm mắt. Thật ra khi nãy cậu ấy đã bị kích động, chúng tôi phải tiêm mũi an thần này đây.”

Thanh niên vừa mới vào nghe thế, mặt trắng bệch như thầy ma. Sau đó chậm rãi lui về sau cho y tá làm việc. Mười phút sau, gian phòng bệnh trở về an tĩnh như ban đầu.

Ngồi cạnh giường bệnh, thanh niên kia không ngừng nhìn chăm chú vào người nọ, trên trán vẫn còn túa ra ít mồ hôi lạnh.

Khi nãy anh mới đi ra ngoài mua đồ một chút, lúc quay lại liền nghe thông báo ở phòng 444 làm anh ba chân bốn cẳng chạy tới đây. Vào phòng lại nghe bệnh nhân bị kích động, tim anh gần như ngừng đập.

Sau một khoảng thời gian, thuốc an thần hết tác dụng, bệnh nhân nằm trên giường khẽ đảo con ngươi dưới mí mắt của mình. Ngón tay vì ở trong bệnh viện lâu ngày mà trắng như người bạch tạng khẽ nhúc nhích.

Thanh niên kia mới rót một cốc nước uống, quay lưng liền thấy người kia tỉnh lại. Một lần nữa hô hấp không thông, anh gọi ngay bác sĩ đến xem tình hình.

Người kia thực sự tỉnh lại sau nhiều ngày thảng ngổ vùi.

Khi mở mắt nhìn xung quanh, hốc mắt của thiếu niên đó vẫn còn ửng đỏ, ngấn nước. Tựa như chính cậu lạc vào một giấc mơ đau khổ để rồi khi trở về đời sống thực vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi cơn ác mộng đấy.

Một giọt nước khe lặn xuống má, thiếu niên kia khó khăn lên tiếng:

” Nước...”

Chàng trai kia lập tức đưa một ly nước đến trước mặt thiếu niên, bồi cho cậu uống từng ngụm nhỏ.

Hình ảnh xung quanh ngày càng rõ ràng hơn. Một màu trắng toát lạnh lẽo chìm ngập trong đôi mắt ưu phiền kia. Một chút sợ hãi vây lấy trái tim thiếu niên.

“...Tôi đang ở đâu?”

Chàng trai kia nhìn bạn mình như vậy, bỗng dưng đau lòng khôn xiết.

” Sơn, mày tỉnh rồi. Mày đang ở bệnh viện.”

” Bệnh viện?” Thiếu niên đảo mắt, ” Tuân?”

Nhìn thấy người bạn chung từ cấp ba lên đại học tưởng chừng đã không còn có thể gặp lại, Lam Sơn thực kinh ngạc mà mở to mắt.

” Tại sao mày lại ở đây? Tao... sao lại ở đây? Không đúng, tại sao tao lại ở đây được?”

Lam Sơn giống như bị kích động, hốc mắt cậu đỏ lên, chực trào nước mắt. Bàn tay nắm chặt lại không buông lỏng một giây nào. Tuân khó khăn lắm mới kìm cậu lại được.

” Sơn, mày bình tĩnh một chút xem! Mày mới tỉnh lại sau gần hai tháng trời đó!”

Lam Sơn càng nghe lại càng không hiểu được. Cái gì gọi là tỉnh lại sau một tháng? Không thể.

Cậu rõ ràng có cảm giác mình chỉ mới hôn mê một ngày thôi. Ngày hôm qua cậu còn...cùng Lâm Vồng quay phim cơ mà?

Đầu lại choáng váng một trận, Lam Sơn ôm lấy trán mình, tìm thất lại khi nhớ đến viễn cảnh trong thang máy.

Không đúng, mình rõ ràng cảm giác được điều đó mà!! Mình chỉ mới quay về thôi, mình chỉ mới quay về thôi!!!

Vì Lam Sơn bị kích động quá mạnh nên bác sĩ lại phải tiêm cho cậu một mũi an thần nữa. Tuân đứng cạnh nhìn viễn cảnh như vậy, mũi bất giác cay xè.

Hết chương 38.

39. Chương 39: Sự Thật

Thất Tuân đi đến bệnh viện với một hộp cháo nóng bỏ dưỡng trong tay. Mỗi ngày anh đều đi qua con đường này để đến bệnh viện, vừa vào khỏi cổng lớn thì một số cô y tá đã nhìn anh mà mỉm cười.

Một phần vì khuôn mặt kia cũng khá thu hút nữa nên mấy cô y tá động lòng lắm.

Thất Tuân lịch sự mỉm cười với mọi người, sau đó hướng đến phòng bệnh 444. Đẩy cửa bước vào, nhìn thấy giường bệnh trống hoác không có ai, anh ngăn người giấy lát rồi gọi lớn, ” Lam Sơn!”

Đặt vội hộp cháo xuống bàn, Thất Tuân định xoay người đi tìm Lam Sơn thì cửa phòng vệ sinh đột nhiên mở ra một tiếng. Nhìn thấy Lam Sơn một tay giữ lấy chai nước biển treo trên một sợi dây, một bên lại khó khăn bước ra ngoài.

Thất Tuân đi lại gần đó, giúp cậu cầm lấy chai nước biển:

” Mày mới dậy đấy à?”

Lam Sơn bước đến giường ngồi xuống, ” Ừ.”

Sau đó nhìn thấy hộp cháo kia, thuận miệng hỏi, ” Đồ ăn sáng hả?”

Thất Tuân gật gật, bước đến lấy cháo ra một cái tô nhỏ. Đưa tô cháo cho Lam Sơn xong, anh liền kéo cái ghế ngồi xuống đối diện. Cầm thìa múc từng muỗng cháo lên bỏ vào miệng, Lam Sơn không khỏi liếc nhìn Thất Tuân ngồi đằng kia.

Mấy ngày gần đây cậu vẫn chưa xuất viện được vì tinh thần chưa ổn định cho lắm. Bác sĩ vẫn bảo cậu cần phải theo dõi vấn đề tâm lý của mình thêm một chút nữa, khi nào thật sự ổn rồi thì hãy xuất viện.

Lam Sơn cũng biết điều này tốt cho mình, nhưng hiện tại cậu không có việc làm, tiền tiêu vặt cũng chẳng có lấy một xu dính túi. Mọi sinh hoạt bây giờ đều nhờ vào thiếu gia Thất Tuân kia lo liệu hết.

Nói là bạn thân nhưng cứ nhờ vả thế này, cậu cũng rất áy náy.

Suy nghĩ miên man một hồi, Lam Sơn cũng không nói gì cả. An an tĩnh tĩnh ăn hết tô cháo mà Thất Tuân mang đến. Phần dọn dẹp được giao lại cho anh.

Ngồi trong phòng bệnh suốt ngày làm cho Lam Sơn cảm thấy ngột ngạt lắm, cho nên cậu quyết định sẽ đi dạo một vòng sân vườn của bệnh viện này. Thất Tuân lúc đấy dọn dẹp thật nhanh rồi đi cùng cậu ra bên ngoài.

Hít lấy một ngụm khí trong lành, nhất là mùi không khí ở thế giới thực. Nghiêng mình nhìn lên bầu trời trong vắt, từng đám mây như những chú lợn con nặng nề trôi đi, khóe môi Lam Sơn chua xót cong lên.

Đến bây giờ cậu vẫn chưa thực sự chịu nổi cú đả kích này, nhưng còn làm cách nào được nữa?

Ngồi xuống một ghế đá mát mẻ, Lam Sơn đặt hai tay lên đùi mình, bất ngờ nhận ra cổ tay mình thiếu đi một vật. Một vật vô cùng quan trọng.

“... Tuân, vòng tay của tao đâu?”

Thất Tuân cũng vừa mới đặt mông ngồi xuống, nghe cậu hỏi anh liền ngẩn ra. Một hồi sau vẫn chưa nhớ có chiếc vòng tay nào theo Lam Sơn vào bệnh viện không, cho nên anh đành lắc đầu nói:

” Tao không nhớ rõ. Có gì lát tao tìm cho.”

Lam Sơn trong lòng kỳ thực rất không thoải mái. Cậu thẫn thờ ôm lấy cổ tay của mình, nhẹ nhẹ vuốt ve rồi tự mỉm cười ngây ngốc. Một lúc sau thì chau mày, khó chịu cau kính.

Thất Tuân gần hai tháng trời chỉ nhìn thấy người kia ngủ vùi trên giường bệnh, mấy hôm nay thấy người kia tỉnh dậy rồi, anh liền được chứng kiến nhiều biểu tình trên mặt cậu.

Lúc thì cười ngốc nghếch, lúc lại đau lòng ưu phiền gì đó, lúc lại khó chịu cau kính. Không nói, chỉ biểu hiện trên mặt mà thôi.

Vàng trời hôm nay có màu xám nhạt, giống như sắp chuyển mưa.

Lam Sơn ngồi một lúc liền hỏi:

” Tao thật sự ở đây hai tháng rồi sao?”

Thất Tuân bên cạnh trầm tĩnh gật đầu:

” Ừ, tao đợi mày tỉnh lại, tâm lý ổn định rồi mới dám nói những chuyện kia cho mày biết.”

” Chuyện kia? Tao từng xảy ra chuyện gì?”

Thất Tuân khẽ nhủ mày, tâm tình rõ ràng không vui khi nhớ lại những chuyện gì đó trong quá khứ. Cũng một phần vì sự kích động của Lam Sơn mà khiến cậu dường như hôn mê bất tỉnh, nhận thức mơ hồ không rõ, ký ức càng nhạt nhòa hơn nữa.

” Chuyện xảy ra lâu rồi.” Thất Tuân như đi vào tâm trạng, ” Gần một năm trước, mây bỗng dưng mất tích.”
Mất tích?

Mình, mất tích?

Lam Sơn kinh ngạc quay đầu nhìn Thất Tuân, bàn tay vô thức nắm chặt lại. Nếu mình thật sự từng mất tích, như vậy...

Khoảng thời gian có phải quá chênh lệch rồi không?

Thất Tuân ngừng một chút rồi nói tiếp:

” Sự kiện năm đó khiến mọi người hoang mang lắm. Người nhà mây không biết mây đi đâu, tìm kiếm khắp cái Việt Nam này cũng không thấy. Mẹ mây gần như sa sút sức khỏe, ba mây thì việc làm cũng bỏ luôn, anh mây mỗi ngày đều ra ngoài đi tìm mây về. Tao nghe tin xong cũng rất hoảng, mỗi ngày đi đến mấy chỗ mây hay chơi nhưng không thấy chút tăm hơi nào.”

” Lần đó mẹ mây bệnh nặng lắm, suy sụp tinh thần rất dữ. Rồi sau đó ba người họ nghe tin ở đâu bảo là nhìn thấy mây, ở một chỗ khác rất xa. Họ nghe vậy không chờ gì liền mua vé máy bay. Ngày hôm đó máy bay cất cánh nhưng gặp bão ập đến bất ngờ. Cả máy bay không sống sót hơn mười người...”

Lam Sơn im lặng nghe rõ từng câu, từng chữ mà Thất Tuân kể lại. Đôi mắt càng lúc càng đại ra, đầu lại bắt đầu nhức đau một trận. Nhắm chặt mắt lại, cậu nghe thấy tim mình như đang kêu gào thảm thiết.

Thất Tuân cũng giống như khó kìm lòng được khi kể lại chuyện này, anh ngồi thẳng dậy, thở mạnh một hơi cho bình tĩnh rồi nói tiếp:

” Nửa năm sau khi gia đình mây gặp tai nạn đó thì mây quay về. Đó là hôm tao đi ngang nhà mây, nhìn căn nhà sắp trở thành ngôi nhà của người khác, tao lại thấy nhớ mây lắm. Thế là tao liêu đi vào bên trong. Vừa khép cửa lại thì tao nhìn thấy...mây nằm trên sàn nhà, hôn mê bất tỉnh. Cả người ướt đẫm mồ hôi lạnh, mặt mũi xám ngoét. Ngày hôm đó tao túc trực trong bệnh viện suốt.”

” Khi nhìn thấy mây xuất hiện trong nhà như thế, tao chỉ có thể hiểu là mây đã lén trở về nhà, mệt quá mà như thế... Nhưng sau này tao cảm thấy lý do kia không hợp lý cho lắm. Mây hà cớ gì phải trốn đi biệt tích như thế? Đúng không?”

Môi Lam Sơn run rẩy không ngừng, đôi vai gầy gò của cậu cũng co lại. Thất Tuân quay qua nhìn thấy một cảnh như thế, khóe mắt cũng nóng lên. Vội ôm lấy cậu vào người mình, anh dỗ dành thật dịu dàng:

” Đừng kích động... Tao biết chuyện này rất đau lòng.”

Lam Sơn rúc trong người Thất Tuân, ra sức cắn chặt răng không bật ra tiếng khóc. Cuối cùng cậu cũng có thể thốt lên một tiếng, ” Nói tiếp đi...”

Thất Tuân lo lắng nhìn cậu, hồi lâu lại tiếp lời:

” Sau khi mây tỉnh lại, tao đã kể hết mọi chuyện cho mây như hôm nay. Nghe xong, lúc đó mây hoảng loạn lắm. Tao không biết mây bị cái gì nữa. Mỗi khi ngủ mê mây lại gọi tên người nào đó rất nhiều lần, gọi đến mức tao nghe mà ám ảnh. Sau đó lại là một loạt tiếng kêu ba kêu mẹ, kêu anh hai... Rồi mây lại khóc ngay khi ngủ nữa. Cứ như vậy suốt gần hai tháng trời...”

Lam Sơn không còn kìm được nữa khi nghe đến đoạn kể này. Cậu bật lên từng âm thanh nức nở nghẹn ngào, từng chút một ủy khuất đau lòng đều bộc phát ra cả. Cánh tay níu chặt vào áo Thất Tuân, cậu muốn bám lấy nó như một chỗ tựa cho mình.

Những người vô tình lướt qua chỗ ghé đá đó đều không khỏi nghẹn ngào trước một thiếu niên rơi nước mắt thế kia.

Ôm lấy Thất Tuân, Lam Sơn luôn miệng bảo:

” Hóa ra là tao đã mơ, đã mơ suốt haitháng... Tao đã mơ, nhưng cảm giác thật quá. Tại sao chứ? Tuân à, tao phải làm sao đây? Hóa ra tao đã sớm rời khỏi người tao yêu rồi, đã rời đi rất lâu rồi sao? Tao cứ ngỡ mới hôm kia mà thôi, tao thật sự nghĩ rằng tao chỉ mới rời khỏi đó ngày hôm kia thôi...”

Ký ức đau buồn khi phải rời khỏi Cốc Khiếu Thiên không một lời từ biệt cùng với việc gia đình mình bị tử nạn trên máy bay trong khi đi tìm mình đã khiến Lam Sơn sốc một thời gian.

Đồng thời lúc đó, Lam Sơn mang theo ký ức từng xảy ra, biến thành một giấc mơ, hóa thân vào trong đó, tự hưởng thụ lại cái cảm giác hạnh phúc khi ở cùng người mình yêu thương.

Cậu mãi chìm đắm trong giấc mộng đẹp, nhưng không nghĩ rằng khi mình tỉnh giấc, cũng là vì cảm nhận được đối phương gặp chuyện không hay. Từng nhiều lần giật mình như thế, vậy mà cậu không hề hay biết, người kia từng vì cậu mà bị thương đến thế nào.

Thất Tuân đương nhiên không thể hiểu được lời cậu nói, chỉ biết ra sức ôm lấy cậu.

Bầu trời giăng đầy mây đen, gió thổi đến ngày càng mạnh. Rốt cục trời cũng đổ mưa. Mưa tí tách, tí tách không ngừng.

Lam Sơn ngồi trong phòng bệnh, trước cửa sổ. Nhìn những hạt mưa ra sức bám rít trên từng ổ cửa kính, rồi lại vô thức trượt dài xuống dưới. Âm thanh của mưa nhẹ nhàng nhưng lại rất đau lòng.

Cậu đã ngồi như thế suốt ba tiếng đồng hồ, chẳng biết nghĩ gì mà bên khóe mắt cứ chảy xuống một giọt nước trong suốt, nóng rát.

Thất Tuân mới từ nhà đi lên bệnh viện trở lại. Anh phủi phủi tay áo bị thấm nước, sau đó đi vào phòng bệnh. Nhìn thấy Lam Sơn ngồi đó tĩnh lặng tịch mịch, anh khẽ nhủ mày.

Bất ngờ đặt vào lòng bàn tay của cậu một chiếc vòng, anh nói:

” Tao tìm thấy rồi. Trước đưa mày vào viện, tao có đem giữ.”

Lam Sơn dời mắt xuống chiếc vòng, thật sự tìm cậu gần như vỡ vụn khi thấy nó. Nhìn thấy cái hộp màu đen nhỏ nhỏ kia, ngón tay cậu run lên.

” Máy tính, đưa tao máy tính!”

” Máy vi tính á?”

Lam Sơn lặp lại vội vã, ” Đúng, mau lên!”

Thất Tuân vì thường túc trực trong bệnh viện mà anh luôn mang theo một cái laptop xách tay. Đưa nó đến trước mặt Lam Sơn, anh khó hiểu quan sát.

Lam Sơn mở máy, ngón tay run rẩy rút ra từ trong cái hộp một cái thẻ nhớ, sau đó gắn vào trong laptop.

Ổ đĩa hiện ra rất nhanh, có một file được đặt tên là đặc biệt nằm trong đó. Lam Sơn trừng lớn mắt nhìn file đó một hồi lâu vẫn không làm gì tiếp theo. Thất Tuân đứng bên cạnh khó hiểu hỏi:

” Làm sao vậy?”

Lam Sơn lắc nhẹ đầu, ” Ừm không...” Tay cậu ấn vào file đó, nhìn thấy một đoạn video.

Bấm tiếp vào đoạn video, từng giây từng phút trôi qua đều khiến Lam Sơn hồi hộp. Hơi thở gần như ngừng lại trong chốc lát.

Đoạn video hiện lên, cùng lúc với một bảng thông báo, ding một tiếng.

| Tập không thể mở|

Lam Sơn thở rút một hơi, kiên trì ấn vào nhiều lần nhưng không được. Thất Tuân nhìn cậu gấp gáp liền giữ lấy tay cậu:

” Để tao xem.”

Anh ngồi xuống mò một lát, cuối cùng cũng mở được. Nhưng trên màn hình toàn là sọc trắng đen, không có hình ảnh gì hết.

Lam Sơn ngốc lẳng nhìn màn hình hiển thị những thứ kia, hốc mắt lại đầy ngấn nước. Hai tay nắm chặt lại, cậu mím môi, rút mạnh thẻ nhớ ra rồi đến bên cửa sổ, mở cửa, ném mạnh ra ngoài màn mưa tầm tã kia.

“...Sao lại ném?” Thất Tuân nhú mày.

Lam Sơn không quay lưng lại, lãnh đạm nhìn từng giọt mưa đang theo cơn gió thổi tạt vào phòng, hắt lên gương mặt cậu không ít. Hơi nước lạnh buốt như lòng cậu vậy.

Im lặng hồi lâu, cậu nói, ” Ngay cả thứ duy nhất có hình ảnh của người đó, tao còn không thể nhìn được. Giữ lại thì có ích gì?”

Thất Tuân vẫn mang theo một nỗi lòng không nói nên lời nhìn bóng lưng run rẩy của Lam Sơn.

Cách cả một thế giới, Cốc Khiếu Thiên vừa lên nhận giải thưởng mà nhà đài tổ chức.

Sau khi hồi phục những chấn thương do tai nạn xe trước kia gây ra, Cốc Khiếu Thiên giống như một người nghiện công việc nặng. Y luôn cố gắng tìm công việc cho chính mình, vùi đầu tổ chức thật nhiều chương trình cho gà nhà mình.

Số lượng công việc của y tỷ lệ thuận với số tiền mà y kiếm được.

Cốc Khiếu Thiên nhận giải xong liền bước xuống thảm đỏ, gương mặt không cảm xúc khiến cho người khác khó mà gần gũi được. Y ngồi trong một cái bàn đầy gương mặt có sức ảnh hưởng, bọn họ cũng chào hỏi vài câu có lệ.

Chương trình trao giải thưởng kết thúc thì đã gần khuya.

Cốc Khiếu Thiên nhanh chóng rời khỏi sân khấu, ngồi vào xe của mình rồi đi thẳng đến một hộp đêm. Hộp đêm này y cũng hay đến vì bạn của y đã mở nó.

Bước vào trong là một thế giới hoàn toàn khác. Một thế giới không có sự căng thẳng, không có những mưu mô tính toán trong công việc. Một thế giới cho sự hưởng thụ cuộc sống.

Ngồi bên quầy rượu, Cốc Khiếu Thiên tùy tiện gọi một chai rượu, tự mình phục vụ mình. Nhâm nhi rượu ngon, mắt lại hướng đến sân khấu, nhìn một thiếu niên với thân hình xinh đẹp, làn da nuột nà bận một y phục gợi cảm, dựa thân bên cây cột sắt mà uốn éo như rắn.

Nhạc nổi lên rất náo nhiệt. Khán giả bên dưới cũng hòa vào sự nhiệt tình của thiếu niên đang trình diễn màn múa cột bốc lửa kia.

Nâng ly rượu lên kề ngay môi, khóe mắt y hơi cong lên, dường như quan sát rất kỹ thiếu niên nọ. Nhìn một lúc lâu, không biết có phải do tác dụng của rượu hay không mà tầm nhìn của y mờ mờ ảo ảo, cảm nhận được thiếu niên trên sân khấu cũng nghiêng đầu mỉm cười với mình.

Đặt ly rượu xuống, Cốc Khiếu Thiên ngược nhìn đồng hồ, cũng hơn mười hai giờ, y liền đứng dậy, để tiền trên bàn rồi xoay người. Khi đi được một đoạn, cánh tay y chợt bị giữ chặt lại.

Quay đầu nhìn một cái, hình ảnh một thiếu niên tràn đầy sức sống hiện ra, khuôn mặt xinh đẹp vô tư đầy, nụ cười tinh nghịch ở trên môi khiến cho y mê đắm. Tác dụng của men rượu dường như quá mạnh làm đầu óc y quay cuồng.

“.. Cậu là?” Cốc Khiếu Thiên khản giọng hỏi.

Thiếu niên kia lại đến gần bên y hơn, khóe môi cong lên, ngón tay vuốt theo sườn mặt của y, ” Ngài...”

Một tiếng ngài vang lên bên tai lại khiến tâm trí y đảo lộn tất cả. Những cố gắng trong gần nửa năm qua của y gần như sụp đổ khi một tiếng ngài hòa lẫn vào thứ âm nhạc hỗn loạn kia.

Đôi mắt khẽ nhắm lại, ngón tay y chạm lên môi thiếu niên, bỗng dưng thấy nóng rát trong lòng.

” Tiểu Lam...?” Cốc Khiếu Thiên mơ màng gọi, thân thể lại càng dán sát vào thiếu niên kia, ” Là em sao?”

Thiếu niên nhìn y đã thật sự bị ma men điều khiển, nét cười trên mặt ngày càng tinh nghịch rõ rệt.

Hết chương 39.

40. Chương 40: Hạnh Phúc

Thiếu niên múa cột dịu Cốc Khiếu Thiên vào một phòng nghỉ của hộp đêm. Nhìn người đàn ông bị rượu làm cho u mê không còn tỉnh táo kia, khóe môi thiếu niên cong nhẹ lên, cười rất ảm áp.

Cậu cúi thấp người, tựa đầu lên ngực y, cánh mũi phập phồng hít lấy mùi vị của sự trưởng thành, của sự thành đạt cùng với một chút gì đó bí ẩn khẳng khái của y. Tựa lên một hồi lâu, thiếu niên đứng dậy, bước vào phòng tắm, lấy một cái khăn mặt thấm nước lạnh, lau cho y.

Nước lạnh tiếp xúc với da thịt làm cho hơi men dần tan biến. Cốc Khiếu Thiên lúc này mới nhú mày, hé mắt nhìn. Khuôn mặt mang theo một sắc thuần túy ngây ngô nhìn y, nét cười vẫn như cũ, rất tinh nghịch lại nhẹ nhàng thuần khiết.

” Ngài tỉnh rồi?” Thiếu niên lên tiếng.

Cốc Khiếu Thiên bị ánh sáng hắt đến chói mắt, y nhắm mắt lại một chút, xoa xoa huyết thái dương đau nhức. Sau đó mới mở mắt một lần nữa, sau khi khẳng định là tự mình đa tình, tự huyễn hình bóng của Lam Sơn liền ngồi bật dậy.

Trước mặt y lúc này là một thiếu niên lạ hoắc, chỉ có nụ cười cùng ánh mắt kia là giống với Lam Sơn mà thôi. Trong quá khứ, Lam Sơn cũng nhìn y như thế. Cõi lòng lại vang lên từng tiếng đau đớn khó chịu, y nhú mày, quay đầu đi.

Thiếu niên nhìn vẻ mặt y không hài lòng, trái tim khẽ nhói.

” Ngài thực sự tỉnh rồi chứ? Có cần ngủ lại đêm nay không?”

Cốc Khiếu Thiên lắc nhẹ đầu cho thanh tỉnh, sau đó đứng dậy, chỉnh trang lại y phục của mình. Liếc nhìn thiếu niên kia vẫn còn đứng ở bên cạnh, khuôn mặt cúi thấp, giống như đang lo lắng hồi hộp.

“... Cậu mang tôi vào đây là để làm chuyện kia sao?”

Tính tình thẳng thắn của y làm cho thiếu niên kia đỏ bừng mặt. Có một sự thật là cậu đã làm việc cho hộp đêm này không ngắn, một số khách quen cũng thân thiết với cậu nữa. Và việc cậu trình diễn màn múa cột giống như một nghề tay trái.

Đối với thiếu niên kia mà nói, câu hỏi của Cốc Khiếu Thiên không đáng để đỏ mặt. Nhưng đứng bên cạnh y, một người như y bất giác làm cậu căng thẳng lắm.

Im lặng hồi lâu, thiếu niên nhẹ lắc đầu, ” Thật ra hôm nay tôi không định làm như thế với ngài. Mặc dù tôi rất thích ngài. Lần đầu tiên nhìn thấy ngài đến đây đã là mấy tuần trước. Hôm nay bất ngờ gặp lại, tôi chỉ muốn trò chuyện với ngài thôi.”

Cốc Khiếu Thiên lẳng lẳng cúi đầu thắt lại cravat, bên tai vẫn lắng nghe giọng nói trong trẻo kia. Một hồi sau, y nhìn cậu:

” Vậy sao cậu không yêu cầu bên ngoài kia?”

Thiếu niên nhú mi, mặt mũi nghiêm túc:

” Khi này lúc ngài rời đi, có một người làm việc ở đây lâu năm định quyến rũ ngài, muốn cùng ngài lên giường. Nhưng tôi biết người đó đã qua tay nhiều người lắm, anh ta chỉ muốn tiền thôi. Tôi lại quý ngài, không muốn ngài phải cùng anh ta lên giường!”

” À...” Cốc Khiếu Thiên cười lạnh, ” Ra là cậu giúp tôi tránh tên xấu xa kia?”

Thiếu niên nghiêm túc gật đầu.

Cốc Khiếu Thiên lúc này đã tỉnh rượu hẳn, ngồi xuống cái ghế đối diện, tay châm một điếu thuốc, rít mạnh một hơi. Thiếu niên kia cũng chỉ dám ngồi trên giường, quay sang nhìn y. Cậu chăm chú quan sát từng nét mặt trên mặt người kia, mắt, mũi, miệng, khí chất, tính cách. Tất tần tật đều rất giống người cậu yêu thương, yêu bằng hết con tim này.

Điều thuốc cháy đến gần nữa, Cốc Khiếu Thiên mới dời mắt nhìn thiếu niên lần nữa. Phát hiện khóe mắt cậu đỏ hoe, y khó hiểu hỏi:

” Làm sao lại khóc?”

Thiếu niên nuốt xuống cảm xúc của mình, lắc đầu mỉm cười:

” Tôi nhớ ba.”

“ ... ”

Thiếu niên nâng đôi mắt xinh đẹp của mình lên, rất nghiêm túc nói:

” Ngài rất giống ba của tôi. Ba đã nuôi tôi từ lúc còn nhỏ xíu. Sau này lớn lên, tôi biết ra ông ấy không phải ba ruột của tôi, và tôi lỡ yêu ông ấy với thứ tình cảm không đúng mực.”

Nghe những lời cậu tâm sự, trái tim y đập mạnh đến không ngờ. Ngón tay giữ điều thuốc càng chặt hơn, y đưa lên môi, hít mạnh một hơi nữa. Thuốc tàn, lửa đỏ chớm tắt.

Tâm trí của Cốc Khiếu Thiên lần nữa thương nhớ một thiếu niên trạc tuổi người đối diện, cách biểu hiện tình cảm cũng như thế, cách yêu cũng giống nhau. Họ đều yêu những người lớn hơn họ quá nhiều tuổi, vậy mà không ngăn ngại, chỉ là thể hiện tình yêu của mình thật nhiều thôi.

” Rồi sau đó thế nào?” Cốc Khiếu Thiên nâng mắt nhìn.

Thiếu niên hai bàn tay nắm chặt lại, đôi mắt trừng lớn để ngăn nước mắt không phải chảy xuống.

” Ông ấy phát hiện tôi thích nam nhân, rất ghê tởm tôi. Nhưng sau đó tôi bảo tôi không nảy sinh tình cảm lung tung, ông ấy giống như hiểu tôi hơn một chút. Vẫn sống cùng tôi nhưng không tiếp xúc với tôi quá nhiều. Sau đó, ông ấy phát hiện nhật ký của tôi, đọc hết tất cả những gì trong đó. Ông ấy đã tức giận rất nhiều...Đánh tôi, đánh tôi đến trọng thương.”

Nói đến đây, thiếu niên kia đã khóc rầm rức không nói thành lời. Chuyện sau đó, Cốc Khiếu Thiên có thể hiểu được phần nào. Có lẽ gã kia đã cự tuyệt cậu, đuổi cậu ra khỏi nhà, sau đấy cậu lưu lạc rồi làm trong hộp đêm.

Suy nghĩ của y hôm nay đã đạt đến mức này cũng một phần vì trước kia, Lam Sơn thường xuyên nói những điều này với Cốc Vũ, y nghe được thành ra bị nhiễm.

Nhìn thiếu niên khóc đến suy sụp tinh thần, Cốc Khiếu Thiên đứng dậy, bước lại gần chỗ của cậu. Khom người ôm lấy thiếu niên, y cảm nhận được sự tổn thương sâu sắc mà cậu nếm trải.

Nhìn cậu khóc, y lần nữa nhớ về Lam Sơn.

Bỗng dưng lại thấy tội lỗi, trong lúc y đứng đây an ủi một thiếu niên, vậy Lam Sơn của y ở một nơi nào đó, đang khóc thì phải làm thế nào?

Gian phòng ngập trong tiếng nước nổ nghẹn ngào, cuối cùng cũng trở về an tĩnh vốn có. Thiếu niên được Cốc Khiếu Thiên an ủi dỗ dành, ký ức khi xưa tràn về.

Cậu nhắm đôi mắt mong nước của mình, thì thào mấy tiếng:

” Tôi tên Miêu Cát.”

Cốc Khiếu Thiên cũng trầm giọng đáp, ” Cốc Khiếu Thiên.”

Cốc Khiếu Thiên trở về nhà thì cũng đã hơn hai giờ sáng. Ở lại với Miêu Cát, y cũng tự bộc bạch tâm tình của mình ra cho cậu nghe. Cuối cùng hai người xa lạ nhìn nhau, mỉm cười như thấu hiểu cho nhau.

Nhìn thấy Kim Tuyết Vân ngồi ở phòng khách, Cốc Khiếu Thiên hơi kinh ngạc.

” Sao cô lại đến đây?”

Kim Tuyết Vân đứng dậy nhìn chồng cũ của mình mang đầy hơi rượu về nhà, biểu tình trên mặt cũng đau đớn đáng thương, tim nàng cũng nhói một chút. Nghe Cốc Vũ kể lại mọi chuyện, nàng cũng thấu được phần nào tổn thương kia.

” Ông cứ uống rượu như vậy sẽ hại sức khỏe lắm.”

Cốc Khiếu Thiên cười lạnh, ” Chỉ có hôm nay thôi.”

” Haiz, đừng nghĩ ngợi quá nhiều. Người đến thì người đi, có mấy ai ở cạnh nhau cả đời đâu chứ? Người này đi thì người khác đến, đau lòng cũng chỉ hại mình.”

Cốc Khiếu Thiên im lặng lắng nghe lời Kim Tuyết Vân nói, trong lòng cũng hiểu được cái điều đơn giản đó. Nhưng tình cảm mà, làm sao điều khiển được cơ chứ?

Nếu biết người đến người sẽ đi thì ban đầu y còn ngu muội yêu làm gì? Đó là tình yêu, không cách nào giải thích được.

Chỉ còn cách, nâng lên được thì bỏ xuống được mà thôi.

Nhưng đã gần nửa năm nay, y chỉ có một cách là ôm lấy trong lòng, không buông bỏ được.

Kim Tuyết Vân thật lòng khuyên nhủ xong thì cũng rời khỏi nhà. Nàng đến đây cốt để xem chồng cũ của mình thảm hại như thế nào để mà nàng còn cứu vớt. Nào ngờ y toàn giữ trong lòng, khuôn mặt lạnh tanh thế kia làm nàng buồn cười.

Không nghĩ ông ấy lại có lần yêu đến ngốc như vậy! Thiên a, ông thật là!

Sau khi Kim Tuyết Vân rời đi, Cốc Khiếu Thiên lại lên phòng của mình. Ngồi trước laptop, y bỗng nhớ đến đoạn băng ghi hình của Lâm Vồng với Lam Sơn mà hôm trước Lăng Quang Lâm đã đưa cho mình.

Cách đây mới một tuần, vậy mà y cũng quên bống đi mất.

Lấy cái đĩa ấy ra gắn vào máy, nhanh chóng hiện ra một file nhỏ. Cốc Khiếu Thiên bấm vào, hiện đoạn ghi hình đó lên. Xung quanh rất an tĩnh, chỉ có tiếng người nói chuyện.

Đêm nay có lẽ y sẽ hạnh phúc đến chảy nước mắt khi được nhìn thấy hình ảnh còn sót lại của Lam Sơn nếu như trên màn hình không phải đang hiển thị chỉ một mình Lâm Vồng mà thôi.

Phải, chỉ một mình Lâm Vồng đứng nói chuyện.

Lăng Quang Lâm từng nói, ” Đoạn ghi hình này tôi chưa xem lại. Từ khi Lam Sơn đi, tôi đã đổi diễn viên khác. Cái này cho ngài.”

Xem như Cốc Khiếu Thiên là người duy nhất xem được đoạn ghi hình quái dị đến bật khóc kia. Người khác nhìn vào sẽ hoảng sợ cỡ nào, chỉ có y xem hết đoạn ghi hình, lại chỉ có thể chảy nước mắt.

Không giống như Miêu Cát khóc rầm rức, nước mắt của y cứ tự nhiên chảy dài xuống. Răng cắn chặt lại, khóe môi y lại lạnh nhạt cong lên.

Đoạn video kết thúc, màn hình tối xuống.

” Ngawo~”

Cốc Khiếu Thiên lúc này mới tỉnh lại, nhìn xuống đùi mình, thấy Châu Châu đang dụi đầu của nó vào lòng y. Khóe môi y ngày càng cong lên, đầy chua xót.

Nhắm chặt mắt lại, y tự mỉm cười, Châu Châu cùng với chiếc vòng mà Lam Sơn từng mua khi đi lưu diễn cùng ngài là hai món quà duy nhất mà cậu để lại cho y.

#

Sau khi bình phục tâm lý, Lam Sơn đã xuất viện.

Vì cậu nghỉ học gần mấy năm trời nên bây giờ có quay lại trường học cũng không được nữa. Mà bản thân cậu lại không đủ kiên nhẫn làm lại từ đầu, cho nên đã xen ngang cuộc sống bằng cách đi học bổ túc tiếng Hoa.

Lam Sơn kiên trì theo đuổi cái ngôn ngữ này. Khi quay trở về thế giới thực, khả năng tiếng Hoa của cậu cũng giảm đi rõ rệt. Cõi lòng gần như tan nát.

Mỗi lần đến lớp học, cậu chỉ biết khẽ thở dài, cũng cảm thấy ảm ức khi bao nhiêu lâu nay mình nói tiếng Hoa như tiếng mẹ đẻ, vậy mà bây giờ thì...

Sau chừng sáu tháng học, Lam Sơn cũng tìm được một việc làm nho nhỏ. Cậu trở thành nhân viên trong nhà sách, phụ trách nhiều mảng về ngôn ngữ. Mỗi ngày đi làm như thế phần nào khiến cho tâm trí Lam Sơn đỡ mệt mỏi hơn nhiều lắm.

Và mỗi đêm trở về nhà, cậu đã tập tành viết nhật ký.

Cậu nghĩ, cuộc đời này của mình có bao nhiêu điều kỳ diệu, nhất định phải ghi lại tất cả.

Lam Sơn bắt đầu viết lại cuộc đời mình vào một ngày nắng đẹp, và chính cậu cũng không nghĩ đến việc, nhật ký cuộc đời của mình lại dang dở vào một ngày mưa lạnh.

Thất Tuân hiện tại vẫn chưa hoàn thành khóa học, nhưng anh có người quen, gia thế cũng vững vàng nên dễ dàng xin việc vào một nhà xuất bản nổi tiếng. Có một chân vào đó rồi, Thất Tuân chỉ đợi ngày lấy cái bằng ra sẽ trực tiếp thành một tể bào của nhà xuất bản.

Sau khi tan học, Thất Tuân mang một ít đồ ăn qua nhà Lam Sơn. Lam Sơn thuê một căn nhà nhỏ sống một mình một cỗi như thế. Nhưng hàng ngày Thất Tuân đều ghé qua chỗ của cậu, ăn, chơi rồi ngủ luôn.

Lam Sơn mở cửa ra, nhìn thấy Thất Tuân, cậu liền cười giỡn:

” Để mai tao đi làm chìa khóa.”

” Chi vậy?” Thất Tuân đi vào nhà, nghênh ngang như nhà mình.

Lam Sơn đóng cửa lại, cười mỉa, ” Cho mày chứ làm gì.”

Thất Tuân giật mình quay đầu, tìm anh có chút nháy mắt lên khi nghe câu đó. Nhưng ngoài mặt lại không biểu hiện gì, im lặng chuẩn bị đồ ăn.

Lam Sơn ngồi ở cái ghế, chờ đợi người mang đồ ăn lên. Có lẽ số cậu sinh ra chính là số hưởng thụ. Từ lúc nhỏ cậu vốn không cần làm gì mà vẫn sướng rồi. Đến cả đậu đại học, cậu không học gì nhiều cũng đậu nữa mà.

Hai mắt híp lại xem một chương trình trên tivi, họ đang chiếu nhiều bản nhạc hay. Chiếu một hồi, chương trình phát một bản nhạc hoa đầy tâm trạng.

Lam Sơn im lặng tập trung lắng nghe, hiểu được phần nào lời bài hát.

Thất Tuân đem đồ ăn ra ngoài phòng khách, phát hiện tên kia đã ôm lấy cái gối che đi nửa khuôn mặt, chừa lại đôi mắt đắm nước. Vội vàng bỏ thức ăn xuống, anh giành lại cái gối, nghiêm mặt hỏi:

” Mày khóc cái gì vậy?”

Lam Sơn dường như vẫn chưa dứt ra được lời bài hát kia, hốc mắt cứ ngập nước, từng giọt lăn dài xuống bên má. Trái tim trong lồng ngực đập mạnh liệt hơn, gần như đập đến vỡ nát.

Không trả lời bất cứ lời nào, Lam Sơn chỉ mấp mấp môi, nói những câu gì đó rất mơ hồ.

” Đem nước mắt nuốt vào...trả về khoảng cách cuối cùng...Không cần đau lòng, đoạn phim tình cảm này...rồi sẽ có người ra đi...Đem ký ức chôn xuống...trả về giọt nước mắt cuối cùng...rồi sẽ không còn liên quan đến anh nữa...Xin hãy nhớ...tự...tự chăm sóc bản thân...thật tốt...”

Thất Tuân đứng cạnh không hỏi cậu nữa, chỉ im lặng ngồi xuống dưới sàn nhà, khui một lon bia ngửa cổ uống. Lam Sơn tự nói với chính mình xong, quệt đi giọt nước còn sót trên mặt, nhìn anh.

” Tao vừa vietsub lời bài hát cho mày hiểu thôi.”

Thất Tuân biểu tình khó chịu, quay lên liếc người kia một cái:

” Ai mượn mày? Nhắm nhí!”

Lam Sơn cũng tự thấy mình thật nhắm nhí, cuối cùng hít mũi một cái, ngồi xuống uống bia cùng với Thất Tuân. Hai người sau đó trở về thời khắc ban đầu, thời khắc uống bia ăn mì xem tivi rất vui vẻ.

Đến chín giờ tối, chương trình tivi cũng đã hết hấp dẫn, hai tên kia cũng bị bia làm cho mắt mờ, tay run, chân loạng choạng. Lam Sơn gục đầu lên vai Thất Tuân, môi lại phản xạ nói ra một loạt ngôn ngữ khó hiểu.

Thất Tuân nhíu mày, bình tĩnh nâng cậu nằm lên ghế salon. Sau đẩy bia rượu bộc phát tác dụng, dục vọng dường như tràn ngập trong đáy mắt anh. Nhìn Lam Sơn nằm nghiêng đầu một bên, cánh môi khép mở nhẹ nhàng, lại khiến cho tâm tình anh bức bối.

Nâng cằm Lam Sơn lên, Thất Tuân tinh thần căng thẳng cúi thấp đầu, hôn lên cánh môi hé mở đó. Nụ hôn đầu tiên anh trao cho cậu, lại thật ướt át và vụng về. Cảm giác trái tim trong lồng ngực đập suýt nhảy ra ngoài.

Lam Sơn cũng cảm nhận được có vật lạ chui vào khoang miệng, cần quấy một trận. Vị bia đắng đắng hăng hăng càng làm cho nụ hôn điên cuồng hơn. Thất Tuân hôn sâu xuống, bàn tay lại động đến lớp áo thun của người kia.

Cảm giác chân thật đến mức làm tâm trí con người ta phải hoảng loạn, không biết nên làm tiếp như thế nào. Lam Sơn cự người một chút, đôi mắt hé mở nhìn khuôn mặt phía trên thân mình. Nheo mắt lại nhìn thật lâu, rốt cục cậu cũng đủ dũng khí đẩy mạnh Thất Tuân ra.

” Mày làm trò gì vậy?” Lam Sơn quát lên.

Thất Tuân bị cậu đẩy ngã sang một bên, anh lau đi mép môi, ánh mắt có chút bối rối nhìn cậu.

” Tao...tao muốn hôn mày.”

Lam Sơn biểu tình lạnh nhạt nhìn Thất Tuân. Chuyện này cậu cũng đoán ra từ lâu rồi. Đây không phải là lần đầu Thất Tuân hôn lên cậu, nhưng là lần hôn lâu nhất, sâu nhất, mãnh liệt nhất.

Nhưng vì trong lòng Lam Sơn đã sớm dành một vị trí to lớn đặc biệt cho một người, một người vốn dĩ không có thực ở thế giới này.

Lam Sơn quay đầu tránh cái nhìn của Thất Tuân:

” Đừng làm vậy nữa. Mày đừng bắt tao nói rõ. Tao cũng thấy rất áy náy.”

Thất Tuân dường như nín nhịn đã lâu, anh đứng dậy, cười đến giận:

” Rốt cục mày bị làm sao? Tao quan tâm chăm sóc mày như thế, có đứa nào lại suốt ngày quần quật trong bệnh viện lo cho mày như tao không? Tao từ khi phát hiện bản thân thích đàn ông, tao đã hoảng loạn đến mức nào mày có biết không? Sau đó phát hiện bản thân thích mày, tận tâm tận tình lo cho mày, tao chỉ hy vọng...mày sẽ hiểu.”

Thất Tuân thở rút một hơi, ” Nói cho tao biết tại sao mày không chấp nhận tao đi.”

Lam Sơn cúi gầm mặt, suy nghĩ rất lâu.

” Tao có người tao yêu rồi.”

” Là ai?”

“... Mày không biết được đâu.”

Thất Tuân lần đầu tiên cảm thấy ngực mình nhói như vậy, anh quay đầu đi.

” Là người mày đã gặp trong lúc mày mất tích?”

Lam Sơn cắn môi mình, ” Phải.”

” Mày có khả năng gặp lại người đó không?”

” Không.” Lam Sơn rất tỉnh táo.

Thất Tuân buồn cười, ” Vậy mày còn mong chờ cái gì? Mày định ngu ngốc như thế đến mấy chục năm nữa à?”

Lam Sơn im lặng không trả lời.

Cậu không muốn thừa nhận chuyện đó, nhưng đó cũng là quyết định của cậu. Yêu một người không có thật thì đã làm sao? Người ta yêu thần tượng, cũng mấy khi gặp thần tượng, nhưng họ vẫn yêu đấy thôi.

Đằng này, cậu từng biến mất thật sự, đâu phải là giả? Bây giờ có lẽ là không có thực nhưng cậu vẫn yêu, bất chấp yêu, ngu ngốc yêu!

Đó là tình yêu, đâu phải trò đùa cậu tự huyễn hoặc?

Thất Tuân trầm mặc thật lâu, cuối cùng cũng có thể quay lại nhìn Lam Sơn một cái.

” Tao sẽ đợi, khi mày sẵn sàng thì nói tao biết. Còn hiện tại, cứ như bình thường là được rồi.”

Lam Sơn ngẩng đầu nhìn lên, nhìn một lúc cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Đêm đó nằm trên giường, cậu lại mơ thấy Cốc Khiếu Thiên. Trước khi đi vào giấc ngủ, cậu đã giữ lấy chiếc vòng đôi của mình với y mà tự an ủi bản thân. Hành động này có vẻ biến thái quá nhưng cậu không cách nào hình dung được khuôn mặt đó nữa.

Sau khi qua màn cao trào của bản thân, Lam Sơn vẫn nắm chặt trong tay chiếc vòng đó rồi thiếp đi. Giấc mơ nhẹ nhàng lướt qua, ánh mắt và nụ cười của người đó làm trái tim cậu đập thật mãnh liệt.

Lam Sơn đứng nhìn người đó một chút rồi một chút rồi xa cậu, hình ảnh mờ nhạt, trắng xóa rồi biến mất. Giật mình thức dậy, Lam Sơn đảo mắt, mơ màng nhìn xung quanh, sau đó bất giác giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ.

Kim giây không di chuyển nữa.

Mở to mắt, Lam Sơn ngồi bật dậy, bàn tay chạm xuống một lớp vừa xôm xộp lại có âm thanh khe khẽ. Liếc mắt nhìn qua, cậu nhìn thấy một đám cỏ xanh rờn.

Chiếc giường biến mất, căn phòng biến mất, mọi thứ...lần nữa biến mất.

Bàn tay trái lúc này còn bị nắm chặt, Lam Sơn chậm rãi mở lòng bàn tay ra, chiếc vòng kia vẫn còn nằm như cũ, không dịch chuyển, không biến mất.

Chuyện này... là sao?

Mình lại đang ở đâu nữa vậy?

” Thất Tuân?” Lam Sơn kêu lên rồi mới thấy mình ngu quá.

Tuân nó làm gì ở trong...rừng cơ chứ?

Lam Sơn men theo ánh sáng ở đằng xa mà đi tới. Đi một lúc thì dừng lại trước một hàng rào không cao lắm, cũng không bén nhọn. Bám vào mắc xích, cậu trèo lên rồi nhảy qua phía bên kia của hàng rào.

Đi thêm một đoạn nữa, Lam Sơn phát hiện một ngôi nhà thật lớn nằm giữa một khu rừng vắng vẻ thế này. Nhìn đông nhìn tây, cậu phát hiện thêm một điều thú vị nữa.

Trẻ con ở đây túa ra như ong vỡ tổ.

Bọn chúng giống như đang chơi trò đuổi bắt, chạy về hướng của cậu.

” Á, có người kìa!!! Dừng lại!!!”

“Người lạ! Mau báo cho anh Mẫn!!!”

” Báo đi! Bắt lấy!”

” Uuuuuuuu!!!”

Lam Sơn ngây ngốc nhìn bọn tiểu quỷ kia đổ nhào về phía mình, đưa nắm tay, đưa giữ chân, đè xuống, kéo đi xềnh xệch trên mặt đất. Bị cú đả kích này, cậu la oai oái ury khuất:

” Buông anh ra mấy nhóc!!!”

Mấy tiểu quỷ không thèm nghe cứ kéo cậu đi một đoạn như thế, sau đó từ xa có một chàng trai khỏe khoắn với làn da màu mật ong hoảng hốt chạy đến.

” Mấy đứa buông người ta xuống!”

Lam Sơn nhìn thấy được cứu trợ, khỏe mắt chưa kịp cảm động thì đã bạch một tiếng. Đám tiểu quỷ kia thả tay thả chân, bỏ cậu nằm một đồng rồi chạy ra sau lưng thanh niên kia.

” Anh Mãn, người lạ!!!” Tiểu quỷ chu mỏ.

Lam Sơn chậm rãi đứng dậy, cảm thấy thương cho quần áo của mình. Phủi phủi đất bám trên tay áo với lưng áo xong, cậu ngược mắt nhìn người nọ. Thời gian có lẽ biến hóa quá nhanh nên...nhìn người kia chỉ còn một chút quen thuộc.

Bọn nhóc mới gọi tên kia là anh Mãn? Mãn sao...

Lam Sơn đảo mắt một vòng, sau đó không dám tin vào mắt mình mà nhìn thanh niên kia lần nữa. Sau đó lại nhìn xung quanh nơi này, ở đâu cũng có trẻ con...

Không lẽ...

Đây là viện mồ côi? Viện mồ côi của...

” Tiểu Lam?”

Lam Sơn đảo mắt nhìn thanh niên họ Mãn kia, đôi mắt đỏ lên, không dám tin chuyện này là có thật. Cậu tự cấu tay mình, véo má mình, vẫn chưa thấy mình tỉnh lại.

“... Cậu là Mãn Đông?”

Mãn Đông gật đầu nghiêm túc, ” Cậu là Tiểu Lam? Tiểu Lam đúng chứ?”

Lam Sơn cũng mơ màng gật đầu lại, rốt cục nhện không được bay lại ôm Mãn Đông một cái thật chặt.

” Mãn Đông, là cậu, là Mãn Đông!!”

Sau đó Lam Sơn buông Mãn Đông ra, ngốc nghếch hỏi:

“... Cậu có biết chuyện tôi biến mất không?”

” Biến mất? Cậu từng biến mất sao?”

Lam Sơn mím môi, Thích Hạ, anh rõ ràng không quan tâm tôi... Không lẽ anh không đi tìm tôi sao, không tâm sự đau khổ nhớ nhung sao?

” Thích Hạ đang ở đây.” Mãn Đông thông báo rất điềm nhiên.

Lam Sơn lại đảo mắt nhìn, cuối cùng nhìn xuống hai bàn tay của mình.

Đây là thế giới mình từng đến. Họ vẫn nhớ mình. Tuyệt đối không phải mơ! Mình, không mơ! Không mơ nữa!!!

” Dẫn tôi đi gặp Thích Hạ đi!” Lam Sơn nghiêm túc nói.

Mãn Đông gật đầu, xoay người định đi thì bất ngờ nghe thấy giọng ai đó rõ ngạo kiêu.

” Mãn Mãn, cậu lại trốn tôi đi đâu hả?”

Thích Hạ bước đến chỗ đông người tụ tập, nhìn thấy Mãn Đông xong liền dân đôi mày ra. Nhưng ngay lập tức đôi mày lại chau lại, còn chặt hơn khi nãy.

Lam Sơn cũng nhìn thấy anh, khỏe môi cong lên, định chạy lại ôm Thích Hạ thì nghe thấy anh hoảng loạn hét lên:

” Shit, maaaaa!!!!”

Ngồi trong phòng của Mãn Đông, Thích Hạ như vẫn chưa thể bình tĩnh, liên tục uống nước, uống đến no bụng. Lam Sơn lại rất sốt ruột nhìn anh, mắt mũi tiu nghỉu.

” Thích Hạ, em không phải ma!”

Thích Hạ lại uống nước, " Điều! Cậu mất tích hơn một năm trời, bây giờ xuất hiện, mẹ nó, tôi, tôi không thể tin được!"

Thích Hạ từng tin rằng Lam Sơn từ một thế giới khác đến đây. Anh tin chắc như vậy vì nhiều sự kiện trùng hợp đến quái dị. Sau đó cậu biến mất, mấy tấm ảnh hôm sinh nhật Mạch An chụp có mặt cậu cũng đều bị vết sáng che đi.

Lúc đầu nghĩ là do lỗi kỹ thuật, nào ngờ tấm hình nào có mặt Lam Sơn đều bị như thế.

Thích Hạ từ đó tin vào chuyện quái dị kia.

Bây giờ cậu lại ngồi trước mặt mình thế này, anh chỉ muốn phát điên.

Lam Sơn biết Thích Hạ rất sợ nên mới nhỏ giọng nói:

" Em cũng không nghĩ mình có thể quay lại được đâu. Có lẽ em mỗi ngày đều nhớ nhưng Khiếu Thiên cho nên mới được quay về."

Thích Hạ uống ngụm cuối cùng, run rẩy bảo, " Ngưng! Ngưng ngay! Đừng nói những chuyện quay về gì nữa."

Nhìn nét mặt trắng bệch của Thích Hạ, không hiểu sao Lam Sơn lại thấy buồn cười ghê gớm. Đến tối, Thích Hạ coi như đã chấp nhận được sự thật mèo nhỏ quay về đây, nhưng vì cậu dọa anh hết lần này đến lần khác, cho nên...

" Tôi đưa cậu gặp ngài Cốc."

Cốc Khiếu Thiên...

Lam Sơn ngây mặt nhìn Thích Hạ, hốc mắt đã sớm đỏ lên, cảm động đến cay mũi.

" Cảm ơn anh..." Mèo nhỏ thủ thủ.

Thích Hạ nhìn vẻ mặt đó, định không trêu cậu nữa nhưng xe đã sớm lăn bánh đến một nơi. Lam Sơn bước xuống xe, nhìn thấy một chữ thập màu đỏ thật lớn liền khựng hoảng tinh thần.

" Bệnh viện? Cốc Khiếu Thiên bị làm sao?"

Thích Hạ cúi kính xuống, bình tĩnh đi vào, " Theo tôi."

Hai người lướt qua bao nhiêu người, đến một phòng bệnh. Trên giường bệnh lúc này đột nhiên có một bệnh nhân bị vải trắng che toàn thân. Thích Hạ lúc bước vào nhìn còn hoảng, sau đó lại bình tĩnh nói:

" Đến rồi."

Lam Sơn ngây ngốc nhìn người bị vải trắng che toàn thân, ngón tay cắm vào lòng bàn tay thật chặt. Đứng nửa ngày trời, cậu cũng không cách nào bước tới chỗ kia.

" Thích Hạ, anh đùa em đúng không? Anh đùa em!!!"

" ... "

" Anh bảo anh đùa đi!! Người kia không phải Khiếu Thiên! Khiếu Thiên tại sao lại như thế được!!!"

Lam Sơn nhịn không được còi lòng tan nát mà chạy lại chiếc giường kia, ôm lấy người nọ, khóc đến thê lương.

" Khiếu Thiên, sao ngài lại như vậy? Em còn chưa nói tạm biệt ngài mà!! Lần trước em cũng chưa nói, lần này cũng chưa kịp nói! Ngài muốn bức chết em sao? Em quay lại đây để tiếp tục bên cạnh ngài, ngài như vậy là bức chết em!! Oa...Ngài mau tỉnh lại!!!"

Lam Sơn khóc đến mệt lã, dù chỉ trôi qua năm phút đồng hồ. Cậu nghẹn trong lòng, thở mạnh một cái rồi lẩm nhẩm:

" Khiếu Thiên, ngài rõ là bức em..."

Lúc này ngoài cửa có hai người bước vào, nghe thấy tiếng khóc thê lương cũng giật mình không ít. Họ nhìn Thích Hạ.

” Có chuyện gì thế?”

Thích Hạ nín nhịn này giờ mới dời mắt đến hai người kia. Đột nhiên sắc mặt thay đổi, căng thẳng kinh khủng.

” À...cái đó...”

Hai người kia quay đầu nhìn thiếu niên đang gục lên thi thể kia, khóc rầm rức tội nghiệp. Nhưng khi nhìn kỹ hơn, nhận ra được thiếu niên đó là ai, hai người họ không khỏi kinh ngạc.

Giọng người phụ nữ vang lên, ” Tiểu Lam?”

Lam Sơn nghe loáng thoáng tên của mình, ngẩng đầu mắt đầm nước nhìn qua. Thấy người phụ nữ xinh đẹp kia quen mắt, cậu mím môi, run rẩy. Liếc mắt qua người bên cạnh nàng, cậu càng run mãnh liệt hơn.

Quay đầu nhìn lại thi thể kia, máu trong người Lam Sơn dường như đông cứng lại. Cơ thể lạnh ngắt, đôi chân run không đứng vững.

Dồn hết bao ủy khuất, Lam Sơn một lần bùng nổ:

” Thích Hạ khốn nạn!!! Anh lừa tôi!!!! Tôi giết anh!!!!”

Thích Hạ bên cạnh cười gập người, nhưng sau đó lại nghiêm chỉnh nhìn “người thật” đứng gần đó. Lam Sơn hai môi còn run rẩy, mắt ngại ngùng nhìn sang người thật, vẫn muốn chui ngay xuống đất.

Còn người thật lại chỉ biết đứng lặng như cây chôn sâu dưới đất, mắt không rời khỏi thiếu niên ngốc nghếch kia.

” Tiểu Lam, là cậu thật sao? Cậu quay về rồi?” Kim Tuyết Vân cong đuôi mắt.

Lam Sơn nhìn vợ cũ của ai kia, gật một cái.

Lúc này Kim Tuyết Vân chợt đi theo vở kịch ban đầu mà Thích Hạ muốn trêu Lam Sơn, vẻ mặt tiếc nuối.

” Làm sao bây giờ? Khiếu Thiên à, Tiểu Lam quay về rồi, chúng ta nên làm gì đây?”

Làm gì là làm gì??

Lam Sơn nhú chặt mày, lúc này mới để ý đến trên tay Kim Tuyết Vân có một đứa trẻ. Là bé gái, xinh xắn trắng trẻo.

“...” Lòng mềm nhỏ lạnh xuống.

Kim Tuyết Vân nhìn cậu, ” Tiểu Lam, đây là con của chúng tôi. Cậu thấy đáng yêu chứ?”

Lam Sơn nhìn chăm chú vào đứa bé, ngón tay run rẩy, không biết nên nói như thế nào. Cốc Khiếu Thiên bên cạnh vì kinh ngạc mà vẫn không nói gì, làm cho cậu hiểu lầm là y xác nhận việc kia.

Nuốt nước mắt vào trong, Lam Sơn ngẩng đầu, cao ngạo nói:

” Đứa bé đáng yêu lắm! Hai người tái hợp lại đúng là tuyệt vời! Chúc hai người hạnh phúc! Cốc Vũ sẽ vui khi có em gái!”

Sau đó đi nhanh ra khỏi phòng bệnh. Hành lang dài thẳng tắp, cậu chạy băng băng về phía trước, chỉ muốn nhảy đại xuống sông, xuyên về thế giới cũ.

Mình đau khổ đủ rồi!! Sun, tôi mù quáng khi tin bà!!!

Ra khỏi cổng bệnh viện, vai Lam Sơn bị một lực giữ lại. Không cần quay đầu, mèo nhỏ cũng biết đó là ai.

” Tiểu Lam.” Giọng nói này quen không tả được.

Hai vai mèo nhỏ hạ xuống.

Cốc Khiếu Thiên đến giờ vẫn như chưa tin vào mắt mình, giữ chặt vai Lam Sơn rồi quay người cậu lại, ôm cứng trong lòng. Mặc cậu giãy dụa, y vẫn ôm chặt cậu.

Chưa một lần y như thế với cậu, vì cái tính lãnh khốc của mình. Nhưng hôm nay, y nhất định phải bộc lộ hết chân tình của mình cho cậu biết.

Cốc Khiếu Thiên ôm lại ôm, khoe môi cong lên, vừa hạnh phúc lại ghen ngào.

” Buông tôi ra!! Đồ phản bội!!! Tôi ngu ngốc mới tin ông!! Buông ra! Đi về với vợ ông đi, con gái ông kìa!!”

Cốc Khiếu Thiên lúc này mới hạ mắt nhìn con mèo quấy kia, y nhớ đến chuyện khi nãy, đột nhiên buồn cười.

Lần đầu tiên cậu thấy y cười thoải mái như vậy.

Nhưng chuyện này có gì vui đâu? Mẹ nó.

Lam Sơn hung hăng giẫy ra, định xoay người liền nghe người kia nói:

” Em biết vợ tôi là ai không?”

Bị ngu hay sao mà không biết?

” Tôi thêm biết chắc?”

” Vợ tôi là một người rất trẻ, rất hiếu động, rất lạc quan, rất đáng yêu.”

” Vợ tôi có cái tính hậu đậu, lại còn rắc rối.”

” Vợ tôi thích mua sắm, thích ăn mặc quái dị, hai chiếc tất khác màu.”

” Vợ tôi thích làm con mèo xum xoe bên cạnh tôi.”

” Vợ tôi hay khóc, hay bị người khác chọc cho ủy khuất, nhưng rồi lại đi lên kế hoạch chọc ghẹo trả thù.”

” Đặc biệt, vợ tôi không thể mang thai, nhưng luôn muốn sinh cho tôi một đôi trai tài gái sắc.”

” Vợ tôi là như vậy đấy.”

” Cho em lần nữa trả lời, vợ tôi là ai?”

Mèo nhỏ xoay mình, mãi mà không nâng mắt nhìn người kia được. Tim cậu đập dump dump liên hồi, ngón tay không biết đặt ở đâu cho đúng.

Suy nghĩ một chút, mèo nhỏ thở dài, ủy khuất lần nữa trào ra:

” Không muốn trả lời thì sao?”

Cốc Khiếu Thiên thấy mèo nhỏ thu lại móng vuốt rồi liền đi lại gần. Ôm lấy cậu vào lòng, y thì thầm:

” Vậy tôi sẽ trả lời, vợ của tôi là em, là Tiểu Lam. Sau này việc gì khó, cứ để cho tôi. Tôi chỉ cần em là con mèo xum xoe bên cạnh tôi mà thôi. Đừng chạy lung tung nữa nhé. Không phải tìm em rất cực khổ, mà là tôi có thể lật tung cả thế giới này lên để tìm cho được em. Lúc đấy lại hại cả thế giới..”

Lam Sơn ở trong lòng Cốc Khiếu Thiên mềm xiu như giấy thấm nước. Nhớ lại cảnh nhìn thi thể kia lại tưởng là y, cậu chỉ muốn chết thật.

Bây giờ như thế này, cậu không lo nữa, không lăn tăn nữa. Nguyên ý làm con mèo bên cạnh y.

Duy chỉ có một thứ cậu thắc mắc:

” Đứa bé kia là của ai?”

Cốc Khiếu Thiên khẽ cười, ” Ừm của Kim Tuyết Vân với chồng sắp cưới của cô ấy. Hôm nay anh ta bận công tác không về kịp, tôi đến hỗ trợ thôi.”

Dừng lại, y mỉm cười, ” Còn em sao lại ngốc nghếch đến mức nghĩ người kia là tôi mà khóc lóc vậy?”

“... Ở đây là bệnh viện còn gì. Thích Hạ còn bảo dẫn em đến gặp ngài. Vào phòng đó chỉ thấy cái thi thể kia. Ngu ngốc hay sao mà không hiểu?”

Cốc Khiếu Thiên lần nữa cười gian hiểm, tách ra nhìn cậu.

Đôi mắt thâm thúy nói, ” Em rõ rất ngốc!”

Sau đó ngón tay y chỉ lên bảng tên của bệnh viện.

Lam Sơn muốn phản kháng nhưng mắt đồng thời nhìn bảng tên. Im lặng một phút, hai phút, ba phút, cậu cắn môi, tức đến thẹn mà nghiêng răng, tự nguyện rửa bản thân.

Cốc Khiếu Thiên lần nữa bật cười.

Bầu trời trong vắt, ánh mặt trời lại chiếu đến bảng tên bằng kim loại, dòng chữ to lớn rõ ràng phản chiếu theo ánh nắng.

Về sau mèo nhỏ cũng không quên khoanh khắc cậu lẩm nhẩm cái tên bệnh viện.

Bệnh viện phụ sản Hoa Mẫu.

HOÀN CHÍNH VĂN

Má Vi: Rốt cục cũng hoàn thành chính văn, cho dù có sai sót vì lần đầu viết thể loại này, tôi mong mọi người bỏ qua. Có gì tôi sẽ giải thích ở chap sau nhé! Cảm ơn mọi người~

41. Chương 41: Lễ: Giải Thích

Như mọi người đều biết Lam Sơn xuyên thư vào truyện và gặp Cốc Khiếu Thiên. Vi sẽ cố gắng giải thích ngắn gọn cho mọi người hiểu nha. Chắc chắn trong quá trình viết Vi vẫn bị sai sót về tình tiết, hy vọng mọi người bỏ qua.

Thứ nhất:

Thời gian ở RW (real world) cứ 2 tháng thì thời gian ở FW (fake world) là 3 tháng.

Lam Sơn xuyên vào truyện ở được một năm rưỡi (mười tám tháng) thì gia đình cậu ở bên RW đi tìm cậu và bị tai nạn (tức nửa năm sau khi cậu rời đi).

Nửa năm sau khi gia đình Lam Sơn bị tai nạn, lúc này Lam Sơn ở cùng Khiếu Thiên tròn ba năm, thì cậu xuyên về RW.

Tức thời gian ở RW là một năm thì ở FW đã ba năm.

Lam Sơn nghe tin về gia đình mình, bị sốc và nhập viện, hôn mê đúng hai tháng. Lúc này Khiếu Thiên ở một mình được ba tháng (gần nửa năm).

Trong hai tháng đó, Lam Sơn đã tự vẽ một giấc mơ rồi hóa thân vào giấc mơ đó, tự hưởng thụ cảm giác hạnh phúc kể từ lúc bắt đầu xuyên vào nhà Khiếu Thiên. Nôm na chính là từ chap 1 cho đến chap 37, đó vừa là cảnh thật, vừa là giấc mộng mà Lam Sơn vẽ lại cho mình vui.

Những lần cậu giật mình tỉnh dậy rồi thiếp đi, bị kích động, đó là lúc cậu cảm nhận được Khiếu Thiên gặp tai nạn. Giấc mơ lặp lại nhiều lần theo một thứ tự nhất định, cho đến giai đoạn cậu cảm nhận được tai nạn xe của Khiếu Thiên đều tự động tỉnh dậy.

Sau khi xuất viện, Lam Sơn sống ở RW gần 6 tháng, tức ở FW đã là một năm rưỡi.

Lam Sơn lần nữa xuyên vào truyện là vì giữa hai người họ vẫn còn vật gắn kết (chiếc vòng đôi). Đêm đó khi cậu DIY bằng cách giữ chiếc vòng trong tay, nghĩ đến Khiếu Thiên thì tự động có một sức mạnh siêu nhiên nào đó khiến cậu lần nữa trở vào truyện.

Tôi viết giai đoạn rắc rối như thế chính là vì muốn tránh đi cái cảnh tang thương sau khi Lam Sơn quay về, nghe tin gia đình mình mất sẽ đau lòng hơn. Cứ như giấc mơ, cậu tỉnh dậy, mọi chuyện đã xảy ra lâu rồi, vết thương lòng sẽ đỡ hơn rất nhiều.

Tôi giải thích như vậy, hy vọng mọi người hiểu được.

Còn về phần kết truyện, tôi nghĩ nó không vội vàng cho lắm. Có một bạn thắc mắc Cốc Khiếu Thiên không hiểu kỳ vì sao Lam Sơn xuất hiện rồi biến mất rồi lại xuất hiện sao?

Trong chương 36, tôi có viết một tình tiết, Khiếu Thiên đã bảo nhân viên của mình không cần tìm thông tin về Lam Sơn nữa. Đó là ngầm ngầm y chấp nhận thân phận của cậu, chấp nhận con người của cậu, không quan tâm đến việc cậu từ đâu đến nữa, mặc kệ cậu là người thật hay là ma quỷ gì đó.

Quan trọng là Khiếu Thiên thấy được tình yêu của Lam Sơn dành cho mình, thế là đủ. Cái này người ta gọi là, yêu người yêu cả đường đi lối về đó.

Như vậy nha, còn ai thắc mắc chưa hiểu thì hãy đọc lại lần nữa, có thể lấy máy tính ra bấm rồi tính. Tôi cũng làm thế hồi trưa. Vui lắm -.-.

Cảm ơn mọi người.

Hãy tạo sức mạnh để tôi tung phiên ngoại nhé ().

Ký tên: Má Vi xđ haha.

42. Chương 42: Phiên Ngoại 1 Người Đây Đi, Người Kia Đến

Phiên ngoại 1 Người này đi, người kia đến

Thất Tuân được nhận vào một nhà xuất bản có tiếng, công việc rất ổn định, tiền luôn dính túi, không có tiền lẻ, chỉ có tiền chẵn.

Cuộc sống của anh rất tốt nếu như không phải có một khoảng thời gian, anh bị sốc tình cảm mà trầm lặng rất lâu. Những người bạn thân nhìn thấy cảnh đó đều rất đau lòng.

Nhưng họ không biết tính hướng thật của Thất Tuân, chỉ biết anh bị một người phụ tình, người đó biến mất không trở về mới làm anh đau buồn như thế.

Ngày tháng trôi qua, Thất Tuân đã lấy lại được nhịp sống cho mình, cố gắng hoàn thành bốn năm đại học, ra trường, được nhận vào một chỗ ngon lành.

Ban ngày Thất Tuân đến nhà xuất bản với một gương mặt ngời ngời đẹp trai, nụ cười ấm áp ôn nhu trên môi không biết đón đở bao nhiêu nữ nhân viên ở trong công ty rồi. Mỗi lần anh làm việc khuya đều có người mang đến cho anh đồ ăn đồ uống, trao cho anh đôi mắt đong đưa tình ái.

Thế nhưng Thất Tuân tựa như có một trái tim bằng sắt đá, không hề động lòng một chút.

Ban ngày anh khoác lên mình một lớp mặt nạ hào nhoáng vui vẻ, ấm áp ôn nhu. Ban đêm trở về nhà, anh lại như một người lụy tình đau đớn. Tuy không còn buồn như hồi Lam Sơn đột nhiên biến mất lần nữa, nhưng đôi mắt anh vẫn phẳng phất sự cô đơn tịch mịch.

Ngồi trong phòng mình, đêm nào anh cũng gỡ cuốn nhật ký mà Lam Sơn để lại, cuốn nhật ký về cuộc đời kỳ diệu của cậu.

Nhớ rõ cái hôm sau khi cùng Lam Sơn ăn uống xem tivi, hôn cậu rồi bị cậu từ chối, Thất Tuân đã trở về nhà mà không ngủ lại. Sáng hôm sau anh lại qua nhà cậu, định bụng sẽ xin lỗi sự việc nảy sinh tối qua nhưng anh phát hiện không có ai ở trong nhà.

Gõ cửa mấy lần cũng không có tiếng hồi đáp. Thất Tuân đã thực sự ngồi trước cửa nhà của cậu chờ đợi đến đêm khuya. Chủ nhà đó thấy bóng dáng thanh niên ngồi túc trực ở cửa, hiểu kỳ ra hỏi:

”Chàng trai, có chuyện gì à?”

Thất Tuân gần như ngủ quên trước cửa nhà người kia, trong lòng không thoải mái. Anh đứng dậy, phát hiện Lam Sơn vẫn chưa trở về liền có cảm giác bất an.

Nhìn vị chủ nhà, anh nói:

”Cháu là bạn của chủ trọ này, sống cùng cậu ấy. Hôm nay cháu quên mang chìa khóa theo.”

Chủ nhà đã quen với khuôn mặt của Thất Tuân, biết anh cùng Lam Sơn là một đôi bạn rất thân nên không ngại ngần đem chìa khóa sơ cua mở cửa cho anh vào. Đóng cửa lại, Thất Tuân gọi lớn hai tiếng Lam Sơn, không ai đáp lại.

Đi thẳng vào phòng ngủ, Thất Tuân nhìn thấy một loạt khăn giấy bị vò lại ném trên sàn nhà, chăn trên giường cũng lộn xộn không kém. Không khí trong phòng khá lạnh.

Thất Tuân lại quay đầu đi ra ngoài, phát hiện giày dép vẫn không mất đi một đôi nào. Anh hơi bị nhớ rõ cậu từng mang đôi nào đi đâu, làm gì. Tất cả mọi thứ của cậu anh đều nhớ như thế.

Vì căn bản, giày của Lam Sơn đa số đều là do Thất Tuân mua tặng.

Ngồi trên giường cậu, anh tựa trán trên tay, nhắm mắt ngẫm nghĩ thật lâu. Sau đó Thất Tuân đứng dậy, tùy tiện lục lọi ngăn tủ của cậu, phát hiện một cuốn sổ đáng yêu xì tin dấu nằm trong đó.

Ở cái tuổi này mà tính của người kia vẫn không thay đổi gì cả.

Thất Tuân khẽ cười, ngồi xuống ghế, gỡ từng trang ra xem.

Ngay trên phía đầu là dòng chữ, ”Nhật ký cuộc đời của Lam Sơn!”

Nét chữ khá bay lượn như rồng phi phượng múa. Thất Tuân gỡ tiếp trang thứ hai, thấy Lam Sơn ghi thế này:

”Tôi mua một cuốn truyện đam mỹ về nhà. Ngày hôm đó tôi đọc gần hết cuốn truyện, cũng là cánh cửa mở ra một thế giới mới của tôi.”

Trang tiếp theo:

”Tôi ở trong nhà của chủ tịch một công ty giải trí, Cốc Khiếu Thiên...”

Thất Tuân giật bắn mình khi đọc đến cái tên này, trong trí nhớ của anh, cái tên này thường xuyên phát ra khỏi miệng Lam Sơn khi cậu ở trong bệnh viện. Đảo mắt, anh đọc tiếp:

”... Tôi đã giả thành một dạng bi thương để lừa gạt cảnh sát, buộc Khiếu Thiên chứa chấp tôi ở lại. Đồ mặt lạnh đó rất ghét tôi.”

”Sống cùng Khiếu Thiên vài ngày nhưng tôi lại gây không biết bao nhiêu là chuyện cho đồ mặt lạnh kia. Chiên trứng bỏ đường, dùng rượu quý nấu cơm trưa, bỏ tinh dầu bạc hà vào bồn tắm (thứ mà đồ mặt lạnh dị ứng), dùng cả lọ rỏi dây trước cửa nhà y, khiến người ta hiểu lầm nhắn tin rủ rê y.”

”Hôm nay tôi tỏ tình với đồ mặt lạnh. Tôi đứng trên cầu, ôm từng mảnh giấy ghi chữ, tỏ tình rất ngốc nghếch. Đồ mặt lạnh từ chối tôi. Tôi buồn, nhưng không điên.”

”Người ta đồn tôi tự tử, đồ mặt lạnh tin điều đó cho đến khi nhìn thấy tôi còn sống đứng đưng, haha đồ ngốc!”

”Tỏ tình thêm một lần nữa, rồi tôi lại thất tình thêm một lần nữa. Vẫn buồn, nhưng tôi thấy tôi sắp bị điên.”

”Rốt cục cũng có ngày đồ mặt lạnh dán vào cái móng nóng này! Khiếu Thiên bảo yêu tôi, bảo tôi là vợ y! Haha.”

Thất Tuân cảm thấy mình càng đọc lại càng rất khó hiểu, đầu nhức bưng bưng không ngừng. Nhưng anh kiên trì đọc hết cuốn nhật ký đang dở.

Đến lúc nhìn thấy trang giấy cuối cùng mà Lam Sơn viết, anh mới bất giác cảm thấy chua xót.

Lam Sơn viết lần cuối:

” Tôi ngày đêm nhớ người đó. Thất Tuân có lẽ thích tôi, nhưng tôi không đáp lại được tình cảm này. Tôi nghĩ nó là người sẽ tin lời tôi nói. Chắc hẳn tôi sẽ kể cho nó biết về chuyến hành trình này của cuộc đời tôi. Ngày mai viết tiếp!”

Thất Tuân nhìn cuốn nhật ký thật lâu mới gấp lại, nước mắt cũng tự động rơi xuống một giọt duy nhất.

Những chuyện người ta không tin được thì nó luôn tồn tại. Lam Sơn lại một lòng tin tưởng anh là người sẽ tin cậu, cho nên cậu mới ghi dòng này. Thế mà còn chưa kịp chào tạm biệt nhau, người kia đã lại đi mất.

Đêm nay Thất Tuân cũng gấp lại cuốn nhật ký như mọi hôm, sau đó lại đảo mắt đến kệ sách của mình. Kỳ thực, ngay cái đêm cuối cùng ở nhà Lam Sơn, anh đã nhặt được một cuốn truyện.

Giở ngẫu nhiên một trang, Thất Tuân nhìn thấy ba từ Cốc Khiếu Thiên rõ mồn một hiện lên trong đáy mắt.

Lần đó, anh đã không dám đụng vào bất kỳ cuốn tiểu thuyết nào nữa. Nhưng riêng cuốn truyện này thì anh phải giữ, vì nó như một thứ siêu nhiên. Biết đâu Lam Sơn có ngày trở về với anh qua cuốn truyện đó thì sao?

Ngày tháng lại trôi đi, Thất Tuân làm việc ngày càng tốt hơn, rất được lòng sếp của mình.

Cuộc sống của Thất Tuân vẫn giữ nguyên quỹ đạo đầy cho đến một ngày nọ, nó bỗng nhiên lệch một cách rất kinh khủng.

Đó là một hôm đẹp trời, Thất Tuân lựa ngày nghỉ của mình mà đi bơi. Hôm đấy bể bơi vắng hoe, dường như chỉ có hai, ba người gì đó.

Thất Tuân không nghĩ ngợi nhiều, vì anh thích nhất là bể bơi vắng vẻ. Ngâm mình dưới nước một chút cho quen nhiệt độ, sau đó anh nằm ngửa, bơi lượn như kinh ngư.

Bơi hơn mười vòng, Thất Tuân nhồm dẩy mới phát hiện bể bơi chỉ còn một mình anh mà thôi. Người bán hàng ở đối diện cũng đang chăm chú vào điện thoại.

Bầu trời đột nhiên sụp tối.

Thất Tuân nheo mắt nhìn lên, cảm thấy trong lòng, mẹ, này mới thấy nắng như thế!!

Anh định bơi vào bờ rồi thay đồ đi về thì bầu trời chuyển tối đen như mực. Lần đầu tiên anh thấy hiện tượng kỳ dị này của thời tiết.

Trong lòng bồn khoăn gì đó đã thôi thúc Thất Tuân ngừng lại, quay đầu nhìn sau lưng mình thì mới phát hiện có một cái xác nổi lên mặt nước.

Cái một dáng người, trắng nõn nà, nhất là...không bận gì cả.

Thất Tuân gần như đứng hình ngay tại giữa bể bơi, cổ họng muốn hét lên nhưng không được.

Bầu trời mới đó đen như mực, bây giờ lại tản ra, ánh sáng mặt trời đột nhiên rọi xuống, rực rỡ.

Ánh sáng ấy chiếu thẳng xuống cái người khỏa thân đang nhúc nhích vùng vẫy kia. Thất Tuân thấy “cái xác” vẫn còn sống, anh vội bơi lại, cứu người ta một phen.

Nâng người nọ đứng vững, Thất Tuân hiếu kỳ nhìn xuống, phát hiện một khuôn mặt còn đáng yêu hơn cả thiên thần. Đôi mắt trong veo như nước, chiếc mũi nhỏ nhỏ xinh xinh, chân mày thanh tú, làn da cả màu tóc lại đặc biệt kinh khủng.

Đôi mắt kia tựa như có sức mạnh gì đấy bí ẩn, cuốn hết hồn của anh vào đấy.

Thất Tuân thất thần đứng lâu, ngón tay chạm vào làn da kia bỗng dưng không muốn rời đi. Anh nuốt nước bọt, định nói thì người nọ đã a lên một tiếng.

Mặt mũi đỏ bừng bừng, ” Quần, quần đâu rồi?”

Thất Tuân bị một màn này làm suýt học máu. Bên kia bờ đột nhiên có người đi qua, nhìn anh với đôi mắt khinh bỉ.

Mẹ nó, mình vừa cứu người mà!!!

Sau một màn kỳ dị đó, Thất Tuân bỏ mặc thiên thần ở nơi bể bơi đầy mùi nguy hiểm đó. Anh tốt bụng mua cho cậu cái quần đùi ở bể bơi, sau đó đeo túi đi về.

Kỳ thực, đẹp thì đẹp, nhưng người kia kỳ lạ quá, anh cảm thấy mình không nên dính vào. Nhưng ông trời nào cho phép điều đó!

Đã bảo cuộc sống của anh bị lệch khỏi quỹ đạo rồi, vì dám nhìn người ta khóa thân không chớp mắt đó!

Thiên thần kia bắt lấy tay anh, ” Nè, đi với.”

Thất Tuân quay lại, buồn cười một chỗ, người nọ nói tiếng Trung Quốc, anh lại học ngành ngôn ngữ Trung Quốc.

Được, phương diện này có thể hiểu nhau.

” Không cho.” Thất Tuân ngang ngược.

Thiên thần ủy khuất, nhưng cũng vui mừng vì người kia nói được tiếng của mình. Đôi mắt long lanh nước, rốt cục cúi đầu, buông tay rất tự giác.

” Ừm, xin lỗi.”

Sau đó thiên thần bận cái quần đùi hoa hòe rời khỏi bể bơi, trước bao con mắt thèm thuồng nhỏ dãi. Thất Tuân chứng kiến cảnh tượng đó, chỉ sợ khi cậu thật sự ra ngoài đường sẽ bị cảnh sát tóm gọn.

Cuối cùng Thất Tuân đuổi theo, giữ lấy thiên thần, cởi áo khoác cho cậu mặc rồi nói:

” Đi.”

Thiên thần nhìn áo khoác, mặt mũi ngốc lảng, ” Đi đâu?”

” Về nhà tôi.”

Thiên thần mừng rỡ, gật gật, đi theo phía sau.

Thất Tuân đứng trước chau mày, tự phỉ nhổ bản thân rước khổ vào người.

Cách một thế giới xa thật xa.

” Khiếu Thiên, em đói bụng!!!!”

Cốc Khiếu Thiên ngoảnh mắt nhìn con mèo kia dám ngồi một chỗ kêu than, mặt mũi lại giả vờ ủy khuất, y vừa giận mà vừa buồn cười.

” Tự đi mà nấu!”

Lam Sơn ngồi ở ghế salon bữu môi, nói chuyện với Châu Châu:

” Bảo bố, con thấy không? Baba con đã ăn hiếp...ừ ư đó.”

Lam Sơn rất không hài lòng khi tự xưng mami với Châu Châu. Mỗi lần như vậy cậu đều chọc Cốc Khiếu Thiên cười đến chảy nước mắt.

Nhưng mặt dày mà, kệ luôn!

Châu Châu ngược đôi mắt to tròn của mình, ngawo hai tiếng.

” Ngawo ngawo.” (Con hiểu!)

Lam Sơn còn định ỉm nói xấu chủ tịch Cốc nữa thì trước mặt đã có một tô mì gói với một cốc sữa bò. Buông Châu Châu xuống, mèo nhỏ nhồm dấy ôm cổ Cốc Khiếu Thiên.

” Oa, em yêu ông xã nhất~”

Sau đó cắm đầu vào tô mì gói ăn ngon lành.

Từ khi Lam Sơn chính thức quay về, cuộc sống của hai người lại ngọt ngào như trước. Có một hôm Lam Sơn uống say, ngồi bên cạnh y mà ủy khuất kể ra chuyện thật của mình, kể đến nước mắt nước mũi tuôn trào không ngừng.

Cậu bảo: ” Đó là lý do vì sao em không nói cho ngài biết. Khiếu Thiên, lần này em thật sự không còn người thân, họ đều vì em mà ra đi. Em thấy mình thật vô tâm vô tình, em không biết phải làm như thế nào nữa... Khiếu Thiên, ngài không tin cũng được, nhưng em lại rất đau lòng...”

Những lời đó cứ ám ảnh Cốc Khiếu Thiên mãi. Việc cậu nói, y khó mà chấp nhận nổi vì cậu bảo y chỉ là nhân vật tiểu thuyết.

Nhưng sau nhiều lần xuất hiện rồi biến mất rồi lại xuất hiện, Cốc Khiếu Thiên đành phải tin kia là chuyện có thật. Nhưng so với điều huyền hoặc đó, y muốn tin tình yêu của mèo nhỏ hơn.

Cho nên Cốc Khiếu Thiên không đặt nặng vấn đề thân phận thật của cậu nữa.

Nhìn mèo nhỏ ngồi ăn mì gói ngon lành, tuy là mì gói thôi mà mặt mũi cũng vui như vậy, y cũng rất toại nguyện rồi.

Ngày hôm sau, Cốc Khiếu Thiên lại đến hộp đêm ngày trước mà Miêu Cát từng làm. Khi y hỏi thăm Miêu Cát, nhân viên ở đó đã báo một tin dữ cho y.

Miêu Cát mấy hôm trước đã tự vẫn ở sông, nhưng xác lại không tìm được.

Cốc Khiếu Thiên về sau cũng không thể quên đi thiếu niên khuôn mặt thiên thần đó đã sớm rời khỏi thế gian này.

Một nơi khác lại đang diễn ra ồn ào náo lửa.

” Miêu Cát, em thật sự không biết làm gì hả?”

Miêu Cát ủy khuất, ” Em biết múa.”

“... Em biết múa thì em có no được không?”

Miêu Cát ủy khuất, ” Em đi múa lấy tiền mua đồ ăn.”

Thất Tuân lần này cứng họng, cuối cùng hạ giọng nói:

” Em múa cái gì?”

Miêu Cát mặt mũi mừng rỡ:

” Đơn giản lắm. Em có thể múa cho anh xem thử.”

Thất Tuân vui vẻ cười, ” Được.”

Một lát sau, Miêu Cát lại ủy khuất, nín tay anh:

” Anh ơi, anh phải mua một cái cột thì em mới múa được.”

“... ”

Mặt Thất Tuân xoám ngoét, ” Cái gì? Em múa cái gì mà cần nó?”

Miêu Cát không hiểu tại sao người kia lại nóng giận.

” Em múa cột. Em múa rất dẻo nha!”

Thất Tuân càng lúc càng giận, không thể tin được. Bảo bối mà anh vớt, à không, cứu từ hồ bơi đem về nuôi ngày nuôi đêm, nuôi đến mồm mím như lợn con lại đi đu xà, à không, múa cột.

Mẹ nó, lời lẽ cũng loạn xạ cả rồi.

Thất Tuân nắm tay Miêu Cát, kéo vào phòng, " Miêu Cát, em có thể múa trên người anh này. Anh tự nguyện làm cột."

Miêu Cát nhú mày suy nghĩ, sau đó đu lên người anh thật.

" Múa kiểu gì giờ?"

Thất Tuân bật cười, ôm lấy Miêu Cát hôn hôn hít hít, hôn đến ngiên.

" Anh dạy em, nào nào bảo bối, em bám chặt vào nhé. Cột này hơi bị luân động!"

Dứt lời, Miêu Cát thấy hối hận lắm, không muốn múa cột với Thất Tuân nữa.

Hết phiên ngoại 1.

43. Chương 43: Phiên Ngoại 2 Tái Ngộ

Phiên ngoại 2 Tái ngộ

Lâm Hạo ngồi trên máy bay, lại vô thức nhớ về ngày đầu tiên cậu được gặp Lưu Tuấn Minh.

Năm đó Lâm Hạo cứ nghĩ cuộc sống của mình đến đây là chấm dứt. Khi nhìn thấy bọn người côn đồ kia, nhất là đại ca trong nhóm muốn giết mình, cậu đã muốn từ bỏ cuộc sống thối nát đốn mạt này.

Bản tính sinh ra là yếu đuối, Lâm Hạo không muốn như thế nhưng cậu không cách nào thoát khỏi cái bóng của nhu nhược.

Năm Lâm Hạo lên bốn, đi chơi cùng với anh trai lại bị lạc một cách vô duyên vô cớ. Hôm ấy anh trai cậu dẫn hai người đến công viên chơi. Ngày chủ nhật nên công viên rất đông, người người nườm nượp chen lấn nhau ở từng khu trò chơi.

Anh trai Lâm Hạo dẫn cậu tham gia từng trò một, rất vui vẻ. Lúc đó trong mắt Lâm Hạo chỉ có mỗi anh trai, vì anh trai là người chăm sóc, nuôi nấng cậu nhiều nhất.

Lúc đó Lâm Hạo còn nhỏ lắm, cho nên cậu không biết anh trai mình làm cái gì mà luôn có tiền hàng tháng để chăm sóc cho cậu. Ba mẹ của hai người cũng sớm mất, chỉ còn biết nương tựa vào nhau mà sống thôi.

" Em đứng đây đợi anh mua kem nha." Anh trai nhìn cậu bé thấp tũn kia một tí, căn dặn cẩn thận rồi xoay người đi mua kem.

Lâm Hạo đội cái nón lưỡi trai màu đen của anh trai mình, che khuất gần hết khuôn mặt trắng nõn nà, múp múp. Cậu đứng nép vào một gốc cây cho không bị nắng, đứng đợi hơn mười phút.

Khi Lâm Hạo định ngồi xuống đất đợi anh trai mang kem tới thì trước mặt đột nhiên có cái bóng đen hắt xuống. Lâm Hạo nghĩ là anh trai liền ngước mắt lên, cười vui vẻ.

Nhưng sau hai tiếng anh hai thân thương ấy, Lâm Hạo đã rời khỏi vòng tay anh trai tưởng chừng là mãi mãi.

Lâm Hạo bị đánh thuốc mê, bắt cóc bán sang một nơi khác. Khi tỉnh dậy, một cậu bé bốn tuổi còn chưa biết mùi vị của đời lại phải trở thành một nô lệ cho đám người vô học, đốn mạt.

Ngày tháng Lâm Hạo bị nhốt và trở thành một nô lệ của họ, tâm trí cậu bị những thứ xấu xa vấy bẩn. Nhưng tính cách cậu lại không như thế.

Lâm Hạo vẫn chịu đựng, vẫn cố nhủ không được đánh mất cái nhân tính của mình. Nhưng có một sự thật chính là những cảnh giết người máu me kia, những cảnh đánh đập rợn người, hùng hổ bắt nạt lại nuôi lớn một Lâm Hạo.

Năm Lâm Hạo mười tám tuổi, cậu đã liều mình chạy trốn.

Năm ấy, cậu dùng những gì đã nuôi mình lớn để cứu thoát bản thân mình. Đánh thuốc kích dục cho một tên đã mê đắm vẻ đẹp của cậu, khiến hắn đau đớn quần quai khi không thể chạm vào cậu, sau đấy...hắn chết.

Lâm Hạo không còn nhớ rõ mình dùng cách gì để khiến tên kia rời khỏi thế gian này, nhưng mỗi lần nhớ lại chỉ khiến cậu cảm thấy ghê tởm bản thân mình.

Lâm Hạo trốn thoát khỏi nơi tắm tối đó, một lần nữa lưu lạc đến nơi khác, mới mẻ hơn.

Việt Nam.

Ngày Lâm Hạo gặp Lưu Tuấn Minh, trời rất đẹp. Lâm Hạo tay không nuôi miệng, rốt cục hành nghề ăn trộm vật.

Lâm Hạo ăn trộm rất thuần thục, móc túi hay những đồ quý giá là tay nghề của cậu. Hôm đó Lâm Hạo trộm được một ví tiền dày cộm ở khu vui chơi, nhưng lần này không trót lọt cho lắm.

Khi bị người kia phát hiện và đuổi bắt, Lâm Hạo đã chạy thật nhanh qua đám đông, và phải không biết bao nhiêu người, ngã xuống lại đứng lên không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cậu cũng thoát được.

Ví tiền vì khi nãy chạy gấp mà rơi ở đâu đó cậu cũng không nhớ.

Lâm Hạo bất mãn kéo sụp mũ lưỡi trai xuống, mệt mỏi ngồi tựa vào bờ tường. Ngón tay cùng đầu gối vì bị ngã mà trầy xước không ít.

Ngồi một lúc, Lâm Hạo định đứng dậy thì bị đám người lúc nãy bắt được tại trận. Lần này cậu không xong được vì ví tiền đã bị đánh rơi, cậu không còn thứ gì để cho những tên kia nữa.

”Mày lại đây, dám ăn cắp tiền của tao hả!”

Hai thằng côn đồ chạy đến, đánh thật mạnh vào chỗ yếu trên người Lâm Hạo. Lâm Hạo chỉ giỏi những thứ nhanh tay lẹ mắt, không giỏi đánh đấm. Cho nên cả người cậu đầy vết tích, đau đớn quần quai nằm trên đất.

Thân thể như vậy, Lâm Hạo không buồn kêu cứu lại càng khiến cho bọn người kia một trận thích thú.

”Đánh nó chết nó cũng không kêu ai đâu.”

Nói thế, một trong bốn thằng chợt bước đến, định vung nắm đấm thì bất ngờ bàn chân của hắn ta chày máu đầm đìa. Lâm Hạo ghim thẳng con dao xuống bàn chân của hắn, sau đó dứt khoát rút dao ra.

Cả đám nhìn thấy cảnh đó liền trừng lớn mắt, ”Má nó! Mau đưa thằng Hầu ra đây!”

Lâm Hạo ôm bụng ngồi dậy, ánh mắt không chút sức sống nhìn bọn kia. Khi thằng đại ca định bay vào xử lý cậu thật thì còi cảnh sát vang lên. Bọn côn đồ không nghĩ ngợi liền ném dao xuống đất mà bỏ chạy.

Còi cảnh sát rất nhanh không kêu nữa.

Lâm Hạo nhú mày, ngồi dựa vào thành tường. Mặt trời rọi nắng xuống, hắt lên vách tường một cái bóng đen cao lớn.

Đôi mắt chảy máu của cậu cố gắng ngược lên nhìn qua cái bóng kia, chỉ thấy một người thanh niên với nụ cười thản nhiên trên môi, anh ấy ngậm một cái còi, ánh mắt sắc bén nhìn cậu.

Hai người im lặng thật lâu, rốt cục người nọ lên tiếng:

”Theo tôi chứ?”

Lâm Hạo không hiểu lắm sự tình này, đột nhiên lại được một người lạ đến hỏi như thế, cậu không trả lời được.

Người nọ vẫn thản nhiên như thế, không thấy Lâm Hạo trả lời, anh đứng dậy, bình tĩnh xoay lưng, hờ hững cất bước.

Cuối cùng, lời nói của Lâm Hạo cũng vang lên:

” Được, tôi theo anh!”

Khóe môi chàng trai ấy lại cong lên, một cách mãn nguyện cùng đắc thắng. Xoay lưng lại, anh ném ra cái tên của mình, cũng sáng ngời như con người anh vậy.

” Tôi là Lưu Tuấn Minh. Sau này cậu phải nghe lời tôi.”

Sự tình tưởng như thế là chấm dứt. Những tưởng Lâm Hạo đồng ý theo Lưu Tuấn Minh, được anh bảo vệ che chở, có một việc làm ổn định là hết. Không nghĩ thời gian trôi đi, cuộc sống liên tục thay đổi, tình cảm cũng biến hóa khôn lường.

Lưu Tuấn Minh trước đến giờ khá trăng hoa, anh cũng chưa từng chính thức với một người nào. Cho đến khi sống cùng Lâm Hạo, lâu ngày tình cảm dần nảy sinh, sự ham muốn đối với cậu rất cao.

Khi nhìn thấy Lâm Hạo có việc làm ổn định, nhiều người để mắt đến, Lưu Tuấn Minh tỏ ra vô cùng chán ghét. Từ hôm đấy, anh nhận ra mình có tình cảm kỳ lạ với Lâm Hạo, người mà trước đây anh chưa từng nghĩ đến việc sẽ kết nghĩa anh em.

Hóa ra lại là kết nghĩa vợ chồng.

Lâm Hạo thu hồi suy nghĩ, nghiêng đầu tựa lên vai Lưu Tuấn Minh, cảm thấy hồi hộp và vui mừng.

” Có lẽ em sắp được gặp lại anh trai rồi.”

Lưu Tuấn Minh nắm lấy tay cậu, ” Ừm, em chắc chắn sẽ gặp được anh ấy thôi.”

Lâm Hạo nhắm mắt lại, ” Anh đồng ý với đề nghị của Khiếu Thiên hả?”

” Không. Anh không thích nơi nào hào nhoáng quá mức. Cứ bình dị như vậy là được rồi.”

Lâm Hạo cong đuôi mắt, cười một tiếng:

” Cảm ơn anh. Em vẫn không quên công lao to lớn của anh. Nhờ anh mà em thoát khỏi con đường ngục tối đó...”

Lưu Tuấn Minh liếc mắt nhìn Lâm Hạo, ” Anh cũng không nghĩ anh với em sẽ thế này. Cũng cảm ơn em, anh đã hết trăng hoa rồi.”

“... Haha, các cô gái phải cảm ơn em, vì giúp họ thoát khỏi mạng nhện độc như anh.”

Lưu Tuấn Minh bắt gặp ánh cười lên.

Máy bay hạ cánh.

Lưu Tuấn Minh gọi điện hẹn trước với Cốc Khiếu Thiên rồi, sau khi hạ cánh thì xe của y liền đến đón hai người họ.

Gặp lại Lam Sơn, Lâm Hạo cực kỳ vui vẻ.

” Hi Tiểu Lam~”

Lam Sơn nhìn thấy hình tượng thụ cậu thích liền nhào đến ôm ôm thân thiết.

” Tôi nhớ anh lắm đó, Lâm Hạo.”

” Tôi biết mà.”

Lưu Tuấn Minh ở một bên nói chuyện với Cốc Khiếu Thiên. Anh đã không ngại từ chối lời đề nghị của y, khiến y mất mát kinh khủng. Nhưng dù sao ép buộc người ta thì cũng không được cho nên y đành bỏ qua.

” Lâm Hạo, tôi nhất định phải dẫn anh đến chỗ này. Giới thiệu bạn của tôi cho anh.”

Câu cú của Lam Sơn không rõ nghĩa làm cho Lưu Tuấn Minh đứng cạnh sững sờ. Anh quay đầu, nhìn mèo nhỏ một cách nghiêm túc.

Lâm Hạo nghe thế cũng giật mình, nhưng sau đó chỉnh lại giúp cậu:

” Muốn khoe tôi cho bạn cậu chứ gì?”

Lam Sơn hoàn toàn ném Lưu Tuấn Minh đi, gật đầu:

” Đúng!!!! Mau đi thôi.”

“...” Lâm Hạo cười khố.

Cốc Khiếu Thiên cũng hết lời với người kia, bảo tài xế đưa họ đến nơi đó. Khi bốn người đứng trước tiệm bánh Hạnh Phúc, chỉ có Lam Sơn là không kinh ngạc.

Đẩy cửa bước vào, Lam Sơn gọi to:

” Vồng cửa cửa, ra nghênh đón boss thiếu gia!!”

Nhân viên ở đây quá quen với việc này cho nên họ không còn cảm thấy việc kia là kỳ quặc hay quấy rối nữa. Lâm Vồng mới xoay người đi vào bếp liền bị gọi hồn, anh nhú mày, quay lưng lại.

Khoảnh khắc hai ánh mắt của Lâm Vồng với Lâm Hạo giao nhau dường như khiến cho khung cảnh xung quanh bất động tại chỗ. Mọi sự việc đều không diễn ra nữa.

Thời gian ngừng lại, rất lâu.

Lâm Hạo nâng mắt nhìn người đàn ông đối diện, đôi mắt đỏ, dáng dấp đó, tuy theo thời gian có chút thay đổi nhưng không thể không nhận ra.

Lâm Hạo làm sao không nhận ra được anh trai của mình cơ chứ?

Ngược lại, Lâm Vồng nhìn Lâm Hạo, nhìn thanh niên trắng trẻo nhu hòa kia đến nóng mắt, rốt cục cũng có thể thốt lên hai tiếng:

” Tiểu Hạo!”

” Anh hai!”

Lâm Hạo chạy ngay đến chỗ Lâm Vồng, không ngần ngại vòng tay ôm lấy anh. Cái mặt chôn sâu vào lồng ngực của anh, mũi cậu cay xè, mắt nóng rục.

” Anh hai! Đúng là anh hai rồi! Anh hai...”

Lâm Hạo gọi hai tiếng thân thương kia liên tục khiến những người ở đây vô tình chứng kiến một hình ảnh cảm động, nước mắt muốn chảy dài.

Lâm Vồng ôm lấy em trai mình, ôm thân thể cao lớn của cậu mà trái tim đập thật mạnh.

Sau bao nhiêu năm, tưởng như hai người không còn gặp lại nhau nữa thì nay lại bất ngờ tái hợp thế này.

Từ lúc Lam Sơn kể về Lâm Hạo, Lâm Vồng đã mang theo một nỗi niềm hy vọng rất lớn. Không ngờ ngày hôm nay, anh không cần phải mơ ước nữa.

Viễn cảnh thắm đẫm nước mắt đỏ trôi qua nhẹ nhàng êm đềm.

Lam Sơn được Lâm Vồng thưởng cho một vé ăn bánh miễn phí ở đây trong vòng một năm. Cậu nhìn nó, bĩu môi:

” Anh nghĩ em giống đạo diễn Lãng à? Không chịu! Em muốn thưởng cái khác!”

Lâm Vồng nhăn mày hỏi, ” Em thiếu cái gì, nói!”

Lam Sơn suy nghĩ hồi lâu, rốt cục không tìm được mình thiếu cái gì liền quay sang nhìn Cốc Khiếu Thiên. Ánh mắt ngốc nghếch chớp chớp:

” Khiếu Thiên, em còn thiếu gì không nhỉ?”

Cốc Khiếu Thiên bình lặng uống một ngụm trà, sau đó nhếch nhếch khóe môi:

” Em thiếu tuổi.”

“...A?”

” Đáng lý em phải thêm vài tuổi nữa, chứ không thể như vậy mãi.”

Lam Sơn ngấm ngầm hiểu được lời mỉa mai kia, bực bội ủy khuất:

” Khiếu Thiên!!!!”

Cả bàn đều bật cười lăn lộn.

Đêm hôm đó, Lâm Hạo ở lại chỗ Lâm Vồng. Lưu Tuấn Minh cảm thấy mình không tiện ở lại nên liền ra khách sạn mà ở một đêm.

Hai anh em họ Lâm đã tâm sự không biết bao nhiêu là chuyện. Từ lúc Lâm Hạo bị bắt cóc, trải qua cuộc sống tuổi thơ như thế nào cho đến chuyện gặp được Lưu Tuấn Minh.

Lâm Vồng liếc mắt hỏi:

” Tuấn Minh tốt thật chứ? Nghe kể thì cậu ta hẳn là...không tầm thường.”

Lâm Hạo nằm bên cạnh mỉm cười tự hào:

” Anh đừng coi thường Tuấn Minh. Trước đây tuy anh ấy cũng máu mặt, nhưng về sau đã thay đổi.”

Nghe đến đây, Lâm Vồng cảm thấy nhột ơ là nhột.

” Không lẽ Tuấn Minh từng là xã hội đen?”

Lâm Hạo mím môi:

” Cũng không hẳn. Anh ấy...chỉ hơi thôi.”

” Hừ, chưa gì đã bênh bênh người yêu.”

Lâm Hạo cười một tiếng, ” Bọn em sắp kết hôn rồi.”

Lâm Vồng quắc mắt, ” Định bỏ anh hai rồi?”

“... Anh hai chưa có người yêu sao?”

Rắc. Tim vỡ vụn.

Lâm Vồng cười một cách đau khổ, tại sao em trai mình ngây ngô quá, hỏi một câu lại như giết chết tim mình vậy. Nghĩ một lúc, Lâm Vồng liền ném hai từ ngây ngô sang một bên.

Nó không ngây ngô, nó biết đánh thuốc kích dục, biết dụ người ta, còn biết...ừm...

” Rồi sẽ có người thôi.”

Lâm Hạo nghe vậy càng thương anh trai hơn. Cậu nghiêng mặt nhìn Lâm Vồng, khẽ vỗ nhẹ nhẹ lên ngực anh:

” Đừng lo, sẽ có người yêu thương anh!”

Lâm Vồng mỉm cười, hy vọng thế.

Đương lúc hai người sắp chìm vào giấc ngủ, điện thoại Lâm Vồng báo tin nhắn. Anh còn chưa kịp đọc tin nhắn thì Lâm Hạo đã ngồi bật dậy, trên tay cầm điện thoại, mắt đỏ con.

“... Sao vậy?” Lâm Vồng khó hiểu hỏi.

Lâm Hạo mắt đỏ con đáng thương, ” Anh hai, tâm sự cùng anh rất thoải mái, gặp lại anh em rất hạnh phúc. Em sẽ sớm quay về đây cùng anh. Anh hai, em nhớ anh lắm...còn có...”

” Thôi, ngưng!” Lâm Vồng mặt lạnh tanh, gơ bàn tay ra, ” Mày muốn về với chồng chứ gì? Nó nhắn tin cho mày đúng không! Bỏ anh mày luôn đi!”

Lâm Hạo ủy khuất, nhìn tin nhắn của Lưu Tuấn Minh, khó xử khó xử.

Nhìn bộ mặt kia, Lâm Vồng cảm thấy mệt mông quá, đứng dậy gọi chiếc tắc xi, tổng cổ thẳng em sau mấy chục năm mới gặp lại lên xe.

” Cảm ơn anh, em thương anh nhất!!” Lâm Hạo nói lời thật lòng.

Không ngờ Lâm Vồng tuyệt tình liếc một cái, đóng cửa, quay về phòng ngủ.

Hôm nay lại một mình.

Lâm Vồng mở tin nhắn điện thoại, liếc mắt qua cái tên cực kỳ...nghìn chấm kia.

Lăng Quăng: Tôi nhớ anh.

Gửi kèm một hình ảnh, một cây xúc xích Đức, một cành hoa Cúc!

Lâm Vồng cảm thấy hắc tuyến đầy đầu, rút cục gọi điện thoại, chửi Lăng Quang Lâm một trận rồi cúp máy, ném luôn điện thoại.

Mẹ kiếp, số tôi toàn gặp gì đâu không thể!!!

Hết phiên ngoại 2.

Má Vi: Vẫn còn một phiên ngoại nữa về Lâm x Vồng. Ngày mai gặp lại mọi người. Ngủ ngoan ~

44. Chương 44: Phiên Ngoại 3 Tình Yêu Nơi Phim Trường

Phiên ngoại 3 Tình yêu nơi phim trường

Bộ phim đam mỹ hắc bang của Lăng Quang Lâm đã bị trì hoãn những một tuần.

Nguyên nhân chính là vì sự biến mất không giải thích được của Lam Sơn.

Ngày hôm qua Lam Sơn còn cùng Lâm Vồng quay vài phân cảnh thì ngay buổi tối hôm đó đã không còn thấy mèo nhỏ đâu.

Lăng Quang Lâm một bên vừa lo lắng cho bộ phim đang dang dở của mình, một bên lại phải làm tài xế bắt đắc dĩ của Lâm Vồng.

Đêm hôm Lăng Quang Lâm đưa Lâm Vồng đi đến hơn một chục nơi chỉ để tìm mèo nhỏ, nhưng đến nơi nào cũng không thấy tăm hơi của tên nhóc đó đâu cả.

Lâm Vồng miệt mài đi thêm vài vòng nữa, gọi lớn tên Lam Sơn. Chỉ tội Lăng Quang Lâm vì đứng giữa bờ vực bộ phim sẽ có thể bị trì hoãn, vừa phải dốc sức đuổi theo cái người họ Lâm kia.

Hai người bọn họ chơi mèo vờn chuột đến hơn nửa đêm, Lâm Vồng mới chịu dừng lại, gọi điện cho Cố Cố Khiếu Thiên.

Cúp máy, đầu dây bên kia vừa trả lời một cách tuyệt tình làm Lâm Vồng cũng bất mãn không kém. Liếc nhìn sắc mặt trầm xuống của anh, Lăng Quang Lâm có chút bất đắc dĩ thở dài.

” Cần tìm nữa không? Ngày mai chúng ta lại tìm đi.” Lăng Quang Lâm cẩn thận mở lời.

Hắn cảm thấy Lâm Vồng là một người không thể đùa giỡn hay ăn nói tùy tiện được. Vì ánh mắt của anh rất bén, có thể cửa đứt cổ anh chỉ bởi một cái nhìn.

Sự thật về Lâm Vồng, Lăng Quang Lâm vẫn chưa biết hết. Từ một con người máu mặt giang hồ, có tiếng khắp một khu phố bỗng dưng biến thành một ông chủ tiệm bánh ngọt ngào đáng yêu. Nếu như nghe được điều này, Lăng Quang Lâm sẽ tự đâm vào mặt mình mười cái cho tỉnh mắt.

Nhưng đó là gì khi nếu biết thêm một việc nữa.

Lâm Vồng từng thả dê Lam Sơn trong một Spa mà cậu làm thêm, bị cậu đánh đến sưng mặt mũi, còn bị tổng cổ đến đồn cảnh sát.

Lâm Vồng ngày hôm đó so với hôm nay quả nhiên khác một trời một vực.

Lăng Quang Lâm vừa uống một cốc cà phê nguội lạnh để trong xe vừa ngược mắt nhìn về phía trước. Vì ban đêm, đường tuy vắng vẻ nhưng lại khá tối, cho nên hắn không dám lái xe quá nhanh.

Lâm Vồng vì một ngày quay phim đã mệt lã, ban đêm lại còn đi tìm Lam Sơn nên bây giờ mắt anh mở lên không nổi. Mi mắt nặng trĩu khép lại, trước khi ngủ anh còn dặn người bên cạnh:

” Đến nhà thì gọi tôi.”

Đến nhà.

Cụm từ này không rõ ràng làm cho Lăng Quang Lâm một trận làm càn.

Gần ba giờ sáng, tại nhà Lăng Quang Lâm đã có một trận chiến nổ lửa xảy ra.

Lâm Vồng ngủ được một giấc dài liền thức dậy, đôi mắt mơ màng nhìn xung quanh, cảm thấy căn phòng này quá rộng so với nhà của mình. Anh đảo mắt thêm lần nữa rồi ngồi bật dậy, nhìn kỹ thì phát hiện đây không phải phòng mình.

Ồ, mình đang ở đâu vậy?

Lâm Vồng nhú chặt mày, bước xuống giường, định ra ngoài phòng khách xem tình hình thì thấy cửa phòng toang mở. Lăng Quang Lâm mang một ly nước chanh vào, nhìn thấy người kia tỉnh dậy liền mỉm cười.

” Tỉnh rồi à? Uống nước chanh này!”

Lâm Vồng mặt mũi hằm hằm khi nhận ra đây là nhà của ai. Anh không nói gì, chỉ lấy áo khoác của mình rồi đẩy Lăng Quang Lâm sang một bên. Thấy người nọ vội vàng tuyệt tình như thế, hắn đặt nhanh ly nước xuống bàn rồi xoay người chặn bước chân của anh.

Hai người đứng giữa cầu thang giằng co.

” Tôi bảo cậu đưa tôi về nhà TÔI.”

Lăng Quang Lâm biết mình làm càn nhưng vẫn cố gắng mặt dày lì lợm cãi bướng:

” Anh bảo đến nhà thì gọi, không nói rõ nhà ai nên tôi mang về nhà tôi cho tiện. Dù sao tôi cũng cho anh cả phòng ngủ rộng rãi, còn pha nước chanh cho anh uống đỡ mệt nữa. Cái này tính là cái gì đây?”

Lời lẽ của Lăng Quang Lâm rất cứng cựa, Lâm Vồng hoàn toàn không có khả năng đối đáp lại. Quả nhiên hành nghề đạo diễn lâu năm, miệng lưỡi cũng liến thoắng giỏi.

Lâm Vồng liếc một cái khinh bỉ, sau đó đi xuống dưới phòng khách, ngồi dính bên dưới. Lăng Quang Lâm nhìn cảnh đó thực muốn cười một trận.

Ai cởi quần áo anh ta đâu chứ mà sợ như vậy?

Lăng Quang Lâm cũng phát bực thở mạnh một hơi, sau đó đi lấy ly nước chanh đem đến trước mặt người nọ. Lâm Vồng thản nhiên nhướn người cầm ly nước lên uống một ngụm, đúng thực tỉnh táo.

Hai người ngồi dưới phòng khách, mở tivi coi chương trình khuya. Giờ này thì không có chương trình gì hay ho ngoại trừ mấy cái phim Mỹ tào bạo hành động mà thôi.

Lâm Vồng chuyển kênh lung tung, rốt cục cũng dừng lại tại một bộ phim kinh dị Mỹ. Nội dung khá cũ, một đoàn người thám hiểm đi vào rừng, bị lạc rồi duy trì sự sống bằng tất cả những gì mình có. Nhưng sau đó từng ngày trôi qua, họ cảm thấy có một sức mạnh siêu nhiên đang tồn tại, muốn hãm hại họ.

Cảnh kinh dị thì chưa thấy đâu mà cảnh nóng lại lên hà rầm như hoa nở lá rụng. Hai nhân vật trong đoàn thám hiểm ban đêm du hí ngoài bờ sông, tâm sự mỏng xong liền quay sang nhìn đối phương, ánh mắt thâm tình.

Thế là hôn nhau.

Phim Mỹ luôn có những đoạn tình cảm nhanh chóng như tia chớp thế này đây.

Lâm Vồng đang vẻ mặt rất lạnh nhạt, nhìn cảnh hai người họ hôn nhau điên đảo, hành động cũng nhanh đến chóng mặt. Áo hai người đều được cởi ra, tiếng cười mang theo chút ham muốn vờ vang lên.

Phòng khách không bật đèn, chỉ có ánh sáng từ màn hình tivi hắt ra, chiếu vào hai người đang chăm chú xem cảnh nóng.

Cổ họng Lăng Quang Lâm đột nhiên khô khốc. Hắn nhẹ nhàng với tay rót cốc nước, uống xuống hai ngụm. Ánh mắt khi uống nước cũng tự nhiên đảo qua phía Lâm Vồng.

Nhìn thấy chân mày anh hơi nhíu lại, hầu kết ở cổ liên tục di chuyển, khoe môi Lăng Quang Lâm cong nhẹ lên.

Lâm Vồng lúc này khẽ thở nhẹ một hơi, định chuyển sang kênh khác thì bất giác cảm nhận được có người nhìn mình đến ngứa ngáy. Anh quay đầu sang nhìn, lập tức trừng lớn mắt, hung hăng quát:

” Nhìn cái gì?”

Lăng Quang Lâm thu lại ánh nhìn, nhún vai:

” Nhìn thôi.”

” Đúng là có bệnh!”

Lăng Quang Lâm khẽ thở dài, mặt dày mà nghiêng người tựa lên người Lâm Vồng, ánh mắt nhìn lên màn ảnh:

” Bệnh tương tư đấy. Anh có biết nó không?”

” Đi uống thuốc đi.”

Lăng Quang Lâm lần này ngẩng đầu lên nhìn Lâm Vồng, đột nhiên kéo mạnh tay anh qua, áp môi mình lên môi anh. Kỹ thuật hôn của Lăng Quang Lâm không phải bàn nữa, điêu luyện đến mức khiến một người cũng đầy dấu ấn tình trường như Lâm Vồng còn chịu thua.

Chẳng mấy chốc Lăng Quang Lâm đã len vào được bên trong nơi ấm áp đó, hút lấy sinh khí sống động nhiệt huyết của Lâm Vồng. Màn ảnh tivi đã chuyển sang một cảnh khác, nhưng so với cảnh ngoài đời thực lại không thể nóng hơn thế.

Lăng Quang Lâm khiến tâm trí Lâm Vồng loạn thành một mớ hỗn độn. Hắn đẩy ngã anh xuống ghế, nhanh chóng áp lên trên cơ thể của anh. Bàn tay giữ lấy cằm của anh, hắn nhướn mi cười nói:

” Lâm Vồng, anh chính là thuốc của tôi đấy. Mau chữa bệnh cho tôi đi.”

Lâm Vồng trừng mắt nhìn con người kia bị lạm kích bản phim quá mức, tay phải hất mạnh bàn tay giữ cằm mình ra.

” Đồ điên!”

Lăng Quang Lâm lần nữa mỉm cười, không nói nhiều liền cúi xuống hôn Lâm Vồng. Mặc kệ anh giằng co thế nào, hắn cũng có thể chiếm tiện nghi không hết.

” Ừm...”

Lâm Vồng nhắm chặt mắt, cơ chân lên muốn đạp vào nơi nào đó của Lăng Quang Lâm, thế nhưng chân anh bị hắn bắt lấy, xoạc ra hai bên.

“...” Mẹ nó!!

Lâm Vồng cảm thấy trời đất quay mòng mòng, rốt cục không nhịn được tát Lăng Quang Lâm một cái. Người bị tát giống như robot hết pin, mọi hành động lập tức ngừng lại.

Rời khỏi ghế salon, Lâm Vồng khoác áo vào, một đi một quay đầu lại.

Đêm hôm đó Lăng Quang Lãm cứ ngồi như trời trồng, không biết suy nghĩ gì lại cứ nhìn đắm đắm vào màn hình tivi.

Một tuần sau, bộ phim quay trở về bình thường.

Lăng Quang Lãm đã tìm ra được một diễn viên thích hợp cho vai thụ. Ngày bấm máy trở lại, mọi người đều rất háo hức.

” Cuối cùng cũng có thể quay tiếp.” Máy quay hí hửng nói.

Biên tập bên cạnh cũng thở ra nhẹ nhõm, ” Kịch bản tôi biên tập hay như vậy, hủy thì quá tiếc!”

Phục trang cũng phụ họa, ” Máy bộ quần áo hôm bữa cũng đã may sẵn, chỉ còn vừa vặn với diễn viên thôi đó!”

Âm thanh là nhí nhố nhất, ” Em có mấy bài hát tình cảm lắm nè, phát cho mọi người nghe cho có tinh thần.”

Đoàn quay phim rộn rã tiếng nói sau một tuần vắng bóng. Đạo diễn lúc này từ ngoài bước vào phim trường, khuôn mặt lạnh lùng liếc nhìn từng vị trí cảnh được dựng.

Sau đó diềm nhiên xoay vạt áo sang hai bên rồi ngồi xuống chiếc ghế dựa quyền lực của mình. Máy ghi hình để trước mặt, Lăng Quang Lãm nhìn vào nó một chút rồi ngẩng đầu nói:

” Diễn viên đâu rồi?”

Trang điểm ở đằng kia nghe gọi liền quay sang đáp:

” Đạo diễn Lăng, đợi một chút. Sắp trang điểm xong rồi!”

Lâm Vồng cùng vai thụ ở bên cạnh nhìn vào gương, không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau. Trước khi tiếp tục bấm máy quay xong bộ phim này thì hai người họ cũng đã làm quen rồi.

Trong mắt Lâm Vồng thì cậu nhóc kia ăn nói rất được, khá lễ phép, tính tình cũng hoạt bát vui nhộn. Bỗng dưng nhìn cậu nhóc ấy, anh lại nhớ đến tên nhóc Lam Sơn kia.

Cũng đã một tuần không có tin tức gì rồi.

La Dật nhìn thấy Lâm Vồng tựa như mất hồn liền kéo kéo tay áo của anh, cười tinh nghịch:

” Anh Lâm à, đạo diễn có vẻ đợi lâu lắm rồi đó.”

Lâm Vồng quay đầu nhìn về hướng của chiếc ghế dựa kia, cảm nhận được một ánh mắt thâm cừu đại hận đang nhìn mình, trong lòng phút chốc lạnh lẽo.

Nhớ đến cái hôm bị Lăng Quang Lãm cưỡng hôn, Lâm Vồng đầu đầy hắc tuyến, bỗng dưng thấy bức bối. Trong đời anh ghét nhất những ai liên quan đến điện ảnh, đều là lũ dối trá, không tính anh!

Vào vị trí xong xuôi, Lâm Vồng lấy cảm xúc, La Dật cũng bắt đầu đắm chìm trong nhân vật của mình.

Phân cảnh #29: La Dật cảm thấy bối rối với tình cảm của mình nên tránh Lâm Vồng.

La Dật đã bộc phát nội tâm của mình một cách khủng khiếp. Máy quay lia đến khuôn mặt của cậu, thần thái đau khổ phải chôn giấu bỗng dưng khiến cho người ta nhìn cũng cảm thấy đau đớn chung.

Một giọt nước mắt chảy xuống khi nhìn thấy người anh em của mình, một người mà mình đã lỡ đem lòng yêu thích hơn mức bình thường lại cười nói với một người khác.

” Cắt!” Lăng Quang Lãm khi vào công việc liền nghiêm túc, chân mày luôn chau chặt tập trung cao độ, ” Tốt lắm, phân cảnh #34.”

Phân cảnh #34: La Dật vì bị Lâm Vồng hiểu lầm qua lại với người khác, cậu đã bày tỏ bằng cách hôn anh.

Lâm Vồng cùng La Dật đứng trong một căn phòng nhỏ, ánh sáng xung quanh không nhiều. Phản chiếu trên khuôn mặt mỗi người là ánh nắng mặt trời bên ngoài.

Ánh mắt La Dật thần thờ khi bị Lâm Vồng hiểu lầm.

” Cậu nói xem, cậu ngủ với nó rồi đúng chứ?”

La Dật mím chặt môi, lòng đau đốn, ” Anh nói xem, tôi có ngủ với nó không?”

Lâm Vồng trừng lớn mắt, không trả lời được câu hỏi này.

Máy quay lia đến bàn tay nắm chặt lại của Lâm Vồng, thể hiện sự tức giận cùng ghen tị của bản thân. Sau đó anh đột nhiên hét lên một tiếng, ôm đầu ngồi phịch xuống chiếc giường nhỏ bên cạnh.

Nội tâm sâu sắc của công chính là phân vân tình cảm của mình. Công muốn tiến tới nhưng lại không hiểu rõ kia có phải là tình cảm thật sự hay không, là thứ người đời khinh thường hay là thứ đáng trân trọng đáng ngưỡng mộ.

Lâm Vồng tựa như diễn thật với cảm xúc của mình, tâm trí của anh bỗng nhớ đến người anh từng yêu.

Người đó nói với anh, ” Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó. Anh làm tôi thấy ghê tởm!”

Chỉ một câu nói đó đã ám ảnh anh suốt gần một năm trời.

Thời khắc này đột nhiên phải chìm đắm trong cảm xúc kia, Lâm Vồng tựa như đau đốn nói không thành lời. Lúc này La Dật diễn tiếp vai của mình, chạy đến gần ôm lấy mặt anh.

Máy quay lia gần đến hai người họ.

Lăng Quang Lãm nhìn vào máy ghi hình, cảm thấy mi mắt của mình giật liên hồi. Tim cũng dump dump hai tiếng, giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đôi mắt ươn ướt thống khổ của Lâm Vồng khiến mọi người bất giác chua xót. La Dật chứng kiến cảnh đó cũng kinh ngạc không kém, thâm tâm cậu còn ngưỡng mộ anh vì diễn đạt quá.

Sau đấy cậu vụng về cúi thấp đầu, hôn Lâm Vồng. Hôn một cách điên cuồng, ham muốn nhưng rất vụng.

Lâm Vồng cũng nhắm mắt lại, tiếp nhận La Dật.

” Cất!! Cất!” Lăng Quang Lãm bỗng đứng bật dậy, hô to hai tiếng.

La Dật rời khỏi môi Lâm Vồng, mặt mũi ngốc ngốc nhìn hẩn. Lâm Vồng vốn vẫn còn chìm trong cảm xúc của bản thân nên không nói gì cả.

” Cậu...cậu chưa từng hôn à?” Lăng Quang Lãm quắc mắt nhìn La Dật.

Bị nói như vậy giống khinh thường kỹ thuật hôn của mình, La Dật ngênh mặt nói lại:

” Gì chứ? Anh hôn tôi chưa mà dám khẳng định như vậy? Hôn thử xem nè.”

Lăng Quang Lãm trừng mắt, ” Tôi là đạo diễn, cậu dám cãi à? Nụ hôn của nhân vật thụ rất vội vã, đầy dục vọng ham muốn, nhưng vụng về không biết hôn.”

“... Thì mẹ nó tôi đã diễn y chang rồi còn gì.”

Lăng Quang Lãm liếc một cái, ” Cậu nói lại lần nữa xem?”

La Dật biết mình yếu thế nên bảo, ” Thế đạo diễn làm thử cho em xem đi.”

Một lời này làm cho mọi người đứng đấy đều bất ngờ. Họ liếc nhìn nhau, khẽ cười thầm. Từ trước đến nay đạo diễn Lăng ghét nhất là tiếp xúc với diễn viên, chứ đừng nói đến việc diễn làm mẫu như La Dật thách thức kia.

Mọi người đều đình ninh điều đấy. Lâm Vồng cũng nghe một số người trong đoàn rĩ tai nhau bàn tán về Lăng Quang Lãm nhiều rồi, cho nên anh cũng chỉ lạnh nhạt liếc nhìn hẩn một cái rồi thôi.

Cảm xúc khi này quá mãnh liệt đều bị hai tiếng hô của Lăng Quang Lãm đánh bay, Lâm Vồng thâm mắng trong bụng, lần sau làm sao mà lên được như vậy nữa!

La Dật đứng chờ đợi đạo diễn thực hiện mẫu cho mình xem, sau đó không thấy đạo diễn nhúc nhích, cậu ta khẽ nhếch nhếch miệng, cười mỉa mai một cái.

Đạo diễn nhất trai à, không thể tiếp xúc đúng không? Tôi biết mà, haha...ha...ha!?

La Dật dường như đứng hình trước cảnh tượng xảy ra chớp nhoáng kia. Mọi người trong đoàn cũng như bị biến hình cho đứng bất động tại chỗ.

Máy quay bắt giắc theo phản xạ đưa lên, quay lại cảnh tượng ấy.

Lâm Vồng khi này còn hậm hực, bây giờ chỉ biết trừng lớn mắt nhìn khuôn mặt thập phần đáng ghét kia đang kề sát với mặt mình. Hai người tiếp xúc nhau thật gần, cảm xúc còn mạnh hơn cả buổi tối hôm ấy.

Lăng Quang Lãm nâng cằm Lâm Vồng lên, dứt khoát ấn môi mình lên môi anh, nhanh chóng tách môi anh ra, hôn lấy một hơi. Nụ hôn đầy đưa đến khi cái hộp đựng máy quay rơi bịch xuống đất, mọi người mới tỉnh lại.

Lăng Quang Lãm khê mở mắt, chậm rãi rời khỏi môi Lâm Vồng một cách luyến tiếc. Lâm Vồng ngược lại vẫn bàng hoàng đến mức không biết nói gì, liên tục nuốt khan, giống như nuốt xuống cảm giác quái gở trong lòng.

Tim mình đập mạnh như vậy là có ý gì??

La Dật nghe thấy tiếng cười trong bụng mình đã chuyển sang một thứ âm thanh khác, nghe thật ghê rợn.

” Đạo...diễn...” La Dật đang cố nói gì đó.

Lăng Quang Lãm không để ý đến biểu tình kinh hãi của mọi người xung quanh, chỉ lạnh mặt nhìn La Dật:

” Hiểu rồi chứ?”

La Dật ngu ngơ gật gật.

Sau hai lần hô cắt, phân cảnh #34 cũng được thông qua.

Ngày đầu tiên sau khi bấm máy trở lại trôi qua thật mệt mỏi. Khi đóng máy, mọi người ai nấy đều uể oải, chỉ muốn nằm phịch xuống ngủ một giấc thật sâu.

Lăng Quang Lãm nhìn mọi người di chuyển rời khỏi phim trường, ánh mắt lập tức đảo sang phía Lâm Vồng.

Đạo gần đây Lâm Vồng đến phim trường cũng nhiều nên việc ở tiệm bánh dường như giao cho một nhân viên thân cận ở đây quản lý. Những lúc như thế, Lâm Vồng đều lạnh mặt nói:

” Tôi mà thất thoát cái gì thì sẽ xử lý cậu trước, sau đến thằng quản lý.”

Lăng Quang Lãm khi đó cười khổ mà không biết nói gì.

Đợi mọi người rời đi hết, Lăng Quang Lãm mới đi lại gần chỗ của Lâm Vồng đang ngồi. Anh đang tự tẩy trang cho mình, theo hướng dẫn của cô gái kia để lại.

Nhìn trong gương, Lâm Vồng nhắm một mắt, vụng về đổ nước tẩy trang vào bông thấm rồi chà xát lên mặt. Lăng Quang Lãm khoanh hai tay dựa vào thành gỗ, đầu hơi nghiêng một bên, khóe môi nhếch lên cười gian manh.

Lâm Vồng tuy nhắm một mắt nhưng vẫn còn một mắt để nhìn, rốt cục nhìn không được mà hỏi:

” Cười cái gì?”

Lăng Quang Lãm nhìn động tác vụng về của người kia mà bật cười thêm một tiếng nữa. Sau đấy đoạt lấy từ tay anh miếng bông thấm, thần nhiên xoay chiếc ghế kia qua đối diện với mình.

Đổ nước tẩy trang ra bông thấm, Lăng Quang Lãm thuần thục tẩy trang giúp Lâm Vồng. Hai mắt anh cứ mở trừng trừng vì kinh ngạc, sau đó bị hấn nói một câu:

” Nhắm mắt lại, muốn chất hóa học thấm vào mắt à?”

Lâm Vồng đột nhiên ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Lăng Quang Lãm tẩy trang hết khuôn mặt cho Lâm Vồng rồi cũng không nói một tiếng, làm người kia tưởng là chưa xong nên cứ nhắm mắt mãi. Cái cảm hơi nhếch lên, dưới ánh sáng nhân nhật từ bóng đèn quả ốt phát ra càng khiến từng nét trên mặt Lâm Vồng hiện rõ ràng.

Nhìn kỹ lại, Lâm Vồng cũng rất có nét đấy chứ.

Lăng Quang Lãm nhíu mày quan sát một chút, sau đó không kìm lòng được mà cúi thấp đầu, đặt lên môi Lâm Vồng một nụ hôn nhẹ nhàng.

La Dật khi này rời đi vội vàng nên để quên di động của mình. Cậu ta nhanh chóng quay lại chỗ phim trường, vừa đặt chân vào cửa liền chứng kiến một màn tình ái có một không hai.

Lăng Quang Lãm cùng Lâm Vồng hôn nhau ở phim trường trong lúc không còn ai ở đây. Mùi ái tình len lút sao mà nồng đậm đến như vậy?

La Dật cảm thấy mình thở không thông, nhưng vẫn hiếu kỳ đứng lại đó, nhìn cảnh người ta ngọt ngào.

Lâm Vồng vậy mà cũng...

Chát!

La Dật bị âm thanh chát chúa kia làm cho giật mình, quên hết những gì vừa nghĩ. Lăng Quang Lãm ăn một cái bạt tai, tuy nhẹ nhưng cũng thấm lắm.

Thấy cảnh tượng đã hết ngọt, La Dật liền trốn vào một góc, đợi hai người kia rời đi mới dám vào lấy lại điện thoại.

Hóa ra mình đánh giá thấp Lâm Vồng rồi. Dù được đạo diễn hôn cũng rất thích đi, nhưng vẻ mặt anh ta thay đổi như chong chóng, vài phút sau liền táng người ta một cái.

Ayya...

Đến lúc Lam Sơn quay về thế giới này thì bộ phim kia cũng đã chính thức đóng máy một cách hân hoan.

Mọi người ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Lăng Quang Lãm cẩn thận xem lại những cảnh phim đã qua chỉnh sửa, cảm thấy có thể lách luật được rồi liền tung trailer nóng bỏng mắt lên cho dân tình hóng hớt.

Ngày bộ phim chính thức được phát trên mạng thì Lam Sơn cũng trở về được một tuần rồi.

Để ăn mừng ngày bộ phim đạt thành công hơn mong đợi, mọi người trong đoàn đều tổ chức tiệc lớn. Lam Sơn là cự diễn viên của bộ phim, mới được vài phân cảnh liền tự nguyện rút lui cũng đến ăn mừng.

Nhìn thấy cậu, ai cũng vây quanh hỏi han.

Âm thanh thích cậu lắm, " Nè nè, tự xưng cậu lại rút lui khỏi vai diễn vậy?"

Phục trang cũng nhìn cậu, " Đúng đấy! Đang quay ngon lành thế!"

Thêm một số người nữa cũng rất tò mò vì sao Lam Sơn lại rút lui nhường miếng bánh ngon cho người khác như vậy. Nghe đến là đã đau lòng rồi, Lam Sơn chỉ thở dài, cười khổ, nói qua loa vài lý do rồi im lặng.

Dù sao Cốc Khiếu Thiên cũng phát hiện bộ phim không thuận, mình không quay nữa, y còn mừng ý!!

Ngồi quây quần trên một chỗ sân thượng rất có tính nghệ thuật, mọi người đốt lửa lên, nướng thịt, uống bia.

Lam Sơn đã lớn cho nên cũng được mọi người cho phép uống một lon. Cốc Khiếu Thiên không đi cùng cậu nên cậu cứ sống buông thả luôn.

Lâm Vồng ngồi cạnh Lam Sơn, trò chuyện với cậu không dứt.

La Dật là người đến muộn nhất, khi cậu đến còn dẫn thêm một cô nàng nhỏ nhắn xinh xắn nữa.

" Đây là bạn gái em, Nhạc Linh."

Nhạc Linh nhìn một tập thể đông như vậy, bỗng dưng có chút ngượng, vội gật đầu một cái, " Dạ, em chào mọi người. Em là Nhạc Linh."

Mọi người nhìn Nhạc Linh thực nữ dịu dàng như vậy, ai cũng phát ghen với La Dật. Chỉ có Lâm Vồng với Lăng Quang Lãm là không quan tâm, còn Lam Sơn thì một bụng thắc mắc.

Cái thằng La Dật đây lại có bạn gái à? Ôi, cái gì cũng...có thể xảy ra nha!! Đóng phim boylove lại có bạn gái, hệt như vả vào mặt cả dàn khán giả xem phim.

Hư hư.

Lam Sơn vầu môi suy nghĩ, nhưng cũng công nhận Nhạc Linh rất là xinh. Dù là hủ thì cũng không thể điên cuồng bài xích tình cảm của người ta, nhất là không thể tự khẳng định tính hướng của người khác qua một bộ phim người ta đóng.

" Vồng cưa, lấy giúp em xiên thịt đi."

Lâm Vồng mặt lạnh nhìn thằng nào đó ngồi một chỗ sai vặt mình, tuy không ưng nhưng anh cũng lấy giúp nó một xiên thịt. Lăng Quang Lãm ngồi đối diện nhìn cảnh đó, bụng đau đau.

Trong suốt bữa tiệc, mọi người trò chuyện rôm rả lắm. Lăng Quang Lãm bị mọi người ép uống rất nhiều. Lâm Vồng thì hệt như bảo mẫu cao cấp của mèo nhỏ vậy.

Đến gần khuya, La Dật đưa Nhạc Linh về trước. Sau đó mọi người cũng dọn dẹp rồi rút về nhà. Lam Sơn uống không nhiều, nhưng cũng đã ngà ngà.

Bên dưới có một con xe sang trọng đậu sẵn, mọi người khi bước đến đó đều kinh ngạc nhìn Cốc Khiếu Thiên lãnh đạm đi tới, ôm lấy Lam Sơn trong người.

" Em uống nhiều lắm à?"

Lam Sơn vô tội lắc đầu, " Em uống nước ngọt, thế mà cũng say."

Cốc Khiếu Thiên không muốn bóc phốt lời nói kia của mèo nhỏ, thở dài một cái rồi đưa cậu vào xe.

Người đi, xe chạy, chẳng mấy chốc sân thượng không còn ai nữa. Ngoại trừ Lâm Vồng vẫn còn ngồi trên bờ tường, hứng lấy gió đêm lạnh thấu xương.

Đang hạ tầm mắt nhìn xuống lòng đường về đêm thì ở phía sau lưng bỗng dưng có âm thanh nổ khe khe. Lâm Vồng quay đầu nhìn lại, phát hiện giữa màn đêm lại có thứ ánh sáng bé nhỏ đang nổ linh tinh lang tang.

Lăng Quang Lãm chậm rãi cầm ổ bánh kem mà mình bỏ công sức học làm để nhân dịp đặc biệt của ngày hôm nay.

Hôm nay là tiệc ăn mừng phim, ai cũng biết.

Nhưng không ai biết, hôm nay là sinh nhật của Lâm Vồng.

À thật ra Lam Sơn có biết và đã chúc mừng từ sớm, người thứ hai có lẽ là đạo diễn Lăng kia.

Nhìn thấy ổ bánh kem vẫn còn sót lại chút vụn về trên tay Lăng Quang Lãm, Lâm Vồng khẽ nhủ mày, trong lòng có một xúc cảm kỳ lạ.

" Ước đi rồi thổi nến." Lăng Quang Lãm nói.

Lâm Vồng vẫn ngẩn ra nhìn ổ bánh kem thật lâu, sau đó mới nhắm mắt lại, ước nguyện gì đó rồi thổi phù một cái. Nến tắt.

Lăng Quang Lãm mang theo tâm tình vui vẻ đặt ổ bánh kem lên mặt đá, chuẩn bị cả con dao nhựa nữa.

" Một lát về nhà ăn." Lâm Vồng cản lại động tác cắt bánh, " Nói chuyện một chút."

Biểu tình nghiêm túc của Lâm Vồng làm cho Lăng Quang Lãm có tí căng thẳng. Hôm nay mình đặc biệt chuẩn bị kỹ càng như vậy, lẽ nào lại chọc giận anh ta?

Ngồi cạnh Lâm Vỹ, Lăng Quang Lâm chưa biết nói gì ngoài bốn chữ:

” Sinh nhật vui vẻ!”

Lâm Vỹ cũng nhàn nhạt đáp lại, ” Cảm ơn.”

Nhận lấy hai từ này, Lăng Quang Lâm kỳ thực rất vui. Hai người ngồi nhìn lòng đường càng lúc càng trở nên hiu quạnh, cảm xúc mỗi người cũng chuyển biến nhanh chóng.

” Hơi lạnh thì phải?” Lăng Quang Lâm xoa xoa bàn tay, sau đó nhìn sang phía Lâm Vỹ, nhích lại gần, ” Ngồi gần như vậy sưởi ấm.”

Lâm Vỹ cũng không ý kiến, không đuổi hắt như mọi hôm. Vì hôm nay người kia làm anh cảm động, cực kỳ cảm động.

” Cậu nhớ sinh nhật tôi hả?”

” Nhớ chứ. Khắc trong tim này.”

” Đẹp kịch bản đi!”

Lăng Quang Lâm cười ha ha tựa như chọc anh rất vui. Mắt lại ngược lên nhìn bầu trời đêm, ngôi sao tí hon lấp lánh.

Lâm Vỹ trước đây chưa từng là người dễ nổi nóng như thế, cũng không có bản tính ngạo kiều kia. Từ ngày làm quen với Lâm Sơn, đi cùng cậu làm bao nhiêu chuyện kỳ lạ, bản tính anh giống như ngày càng khác đi vậy.

Nghĩ tới con mèo rắc rối đó, Lâm Vỹ khẽ thở dài.

Sau đó nhìn sang phía Lăng Quang Lâm, Lâm Vỹ bỗng hỏi:

” Cậu theo đuổi tôi được bao lâu rồi nhỉ?”

Bị hỏi một vấn đề nhức nhối con tim, Lăng Quang Lâm vừa nghe tiếng rắc rắc bên trong, mặt mũi liền ửng đỏ, buồn hui.

” Chín tháng mười ngày!”

Lâm Vỹ nhíu mày, không mắng không được, ” Mẹ nó cậu mang thai đấy à?”

Lăng Quang Lâm cảm thấy chọc Lâm Vỹ vẫn là đáng yêu nhất. Hắn cười ngả nghiêng rồi tùy tiện dựa vào người của anh, nhắm mắt lại cảm thụ.

” Muốn không? Tôi mang thai con của anh.”

“... Bệnh nặng rồi.”

Lăng Quang Lâm chỉ mỉm cười, không nói gì thêm.

Hai người lại rơi vào trầm mặc.

Lăng Quang Lâm kỳ thực đã theo đuổi Lâm Vỹ gần chín tháng rồi, nhưng mà người kia một chút động lòng hình như cũng chưa từng có.

Ngoại trừ những lần hắt thừa cơ hội chiếm tiện nghi anh thì không còn gì khác.

Nghĩ đến lý do mà mình bị từ chối, Lăng Quang Lâm thấy khá kỳ cục.

Lâm Vỹ bảo, ” Cậu nhỏ hơn tôi, tôi không thích.”

Hãy... Ai đời lại dùng lý do này ra mà từ chối chứ?

” Này.” Lăng Quang Lâm huých tay Lâm Vỹ, ” Anh nói rõ cho tôi nghe xem, lý do thực sự anh từ chối tôi là vì cái gì?”

Lâm Vỹ đang ngắm sao an tĩnh như vậy lại bị thẳng ranh bên cạnh, gọi là thẳng ranh vì hắn nhỏ hơn anh thật. Nhỏ hơn ba tuổi.

” Muốn biết à?”

Lăng Quang Lãm gật đầu nghiêm túc.

Lâm Vồng vẽ mặt gian manh lộ ra, cười nhếch môi:

” Vì cậu là đạo diễn.”

Nghe lý do này, Lăng Quang Lãm càng muốn nổi điên hơn nữa. Nghề đạo diễn có bao nhiêu uy nghiêm và uy vệ như vậy, nở lòng nào lại từ chối hẳn chỉ vì hẳn là đạo diễn???

Lâm Vồng, mắt anh để trừng sao!!!

Trong lòng đương nhiên không hài lòng với lý do này rồi, Lăng Quang Lãm thở mạnh một cái, bất mãn nói:

” Tôi cũng không thể vứt cái nghề này để anh chấp nhận.”

Lâm Vồng cũng nghiêm túc gật đầu, ” Đương nhiên. Kỳ thực, tôi thường là có tình cảm thì ai tôi cũng yêu, không quan tâm đến loại người cho lắm. Nhưng vì đạo diễn thuộc về điện ảnh, cái giới hào nhoáng đó, tôi không cam nổi.”

” Không cam nổi?”

Lâm Vồng liếc nhìn Lăng Quang Lãm, lần đầu tiên trải lòng:

” Tôi từng yêu một diễn viên. Người đó bảo yêu tôi rất nhiều, nhưng khi tiếng tăm của cậu ta lên như điều gặp gió thì liền ngoảnh mặt rời bỏ tôi. Khi đó thiếu thời, tuổi cũng còn bồng bột, tôi cứ mãi bi lụy không dứt. Sau này cảm thấy thật ngu ngốc! Bọn điện ảnh các cậu chỉ thích hào nhoáng, chỉ cần hào nhoáng là vứt bỏ kỷ niệm.”

Tự dừng chỉ vì một thằng nhãi diễn viên nào đó mà bây giờ khiến tình cảm của Lăng Quang Lãm gặp chướng ngại vật, lòng hẳn hận không dứt. Nếu hẳn biết thằng kia là thằng nào, nhất định sẽ mời nó đóng phim của mình, cảnh SM cực cao, quay cho hả giận.

Nhìn mặt mũi Lăng Quang Lãm đỏ lên vì tức giận, Lâm Vồng bỗng thấy buồn cười. Nhưng trong lòng thì vẫn chua xót. Dù sao đi nữa đó cũng là tình yêu đầu của anh, cũng vì người đó mà anh sa vào giới giang hồ này kia.

Rồi lại một lần nữa yêu giáo viên mầm non, người đó nói thẳng anh thật ghê tởm, lòng đã kích, vậy là rời khỏi chốn giang hồ máu me, trở thành ông chủ tiệm bánh kem.

Cuộc đời Lâm Vồng kể ra thì cũng phong phú hết như mèo nhỏ vậy.

Không biết lần này nếu yêu Lăng Quang Lãm rồi bị phụ tình thì sẽ cái dạng gì nữa đây? Hận đời lại đi đóng phim khiêu dâm sao? Mẹ nó!

Lâm Vồng tự nghĩ tự thở dài, quay người nhảy xuống mặt đất. Hướng đến cửa ra vào, anh cất bước được năm giây liền bị Lăng Quang Lãm nắm tay nín lại.

Hai người lần nữa đối mặt, chột chiều cao của Lăng Quang Lãm khiến Lâm Vồng hổ thẹn quá.

“... Đừng có lên cơn nữa được không vậy?” Lâm Vồng lạnh mặt.

Lăng Quang Lãm ngược lại nghiêm túc nhìn anh, cúi xuống tìm lấy bờ môi của anh mà hôn lấy. Lần này hẳn ta hôn dịu dàng hơn lần trước, hoàn toàn dẫn dắt người nọ chiều theo ý cảm xúc của mình.

Đứng trên sân thượng không một bóng người, Lăng Quang Lãm cùng Lâm Vồng công khai dán lấy nhau, hôn một cách nồng đậm.

Lâm Vồng sau khi hôn xong cũng không hiểu nổi bản thân mình nữa. Có lẽ anh cũng động lòng, nhưng không dám tới.

Lăng Quang Lãm rất nghiêm túc nói:

” Tôi là Lăng Quang Lãm, là một đạo diễn nhưng đó chỉ là đam mê của tôi. Còn tình cảm của tôi thuộc về Lâm Vồng, không phải nghề nghiệp hay sự hào nhoáng. Anh có nghe rõ chưa?”

Mới nghiêm túc là thế, Lăng Quang Lâm liền phán một câu, nhứt nhối người nghe:

” Chín tháng rồi, anh còn định ngâm đến mười ngày tiếp cho chín mùi rồi sinh con luôn à? Ít nhất cũng phải cưới rồi sinh con cho đúng thủ tục chứ!”

Lâm Vồng ngửa mặt nhìn lên trời, cảm thấy đáy lòng mình thống giận đến run rẩy, nhưng cũng cảm thấy buồn cười cho sự ngốc nghếch kia.

Giống như muốn trêu ngươi Lăng Quang Lâm, Lâm Vồng thực sự dành ra hai tháng để suy nghĩ về lời tỏ tình quái dị kia.

Mang thai bình thường là nhầm chán. Lăng Quang Lâm mang thai phải là chữa trâu mới được cơ!

Ngày Lâm Vồng đồng ý cùng Lăng Quang Lâm hẹn hò thì trước cửa nhà anh cũng xuất hiện một bóng người.

Mở cửa, Lâm Vồng nhìn thấy Lam Sơn mặt mũi nức nở đáng thương. Cậu nhào vào ôm anh, khóc lên từng tiếng.

Nước mắt nước mũi dính trên vai áo Lâm Vồng, anh đóng cửa lại, kéo Lam Sơn đến ghế ngồi.

” Có chuyện gì thế?”

Mèo nhỏ ầm ức, ” Khiếu Thiên, đồ mặt lạnh đó dám nói dối em, nói dối em để đi ăn cùng gái đẹp a!!”

Lâm Vồng nghe chuyện này giống như sét đánh ngang tai, sau đó lại buồn cười.

” Tiểu Lam, thà nói rằng em giặt đồ không bỏ xà phòng lại bỏ dầu ăn thì anh mày còn tin. Bảo Cốc Khiếu Thiên nói dối em để đi ăn với gái đẹp, nghe nó điều như nào ý.”

Mèo nhỏ không ngờ Lâm Vồng vậy mà bênh vực cho chủ tịch Cốc. Mũi khịt khịt ỷ khuất, mèo nhỏ rống lên:

” Anh chẳng biết gì cả!! Huhu, cô ta là ảnh hậu Điền Mật Mật, theo đuổi Khiếu Thiên lâu lâu lắm rồi đó. Huhu em không biết, Khiếu Thiên đi ăn cùng cô ta, em không chịu được!”

“... Thế là em trốn đến đây?”

Mèo nhỏ gật đầu, ” Cho em ngủ lại đây một đêm được không?”

Lâm Vồng nhìn cậu quyết tâm như vậy cũng hết lời khuyên nhủ. Anh thở dài một cái rồi đi chuẩn bị phòng cho mèo nhỏ.

Mặc dù trong lòng biết, kế sách này không ăn nhằm gì với chủ tịch cả.

Lam Sơn đêm hôm đó nằm trong phòng tuyệt nhiên không thể ngủ. Ở nhà dù sao mỗi đêm cũng có người ủ ấm quen rồi, qua đây lạnh quá, ngủ không được.

Lăn lộn vài vòng đủ rồi, Lam Sơn xuống giường, định đi qua tìm Lâm Vồng nói chuyện thì nghe thấy trong phòng phát ra âm thanh kỳ quái.

” Quang Lâm, cậu điên à? Tiểu Lam đang ở đây!”

Lăng Quang Lâm sau khi được chấp nhận liền phi thẳng sang đây. Nhưng vì công việc nên kế hoạch dời xuống nửa đêm.

Sau khi Lâm Vồng cho Lăng Quang Lâm vào phòng mình, hắn liền siết chặt lấy anh, hôn anh một cái thật nồng nhiệt. Bị hôn bất ngờ như thế, Lâm Vồng cũng kinh ngạc nhưng không muốn gây tiếng động, đánh thức Lam Sơn nên anh đã hôn đáp lại Lăng Quang Lâm.

Nụ hôn giữa những người đàn ông như Lăng Quang Lâm và Lâm Vồng có chút khác biệt.

Đối với mèo nhỏ thì cậu luôn cố tình dùng mọi cách quyến rũ Cốc Khiếu Thiên, trưng ra bộ dạng câu dẫn khiến cho nụ hôn giữa bọn họ cũng ngọt ngào theo một cách khác.

Còn nự hôn giữa Lăng Quang Lãm với Lâm Vồng lại hoàn toàn điên cuồng, hoang dã và thẳng thắn. Hai cơ thể nóng hực ma sát vào nhau, tạo nên những luồng cảm xúc khó cưỡng lại.

Lâm Vồng ngã mạnh xuống giường, tấm drap bị nhàu đi một chút. Lăng Quang Lãm giữ lấy hai tay của anh, tiếp tục hôn môi. Động tác của hắn mang theo một sự vội vã, không thể chờ đợi được nữa.

Lưỡi của Lâm Vồng bị Lăng Quang Lãm hút lấy, lưu tình quần quýt không ngừng một giây. Nụ hôn thể này, trước đây Lâm Vồng chưa từng có được.

Lăng Quang Lãm đem đến cho anh một xúc cảm khác biệt.

Hai người quần quýt hôn môi một lúc đến hết sinh khí liền tách ra, thở rút một hơi. Lâm Vồng lúc này ánh mắt đã thay đổi khi nhìn Lăng Quang Lãm, anh đưa tay vén mở tóc chưa gì đã vuốt mồ hôi của hắn.

” Hôn đủ rồi đấy!”

Lăng Quang Lãm cúi xuống nhìn Lâm Vồng, cười một cách tà ma.

” Phải, bây giờ thì qua bước khác.”

Dứt lời, Lăng Quang Lãm dùng sức kéo chiếc áo sơmi của Lâm Vồng xuống, mạnh đến nỗi đứt cả khuy áo. Từng cái khuy văng ra rồi rơi xuống đất khe khẽ. Bờ ngực bao năm hành chốn giang hồ để lại một vài vết sẹo nhỏ, mờ nhưng lại nhiều.

Lăng Quang Lãm nhìn chúng thật lâu khiến Lâm Vồng có chút ngượng. Anh bỗng nghiêng người, ” Nhìn cái gì? Sẹo thôi!”

Thấy người nọ định trốn, Lăng Quang Lãm lại đè anh xuống, chậm rãi hôn lên ngực anh, hôn lên cả những vết sẹo nhỏ kia. Lăng Quang Lãm vừa hôn ướt át cả bờ ngực ấy, vừa dùng tay cởi thắt đai lưng của mình ra, ném mạnh qua một bên.

Tiếp đến kéo quần Lâm Vồng xuống đến đầu gối, tay chạm lên chỗ nào đó khí tức bùng bùng. Lâm Vồng bị động nhìn Lăng Quang Lãm hành động ngang tàn, anh nhú mày, muốn dừng lại thì không kịp nữa rồi.

Nụ hôn lần nữa rơi xuống bờ môi, Lâm Vồng nhắm chặt mắt, vòng tay qua cổ Lăng Quang Lãm, nhiệt tình đáp lại. Bàn tay của hắn luân động bên dưới bụng của anh, liên tiếp kích thích ngòi nổ.

Ma sát, sờ soạng, vuốt ve, xoa nắn, hôn môi... Những việc này thật sự chưa thể giải tỏa được ham muốn của Lăng Quang Lãm, cũng như của Lâm Vồng anh. Hai người hôn đến môi tê dại mới ngừng lại.

Lăng Quang Lãm bất ngờ trượt xuống bên dưới, cúi thấp đầu, kéo lớp vải cuối cùng xuống khỏi đầu gối của Lâm Vồng. Khí tức lập tức ngắc đầu, Lăng Quang Lãm nhìn nó với một vẻ mặt hân hoan, đầu lưỡi vươn ra liếm nhẹ trên đỉnh ngòi nổ, sau đấy từng chút một ngậm vào.

Kỹ thuật của Lăng Quang Lãm tương đối thuần thực, rất biết cách khiến Lâm Vồng lên đến tận trời xanh, sau đấy đập anh xuống dưới đất. Xúc cảm dục vọng lên xuống như thế khiến tâm trí Lâm Vồng hỗn loạn.

Môi mấp máy gọi, ” Lãm, dừng lại...dừng lại mau...”

Lăng Quang Lãm mặc kệ lời nói của Lâm Vồng, tiếp tục nuốt vào nhả ra, đến khi anh thật sự thoải mái mới dừng lại. Khóe môi dính lại một vài vết nhiệt tình, Lăng Quang Lãm cúi xuống hôn môi Lâm Vồng, hôn sâu thêm một chút nữa.

” Ừ...”

Lâm Vồng nhắm mắt, tùy tiện đáp lại.

Lăng Quang Lãm vuốt mái tóc ướt đầm mồ hôi của Lâm Vồng, khàn giọng nói:

” Tôi muốn rồi...”

Ba từ này giống như đập mạnh vào lồng ngực Lâm Vồng, khiến trái tim kia suýt nhảy khỏi nơi nó đang ở. Quay đầu nhìn Lăng Quang Lãm, anh không biết nên nói thế nào, làm cái gì.

Lúc này ngoài cửa giống như có tiếng bước chân, Lâm Vồng giật mình bịt kín miệng Lăng Quang Lãm.

“Quang Lâm, cậu điên à? Tiểu Lam đang ở đây!”

Lăng Quang Lâm nghe đến Lam Sơn, thần nhiên liếc mắt ra ngoài phía cửa. Thần giao cách cảm mách bảo tên nhóc kia đang nghe lén, Lăng Quang Lâm nhếch môi, trực tiếp dùng ngón tay khuếch trướng.

Bị đi vào bất ngờ, Lâm Vồng nhin không được kêu, ” A...”

Sau đó im bật.

Lam Sơn bên ngoài nghe một âm thanh đấy cũng đủ hiểu mọi chuyện. Lòng cậu nhấp nhồm, tim đập phập phồng, hít thở ngắt quãng.

Máu mũi sắp sửa trào ra!!!

Lăng Quang Lâm ấn người Lâm Vồng nằm yên, tập trung khuếch trướng. Khi đưa hai ngón vào được rồi, hấn lập tức tìm điểm nhạy cảm của anh. Ấn loạn xạ một vài chỗ, rốt cục cũng có nơi khiến Lâm Vồng bật ra âm thanh ỹ miều.

” A~...ư...”

Lăng Quang Lâm khẽ cười, lấy ra một cái ba con sâu, xé bao điệu nghệ.

” Cái kia đâu?”

Lâm Vồng nhắm mắt, ” Trong tử.”

Lăng Quang Lâm nhanh chóng đổ ra tay một dòng chất lỏng vừa thơm vừa mát lạnh. Dùng nó khuếch trướng bên dưới, sau đó đem khí tức của mình chờ đợi này giờ ấn vào.

Lâm Vồng đau đến tâm tê liệt phé, trán đầm mồ hôi.

” Từ từ...”

Lăng Quang Lâm kỳ thực muốn chọc Lam Sơn một tí liền thúc mạnh vào. Lâm Vồng vừa nói chưa dứt câu lại phải kêu lên, ” A~...mẹ nó, cậu!!”

Cơ thể Lâm Vồng bị đưa đẩy đến xây xẩm. Mỗi lần thúc vào, Lăng Quang Lâm đều dùng hết sức lực của mình làm người kia rên đến khản giọng.

Ôm lấy Lâm Vồng, Lăng Quang Lâm hôn lên tai anh, hôn xuống cổ, đầy cảm xúc nâng niu.

” Anh dám để tôi đợi lâu như vậy, con cũng muốn sinh ra đời luôn rồi!”

Lâm Vồng mệt muốn chết, đôi co với thằng nhãi kia làm gì. Chừa một chút sức lực, anh cười bảo:

” Ai nói cậu sinh rồi? Cậu là chưa trâu!”

Lam Sơn lặng lẽ quay về phòng sau khi nghe kịch truyền thanh trực tiếp, máu mũi không đổ xuống nhưng lòng thì tủi thân âm ứ. Cảm điện thoại lật qua lật lại, rốt cục mèo nhỏ bấm số gọi.

Đầu dây bên kia không nhanh không chậm nhắc máy.

” Khiếu Thiennnn...” Mèo nhỏ giả giọng ủy khuất.

Cốc Khiếu Thiên bên đây bắt máy với gương mặt rất thần nhiên, đôi mắt cũng tự động dịch chuyển sang cánh cửa màu nâu kia.

” Sao thế?”

Mèo nhỏ thở dài, ” Khiếu Thiên, em cảm thấy rất buồn, rất tủi thân.”

” Ừm hửm.”

Mèo nhỏ cắn môi, ” Ở bên đây, Lâm Vồng với đạo diễn Lăng vừa mới ứ ư, bỗng dưng em nhớ Khiếu Thiên quá.”

Mặt ai đó đen lại, hắc tuyến đầy đầu.

Mèo nhỏ thấy đầu dây im lặng liền tiếp tục thở dài:

” Khiếu Thiên à, em không chịu nổi rồi. Em muốn về nhà, ngài đến đón em đi.”

Cốc Khiếu Thiên cười lạnh, ” Em tự bỏ đi, bây giờ bảo tôi đón em?”

Mèo nhỏ vẻ mặt có chút khó chịu, môi mím chặt lại không dám bật ra âm thanh. Trong phòng tối không ai biết cậu đang làm cái trò gì, nghe giọng Khiếu Thiên cậu đã không chịu nổi.

Sau một lúc im lặng kỳ lạ, mèo nhỏ ngã người xuống giường, thở rút một hơi.

” A~ thoải mái quá! Nhưng em phải dọn giường cho Lâm Vồng rồi.”

“...Em mau ra cửa đi.”

Mèo nhỏ có chút hoang mang, dùng khăn giấy lau tay rồi nghe lời y chạy ra cửa. Nhìn ra ngoài, thấy một chiếc xe màu đen thấp thoáng đậu dưới cây bàng, mèo nhỏ như mừng cong đuôi.

Vội vàng bỏ lại Lâm Vồng ngủ mê man, mèo nhỏ dọn giường giúp anh thật nhanh chóng rồi mở cửa, nhào vào xe của Cốc Khiếu Thiên.

Cái mặt phè phỡn không chịu được.

Cốc Khiếu Thiên quay sang nhìn một cái, rất bất đắc dĩ cười lạnh một tiếng. Sau đó y nhấn ga, xe nhanh chóng rời đi.

Cuộc sống không biết khi nào có thể yêu, khi nào sẽ rời xa, tốt nhất cứ nắm bắt lấy những gì hiện tại đang có.

Họ tuy là giận nhau, nhưng trái tim luôn hướng đến nhau. Giận thì giận, mà nhớ là nói.

Chỉ có một điều...

Sáng hôm sau, Lâm Vồng từ trong phòng ngủ của mèo nhỏ hét ầm lên:

” Thằng ranh con kia, mày để đồng này cho ông dọn à?!!!”

Được rồi, tình anh em, giận rồi là giận hằn mấy tuần liền!

Hết

Má Vi: Cảm ơn mọi người tích cực theo dõi bộ này .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-liet-1-troi-gia-gam-nui-non>